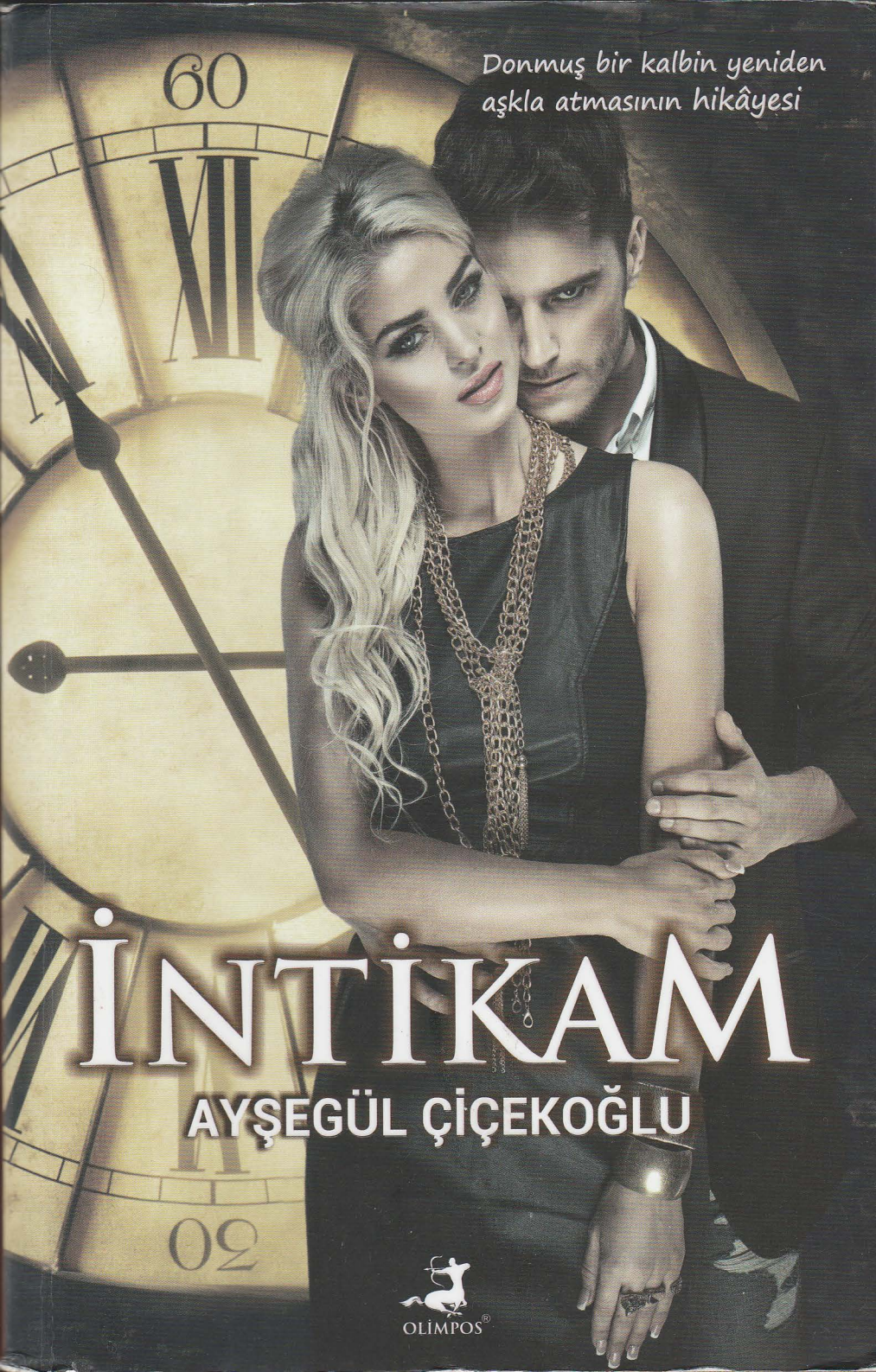

Donmuş bir kalbin yeniden
aşkla atmasının hikâyesi
İNTİKAM
AYŞEGÜL ÇİÇEKOĞLU
OLİMPOS®

İNTİKAM

AYŞEGÜL ÇİÇEKOĞLU

Acının intikamla yoğrulduğu yirmi iki yıl boyunca sabreden ve bu intikamın kasırgasında herkesi ezip geçen, yüzü ve ruhu yaralı bir adam...

İntikamın en can alıcı noktasında, ateş hattında kalan ve bu intikamın bir parçası olduğunu bilmeden adama âşık olan genç bir kız...

Tüm ailenin ölümüne neden olan birini affedebilir misin?

Yüreğindeki kin ve nefret tohumlarını, aşkın gücüyle ezebilir misin?

Yaralı bir ruhun intikamı mı, yoksa tertemiz bir aşkın kudreti mi?

Ya da bu savaşta yeni acılara gebe olaylar mı?

Ege ailesinin intikamını almak için verdiği savaşta yolun sonuna gelmiştir artık. Son bir hamle için Amerika'dan İstanbul'a gelir. Tek amacı vardır; hayatını ondan alan baba ve kızından intikamını alabilmek. Ama hesaba katmadığı, genç bir delikanlıyken hayatını kurtardığı küçük kız tarafından 'koruyucu meleğim' diye çağırılmasıdır. Oysa onun ruhu çoktan ölmüştür. Bu saatten sonra hiç kimsenin koruyucu meleği olmayacaktır.

İntikam; donmuş bir kalbin yeniden aşkla atmasının hikâyesi

₺20

ISBN 978-605-9176-23-1

olimposyayinlari.com
facebook.com/olimposyayinlari
twiter.com/olimposyayin

OLİMPOS®

Yaralı bir ruhun intikamı mı,
yoksa tertemiz bir aşkın kudreti mi?

İNTİKAM
Ayşegül Çiçekoğlu

© 2015 Olimpos Yayınları

Redaksiyon: Olimpos Yayınları
Bilgisayar Uygulama: Olimpos Yayınları
Kapak Tasarımı: Seyhan Uluçay

1. Baskı: Eylül 2015
ISBN: 978-605-9176-23-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718
www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: İNKILAP KİTABEVİ Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Çobançeşme Mah. Altay Sok. No: 8 Yenibosna - İstanbul Tel: (0212) 496 11 11
Sertifika No:10614

İNTİKAM

Ayşegül Çiçekoğlu

OLİMPOS

İthaf

Canım babama, nurlar içinde yat...

Ön Söz

Yirmi iki yıl önce, İstanbul

Yemek masasındaki sessizlik, dayanılır gibi değildi. Duyulabilen tek ses; yemek masasının etrafında oturan insanların çıkardığı çatal bıçak sesleriydi. Neredeyse hiç kimse tabaklarındaki yemeğe dokunmamıştı bile. Oysaki bu masada yenen yemekler, her zaman neşeli sohbetlerle geçerdi. Bir şeyler tersti. Hem de çok ters.

Masada oturan herkesin yüzünde sıkıntılı bir durum vardı. Cem, on yedi yaşın verdiği huzursuzlukla önce babasına sonra da annesine baktı. Onlarda yeterince huzursuz görünüyorlardı. Kendisinden dört yaş büyük ağabeyi ve iki yaş büyük ablası karşısında oturuyordu. Onlarla göz göze geldiğinde, onların da bir şey bilmediğini anlamıştı. Kız kardeşi ona bakarak gülümsedi, o da masadakilerin dikkatini fazla çekmeden ona gülümsedi. Hâlbuki akşam yemekleri, bu evde her zaman neşeli geçerdi. Gün sonunda bir araya geldiklerinde, herkes gün boyunca ne yaptığını anlatırdı. Onlar, diğer arkadaşlarının ailelerine bakıldığında mutlu bir aileydi. Bu evde anne ve babasının tartıştığını bile duymamıştı hatta kardeşlerinin de duyduğunu sanmıyordu. Oldukça zengin sayılırlardı. Rahat bir yaşamları vardı. Ağabeyi hariç hepsi de özel okullarda okuyordu. Ağabeyi İngiltere'de bir üniversitede okuyordu. Ablası da bu sene gidecekti. Bu bir aile geleneği gibi bir şeydi. Babası da İngiltere'de okumuştu, hatta büyük babası da. İki yıl sonra kendisi de gidecekti. Baba tarafı çok zengindi, sayamayacakları kadar gayrimenkulleri ve bol pa-

raları vardı. Annesinin ailesi ise babasının bu kadar zenginliğine rağmen, fakir bir aileydi. Annesinin ve babasının aşkları dillere destandı. Zamanında bu zengin genç, herkesin karşı koymasına rağmen bu fakir kızla evlenmiş ve peri masalını gerçeğe dönüştürmüştü. O zamandan beridir, bu masal devam ediyordu.

Çamlıca'nın tepelerinde oldukça büyük bir arazi içinde, iki katlı çok güzel bir evleri vardı. Üstelik geçen sene boğazı gören evin salonunun önüne babası bir havuz inşa ettirmişti. Her zaman varlık içinde yaşamışlardı. Büyük dedesinin bir arkadaşı ile kurduğu şirketi şimdi babası ve diğer ortağın oğlu yönetiyordu. Tüm bunlar ileride ağabeyine ve ona kalacaktı. Gerçi babasının ortağı olan Fikret Amca'nın kendileri gibi yetişkin çocukları yoktu. Onun kızı, henüz üç yaşındaydı, sonuçta o da büyüyecek ve babası ile Fikret Amca nasıl ortak olmuşlarsa onlarda ortak olacaklardı.

Bunları düşünürken, bu sessiz sofrada yemek yemenin onu çok rahatsız ettiğini düşündü. Bir şey olmuştu. Ne olduğunu bilmiyordu. Acaba aile büyüklerinden biri mi ölmüştü? Çünkü geçen sene, annesinin babası öldüğünde yine böyle bir sessizlikte yemişlerdi yemeklerini. O zaman neden böyle sessiz olduklarını biliyordu ama şimdi ne olduğunu babasından başka bilen yok gibiydi.

Sıkıntıyla iç çekti. Bir an önce, dışarı çıkmak istiyordu. Arkadaşları onu bekliyordu, üstelik birkaç aydır çok hoşlandığı kız da gelecekti. Nihayet dün akşam ona açılma cesaretini göstermişti. İçi içine sığmıyordu. Kız bu senenin başında okuduğu okula gelmişti ve onunla aynı sınıftaydı. Çok güzeldi. Daha görür görmez kızdan hoşlanmıştı. Her ne kadar cesur biri olsa da nedense bu kıza karşı çekingen davranmıştı. Senenin başından beri, kıza bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. Kızında bakışlarından, kendinden hoşlandığını anlıyordu ama ilk adımı atması o kadar uzun sürmüştü ki. Okulun kapanmasına bir hafta kala,

sonunda dün, kıza beslediği hisleri anlatmıştı. Bu akşam da onla buluşacaktı. Onun için bu sessiz ortamı çekecek havada değildi.

Yemek bittiğinde, babası onlarla konuşacağını söyleyerek, masadan kalktı. Bir müddet sonra, hepsi masadan kalkmıştı. Nihayet yemek adı altında oturdukları ve hiçbirinin konuşmadığı bu işkence, artık son bulmuştu. Biraz sonra babaları ne diyecekse dinleyecek ve evden çıkacaktı. Bu akşam onu hiçbir güç bu evde tutamazdı.

Sıcak bir Haziran akşamıydı. Bir hafta sonra okullar kapanacaktı. Bir hafta sonra hoşlandığı kız İzmir'e gidecek ve okullar açılana kadar gelmeyecekti. Onun için bu bir haftada her gün onunla olmak istiyordu. Zaten kıza açılamaması yüzünden bir sürü zaman kaybetmişti. Daha fazla kaybedemezdi. Bir süre sonra diğerleri gibi o da babasının geçen sene yaptırdığı terastaki havuzun kenarında buluştular.

Ağabeyi "Ne oldu baba, canın sıkkın gibi?" diye sordu.

Babası, tek tek önce karısının sonrada çocuklarının suratına baktı. Sonra o kalın ve otoriter sesi ile:

"Bugünden itibaren artık hiçbir şeyimiz yok." dedi.

"Nasıl yok baba?"

"Her şeyimizi kaybettik; şirketi, evleri, arabaları... Aklınıza gelen her şeyi..."

"Ne oldu baba? Nasıl oldu? Daha düne kadar hiçbir problem yoktu?"

"Fikret her şeyin sahibi oldu."

"Fikret Amca mı?" diye sordu kendisi.

Fikret Amca, babasının ortağıydı. O adamdan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Nedense bilinçaltı o adamdan uzak durmasını söylerdi hep. Bu eve geldiği zamanlarda hep ondan uzak dururdu. Neden diye düşündü, neden onların her şeyini almıştı?

Zaten adam dört sene önce evlenmişti ve üç yaşında bir kızı vardı. Adamdan her ne kadar hoşlanmasa da karısı ve kızını

severdi. Çok güzel bir karısı vardı ve o on yedi yaşın verdiği hormonlarla içten içe o kadına âşıktı. Kızı olan ufaklığı da çok seviyordu. Çünkü o da onu sever, peşinden hiç ayrılmazdı. Gerçi on yedi yaşındaki bir genç için o bacaksızla oynamak utanç verici bir durumdu ama nedense çok tatlıydı. Üstelik çok sık bu eve gelirlerdi. Ondan uzak durmak mümkün olamazdı.

"Evet, şimdi beni iyi dinleyin." dedi babası, düşüncelerini bölerek. "Fikret sandığımız gibi biri değil, ne yazık ki ben, bunu çok geç öğrendim. Hem de çok geç... Son zamanlarda, şirketin işleri pek iyi gitmiyordu. Epey zor durumdaydık, nakit akışını Fikret sağlıyordu. Her koyduğu para için benim şahsi mallarımdan ipotek alıyordu ve iki gün önce mali olarak, şirketin içini boşalttığını öğrendim. Onun için zor durumdaydık. Kendi parasını koymak için böyle bir yol izlediğini sanıyorum. Ne yazık ki bunu kanıtlayamam, bütün malların üzerinde ipotek olduğu için hepsini devreye soktu. Anlayacağınız beni mahvetti."

"Mehmet, yapacağımız hiçbir şey yok mu?" dedi annesi. "Her şeyimizi kaybetmiş olamayız, istersen bir de ben konuşayım Fikret'le."

"Hayır!" diye bağırarak ayağa kalktı babası.

İlk defa, annesine karşı sesini bu kadar yükseltmişti. Annesi bile irkilmişti. Sonra annesine döndü, çok sinirliydi,

"Özellikle sen Filiz o adamla hiç konuşmayacaksın, seninle sonra konuşacağız." dedi.

Cem babasını hiç bu kadar sinirli görmemişti. Neden annesine bağırdığını anlamamıştı. En iyisi susmaktı.

"Peki, baba onu dava etsen olmaz mı?"

Babası ağabeyine döndü: "Maalesef oğlum, hiçbir şey yok, her şey kanuna uygun."

"Ne yapacağız o zaman?"

"Yazlık eve ve çiftliğe geçen hafta el konuldu. Artık oralar bize ait değil. Bu eve de yarın geleceklerini sanıyorum..."

"Yani..."

"Anlayacağınız buradan da çıkacağız, Fikret burayı boşaltmamızı istedi. Bundan sonra burada kendisi oturacakmış."

"Fikret Amca, neden bize böyle davranıyor?" dedi ablası.

"Bilmiyorum, artık o tanıdığımız Fikret değil. Tanımadığımız biri, üzgünüm çocuklar ama artık o pahalı okullara gitmeniz söz konusu değil. Bir hafta sonra okul kapanacak ve yazın ne yapacağımıza karar vereceğiz."

"Hiç mi paramız yok baba, artık fakir mi olduk?" dedi kardeşi. On yaşın verdiği saflıkla.

"Sadece sizlerin üzerine koyduğumuz fonda kalan para var ama korkarım, sorunlarımızı çözecek gibi değil. Şimdi odalarınıza gitmenizi istiyorum ve özel eşyalarınızı toplamanızı."

"Her şeyimizi mi toplayalım?"

"Evet, kendinize ait olan her şeyi..."

"Ne zaman gideceğiz?"

"En geç iki gün içinde gideceğiz. Benim annenizle konuşmam gerekiyor. Yarın sabah ne yapacağımıza karar vereceğim."

Hepsi kalktı, hiç kimse konuşmuyordu. Yine de bu olay Cem'i o kadar ilgilendirmiyordu. Babası bir yolunu bulur, diye düşünüyordu. Ama terastan kalktığından beri içini bir sıkıntı kaplamıştı. Hayatında ilk defa babasını böyle görmüştü. Özellikle annesine bağırdığında, babasını tanıyamadığını keşfetti. Fikret Amca, babasını bu kadar nasıl delirtmişti acaba? Öyle kolay kolay sinirlenen bir adam değildi ki babası. Hatta en kötü durumlara bile güler geçerdi. Durum gerçekten de ciddi olmalıydı. Ama onun şu anda düşündüğü başka bir konu vardı. Eğer okula dönemezse kız arkadaşı ile durumu ne olacaktı? Bu, o yaştaki bir delikanlı için her şeyden daha önemliydi.

Odasına gidip, kendi için önemli olan eşyalarını bir çantaya koydu. Hâlâ bu evden gideceklerine, okuldan ayrılacağına ina-

namıyordu. Onlar çok zengindi. Paraları nasıl bu kadar çabuk biterdi? Dedesinden kalma bir sürü yer vardı. Tek çocuk babasıydı ve hepsi ona kalmıştı. O yerlere ne olmuştu?

Masanın üstünde duran fotoğrafa baktı. Fikret Amca'nın kızı ile kendisinin fotoğrafına... Aslı'nın annesi çekmişti bu fotoğrafı. Onu eline aldı, daha bir hafta önce çekilmişti. Fotoğrafta ona sarılmış küçük kıza baktı. Çok güzel bir çocuktu, kıvır kıvır sarı saçları vardı, kendi siyah saçlarının yanında ne kadar açık kalıyordu. Koskocaman gri mavi gözleriyle objektife bakarken gülümsemişti. Kendisi de gülümsemişti. Bu resimdeki iki çocuk da ne kadar mutluydu. Hem de daha bir hafta önce...

Şimdi bu evde, bu tatlı kız oturacaktı. Çantasına koyacakken elinde tuttu, bir süre daha fotoğrafa baktı, sonra masaya geri koydu. Babasına bunu yapan adamın kızının fotoğrafını saklamaya gerek yoktu. O küçük kızı çok sevmesine rağmen o kızın babasından nefret ediyordu.

Tek bildiği ev burasıydı. Yazın bazı aylar yazlığa ya da çiftliğe giderlerdi. Ama anladığı kadarıyla, artık oralar da onların değildi.

O gece dışarıya çıkamadı, o çok hoşlandığı kızla da konuşamadı. Kafasında ona ne söyleyeceğini düşünerek yatağa girdi. Uyumak için kendini zorladı ama nedense gözüne uyku girmiyordu. Bir ara baş ucundaki saate baktı, sabahın beşi olmuştu. Yattığından beri, içindeki sıkıntı geçmek şöyle dursun saatler ilerledikçe daha da artmıştı. Artık bütün gece, yaşadığı uykusuzluktan sonra göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. Sonra bir ses duydu, oldukça yüksek bir sesti. Gözlerini açtı, ev o kadar sessizdi ki yanlış duymuş olmalıyım, diye düşündü. Birkaç dakika sonra aynı sesi bir kez daha duydu, silah patlaması gibiydi. Yavaşça yataktan kalktı. Bir kez daha duydu, üç kere aynı sesi duymuştu, ondan başka bunu duyan yok muydu? Şimdiye kadar, babasının bile bu sese uyanması lazımdı.

Ayağa kalktı, odanın ortasında bir süre ne yapacağını bilme-

den dikildi. Evleri, çevredeki evlerden çok uzaktaydı, koskoca bir bahçenin ortasındaydılar ve bu ses çok uzaktan değil, sanki evin içinden gelmişti. Tam odasının kapısını açacakken kapı ardına kadar açıldı. Önce irkildi ve bir adım geri gitti. Kapıdakini görünce rahatladı. Babası kapıda dikiliyordu. Göz göze geldiler. Bu adam babası olamazdı yani tabi ki babasıydı ama öyle garip bakıyordu ki, sanki şey gibiydi. Ne olduğunu kısa bir an düşündü. Şey gibi, deli gibiydi. Evet, gözleri deli gibi bakıyordu. İşte o an başka bir şeyi daha fark etti, babası elini yavaşça ona doğru kaldırmıştı ama elinde tuttuğu şeyi gördüğünde ne olduğunu anlaması çok kısa sürmüştü. Babası elinde bir tabanca tutuyordu. Üstelik tabancanın namlusu kendisine doğru çevrilmişti. Karşısında duran adam, bir saniye daha onun gözlerine baktı, o deli bakışlarıyla "Üzgünüm oğlum." dedi ve silahı ateşledi.

O anda kafasını çevirdi. Sol kulağında bir şey patlamıştı. Beyninin içinde bir şeyin ilerleyişini hissetti. Hatırladığı tek şey düşüyor oluşuydu. Tutunmak istedi ama tutunacak hiçbir yer yoktu. Düşmesiyle sağ şakağını masanın sivri kenarına vurdu, masanın kenarının yüzündeki deri ve eti kestiğini duydu, yere düştüğünde en çok acıyan yerin de yüzü olduğunu hissetti.

Gözleri hâlâ açıktı ve babasının odasından çıkıp, karşı odaya girişini gördü. "Yapma, kardeşime dokunma!"diye bağırmak istedi ama sesi çıkmadı. Sonra o sesi bir kere daha duydu. Hâlâ yüzünün acısından başka bir acı hissetmiyordu, bir süre sonra aynı sesi bir kere daha duydu. Orada öylece ne kadar kaldı hatırlayamadı. Çünkü evde, uzun süredir bir ses duyulmuyordu.

Bir kan gölünün ortasında yattığını biliyordu. Kanın kokusu midesini bulandırmıştı. Bağırmak istiyordu ama sesinin çıkmadığını anlamıştı. Kımıldayamıyordu, gözleri açıktı ve kapıya doğru bakıyordu. Oda aydınlanmış, sabah olmuştu. Sonra merdivenlerden yukarıya çıkan bir ayak sesi işitti. Birisi odasının kapısına gelmiş çığlık atıyordu. Kapıdaki kişiyi tam olarak göremiyordu ama bir kadın olmalıydı, bir kadın sesine benziyordu.

"Buradayım, yaşıyorum, ne olur beni bul!" demek istedi ama kelimeleri ne kadar uğraşsa da dudaklarından dökülmedi. Acı, artık bütün vücudunu ele geçirmişti daha fazla dayanamadı ve gözlerini kapadı.

Ertesi gün basılan gazetelerdeki manşetleri süslüyorlardı.

"Türkiye'nin tanınmış iş adamı Mehmet Şentürk, bütün ailesini vurduktan sonra intihar etti. Sadece ortanca oğlu Cem Şentürk'ün yaşadığı, onunda ağır yaralı olduğu söylendi. Başarılı iş adamının neden böyle bir şey yaptığı araştırılıyor. Ortağı Fikret Aksoy ise çok üzgün olduğunu yorum yapmayacağını dile getirdi, olaydan sonra."

"Acaba aklı dengesi mi bozuktu? İş adamı ailesini ve kendisini vurdu. Ağır yaralı olan oğlu, ameliyat edildi ama doktorlar komada olduğunu, çıkıp çıkmayacağını bilemediklerini, sağ kaldığı takdirde beyninde hasar olup olmadığını komadan çıkınca anlayacaklarını, söylediler."

1

Günümüz, Amerika

Otuz dokuz yaşındayım ve hayatımın tam yirmi iki senesini bir kişiden, sadece bir kişiden intikam almak için geçirdim. Bu zamana kadar yaşadımsa hep bu intikam içindi. Her şeyi daha dünmüş gibi hatırlıyordum ve yıllarca unutmamak için de hep hatırladım. Yaşadığım hiçbir şeyin o günü unutturmasına izin vermedim. Zaten aynaya her baktığımda, aynada gördüğüm yüzüm, o günü unutmama izin vermiyordu. Madem o gün, hafızama bu kadar net kazınmıştı, intikamımı almadan da unutmayacaktım.

Vurulduğum sabaha kadar; mutlu, huzurlu, neşe dolu bir gençtim. O sabaha karşı yaşadıklarımdan sonra artık o genç değildim. O olay beni kindar, acımasız, korkusuz ve kötü yapmıştı. Benim için artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu uğurda kimlerin üstüne basmışım, kimleri ezmişim hepsi önemsizdi. Önemli olan tek şey; bana bu hayatı yaşatan kişiden intikamımı almaktı. Aldığım her nefes bana onu hatırlatıyordu. Ondan intikamımı aldığımda biliyordum ki son nefesimi huzur içinde verebilecektim. Ve ailemin ruhları da huzura erecekti. Artık benim zamanım gelmişti.

Hayatımda en çok güvendiğim, canımı bile teslim edeceğim ve asla bana kötülük yapmayacağına inandığım babam tarafından vurulmuştum. Bir baba bunu ailesine neden yapardı? Yıllarca bunu düşündüm. Bir baba kendi can verdiği çocuklarının canını nasıl alırdı? Gözünü kırpmadan ailesini neden yok eder-

di? Ama bu soruların cevabını yıllarca bulamadım ve bundan sonrada bulacağımı sanmıyordum.

Üstelik biz birbirini seven bir aileydik ya da ben öyle olduğunu sanıyordum. Demek ki sevgi böyle bir şeydi: Sevdiğin insanların canını gözünü kırpmadan alabiliyordun. Onun için de içimde iyiliğe, sevgiye dair ne varsa hepsini öldürmüştüm. O gece vurulduğumda, vicdanım da ölmüştü. Yirmi iki yıl önce, ailesini ve kendini vuran babamın yarattığı katliamdan tek kurtulan bendim. Yıllar içinde neden sadece ben kurtuldum, diye kendi kendime çok sordum ama bu sorunun cevabını ne o zaman biliyordum ne de şimdi.

Herkesi öldüren, buna kendini de dâhil eden babam, bende neden başarısız olmuştu? Hâlbuki gözünü bile kırpmadan tetiği çekmişti. Peş peşe bir sürü ameliyat olmuştum ve aylarca komada kalmıştım. Çünkü babamın sıktığı kurşun beynime girmişti. Kurşun varacağı yere varmıştı ama diğerlerini öldürdüğü gibi beni öldürememişti. Doktorlar saatler süren ameliyatın ardından, beni kurtardıklarını ve uyanmadan beynimdeki hasarı bilemeyeceklerini söylemişlerdi.

Ameliyattan çıktıktan sonra Amerikalı zengin biri ile evli olan teyzem, beni ambulans uçakla Amerika'ya götürmüştü. Onun artık tek ailesi bendim ve benim de ondan başka hiçbir yakınım yoktu.

Aylarca oradaki hastanenin yoğun bakımında yaşadım. Benim için gereken her müdahale yapılmıştı. Uyanmam bekleniyordu. Ne yazık ki bu o kadar kısa sürede gerçekleşmemişti. Çünkü ben vurulduktan tam on bir ay sonra gözlerimi açabilmiştim.

Bu süreçte insanlar, komada yatan hastaların hiçbir şey hissetmediğini söyler, ama ben acılarımı hep hissettim. Belki bunu dile getiremedim, belki hareketlerime yansıtamadım ama hep hissettim. Dayanılmaz acılar, sesim çıkmasa bile vücudumu ve beynimi kemiriyordu. Odamda bulunan tüm sesleri duyu-

yordum. Bağlı olduğum makineler, beynime uğultu olarak geliyordu. Konuşulanlar çok uzaklardan geliyor gibi dursa da, o sesler bana kadar ulaşıyordu. Bazen o kadar çok acım oluyordu ki ölmek için yalvarıyordum ama beni hiç kimse duymuyordu. Uyandıktan sonra da uzun bir süre hiç kimse duymadı. Çünkü uzun bir süre konuşamadım.

Kafamın içinde sürekli ailemle konuşuyordum. Onlar yanı başımda gibiydiler. Çevrem onlarla kuşatılmıştı. Yine hep birlikteymişiz gibi neşeliydik. Sanki hiçbiri ölmemişti. Sanki tek ölmek üzere olan benmişim gibi yatağımın çevresinde dolanırlardı. Küçük kız kardeşim elimi, hep elimi tutardı bu zamanlarda. Bunu o kadar derinden hissederdim ki bazı zamanlar hâlâ elimi tuttuğunu sanıyorum. Annem ise kulağıma sevgi sözcükleri fısıldardı. Beni ne kadar sevdiğini dillendirirdi ama ben ne kadar sevdiğini zaten bilirdim. Ağabeyim, ablam, annem, kız kardeşim ve babam... Onlar benimle sürekli konuşurdu. Bana 'Geri dön!' diyorlardı, 'Geri dön!'. 'Nereye?' diye soruyordum ben de onlara. Nereye gitmiştim de geri dönmem gerekiyordu ki? Hep birlikteydik işte. Hiçbir yere gitmemiştim ki. Onlar ne kadar geri dön deseler de ben o geri dönüş yolunu bir türlü bulamıyordum.

Teyzemin benimle sürekli konuştuğunu duyuyordum. Bana sürekli kitap okurdu. Belki de onun konuşmaları bana geri dönüş yolunu buldurdu. Çünkü ben sonunda o yolu bulmuştum. O yolu bulmuş ve gözlerimi açmıştım. Ve ben gözlerimi açınca ailem sonsuza kadar kayboldu.

Komadan çıktıktan sonra artık eski ben değildim. Sol kulağımın arkasında kocaman bir delik vardı. Aylarca konuşmak ve yürümek için tedavi gördüm. Konuşma merkezim zarar görmemişti ama kafamdaki sözcüklerin dudaklarımdan dökülmesi için çeşitli yardımlar almam gerekmişti. Tüm bu işkencelerden sonra herkes gibi konuşmaya ve yürümeye başladım. Görüntü itibariyle sağlıklı kişilerden hiçbir farkım da yoktu. Ancak sol

kulağımın arkasında ve boynumda kurşun tarafından parçalanmış bir bölüm vardı. Saçlarım her ne kadar o yara izini kapatsa da, ilk başta insanlar orasını göremese de ben orada olduğunu biliyordum. Onu, kimin yaptığını bildiğim gibi.

Beynimde doktorların dediği gibi fazla hasar yoktu. Sadece sol kulağım duyma işlevini tamamen kaybetmişti. Beynime yerleştirilen implant ile biyonik kulak diye bilinen bir ameliyat oldum. İşitme sinirlerim sağlam olduğu için doğrudan işitme sinirimi uyaran bir aletti. Artık fısıltıları bile duyabiliyordum. Bu yüzden sol kulağımın dibindeki yüksek sesler beynime bazen mermi gibi girmeye başlamıştı o ameliyattan sonra. Yine bu yüzden uyuyamıyor, on beş yirmi dakikadan fazla hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Vurulmadan önce oldukça başarılı bir öğrenciyken, vurulduktan sonra liseyi zar zor bitirebildim. Artık o sakin, neşeli genç değildim. Çok çabuk sinirlenen ve sinirlendiğinde şiddete başvuran biriydim. Sinirlendiğimde kendim bile korkuyordum. Tam bir pisliktim. Bu yüzden, birkaç adamı ölesiye dövdüğüm için birkaç kez tutuklandığım oldu. Bu özelliğim yıllar geçtikçe, benden dayak yiyen kişiler çoğaldıkça, efsaneye dönüştü. Bu da işlerimi kolaylaştırıyordu. Hâlbuki onların bahsettiği kadar vahşi biri değildim. Korkmamamın tek nedeni; kaybedecek hiçbir şeyimin olmamasıydı. Bu da beni onların gözünde cesur biri yapıyordu.

Hiç kimseye güvenmiyordum. Güven kelimesini yaşantımdan tamamen çıkarmıştım. En çok güvendiğim insan tarafından vurulmuştum ben. İnsanın öz babası bile bunu yapabiliyorsa diğer insanlar neler yapmazdı? Ama bu süre zarfında yanımda olan bir adam vardı. Hastanede yattığım süre içerisinde onunla tanışmıştım. O da benim gibi hastanede yatıyordu. O da benim gibi uzun bir süre komada kalmıştı. Onunla aynı yaştaydık ve benzer acılarımız vardı. O da yıllarca babası tarafından işkenceye maruz kalmıştı. Ailelerimiz tarafından zarar görmüştük. En

güvendiğimiz kişiler tarafından yaralanmıştık. O kişi yirmi bir yıldır yanımdaydı ve gerçek beni bir tek o biliyordu.

Yıllarca kâbuslar zehir etti uykularımı ve hâlâ beni zehirlemekten vazgeçmediler. Vurulma anım bazen o kadar canlı oluyordu ki uyandığımda aynı acıları hissediyordum yeniden. Zaman zaman şiddetli baş ağrıları çekiyordum. Ne yazık ki her şeyi, hem de her şeyi hatırlıyordum. Vurulma anımı, babamın gözlerini ve bana "Üzgünüm oğlum." demesini, ailece yediğimiz son yemeğimizi ve babamın bizleri toplayıp konuşmasını... Hepsini hatırlıyordum. Ölmemiştim belki ama yaşadıklarımdan bazılarını unutabilmiş olmayı çok isterdim. Hiçbir şey hatırlamamayı ise gerçekten çok isterdim.

İyileştikten sonra keşke o gece ölseydim, diye çok düşündüm. Ne yazık ki babam ailesini katlederken beni öldürmeyi atlamıştı. Bir gün önce mutlu, zengin, başarılı ve kalabalık bir ailesi olan biriyken; bir gün sonra ailesinden hiç kimsesi kalmayan, beyni hasarlı, fakir, zar zor okuyabilen bir genç olmuştum.

O sıralar kendimi öldürmememin ise tek bir nedeni vardı. Bunu bize yapan Fikret Aksoy'dan intikam almaktı. Beni yaşatan intikamdı. Yıllarca onu ve ailesini nasıl yok edebilirim diye düşündüm. Onunla ilgili hayaller kurdum. Babama yaptığının aynısını ben de ona yapacaktım. Beni bu hayal ayakta tutuyordu. Hâlâ bazı günler yaşadığım tarif edilmez acılarımı, bu intikam hırsı kesiyordu.

Gençliğimin en güzel yaşları, hastane koridorlarında geçmişti. Yaşıtlarım gezip eğlenirken ben ucube gibi ortada dolanmıştım. Onlar güzel kızlarla birlikte olurken, kızlar benim suratıma bakıp korkardı. Beni çok seven bir tek teyzem ve onun kocası vardı. Ne yazık ki sorunlu ve yaralı bir ergen için onlar yetmiyordu. O yaşlar asla hatırlamak istemediğim yaşlardı. Sık sık sinir krizleri geçirirdim. Bazı zamanlar ben bile görüntüme ve kendime dayanamazdım. Onlarsa bana katlanırlardı. Her ne olursa olsun benden vazgeçmediklerini söylerlerdi.

Yıllar geçtikçe, yüzümdeki yaralarla yaşamayı öğrendim. Onları estetikle saklama yoluna gitmedim. Aynaya her baktığımda, bana neden yaşadığımı hatırlatıyordu o yaralar. Unutmama izin vermeyip öfkemi ayakta tutuyorlardı.

Bütün yaşadıklarım hem beni hem içimdeki nefreti büyüttü. Sayamadığım kadar çok param olmuştu geçen yılların sonunda. Ve bu para öyle bir şeydi ki benim ilk başta kabullenemediğim yaraların görülmemesini sağlıyordu. Bazı kadınlara yaralarımın olması çekici bile geliyordu. Hiçbir zaman çapkın bir adam olmadım, olamadım. Yüzümdeki ve ruhumdaki yaralarla olmamda mümkün de değildi. Hatta uzun bir dönem de kadınlardan kaçmıştım. Kadınlar sadece ihtiyaçlarımın giderilmesi için bir araçtı benim için. Çoğundan nefret ettim. Şimdiye kadar hiçbir kadına da yakınlık duymadım. İçimde sevgiye dair ne varsa vurulmamla birlikte hepsi ölmüştü çünkü. Artık içimde olan duygular nefret ve hissizlikti. İyiliğe dair ne varsa benim yanıma yaklaşamazdı.

Teyzemin Amerikalı kocası Mike Enişte sayesinde, orada benim gibi travma yaşamış çocukların gittiği bir özel okula gittim. Zorda olsa üniversite okuyabildim. Hiç çocuğu olmayan teyzeminse oğlu olmuştum. Beni Amerika'daki bazı haklardan yararlanmam için komadan çıktıktan sonra kendi nüfuslarına geçirmişlerdi. Sonra da teyzemin kocasının sahibi olduğu şirkette çalışmaya başlamıştım.

Acımasızdım herkese ve her şeye karşı. Korkusuzdum, bir kere ölümden dönmüştüm ve yaşamak için fazla bir sebebim yoktu; intikam dışında. Kötüydüm, bu dünyada iyi olmak işe yaramıyordu. Çünkü dünya kötüydü.

Şirket benim ve yöntemlerim sayesinde büyümüştü. Teyzem ve kocası beş yıl önce trafik kazasında öldüklerinde artık her şeyin sahibi bendim ve intikam alma zamanım gelmişti.

Hiçbir akrabam yoktu. Çok zengindim ve Fikret Aksoy'u batırmak için gözümü kırpmadan her şeyimi feda edebilirdim.

Buna canım da dâhildi. Kaybedecek neyim vardı ki? Arkamdan ağlayacak bir kişi bile yoktu hayatımda.

Aradan geçen yirmi iki yılda kinim azalacağına daha da artmıştı. Fikret Aksoy'u mahvetmek bana yetmeyecekti, biliyordum. Tüm ailesini mahvetmeden duramayacaktım. Yıllar boyunca onu ve ailesini araştırmıştım. Karısı on dört yıl önce trafik kazasında ölmüştü. O güzel kadının ölümüne bile üzülmedim. O adam ve ailesi için vicdanımı susturmayı hep başardım. Artık bir vicdanım var mıydı onu bile bilmiyordum. O kadar uzun zamandır vicdanımın sesini duymuyordum ki... Yıllar içinde çok fazla kadın hayatına girip çıkmış ama bir daha evlenmemişti Fikret Aksoy. Tek çocuğu olan kızı ise yirmi beş yaşındaydı ve holdingde çalışıyordu. Bir zamanlar yarısının babamın olduğu holdingde...

O kızı hatırlıyordum. Benim hatıralarımda hep üç yaşındaki hâli vardı. O zamanlar, o peşimden ayrılmayan o küçük kızı severdim ama vurulmamla birlikte çevremdeki iyi olan herkes ölmüştü. Onun için mahvedeceklerimin listesinde, Fikret'ten sonra ikinci sırada o geliyordu. Fikret Aksoy kendi düşüşünü izlerken, ilk sırada kızı olacaktı. Önce kızının düşüşünü görecekti, sonra da kendisininkini.

Yıllar geçse bile annemin, babamın, ağabeyimin, ablamın ve kız kardeşimin suratlarını unutmamıştım. Yanımda hiçbir fotoğrafları yoktu, hepsi vurulduğum evde kalmıştı. Hepsi de öldükleri yaşlarda hafızama kazınmıştı. Yine de her birinin suratı gözümü kapadığımda gözlerimin önüne gelirdi. Çoğu geceler, en güzel rüyalarımın ve en kötü kâbuslarımın başrol oyuncularıydılar.

Yirmi iki yılda, bir kere bile Türkiye'ye gitmemiştim. Bu süre içinde tuttuğum adamlar sayesinde, üç yıl önce satışa çıktığını öğrendiğim çiftliğimizi satın almıştım. Fikret Aksoy bütün ailemin içinde öldüğü eve, ne yazık ki yerleşememişti. Ve her şey hatırlanırken de o evi satamamıştı. Hiç kimse içinde cinayet

işlenen bir eve, sahip olmak istememişti. Ev öylece kalmıştı. Sonunda iki yıl önce, orasını da tekrar satılığa çıkardıklarında, orayı satın almıştım.

Eniştem ve teyzem öldükten sonra bütün enerjimi Fikret Aksoy'u batırmak için harcamaya başlamıştım. Neredeyse beş yıldır Aksoy holdingi batırmaya çalışıyordum ve artık sona yaklaşmıştım. Türkiye'de onun rakibi olan bir şirketi, satın almıştım. Şirketin sahibi, hâlâ işin başındaydı ve görünmeyen patrondum. Bütün işlerini, elinden tek tek almaya başlamıştım. Benimle rekabet edemiyordu. Bu uğurda milyonlarca dolar harcamıştım. Bu sırada Amerika'ya gelen gemilerinden birinde yangın çıktı, diğer gemisi de battı. Sigorta şirketinin belirlediği ekspertizlere* su gibi para döktüm istediğim raporları yazmaları karşılığında. Parayı verdikten sonra yapılmayacak hiçbir iş yoktu. Sonuçta herkesin bir bedeli vardı. Önemli olan doğru rakamı önüne koymaktı.

Nihayet son duyduğum haber, beni gerçekten mutlu etmişti. Aksoy Holding'i batırmak için kalabalık bir ekip çalışmasına rağmen bu duruma gelmeleri uzun sürmüştü. Aksoy holding iyi dayanmıştı doğrusu. Her ne kadar Fikret Aksoy'dan nefret etsem de şimdiye kadar çok başarılı olduğunu kabul ederek hakkını vermeliydim. Bu yaptıklarımı, başka şirketlere yapsaydım bir kaç ay içinde hepsi dağılırdı. Onlar tam dört sene dayanmışlardı. Ancak benim istediğim rüzgâr da esmişti nihayetinde. Artık onların da dayanacak güçleri yoktu.

Faaliyet gösterdikleri sektörde, bu yılı oldukça yüklü zararlarla kapatmıştı Fikret Aksoy. Yeni sermaye girişleri yapsa da, altından kalkamamıştı. Nakit paraya ihtiyaçları vardı. Babamdan onlara kalan bütün gayrimenkulleri satmalarına karşın, bunların hepsini ben almıştım, zor durumdan çıkamıyorlardı. Yirmi iki yıl önce babamdan yolsuzlukla aldığı her şey yine bana

(*) Ekspertiz: Bilir kişi incelemesi.

dönmüştü. Ancak hiçbirini kendi ismimle almamıştım. Sadece Çamlıca'daki evi ve çiftliği kendi adıma almıştım.

Onları bu hâlde görmek için tam yirmi iki yıl beklemiştim. Birkaç yıl daha beklerdim. Sabır erdemdi ve ben de ondan çok vardı. Aksoy Holding zor durumdaydı ve dış ülkelerden kredi arıyorlardı. Benim sıram gelmişti. Fikret Aksoy ve ailesini mahvetmeden ölmeyecektim. Bunu cinnet geçiren babama, katledilen aileme borçluydum.

2

Orta yaşın üstünde, şişman ve gözlüklü olan finans müdürü Recep Bey, söze girmeden önce burnunun ucuna kadar indirdiği yakın gözlüklerinin üzerinden toplantı masasının etrafında oturmuş dört kişiye şöyle bir baktı. Emekliliği çoktan gelmiş ve birkaç yılda geçmişti. Ama iki oğlunu da yakın zamanda evlendirdiği için oluşan borçların kapanması adına, bir sene daha çalışmaya karar vermişti. Genç bir delikanlı olarak başladığı bu şirkette, tam otuz beş yıl devirmişti. Otuz beş yıl dile kolay... Neler görmüştü, neler yaşamıştı. Ama bu son birkaç yılda yaşadıkları sıkıntıyı, ne yaparlarsa yapsınlar atlatamamışlardı. Bu gidişat koca holdingin sonu olabilirdi. Adam elindeki kâğıtları, toplantı başlamadan önce diğerlerinin önüne koymuştu ve onlara önündeki bilançoyu incelemeleri için zaman vermişti. Konuşma zamanı gelmişti. Masada duran sudan bir yudum aldı, boğazını temizledi ve sanki masada sadece bir kişi varmış gibi doğrudan adamın gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Fikret Bey, önünüzdeki bilançodan da anlayacağınız gibi kısa vadede zor durumdayız. Batan ve yanan gemilerle ilgili mahkeme devam ediyor bildiğiniz gibi ama mahkeme iyi gitmiyor."

"Bilirkişi raporu verildi mi?" diye soran gür ses odayı inletti.

"Evet, geçen duruşmada verildi. Sigorta şirketi; her iki gemide çıkan yangının kasti olduğunu, sırf sigortadan para almak için böyle bir yola başvurduğumuzu söylüyor. Sonuçta gemiler boşken oldu."

"Raporda da bu mu yazıyor?"

"Tam olarak değil ama ifade aşağı yukarı bu." dedi Recep Bey, gözlerini karşısındaki adamdan ayırmadan.

"Avukatımız ne diyor, bu arada o nerede?"

"Grevdeki işçilerle konuşmak için Tekirdağ'daki fabrikada, bilirkişiye itiraz edeceğimizi söyledi."

"Söyleyin ona bir an önce yapsın. Eğer sigortadan para alamazsak çok zor durumda kalırız." diyerek elini masaya vurdu.

"Zaten piyasada zor durumda olduğumuz konuşuluyor. Son dört yıldır, küçük işlerin dışında iş alamadık. İşten çıkardığımız işçilere verilen tazminatlar bizi sarstı. Küçülmemize rağmen toparlanacak gibi görünmüyoruz."

"Bir iki parça bir şey daha satsak şu anı atlatmak adına..."

"Satamayız Fikret Bey, her şeyin üstünde ipotek var. Satabildiğimiz şeylerin hepsini sattık zaten. Para akışımız yok, yazılan çeklerin günü geliyor, bir çekimiz dönerse diğer alacaklılar başımıza üşüşür. Bu da bizi daha da zor duruma sürükler."

"İkinci ipotek kabul eden bankalara sorun. Eğer kabul edilirse ve belki kredi alabilirsek bu dar boğazı atlatabiliriz."

"Maalesef efendim, bankalar kredilerini geri istiyor verdikleri süreler uzun değil ve başka bankalardan da kredi alamıyoruz."

"Fikret Bey..." dedi genel müdür Metin Bey. "Sigorta şirketinin bize açtığı davadan sonra bankalar kredileri geri çağırmaya başladı. Bu paraları geri ödememiz şu aşamada söz konusu değil. Bize sıcak para lazım!"

"Yurt dışı kredi veren firmaları araştırdık mı?" dedi Aslı.

"Bunu, Berk araştırmıştı. Sen devam etmek ister misin?" diyerek Metin, Berk'e döndü. Toplantıda Aslı'dan sonra en genç müdürdü. Otuz iki yaşındaydı ve oldukça yakışıklı bir adamdı. Üç yıldır bu şirkette üst düzey çalışmasına rağmen, ne yazık ki o da bu kötü gidişe dur diyememişti. Bir yıldır da Aslı ile nişanlıydı üstelik.

"Birkaç firma ile görüştük ama benim tavsiyem raporda da yazıldığı gibi bu firma. Çünkü hem diğer firmalara oranla faiz oranları daha düşük, hem de geri ödeme koşulları esnek. Bu firma Amerikan firması... Oradayken bu firmada iki sene çalıştım. Gerçi başka bir bölümdeydim ama kredi veren bir bölümleri var. Piyasanın duymasını istemedikleri için işlerini oldukça gizli yapıyorlar. Kredi verdikleri firmalar için bu önemli bir konu. Yoksa kimse batmak üzere olan bir firmayla iş yapmak istemez."

"Ne istiyorlar?" diye sordu Fikret, kalın ve gür sesiyle.

"Efendim bu firma önüne gelene kredi vermiyor, önce sizden bazı bilgiler istiyor sonra buraya adamlarını gönderiyorlar. Onların yazdığı rapor neticesinde kredi onaylanıyor ya da reddediliyor."

"İyi de kriterleri ne onaylanması için?"

"En önemli kriter, verdikleri para ile firmanın ayakta kalıp kalamayacağı. Bunun analizini yapıyorlar. Ayakta kalacaksa veriyorlar parayı. O paraya rağmen toparlamayacaksa kredi vermiyorlar."

"Yani bu adamlar bizim içimizde olup bizim bütün işlerimizi öğreniyorlar. Casus olmadıkları ne malum?"

"Bakın size sadece şunun garantisini verebilirim. Orada çalıştığım için bu firmanın dürüst bir firma olduğunu söyleyebilirim. Banka gibi düşünün Fikret Bey, onlar da kredi vermek için bizim bilançolarımızı inceliyorlar. Sadece biraz daha profesyonel çalışıyor."

"Bir sorun olmaz diyorsun?"

"Evet efendim. Ve firmanın en büyük özelliği bir kuruş faiz almaması... Sürenin sonunda anaparayı verdiği birim üzerinden geri istiyor."

"Yani öyle parayı veriyorlar, sonra da batmayalım diye dua mı ediyorlar?"

"Hayır efendim, sonuçta onlar hayır kurumu değil. Verdiği para karşılığında gayrimenkul ipoteği istiyorlar."

"İşte şimdi aynı dili konuşmaya başladık, evlat."

"Bu size mantıklı geliyor mu peki? Adamlar gayrimenkul karşılığı para veriyorlar. Ya o paraları geri ödeyemezsek, ne oluyor? Bildiğiniz tefeci bunlar." dedi Aslı, masadaki adamların suratlarına teker teker bakarak.

"Aslı haklı, tefecilerle iş yapacaksak o zaman elin Amerikalısı ile değil bizimkilerle iş yaparız."

"Doğru diyorsunuz Fikret Bey ama bu kadar parayı verecek tefeci tanıyor musunuz? Üstelik bunlar bizimkiler gibi değiller, on lira verip elli liralık gayrimenkul istemiyorlar. Parayı ödediğimiz sürece, sorun yok. O gayrimenkulün değeri neyse ona yakın bir rakam veriyorlar. Üstelik faiz almadıklarını başında söyledim."

"Peki, bütün bu inceleme ve kredi verme onayı ne kadar sürüyor? O kadar vaktimiz var mı? Bunu biliyor musunuz?"

"Ondan dolayı da efendim beklememek için bizden istenilen ön bilgileri gönderdik. Eğer kredi verme onayı çıkarsa adamlar tanışmak için buraya geleceklermiş."

Fikret, sinirle elini masaya vurdu. "Bunu kime sordunuz ve şirketin gizli bilgilerini, dışarıya kim vermenizi istedi?"

"Ben!" dedi Aslı.

Fikret kaşlarını çatarak kızına baktı ve kızgınlıkla, "Senin böyle bir yetkin yok! Yoksa var da benim mi haberim yok?" dedi alayla.

Aslı kızardı Metin ve Recep Beyler'in yanında onu utandırmasına artık takmıyordu. Çünkü bu adamlar onu bebekliğinden beri tanıyorlardı. Onu utandıran nişanlısı Berk'in yanında, babasının onunla alay etmesiydi.

"Aslı'ya yüklenmeyin, Fikret Bey." dedi, Metin Bey. "Hepi-

miz gibi o da bu holdingin iyiliği için uğraşıyor. Üstelikte iyi bir evlat olduğunu hepimiz biliyoruz."

Fikret, sesini çıkarmadan kızına baktı. Utanmıştı. Başı önünde oturuyordu. Keşke annesine bu kadar benzeyen pısırık bir kızı olacağına, kendisine benzeyen bir oğlu olsaydı. Keşke daha on bir yaşındayken onu İngiltere'ye göndermeseydi. O zamanlar daha cesur bir çocuktu hatta o yaşta kendisini öldürmekle bile tehdit etmişti. Oysa İngiltere'den döndükten sonra utangaç, içine kapanık, kibirli bir kız olmuştu. Burnu bir karış havadaydı ve kendisini prenses falan zannediyordu. Neden bu kadar uğraşıyordu ki? Sonunda her şey bu utangaç ve pısırık kıza kalacaktı. İş dünyası onu bir lokmada yutardı. Hâlâ ona kızdığında utanıyor ve kızarıyordu. Berk ile evlenmesi onun için önemliydi. Onun gibi bir oğlu olsun çok isterdi. Evlendiklerinde hiç olmazsa istediği gibi bir damada sahip olacaktı. Sonra Berk'e döndü. Kızına bakmak bile onu sinir ediyordu.

"Peki, gönderilen bilgiler neticesinde bize döndüler mi?"

Berk, gözlerini Aslı'dan çekerek kayınpederi olacak adama baktı. Yerinden kalkıp, adamın ağzını burnunu dağıtmak istemişti ama bunu yapamayacağının o da farkındaydı. "Evet döndüler. Bizimle görüşmek istiyorlar." dedi sesinin sakin çıkmasına dikkat ederek.

"Demek ki kurtulabilirmişiz. Benim anlamadığım, tek kuruş faiz almıyorlarsa neden böyle bir şey yapıyorlar? Bu devirde kim kime bedava yardım eder?"

"Efendim şirketin sahibi yarı Türk. Ege Bey'in babası genç-ken kurduğu şirket zora girince biri, böyle yardım etmiş. İşlerini düzeltince o da aynısını zor kalan şirketlere yardım ederek devam etmiş. Ölmeden önce de bunu oğluna vasiyet etmiş. Şimdi Ege Bey daha profesyonel çalışıyor. Amaçları gayrimenkul almak değil, onun için para verecekleri şirketleri araştırıyorlar. Eğer her şeye rağmen şirket batacaksa malları bize kalacak diye onlara para vermiyorlar."

"Çağırın bakalım yetkilileri onlarla bir konuşalım ama kafama yatmazsa kabul etmem bilmiş olun." dedi Fikret, Berk'e bakarak.

"İyi olur Fikret Bey, hatta bu ilk görüşmelere şirketin patronu gelmez ama bu sefer Ege Bey'de gelecek. Kabul etmeseniz bile onlarla tanışmış olursunuz. Yalnız adam biraz tuhaf biri... Nasıl desem biraz ukala... Sert davranabilir ama görüntü sizi yanıltmasın, işini gerçekten de iyi yapan birisi."

Fikret Aksoy, koskoca yılların sanayicisi, şimdi zor durumdaydı. Yetmiş yaşında olmasına rağmen, oldukça dinçti. Son zamanlarda kendini yorgun ve tükenmiş hissediyordu. Bu hâle nasıl geldik diye düşündü ama nasıl geldiklerini gayet iyi biliyordu. Son dört yılda bütün işleri ters gitmeye başlamıştı. Rakibi olan şirket küçük bir şirketti ama inanılmaz paraları vardı. Ve adamlar dört yıl boyunca hep aynı kalmışlar, büyümelerine ve dünya kadar iş yapmalarına rağmen, bulundukları binayı bile değiştirmemişlerdi. Bu para nereden geliyordu? Anlamıyordu. Beraber girdikleri devlet ihalelerini iyi paralara almışlardı. Nasıl olur da her ihalede kendilerinden daha düşük fiyat verdiklerini anlamıyordu. Birkaç kere ihaleye verdikleri rakamları öğrenmişler, zarar edercesine onlardan daha düşük teklifler vermişlerdi. Adamların fiyatlarını düşüreceklerine güvenmişlerdi ama adamlar ihaleden çekilmişler ve işler ne yazık ki onlarda kalmıştı. Ve maliyetin altında teklif verdikleri için o işlerden büyük miktarlarda zarar etmişlerdi.

Şirketin sahibini tanıyordu. Mütevazı bir iş adamıydı. Öyle ortalıkta dolaşan tiplerden değildi. Karısı ve iki çocuğu ile sakin bir hayatı vardı. Dört yıl öncesine kadar adam devlet ihalelerine bile girmezdi. Küçük ihalelerde karşılaşırlardı bazen. Nasıl olur da bu kadar paraya sahip olabilirdi? Sanki sihirli bir el şirketi batırmak için uğraşıyordu. Önceleri buna tesadüf deyip geçmişti ama o kadar çok tesadüf bir araya gelmişti ki hepsi de onların başında toplanmıştı. Önce okyanusta peş peşe iki gemilerinden

birinde yangın çıkmış, gemi hurdaya dönmüştü. Diğeri ise batmıştı. Üstelik yabancı sigorta şirketi, yaptığı incelemede bir geminin kasten yandığını, diğerinde kasten batırıldığını rapor etmiş ve kendilerini mahkemeye vermişti. Defalarca bilirkişi istemişler ama adamlar her defasında aynı raporu vermişlerdi. Kısaca sabotaj. Adamlara para yedirmeye kalkmışlardı ama hiç kimse rüşvet almak istememişti. Para alamadıkları gibi iki gemiden de olmuşlardı. Şu anda diğer gemileri de iş bulamıyordu. Ülkedeki döviz yükselmeleri de dolarla borçlandıklarından dolayı bellerini bükmüştü. Nereden bakılırsa kırk yıldır *holdingin* başındaydı ve en kötü zamanlarını yaşıyorlardı. Hâlbuki siyasi çalkantılardan yara almadan çıkmayı başarmış biri olarak, son dört yıldır nasıl bu kadar kötüye gittiklerini sorgulamadan edemiyordu.

Kafasını çevirip masadaki tek kadın olan kızına baktı. Kızı üç yıldır holdingde çalışıyordu. Bütün öğrenim hayatı, ona burayı devretmek için gerekli olan okulları okumakla geçmişti. Ona bir imparatorluk bırakmak istemişti ama şimdi yıkılmak üzere olan bir imparatorluktan bahsediyordu. Gerçi kızı işlerin başına geçtiğinde büyük ihtimalle başarılı olamayacaktı ama Berk ile birlikte bu şirketi büyütebilirlerdi belki.

"Sen ne düşünüyorsun Aslı?" diyerek kızına döndü.

"Ben de Recep Bey'e katılıyorum baba, raporlar pek iç açıcı değil, bence bir an önce nakit akışını halletmemiz gerekli. Ortak da alabiliriz."

"Bu holdinge hiçbir ortak almayacağız, bu konuyu defalarca konuştuk. Bunu duymak istemiyorum." diyerek bağırdı. Kızının irkilerek geri çekildiğini gördü, bu onu daha da sinirlendirdi. Bu kız ne zaman hazır olacaktı?

"Pekâlâ Berk, çağıralım bakalım adamları, tekliflerini bir de onlardan dinleyelim. Adam Türkçe biliyor mu?"

"Bildiğini sanmıyorum, ben oradayken tek kelime duymadım."

"Fikret Bey dün akşam gelen mailde dört gün sonra İstanbul'da olacaklarını yazmışlar. Bu teklifleri sadece bize değil, bizim gibi birkaç şirkete daha yapılmış, onun için burada olacaklar ve bizimle de görüşmek istediklerini bildirmişler."

"Görüşelim o zaman. Geldiklerinde haber mi verecekler?"

"Ben bu akşam mail göndereceğim."

"Tamam o zaman gönder bakalım, görüşelim leş kargalarıyla. Evet beyler, çıkabilirsiniz, sen kal Aslı."

Adamlar toplantı odasını terk ederken, Fikret yerinden kalkmış pencereye doğru gitmişti. Dışarıya baktı. Bugün içindeki sıkıntı, sabah takvime baktığında büyümüştü. Tam yirmi iki yıl önce bugün, ortağı Mehmet bütün ailesini katletmişti. Sadece ortanca oğlu kurtulmuştu. Yirmi iki yıl boyunca bir kere bile aklına gelmeyen delikanlı, şimdi neden aklına gelmişti bilmiyordu. O olaydan sonra, onu gördüğünde hastanedeydi ve komadaydı. Doktorlar kurtulsa bile beyni hasarlı olacağını söylemişlerdi. Ama sonra teyzesi gelmiş, onu almıştı. Ve birkaç yıl sonrada onun öldüğünü bildirmişti.

Ellerini şakaklarına götürdü. Bunları neden hatırlıyordu artık? Son zamanlarda daha sık aklına geliyordu. Hâlbuki unutmak için yıllar harcamıştı. Yaşlanıyordu. Mehmet'e yaptığı şeyleri yıllarca düşünmeden yaşamıştı. Aklına bile gelmemişti Mehmet. Amacı sadece Mehmet'i mahvetmek olacaktı ama o ne yapmış bütün ailesini öldürmüştü. Filiz'i düşündü. O zarif, ona gülümserken gözlerinin içi gülen o kadını çok sevmişti. Mehmet, onu elinden almıştı ve bütün bu süreç boyunca onu unutamamıştı. Yaşlandıkça aklına daha çok geliyordu. Mehmet böyle bir şey yapmasaydı acaba Filiz'le bir şansı olabilir miydi? Gerçi ona yaptıklarından sonra kadın ondan nefret etmişti ama kendisini affettirebilirdi. Yıllar içinde ona ve çocuklarına sahip çıkardı. Oysa böyle bir şansı hiç olmamıştı. Bu şansı Mehmet elinden almıştı.

Mehmet ölürken o çok sevdiği ailesini de yanında götür-

müştü. Onları ne yaparsa yapsın ayıramayacağını anladığında Selin ile evlenmişti. Ve birkaç yıl sonra da karısından gerçekten nefret etmişti. Eğer ölmeseydi şimdiye kadar o kadını çoktan öldürürdü. Ama ondan sonra bir kere daha evlenmemişti. Herkes karısını çok sevdiği için sanıyordu ama o Filiz'i çok sevdiği için evlenmemişti.

Tüm bu yıllarda hiçbir kadın Filiz'in ona hissettirdiklerini ne yazık ki hissettirmemişti. Onu görmeden geçen tam yirmi iki yıl... Geçen bunca yıl onu unutturmaya yetmemişti ve içindeki özlem her sene katlanarak büyümüştü. Bugün onun ölüm yıl dönümüydü. Onsuz geçen boş yılların hatırlatıcıydı.

Yavaşça döndü, kızına baktı. Tam bir hayal kırıklığıydı. Aynı annesi... Burada isteyerek çalışmadığını biliyordu. Onun tek isteği mimar olmaktı. İstediği okulda okusun diye üniversitede çift dal yapmasına yeşil ışık yakmıştı. Tek bir şart sunmuştu: Şirkette çalışacaktı ve ileride burasını yönetecek donanıma sahip olacaktı. Çocuk konusunda başarısız olmuştu. Allah'tan nişanlısı Berk vardı. O çocukta kendi gençliğini görüyordu. Onu görür görmez sevmişti. Dört yıldır şirkette çalışıyordu ve kızından daha çok burayı benimsemişti. Kızıyla bu işin olmayacağına karar verdiğinde onların nişanlanması için elinden geleni yapmıştı. Berk, şirkette genel müdür yardımcısı olarak çalışıyordu. Kızının konuşmasıyla düşüncelerden sıyrıldı.

"Baba bu kadar canını sıkma, bulacağız bir çaresini."

"Biz ne kötü durumları atlattık, bunu da atlatacağız. Canımı sıkmıyorum artık aptal aptal konuşmana da tahammül edemiyorum. Bir an önce kendine gel ve işlerle ilgilenmeye başla anladın mı?"

Aslı, babasının bu sözleri karşısında kalbinin acıdığını hissediyordu. Babası yıllardır onu mutlu etmek için yaşadığını görmüyordu. Özel hayatı diye bir şey yoktu. Köle gibiydi; sabah sekiz, akşam ne zaman iş biterse o zamana kadar çalışıyordu.

Ama yine de takdir edilmiyordu. Çok şey beklediği yoktu, duymak istediği sadece ufacık bir sevgi sözcüğüydü.

Annesi öldüğünden beri, tam on dört yıldır, bir babası olmasına rağmen yalnız ve kimsesizdi. Bütün hayatı bu adamın gözüne girmek, ondan güzel bir kelime duymak için geçmişti. Sırf babası istiyor diye üniversitede istemediği bir bölümde okumuş ve inşaat mühendisi olmuştu. Babasından gizli başladığı ikinci dal olan mimarlığı birlikte götürmüştü. Adam öğrendiğinde ona başarısız olursa mimarlığa veda edeceğini söylediğinde, arkadaşları gezip eğlenirken, kendisi sabahlara kadar ders çalışmıştı. Başarılı olmak için hiçbir sosyal aktiviteye katılmamıştı. Dört yıl sonra her iki bölümden de başarıyla mezun olmuştu ama babasını bu bile mutlu edememişti. Sonuç ne olmuştu? Koskoca bir hiç! Ama şimdi ona bakarken başarısız olduğunu biliyordu. Ne yaparsa yapsın onu mutlu etmeye yetmemişti. Her zaman onun gözünde, yetersiz bir evlattı.

Sadece sevgi istiyordu. Kimse ona, annesinden sonra sevgiyle bakmamıştı, bir çift tatlı söz söylememişti. Buna nişanlısı Berk'te dâhildi. O da babası gibiydi. Sırf babasını mutlu etmek için Berk ile nişanlanmıştı. Zamanla severim, diye düşünmüştü. Ama aynı babası gibi işkolikti ve uslanmaz bir çapkındı. Birkaç kere onu başka kadınlarla görmüştü. Umurunda bile değildi, kendisine yaklaşmadığı sürece kiminle isterse onunla olabilirdi.

Nişanlanalı bir sene olmasına rağmen hâlâ onu sevememişti. Bırak sevmeyi arkadaş olmayı bile beceremememişti. Evlenmemek için bahane üstüne bahane buluyordu ve artık bu bahane bulma işi gittikçe daha da zorlaşıyordu. Yakında evlenecekti ve bir şeyler bulamazsa ölene kadar sevmediği bir adamın karısı olacaktı. Kafasını kaldırdığında babasının ondan cevap beklediğini gördü. Onunla tartışamayacak kadar yorgundu.

"Anladım baba." dedi, sesinin düzgün çıkmasına gayret ederek.

"Şimdi, şu adamlardan konuşalım ve en kısa sürede bu dü-

ğün işini de halledelim. Bir senelik nişanlılık yeter. Bu iş neden bu kadar uzadı anlamıyorum?"

"Tamam baba. Şu Amerikalılar gelsin bir bakalım, ondan sonra düşünürüz."

"Hâlâ düşünürüz diyorsun, ben bu senenin sonunda bu işin bitmesini istiyorum artık. Bu konuda başka bir bahane üretmesen iyi olur."

Babasına baktı. Bahane bulduğunu biliyordu ve artık bulacak bir bahanesi de yoktu.

"Tamam, baba. Bu senenin sonunda yaparız düğünü."

"İyi olur. Kimmiş bunlar sen araştırdın mı?"

"Evet... Şirketin sahibi genç biri. Babası beş yıl önce ölünce şirketin başına geçmiş. Adı: Ege Forest. Annesi Türk, babası Amerikalı... Geniş bir yelpazede çalışıyorlar; madencilikten, taşımacılığa, inşaattan, turizme kadar. Tanınmış bir şirket, New York borsasındalar. *Hisse senetleri oldukça yüksek... Güney Afrika* ve İngiltere'de de şirketleri var. Oldukça büyük gemi ve kargo uçak filoları var. Dünyanın hemen hemen her yerine taşımacılık yapıyorlar. Ayrıca Berk'in söylediği gibi zor durumdaki şirketlere nakit akışı sağlayan bir bölümleri var. Bu bölüm direk adama bağlı. Geçen sene, satılığa çıkardığımız çiftliği ve Çamlıca'daki köşkü bu adam satın almış. Adam nasıl desem biraz sıra dışı bir tip... Bilinen patron gibi değil. Şirkette çalışanlar bir süre onun patron olduğunu anlamamışlar. Bazen posta bile dağıtıyormuş. Öyle takım elbiselerle dolanan biri değilmiş. Sıradan bir yaşantısı varmış. Mütevazı bir evde kalıyormuş ve işe motorla gidip geliyormuş. Milyarder olmasına rağmen bir tane bile koruması yokmuş. Buna gerek de olmadığını söylediler. Biraz belalı bir tipmiş, problemlerini kendi çözermiş, bunun gibi şeyler, biraz karanlık bir tip anlayacağın."

"Nasıl sıra dışı bir tipmiş?"

"İşte Berk'in anlattığı gibi itici ve korkutucu olduğunu söy-

lediler. Mafya gibi biriymiş, birkaç kere tutuklanmış ama hiç hapis yatmamış. Belalı biri anlaşılan..."

"İşimizi görsün de önemli değil. Adamı koynumuza almayacağız, yattığı kadınlar düşünsün."

"Doğru diyorsun." diyerek, babasına bakmaya devam etti.

"Grev ne durumda, sendika anlaşmaya yanaşmıyor mu?" diyen Fikret, biraz önce kalktığı koltuğa geri oturdu. Nedense kendini yorgun hissediyordu.

"Bugün öğleden sonra sendikayla toplantımız var ama iyi sonuçlanacağını sanmıyorum. Geçen toplantıda verdiğimiz teklifi reddettiler."

Babasının biraz evvelki hâlini düşündü Aslı. Kendisini azarladığında yine o savunmasız kız çocuğu olmuştu. Daha düne kadar yaşam enerjisi yüksek olan adam, sanki bugün çökmüştü. Gerçi annesinin ölümünden sonraki yıllar, çok iyi geçmemişti hem onun hem de kendisi açısından. Kendisi yatılı okullarda sürünürken babası güzel kadınlarla gününü gün etmişti. Üstelik annesi daha yeni ölmüşken... Tatillerde eve her döndüğünde evde başka bir kadın olurdu. Eve dönmekten nefret ederdi. On sekiz yaşına basıp da üniversiteyi kazandığı gün, babasını ikna etmiş ve kendi evine çıkmıştı. Şirkette üç yıldır çalışıyordu ve işinden gerçekten de nefret ediyordu.

Çocukluğunun en güzel günlerinin geçtiği çiftliği, satmak zorunda kalmışlardı. Hâlbuki orasını çok seviyordu ve ileride kendi çocuklarını da orada büyütmek istiyordu. Ne yazık ki bu sıkışıklık yüzünden ellerinde tutamamışlardı. Sevindiği tek şey; küçüklüğünden beri perili köşk diye bilinen o evi de satmak olmuştu. Orası satılırken o kadar üzülmemişti. Çünkü o ev babasının bir zamanlar ortak olduğu kişiye aitti ve adam bundan yıllar önce, o evde bütün ailesini öldürüp sonrada intihar etmişti.

"Aslı, sence işlerin bu kadar kötü gitmesi neyle açıklanır? Dört sene öncesinde bu holding tıkır tıkır çalışıyordu."

"Tesadüf baba."

"Ben iş konularında tesadüflere inanmayacak kadar çok şey gördüm, sanki biri bizim zorda kalmamız için uğraşıyor gibi."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, biri ya da birileri bu holdingi zor durumda bırakmak istiyor, bu kadar aksiliğin üst üste gelmesi tesadüf olamaz."

"Kim peki baba, kuşkulandığın birileri var mı?"

"Bilmiyorum. Ama içeriden birilerinden yardım aldığını hissediyorum ve onu bulduğumda canlı canlı derisini yüzeceğim."

"Nasıl bulacaksın?"

"Bu da bana kalsın ama suyu ısındı"

İş dünyası acımasızdı. Bütün büyük şirketlerin düşmanları vardı. Mutlaka onların da düşmanları olacaktı. Babasının fikri hiç de yabana atılır bir şey değildi. Ama kim uğraşıyordu? Böyle büyük bir holdingi batırmak için çok güçlü olmak gerekiyordu. Onlarla kim uğraşabilirdi ki?

"Baba..."

"Evet!"

"Metin Bey, Edirne'deki fabrikayı kapatacağımızı söyledi."

"Evet!"

"Orada çalışan işçilerimiz ne olacak? O kadar insan ve onlara bağlı bir sürü aile."

"Burada batarken onları düşünmemi istemiyorsun herhâlde. Batarsak zaten işsiz kalacaklar, sen de artık işe odaklan ve bunları düşünme."

"Ama..."

"Aslı benim canımı daha fazla sıkma, kimseyi düşünmeyecek kadar sıkkınım."

Babasının acımasızlığından bir kez daha irkildi. İş dünyası acımasızdı bunu hep kabul etmişti. Ama ne olursa olsun çalışan insanları düşünmek gerekmiyor muydu? Bu insanların hizmetlerinden yararlanıp, sonra da işler kötüye gidince, ilk onların gözden çıkarılması ne kadar acıydı.

3

Uzun uçuşlar beni çok yoruyordu. Kafamın içindeki uğultu birkaç gün beni inanılmaz rahatsız ediyordu. New York İstanbul arası benim için bir kâbus gibiydi. Herkesten daha çok etkileniyordum ve baş ağrılarım daha da sıklaşıyordu. Bu uçuşlardan sonra birkaç gün şiddetli baş ağrıları çekiyordum. Şimdi de aynı baş ağrısı, beynimi kemirmeye başlamıştı. Havaalanındaki parlak ışıklar, gözüme batıyordu. Gözlerimi kısmış David'e bakıyordum. David, bendeki değişikliği hemen anladı. Beni neredeyse benden bile daha iyi tanıyordu, bu adam. Bana doğru döndü:

"Ege, istersen dışarı çık, ben senin valizini alırım. İyi görünmüyorsun."

Homurdanarak teşekkür ettim. Havaalanından dışarıya çıktığımda derin bir nefes aldım. Tam yirmi iki yıldır memleketimin kokusunu, içime çekmemiştim. Gerçi artık burası benim memleketim değildi. Memleketim olabilmesi için; beni burada özleyen, yolumu gözleyen, beni buralara bağlayan insanların var olması lazımdı ve ne yazık ki öyle insanlar burada yoktu. Burada beni bekleyen beş tane mezar taşıydı. Eski memleketime geri dönmemin nedeni ise intikam. İntikamımı alacak ve arkama bakmadan buradan gidecektim. Giderken de ailemin ruhlarını huzura kavuşturacaktım.

İstanbul, bir zamanlar çok sevdiğim şehir... Buradan ölmek üzere olan on yedi yaşında bir genç olarak, bir ambulans uçakla ayrılmış ve tam yirmi iki yıl sonra bedeni yaşasa da ruhu ölmüş olarak geri dönmüştüm. Sıcak ve nemli İstanbul havasını içime çektim. Buralar artık bana yabancıydı. Tanıdıklarım ve arkadaş-

larım çok uzaklarda kalmışlardı. Onlar benim için yabancıydı. Düşüncelerim tekrar vurulduğum o güne gitti. O akşam kalbimi sevgi ile dolduran kızla buluşacaktım. Ama onun yerine bir yıl süren bir komayla karşılaşmıştım. O kıza ne olmuştu acaba? Bu zamana kadar evlenmiş olmalıydı.

Komadan çıktıktan sonra ailemden çok bir dönem o kızı düşünmüştüm. Uzun yıllardan sonra ilk defa aklıma geliyordu. Şimdi görsem tanımazdım belki ama en son ona karşı bir şeyler hissetmiştim. Ondan sonrası yoktu. Kadınlar hep çevremde olabilirdi fakat o kızdan sonra kimseye ufacık bir şey hissetmemiştim. Kendime bunun için izin vermemiştim.

Kapıya doğru döndüğümde, David'in iki valizi peşinden sürükleyerek, dışarıya çıktığını gördüm. Yirmi bir yıldır bu adamla arkadaştım. Benimle aynı yaştaydı. Geçmişte benzer acılar yaşamış olmamız bizi birbirimize yaklaştırmıştı. Bu hayatta güvendiğim tek insandı. Onun içinde ben aynı durumdaydım. Yanına doğru yürüdüm. Valizimi elime aldım, bizi almaya gelen arabaya doğru birlikte yürüdük. Lüks arabanın içine girdiğimde, sıcak havadan kurtulmanın verdiği memnunlukla arkama yaslandım.

"Vay canına İstanbul'a geldiğime inanamıyorum." dedi David. Sesi oldukça heyecanlı çıkmıştı. Her Amerikalı gibi David'de burayı Ortadoğu ülkesi sanıyordu. Ona bakıp gülümsedim.

"Daha bir şey görmedin."

"Bu akşam göreceğime emin olabilirsin."

"Buraya eğlenmeye gelmedik."

"Sen beni merak etme dostum, ben hem çalışır hem de eğlenirim."

Güldüm. David geçmişte yaşadığı travmaları; kimseyi ve hiçbir şeyi takmayarak atlatıyordu. Ama ben biliyordum içinde ne fırtınalar koptuğunu. İki kere evlenmişti ve iki karısı da adama dayanamamıştı. Çünkü David hızlı yaşayan bir adamdı ayrı-

ca iflah olmaz bir çapkındı. Nedense kadınlar David'e bayılırdı. Neşeli, hoş sohbet ve vurdumduymaz bir tipti. Ben ne kadar içe kapanık, sevimsiz ve itici bir kişiliksem David de o kadar dışa dönük, sevimli ve sempatikti. Oldukça da yakışıklı! Onunla olduğumda bana kimse bakmazdı. Bana ilk bakanlar genelde benden çekinirlerdi ya da korkarlardı. Ben insanları iterdim. Bunda görüntümün de büyük payı olduğu kesindi. Korkulacak bir yüzüm vardı ve insanlar bana kolay kolay yaklaşmazdı. Gençken, bu benim için üzüntü kaynağı olsa da yaşım ilerledikçe işime gelmişti. Kimsenin bana yanaşmaması sevdiğim bir şeydi. Bugün otele yerleşecek ve dinlenecektim. Yarın ise can düşmanım ile karşılaşma günüm olacaktı.

Uçaktan indiğimden beri kulağımın arkasındaki kurşun yarası ağrımaya başlamıştı. Arabanın arka koltuğunda otururken elim otomatikman yaramın üstüne doğru gitti. Oradaki yumruyu elimle hissedince, gözlerimi kapadım. Biliyordum ki bu akşam o korkunç ağrılarımdan birini daha yaşayacaktım. Otele gider gitmez biraz dinlenmem gerekiyordu. David sıkıntımı anlamış gibi bana baktı.

"Burasının seni etkileyeceğini söylemiştim."

"Hiç yanılmazsın değil mi?"

"Senin hakkında şimdiye kadar yanılmadığımı anlamış olman gerekirdi."

"Anlamıyorum aslında. Hiç kimse suratıma bakıp, bir şey anlamazken sen nasıl anlıyorsun?"

"Altıncı his diyelim." diyerek sırıttı.

"O hislere inanmam."

"Sen inanmıyorsun diye onlar yok olmuyor."

"Pekâlâ, evet etkilendim, yirmi iki seneden sonra bu kadar etkileneceğimi sanmıyordum."

"Ege, bu intikam aslında seni bitiriyor, otuz dokuz yaşındasın. Çok zenginsin, bırak bunları. Yaşamaya başla artık, yıllar

çabuk geçiyor, geriye dönüp baktığında bu yılları çok arayacaksın. Uzun süreli bir kız arkadaşın bile yok."

"Ben yaşıyorum zaten, ikimizin hayattan zevk alma yöntemi başka. Kadınlara gelince bana dayanamıyorlar, sen de biliyorsun."

"Ama kabul et! Ben daha çok eğleniyorum. Kadınlarla biraz ilgilensen sana da dayanacaklar ama o kadar ilgisizsin ki ne yapacaklarını bilmiyorlar."

"Önceliğim onlar değil biliyorsun."

"Yine de önceliğin intikam olmamalı."

"İnan bana, Fikret Aksoy ve kızı beş parasız kaldıklarında ben senden daha çok eğleneceğim." dedim ona bakarak. Gerçekten o ikisine duyduğum kin, onları mahvetmeden geçmeyecekti.

"Buraya gelmeseydin de olurdu, sadece ben de gelebilirdim."

"Nasıl olsa bir gün dönecektim."

"Yine de kendini yormayacağına ve adamı gördüğünde onu öldürmeyeceğine söz ver."

"Öldürmek ona ödül sayılır. Ölümden beter etmek istiyorum."

"Sona yaklaştık. Sadece biraz daha sabır..."

Gülümsedim. Ömrümün büyük bir kısmı sabretmekle geçmişti. Ve yıllarca insanlar bana sabretmem gerektiğini söylemişlerdi. İyileşeceksin sabret, konuşacaksın sabret, yürüyeceksin sabret ve buna benzer bir sürü şey için sabretmem gerekmişti. Dünyada sabretmeyi benden daha iyi bilen bir insan bulamazdınız.

"Ben de ondan çok var biliyorsun."

"Biliyorum ama ben yine de söyleyeyim."

"David sen işleri nasıl yapacağımızı onlara anlat, gerisini bana bırak."

"Hiç düşündün mü?"

"Neyi?"

"Her şeyi başardıktan sonra ne yapacağını..."

Dediğini anlamıştım. Yanımda olduğu sürece o da benim intikam için yaşadığımı biliyordu. Aslında bunu hiç düşünmemiştim. Evli değildim, çocuklarım yoktu. Çok zengindim. Benden sonra Mike Eniştenin kurduğu bu imparatorluk vakıflara kalacaktı. Son vasiyetim bu yöndeydi. Evlenmeyi asla düşünmedim. Belki de babam deliydi. Bazı şeyler onun bu deliliğini tetiklemiş olabilirdi. Belki o yaşlara gelince hasarlı olan beynim, beni de delirtecekti. Genetik mirasıma güvenemezdim, nasıl bir ucube olduğumu bilmiyordum. Yaşadıklarımı aileme yaşatamazdım.

"Hayır, zamanı gelince düşüneceğim. Hâlâ gidecek yolumuz, alacak bir intikamımız var." diyerek sustum. Başımı arabanın penceresine doğru çevirdim. Dışarıda, gözlerimin önünden akan manzaraya bakıyordum. İstanbul bana o kadar farklı bir şehir gibi gelmişti ki, doğduğum ve on yedi yaşına kadar yaşadığım şehirden çok farklıydı. Nedense kendimi memleketimde gibi hissetmiyordum. David'in sözleriyle daldığım düşüncelerden kurtuldum.

"İçerideki adamımız ne yapıyor? Geçenlerde kızla çektirdiği fotoğrafı gönderdi. Güzel bir sarışın..."

"Evet, ben de gördüm ve oldukça büyümüş, onun peşimden koştuğu hâllerini biliyorum, onu en son gördüğümde üç yaşındaydı."

"Yatıyor mu sence?"

Berk'i düşündüm. Hızlı çapkındı, elinden hiç kimse kurtulmazdı. Bir yıldır kızla nişanlıydı ve büyük ihtimalle yatıyorlardı.

"Yatmazsa aptaldır."

"Bence de, Berk'ten bahsediyoruz. Şanslı piç!" diyerek, güldü.

"Evet, gerçekten şanslı..."

"Biliyor musun?" dedi David ve ona döndüm. "Senin kurtulman içinde öyle masum bakan bir kız gerekli."

"O kızın masum olduğunu nereden biliyorsun?"

"Fotoğrafını gördüm dostum, hayatımda o kadar çok kadınla birlikte oldum ki masum olanları tanımak için onlara bakmam yeterli oluyor."

"Senin eşlerinde hep masumdu ama bu onları boşamana engel olmadı."

"Onlar masum görünen cadılardı. Evlendikten sonra içlerindeki cadılar ortaya çıktı. Kadınların istekleri inan bana bitmiyor. Ne zaman istemeye başlıyorlar ve istekleri hiç bitmiyor, ben de o an onlardan soğuyorum. Ne yapabilirim ki?"

"Kadınların benim için ne ifade ettiğini biliyorsun."

"Hepsi öyle değil Ege, bir gün senin de bir kadın yüzünden ayakların yerden kesilecek sadece ona daha rastlamadın. Rastladığında seninle konuşuruz o zaman."

"Hiçbir zamanda rastlamayacağım, hiçbir kadına istediğini vermeyeceğimi biliyorsun."

"Hayat, yalnız yaşanmayacak kadar uzun."

"Sen de aynı durumdasın."

"Evet ama ben kadınları seviyorum ve iki kere de evlendim."

"Evliliğin iyi bir şey olmadığını anlamam için sana bakmam yeterli. Evlendin de ne oldu? Bir sene dolmadan kaçtın evlilikten."

"Beni örnek alma, doğru kadın ile evlilik güzel olmalı, onlar sadece doğru kadın değillerdi."

"Hâlâ arıyorsun yani?"

"Tabi ki onu bulduğumda, nasıl bir adam olduğumu göreceksin."

"Umarım bulursun, dostum."

"Senin için de aynı dileği diliyorum."

Bu sohbetler beni hiç sarmıyordu. Hiç âşık olmamıştım, bunun için hiç kendime izin vermemiştim belki de ondandı bu durum. Hayatımda kalıcı bir kadına yer yoktu. Asla da olmayacaktı. David bu konuda günlerce konuşabilirdi, onun için konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Fikret içeriden birinden şüphelenmeye başlamış, bugün konuştuk. Ona da kız söylemiş."

"Onu geri çekecek miyiz?"

"Evet, büyük bir skandalla geri gelecek ama biraz daha zaman var."

Otele geldiğimde doğruca odama çıktım. Valizimden baş ağrısı için olan ilacımı çıkarıp iki tane birden yuttum. Sonra da duşa girdim. Ilık su bedenime iyi gelmişti. Üstümü değiştirdim, daha rahat bir şeyler giydim. Şimdi valizimi boşaltmaya uğraşmayacaktım, bunun için hiç gücüm yoktu. Parlak gün ışığı tüllerden içeri sızıyordu. Gözlerimi kapadım birkaç saniyeliğine. Işık beni rahatsız ediyordu çünkü. Vurulmamın yan etkilerinden biri de buydu. Parlak ışıklar beynime bir bıçak gibi saplanırdı hep. Kulağımın dibindeki yüksek sesler de öyle. Perdeleri çektim ve yatağın üzerine uzandım. Uyuyamasam bile en azından biraz dinlenebilirdim.

Gözlerimi açtığımda süslü duvarın üzerindeki saate baktım. İki saattir uyuyordum sadece. Baş ağrım biraz hafiflemişti. Ama yine de uykumun bu kadar kısa olması... Uzun yıllardır, geceler benim için bitmeyen zamanlardı. Çünkü uyuyamıyordum. Perdeleri açtım hava kararmak üzereydi. Karnım acıkmıştı. Bir şeyler yemem lazımdı. Üstümü değiştirip, yemek salonuna indim. David'i gördüğümde doğruca onun masasına gittim.

"İyi akşamlar, dostum."

"İyi akşamlar David." diyerek sandalyemi çekip oturdum.

"Yemekler bir harika dostum, Türk yemeklerinin bu kadar güzel olduğunu bilseydim buraya daha önce gelirdim."

Garson önüme menüyü koyduğunda, elime alıp yemeklere baktım. "Ben bile neredeyse unutmuşken sana nasıl bahsedecektim?"

"Bu arada Berk gelmek istedi ama gelme dedim."

"İyi demişsin, eğer Fikret ondan şüpheleniyorsa bizi bir arada görmemeliler."

"Yarın için hazır mısın? İstersen gelmek zorunda değilsin, sonraki toplantılara katılırsın."

Garsonu çağırarak yemeğimi söyledim. Sonra da masadaki sudan bir yudum aldım.

"Bu kadar yolu otel odasında oturmak için gelmedim. Gelmek ve Fikret'i görmek istiyorum, nasıl göründüğünü merak ediyorum."

"Sen bilirsin, bu arada iki gün sonra Almanya'daki işin iptal olduğunu öğrenecekler."

"Almanya'yı ara, yarın toplantıdan sonra arasınlar. Biz çıktıktan sonra onlara mesaj at, riske girmek istemiyorum. Bu kadar yaklaşmışken, kendilerini kurtaracak birilerini bulmaları, bütün bu çabanın boşa gitmesi demektir."

"Tamam, bu akşam onlarla konuşurum, bu arada eğlenmeye ne dersin?"

"Başım ağrıyor, David."

"Ne fark eder? Nasıl olsa sabaha kadar uyanıksın."

"Evet ama o kadar gürültüyü çekebileceğimi sanmıyorum, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Sen bilirsin dostum, katılmak istersen araman yeter." Beraber yarınki durumu konuşarak yemeklerimizi yedik. Bu gece uzun olacaktı, bunu tahmin ediyordum. İlerleyen saatlerde odama çıktım. Pencerenin önünde durmuş dışarıyı seyrediyordum. İstanbul çok değişmişti. Benim bu şehirde yaşadığım zamanlarda, bu kadar yüksek binalar yoktu. Hatta hiç yoktu ama şimdi

baktığım her yerde yüksek binaları görüyordum. Kendi zamanımın İstanbul'u daha güzeldi sanki.

Teyzem öldükten sonra beş yıl boyunca hiç Türkçe konuşmamıştım. Teyzem benimle hep Türkçe iletişim kurardı. Kendi ana dilini unutma, derdi. Teyzemi ve Mike Enişte'yi çok özlüyordum. Benim ikinci annem ve babam gibiydiler. İyileşme sürecinde bana katlandılar, o dönemde çok kötü olduğumu biliyordum. Katlanılmayacak kadar sorunlu bir gençtim ama her şeye rağmen beni sevdiler ve korudular. Onlar olmasaydı, ben de çoktan ölmüş olurdum.

4

Sabah kahvaltımızı yaptıktan sonra otelden çıkmıştık. Bizi karşılamaya gelen araba, otelin önünde bekliyordu. Şoför kapıları açtı, bindik. Gideceğimiz yer Aksoy Holdingdi. Bir zamanlar yarısı babamın olan holding. Adı bile değiştirilmişti. Babam sağken holdingin ismi Aktürk'tü. Aksoy'un Ak'ı ve Şentürk'ün Türk'ü... Araba beni hedefime yaklaştırdıkça heyecanıma engel olamadım. Çünkü babamın şirketine tam yirmi iki yıl sonra ayak basacaktım. Yaz aylarının büyük bir kısmında ağabeyimle bu şirkette çalışırdık. Her türlü işi yapardık; buna getir götür işleri de dâhildi. Bu şirketin her departmanında azda olsa çalışmışlığım vardı. O zamanlar şimdiki kadar, büyük bir şirket değildi. Hakkını vermek lazımdı Fikret'in babamdan sonra işleri çok büyütmüştü.

Araba durunca dışarıya çıktım. Kafamı kaldırıp baktım, bu yirmi iki yıl önceki şirket binası değildi. Orası yıkılmıştı. Şimdi karşımda on beş katlı modern, dış yüzeyi camla kaplı bir bina yükseliyordu. Burası bile değişmişti. Babamı hatırlatan pek bir şey kalmamıştı.

Binaya girdiğimizde göz kamaştırıcı dekorasyonu fark etmemek mümkün değildi. Bizi tavan yüksekliği en az beş metre olan elips şeklinde bir giriş karşıladı. Ortada yine elips şeklinde bir danışma masası vardı ve en az beş görevli o masanın etrafında sıralanmıştı. Çevrede, sanat eseri olduğu belli olan çeşitli figürlerde heykeller vardı. Burasını kim dekore etmişse gayet başarılı bir atmosfer yaratmıştı. Güvenlik önlemi oldukça üst düzeydeydi. Fikret bu kadar üst düzey bir güvenlik için neyden

korkuyordu acaba? Çok kısa bir süre sonra tüm bunlar benim olacak, diye geçirdim içimden.

Bizi karşılamaya gelen mini etekli, seksi bir bayanla birlikte özel bir asansöre bindik. Yönetim katına çıktığını anladığım asansörde katları aşarken, düşmanımı görecek olmanın verdiği heyecanda o kadar yükseliyordu. Duygularını asla belli etmeyen bir adamdım, saatlerce yüzüme baksanız bile ne düşündüğümü anlamak mümkün olmazdı. Bu vurulduktan sonra uzun bir süre yüz sinirlerimi oynatamadığım için edindiğim bir özellikti. Ama ilk defa heyecanımın yüzüme yansıdığını hissedebiliyordum. David bana baktı, o da heyecanlandığımı anlamıştı. Asansörden indiğimizde derin bir nefes aldım. Önümüzde yürüyen kız, çift kanatlı geniş bir kapının önüne gelerek kapıyı vurdu ve kapıyı açarak bizi içeriye aldı. İçeriye davet edildiğimiz odaya girdiğimizde can düşmanım Fikret, bizi ayakta karşıladı. Bu benim bir zamanlar tanıdığım Fikret değildi. Yaşlanmıştı. Saçları beyazlamıştı. Beyaz saçlarının altındaki gri mavi gözleri ise hâlâ parlaklığını yitirmemişti. Bu yaşına rağmen göz alıcıydı. Yıllar ona iyi davranmıştı. O yaşta bile hâlâ yakışıklı sayılırdı. Sırım gibi bir vücudu vardı. Gençken spor yaptığı belliydi. Ama yine de o küstah bakışları hiç değişmemişti. O dünyaları ben yarattım havası yerinde duruyordu. Yetmiş yaşında olmalıydı. Yaşasaydı babamın olacağı yaşta! Onu gördüğümde kalbimdeki öfke ve kin tavan yaptı. Onun mekânında onu, kendi ellerimle boğmak istiyordum. Kendimi frenlemeliydim. Yıllar sonra adamı karşımda görmek beni dağıtmıştı.

David bir kere daha haklı çıkmıştı. Buraya gelmemeliydim. Onu görmeye ne kadar hazırlıklı olsamda şu anda onun gözlerinin içine bakmak, huzursuz olmama yetmişti. Ölümü bu kadar kolay olmamalıydı. Her şeyinin elinden kayışına ve çok değerli kızının ihanetine tanık olmalıydı. Sonra o da babam gibi kafasına sıkabilirdi, istiyorsa kızını da vurabilirdi; umurumda

bile değildi. Yapmadığı takdirde o silahı memnuniyetle gözümü kırpmadan ateşleyebilirdim.

Fikret elini uzattı bana. Bir an o ele baktım, bütün ailemin kanı bu adamın elindeydi. Hiçbir şey belli edemezdim. Ben de uzattım elimi ve istemeyerek de olsa onunkini sıktım. Bir süre adamın odasında oturduk, bizimle İngilizce konuşuyordu. Burada bulunmanın ağırlığı ve uzun bir zamandan sonra giydiğim takım elbise, beni iyice germişti. Genelde takım elbiseyi sık giymezdim. Buraya gelirken giyimime özen göstermiştim. Giysilerimi inceledikten sonra gözleri yüzümdeki yaralara kaymıştı ama fazla oyalanmadan bakışlarını çekmişti. Ne oldu, diye sormamıştı. Gerçi sorsaydı da gerçeği anlatacak değildim. Uyduruk bir hikâyem her zaman vardı.

Büyük ihtimalle beklediği gibi bir tipim yoktu. Görünüş olarak bir şirket patronundan çok motosikletli serserilere benziyordum. Kollarımda dövmelerim vardı. Gerçi takım elbisenin altından görünmüyordu. Sağ kulağımda da küpem vardı, kulak memem olsaydı sol kulağımda da olurdu. Çünkü sol kulağımın kulak memesi yoktu. Yüzümdeki ve boynumdaki yaralar ise görenleri daha da rahatsız ederdi. Tekin bir tipim yoktu, bu da insanları korkuturdu. Saçlarım omuzlarımın hizasındaydı. Her ne kadar elbisem oldukça pahalı olsada içinde olan beni saygın bir iş adamı gibi göstermiyordu. David yanımda daha bir patron gibi dururdu. Bazen onu patron bile sanabiliyorlardı. Bu beni hiç mi hiç rahatsız etmezdi. Çünkü ben göz önünde olmayı sevmezdim.

Tekrar yaşadığım ana döndüm. Yıllarca kurduğum plan, tıkır tıkır işlemeye başlamıştı. Burada olabilmek için yıllarca planlı ve programlı bir şekilde çalışmıştım. Şimdi meyvelerini toplamamın zamanı gelmişti. Bu kadar sabretmiştim, kısa bir süre daha bu adama sabredebilirdim. Sonra hep beraber toplantı odasına geçtik. Odada üç erkek bir de kadın bizleri bekliyordu. Fikret'in kızı... Onu görür görmez tanımıştım. Şirketi araştırma-

ları için tuttuğum adamlar onun fotoğraflarını göndermişlerdi. Kız fotoğraflarından bile güzeldi. Bu kadar güzel olacağını ben bile tahmin etmemiştim. Yirmi beş yaşında olmasına rağmen çok daha genç görünüyordu. Yaşını bilmesem yirmiden büyük demezdim. Ve David yine haklıydı oldukça da masum duruyordu.

Fikret, odada bulunan kişileri bizimle tanıştırdı. Genç kadını kızım Aslı, diye tanıştırdı. Kızın elini nazik olmayan bir şekilde sıktım. Masum bir tipi vardı ama hiç kimse Fikret ile yaşayıp masum kalamazdı. Damarlarında katil babasının kanını taşıyordu. En az onun kadar kötü olmalıydı. Bu o peşimden ayrılmayan küçük kız değildi artık. Masum olsa bile benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Babasının günahını o da ödemek zorundaydı. Tıpkı kardeşlerim ve ben babamın günahını ödediğimiz gibi.

Elimi sıkan iki kişiden yaşlı olanı holdingin genel müdürüydü, kel olan da mali işler müdürü. Her iki adamı da tanıyordum, babamın zamanında da burada çalışırlardı. O zaman görevleri bu değildi. Genç olan genel müdür yardımcısı ve aynı zamanda kızın nişanlısıydı. Ve benim bu iş için yetiştirdiğim muhbirim. Berk'i dört yıl önce Fikret ile tesadüfen tanıştırmış ve ona güvenmesini sağlamıştım. Üç yıldır burada çalışıyordu ve hem babasına hem de kızına yakınlaşmıştı. Üstelik bir yıl önce David ve beni şaşırtan bir gelişme gösterip kızla nişanlanmıştı. Şanslı piç! Kız gerçekten güzeldi. Bir yıl boyunca bu güzelliğin tadını çıkarmış olmalıydı. Benim elim, ayağım, gözüm ve kulağımdı. Artık görevinin sonuna geliyordu. Çünkü devreye ben girmiştim.

Masaya oturduğumuzda Fikret'in karşısındaydım. Kızı ise çaprazıma oturmuştu. Gözüm bir an kıza takıldı. Omuzlarına gelen düz sarı saçları vardı. Doğal sarışındı. O zamanda saçlarının sarı olduğunu hatırlıyordum. Ama nedense aklımda kıvırcık kalmıştı, demek ki yanılmıştım. Gözleri ise gri mavi karışımı güzel bir renkti. Fikret'in gözleri de aynı renkti ama babasın-

da sıradan dururken kızında muhteşem duruyordu. Küçükken de böyle miydi? Pek hatırlayamadım. Çıkık elmacık kemikleri vardı. Yüzü Avrupalılara benziyordu. Annesinin çok güzel olduğunu hatırlıyordum. Annesine benziyordu ama ondan daha güzeldi. Vücudu biçimliydi ve oldukça seksi... Bir bayana göre uzun boyluydu. Çok zayıftı birkaç kilonun onda daha güzel duracağını düşündüm. Beyaz bir gömlek giymişti ve altındaki dantelli sütyeni görünüyordu. Gösterişli iç çamaşırları seviyordu demek. Göğüslerinin biçimi güzeldi. Dolgun dudakları ve hoş bir gülüşü vardı. O dudaklarının tadının nasıl olduğunu merak ettim. İlk defa bir kadın bu kadar dikkatimi çekmişti ama bunun bir nedeni vardı. Düşmanımın kızıydı o! Yoksa tip olarak benim tipim bile değildi. Gerçi benim tip algım var mıydı ki?

Aslı, adamlar toplantı salonuna girdikleri andan itibaren huzursuz olmuştu. Karşısında oturan iki Amerikalıya baktı. Kendi karşısında oturan çok yakışıklı bir adamdı. İçleri gülen ela gözlere sahipti. Yüz hatları yumuşaktı. Kadınların hayran olacağı bir tipti. Çevresine sıcaklık yayıyordu. Kibardı, elini tutup parmaklarını dudaklarına götürmüştü. Odaya ilk girdiklerinde onun patron olduğunu sanmıştı. Ama sonradan diğeriyle tanıştırıldığında patron olmadığını öğrenmişti. Sonra gözü çaprazında oturan diğer Amerikalıya kaydı. Oldukça uzun boylu ve esmer biriydi. Yapılı sayılırdı. Kilolu değil daha çok kaslı bir adamdı. İçeriye ilk girdiklerinde onu koruma sanmıştı ama asıl patron oydu. Delici mavi gözleri o kadar soğuk bakıyordu ki ürperdiğini hissetti. Adam gülümsese bile o gülümseme dudaklarından yukarı çıkmıyor, gözlerine erişmiyordu. İfadesiz bir yüzü vardı. Bu yüzde, hiçbir duygu belirtisi görünmüyordu. Geldiğinden beri aynı yüz ifadesini koruyordu. Kendilerinden nefret eder gibi bakan sert bakışları ve alayla kıvrılmış dudakları vardı.

Nefes almasa heykel sanılabilirdi. Saçları omuzlarına gelecek kadar uzundu. Hatta kendi saçından bile uzun. Onu incelemeye o kadar dalmıştı ki adam kafasını çevirdiğinde, sol kulağının kulak memesinin olmadığını gördü. Boynuna doğru eski olduğu anlaşılan derin bir yara izi vardı. Bir diğer yara izi de sağ kaşından başlayıp yanağına kadar iniyordu. Aynı zamanda kaşının üstüne doğru da geliyordu yara izi. Yeni sayılmazlardı ama bu yaralar o gözlerle birleştiğinde adama korkunç bir görüntü veriyordu.

Birden ürperdi. Böyle biriyle yalnız kalmak istemezdi. Bir kadın olarak karşısındaki erkek, ona son derece itici ve tehlikeli gelmişti. Eğer o yaralar olmasaydı, belki yakışıklı bile sayılırdı. Yine de pek emin değildi. Çirkin de değildi ama insanın içini ürpertiyordu. Diğer adamın aksine sevimli hiçbir yeri yoktu. İnsanların onun hakkında sıra dışı demesinin sebebi buydu demek ki. Adam kafasını çevirdiğinde onunla göz göze geldi. Dik dik adama bakarsan olacağı buydu, diye geçirdi içinden. Hemen gözlerini kaçırdı ama adam kendisine bakışını yakalamıştı. Kızardığını hissetti. Aynı zamanda tüyleri de diken diken olmuştu. Adam onu huzursuz etmişti. Bakışları bile rahatsız ediciydi. Gözlerini üstünden çekmeyince, kafasını eğerek, önündeki dosyayı karıştırmaya başladı. Bir şeylerle oyalanması lazımdı. Yoksa kafasını kaldırıp tekrar adama bakabilirdi. O kadar itici olmasına rağmen yüzünün o hâle nasıl geldiğini merak etti.

Babası konuşmaya başladığında, kafasını kaldırıp, yanında oturan babasına baktı. Babası konuşmasını İngilizce yapıyordu.

"Şirketimizi araştırmış olduğunuzu biliyorum, son zamanlarda yaşadığımız sıkıntılar neticesinde, yolumuza nasıl devam edeceğimizi bilmiyorduk ama Berk Bey bize sizden bahsetti. Bu holding tam 60 yıldır ayakta kalmayı başarmıştı. Bunun gibi çok zor zamanlarımız oldu ama kârlılığımız hep devam etti. Bu dar boğazı atlattığımız takdirde kârlılığımıza devam edebiliriz."

"Anlıyoruz Fikret Bey, biz de sizi araştırdık ama bu şirkete

para yatıracaksak gayrimenkulleri burada bağımsız çalışan bir bilirkişiye inceletmek isteriz. Onun için gayrimenkul ipoteği almadan size para aktarmamız pazarlığa açık değil, bunu önceden konuşalım, ona göre devam edelim." dedi, David.

"Önünüzdeki raporlardan da anlaşılacağı üzere bu holding öyle kolay kolay batmaz, gerekirse küçülerek yolumuza devam edebiliriz. Toparlayacağımızı düşünüyoruz. Kredilerimizi şimdiye kadar hep ödedik, bu konuda referansımız oldukça iyidir. On..."

Elimi kaldırarak, Fikret'in sözünü kestim. Geldiğimden beri ilk defa konuşacaktım. Bütün başlar bana doğru döndü. Batmak üzere olan holdinglerinin ne kadar iyi olduğunu dinlemek istemiyordum. Zaten dikkatimi veremiyordum. Burası beni sıkmaya başlamıştı. Nefes alamaz hâle gelmiştim. Biraz önce kızını beni incelerken yakalamıştım. Gördüğü şeylerden hoşlanmadığını anlamamak için kör olmalıydım. İncelenmekten hoşlanmazdım. Yaralarım yüzünden, gözlerin bana dönmesine alışkındım ama bu kadar güzel bir kadının dehşet içinde bana bakması her zaman sinirlerimi bozardı. Fikret ile karşılıklı oturmak ve onun gözlerini bana dikip konuşması beni germişti. Sesim, oldukça sertti.

"Buraya holdinginizin ne kadar iyi ve güzel olduğunu dinlemeye gelmedim Fikret Bey." Gözlerimi orada bulunanların üstünde dolaştırdım. Aslı'nın üzerinde, diğerlerinden biraz daha fazla kaldım. Herkes bir anda benim söylediklerimle irkildi. Fikret'in suratı görülmeye değerdi doğrusu. Böyle konuşmamda bir sakınca yoktu, neticede parası olan bendim ve onlarında benim parama ihtiyaçları vardı. Fikret'i yıllar sonra babamı vurduğu oyunla vuracaktım. Para akışı karşılığında gayrimenkul ipoteği... Sonunda bütün bunlar benim olacaktı. Bu yapacağım

son iş bile olsa bütün servetimi bu uğurda kaybetmeye hazırdım. Sonra devam ettim.

"Üstelik övündüğünüz holdinginiz, batan ve yanan gemiler ile çoktan itibarını kaybetti. Biz gelmeden dersimize oldukça iyi çalıştık. Ne kadar küçülürseniz küçülün eğer sıcak para bulamazsanız birkaç ay sonra batmaktan kurtulamayacaksınız. Para akışınız yok, sattığınız gayrimenkuller bu şirketi kurtarmaya yetmez. Sonuçta iflasınızı istemek zorunda kalacaksınız. O zaman holdinginizin ve şahsınızın itibarını düşünmenizi tavsiye ederim." Tekrar sustum. Masada buz gibi bir hava esiyordu. Herkes bana bakıyordu. Şaşırmışlardı, ukala bir şekilde David'e dönüp devam etmesi için işaret verdim. David, hiçbir şey olmamış gibi konuşmasına devam etti. Ben de kızla tekrar göz göze geldim. Bakışlarını yakaladığımda geçen seferki gibi kaçırmadı. Direk yüzüme bakıyordu ve ben bu sefer ciddi bir şekilde rahatsız olmuştum. Gördüğü yüzüm değilmiş de sanki ruhummuş gibi bakıyordu. Bakışları o kadar derindi ki sadece yüzümdeki yaraları değil, ruhumdaki yaraları da anlamış gibiydi. Yüzünde gördüğüm duygu ise benden iğrenmiş gibiydi. Evet, babasının kızı olduğunu bu bakışı ile kanıtlamıştı. Bu ikiliye asla merhamet göstermeyecektim. Hele bu kendini beğenmiş kibirli kızla işim bittiğinde, insan içine çıkamayacak kadar yara alacaktı. Bakışlarımı ondan çekip David'e doğru döndürdüğümde onun hâlâ neler yapacağımıza dair konuşmasını dinlemeye başladım.

"Bizim şartımız şu; bağımsız bir ekspertizin vereceği rapor karşılığında gayrimenkulleri ipotek alıp parayı size vermek. Biz faiz almıyoruz onun için paranın geri dönüş tarihi altı aylık ödemeler şeklinde olup vade iki yılı geçemez. Bu süre sonunda karşılıklı oturup tekrar konuşabiliriz. Ama ödeme yapılmadığı takdirde gayrimenkullere el koyarız. İşleyişinize ve şirket işlerine karışmayız. Nasıl çalışıyorsanız yine öyle devam edersiniz. Bu bizi hiç mi hiç ilgilendirmez ama altı ayda bir hesaplarınızı kontrol etme yetkisi isteriz. Gidişatınız iyi değilse

tavsiyelerimizi söyleriz, uyup uymama konusunu size bırakırız. Para ödenmediği zaman, süre uzatımına gidip gitmeyeceğimize şirketinizin içinde bulunduğu duruma bakılarak karar veririz. Uygun görülürse süre uzar, görülmezse uzamaz. Buna karar verecek kişi, Bay Forest'tir. Çünkü koyduğu para Bay Forest'tin şirketinin parası değil, kendi parasıdır. Anlaşma Bay Forest ile gayrimenkuller kimin üstündeyse onunla yapılır. Kâr amacı güden bir anlaşma değildir. Verdiğimiz paranın değeri üstünden parayı geri alırız. Tek kuruş faiz istenmeyecektir."

David susunca ben konuşmaya başladım. Saatime baktım ve aynı ukala üslupla konuşmaya devam ettim. "Bugün öğleden sonra saat üçe kadar kararınızı bize bildirirseniz değerlendiririz, yoksa vakit kaybetmeye gerek yok. Evet, toplantı bitmiştir beyler ve hanımefendi." diyerek ayağa kalktım. Benimle birlikte masada bulunanlarda kalktı. Fikret şaşırmıştı onun yüzüne hiç bakmadım.

"Sizlere iyi günler diliyorum, dönüş yolunu bulabiliriz sanırım." dedim ve David ile birlikte odadan çıktım. Nasıl olsa bizim arkamızdan kıyamet kopacaktı. Ben onların son şansıydım. Akılları varsa kabul ederlerdi, etmezlerse de zaten birkaç aya kalmaz batacaklardı. Aslında beklemek benim işime geliyordu, gayrimenkulleri iyi para ediyordu ama işleri şansa bırakamazdım. Birilerini bulabilirler, süreyi uzatabilirlerdi. Her şeye yeniden başlamak istemiyordum. Fikret'e hayatı zindan etmek istiyordum. Diğer türlüsü beni tatmin etmeyecekti.

Asansörle aşağıya inerken kızı düşündüm. Peşimden ayrılmayan, beni güldüren o küçük kızı. Ama kalbim onun için bile kin doluydu. Ona da merhamet göstermeyecektim. Zaten bu kelimeyi sözcük dağarcığımdan çıkaralı çok olmuştu. Şimdiye kadar bana yapılan yanlışlar için kimselere merhamet etmemiştim, bu saatten sonra, hele bu aileye, hiç etmeyecektim. Onun için yaptığım planlarım işlemeye başladığında babasının gözünde

bile iki paralık olacaktı. Ne kadar kötü olduğumu bilmelerine imkân yoktu. Öğrendiklerinde ise iş işten geçmiş olacaktı.

İki adamın dışarı çıkmasından sonra Aslı dönerek babasına baktı. Yerlerine tekrar oturmuşlardı ama hiç kimse tek kelime konuşmuyordu. Masanın çevresinde ölüm sessizliği vardı. Birazdan babasının patlayacağını biliyordu. Adamın tavrı inanılmazdı. Ortamı yumuşatması gerektiğini anladı. Sonunda Berk'e dönerek "Allah'ım bu adam insan mı?" diye sordu.

Berk "Görünüşüne aldırmayın, babası iyi biriydi ama bu kadar sert olmasına rağmen kendisi de iyidir." dedi.

"Ne olmuş ona?" dedi Fikret, eliyle yüzünü işaret ederek.

"Gençken bir kaza geçirmiş, uzun zaman ölüm kalım savaşı vermiş, o izler onlardan kalma." Fikret ifadesiz bir yüzle Berk'e baktı. "Bu serseriyle iş yapmaktansa iflas ederim daha iyi. Saat kaç?"

"On bir efendim."

Fikret yerinden kalkarak, camın önüne doğru yürüdü ve bir süre dışarıya baktı. Bu manzara ona huzur veriyordu vermesine ama biraz önce giden adam ona birilerini hatırlatmıştı. Gözleri ne kadar tanıdık gelmişti. Bir zamanlar sevdiği birinin gözlerine ne kadar da benziyordu. Ama o güzel gözler acımasızdı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Bence, tekliflerini düşünelim derim." dedi Metin Bey. "Adamın üslubu yanlış ama sonuçta adam Amerikalı, kendilerini dünyanın merkezi sanan tipler, iflasımızı istersek her şey şirket üstüne kayıtlı, hiçbir şeyiniz kalmaz Fikret Bey."

"Ben de Metin Bey'e katılıyorum baba, düşünelim. Gerçekten adam kaba ve korkunç biri ama sonuçta sürekli burada ka-

lacak değil ki. Amerika'da kurulu bir düzeni vardır. Onu burada fazla sık göreceğimizi sanmıyorum."

Berk konuşulanların üstüne, Fikret'in gözlerinin içine bakarak devam etti. Ne yapıp edip bu anlaşmayı yaptırmalıydı. Ege'nin siniri ile uğraşacak hâli yoktu.

"Aslı doğru söylüyor, Fikret Bey. Bu adamı bir daha para ödemesi yapılırken görürüz o kadar ben sıcak bakıyorum, bankalar bile bizden dünyanın faizini alırken adam tek kuruş faiz istemiyor." O sırada toplantı odasının telefonu çaldı. Aslı telefonu açıp bir süre dinledi ve babasına doğru döndü,

"Baba, Almanya'dan arıyorlar, görüşecek misin?"

"Evet, umarım iyi haberdir de bu adamlara kalmadan işlerimiz hallederiz." Fikret uzanarak, telefonu eline aldı. Bir süre karşısındakini dinledikten sonra teşekkür edip telefonu kapattı. Bulunduğu koltuğa yığılırcasına oturdu. Ve ona bakan dört kişiye dönüp "Maalesef, verdiğimiz teklifi reddettiler. İşi başkasına vermişler. Bu bizim kurtuluş umudumuzdu ve bitti." dedi.

Aslı babasına doğru döndü. "Yapabileceğimiz bir şey yok mu baba?"

"Maalesef.""

"İşi kime vermişler?" Fikret Bey diye sordu, Berk.

"Söylemediler ama Türk firması değilmiş. Beyler bu son umudumuzdu. Bundan sonra ne yapacağımıza tekrar bakmamız gerekiyor."

"Elimizdekilerle yapacak fazla bir şeyimiz yok." dedi Metin.

"Bilmiyorum ama bu adamları hemen reddetmeyelim biraz daha düşünelim, saat üçe kadar süre verdi." diyerek araya girdi Berk.

"Sen ne düşünüyorsun baba?"

"Ben hâlâ neden tek kuruş faiz istemiyor ona takılmış du-

rumdayım. Parasını iki yıl kullanacağız ama eline geçen ne olacak?"

"Fikret Bey, adam biraz garip, siz de gördünüz. Kendi şirketleri oldukça iyi durumda ve o adamın paraya ihtiyacı yok. Vereceği para bile kendi parası." diyerek Berk biraz daha Fikret'in üstüne gitti.

"Başka yol yok gibi gözüküyor. Tamam! Aslı, adamı saat tam üçte ara. Bir dakika bile erken değil, ukala herife anlaşmak istediğimizi söyle."

5

Şirketten çıktıktan sonra derin bir nefes aldım. Birkaç dakika daha orada kalsaydım Fikret'in boğazına yapışacağımdan korkmuştum. Arabaya bindiğimizde David'i otele bırakıp, şoföre bir zamanlar yuvam olan evin adresini verdim. İstanbul değişmişti. Gelişmişti ve çok kalabalıktı. Kendi başıma evi bulamayabilirdim.

Evin bulunduğu sokağı bile neredeyse tanıyamayacaktım. Burada bir zamanlar, evimize benzer evler vardı. Zenginlerin oturduğu bir yerdi. Geniş bahçeler içinde güzel köşkler vardı. Neredeyse bütün evler yeniden yapılmış gibi görünüyordu. Bahçeler yüksek duvarlarla çevrilmişti. Hepsinin kapısının önünde güvenlik duruyordu. Bahçe kapısına geldiğimizde kapıda bir görevli vardı. Burayı satın aldığımdan beri güvenlik çalışıyordu. Daha önce nasıl olduğunu bilmiyordum. Arabanın yanına geldi.

"Kimi aramıştınız? Burada hiç kimse oturmuyor."

"Ben... ben..." diye başladım. Ama o kadar uzun zamandır Türkçe konuşmamıştım ki sonra öksürerek genzimi temizledim. Adama bakıp "Buranın yeni sahibiyim, adım Ege Forest" dedim.

Adam eğilerek, "Hoş geldiniz Ege Bey, sizin geleceğinizi söylemişlerdi, durun hemen kapıyı açayım." Dökme demir kapılar yavaşça açıldı. Araba içeriye girdiğinde, şoföre döndüm.

"Durur musun? Bundan sonrasını yürüyeceğim."

"Tabi ki efendim, sizi burada bekleyeyim mi?"

"Evet, lütfen." Arabadan inerek, eve doğru yürümeye başladım. Yürüme yolu yukarıya doğru meyilliydi. Yaklaşık dış

kapıyla ev arasındaki mesafe yetmiş metre kadardı. Evin terasından olduğu gibi boğaz görülürdü. Yolun bazı yerleri bozulmuştu. Bu eve çok uzun zamandır kimsenin gelmediği belliydi. Eve giden araba yolunun her iki tarafında da ağaçlar vardı. Görmeyeli bu yol kenarındaki ağaçlar oldukça büyümüştü. Yola hoş bir gölge katmışlardı. Bu ağaçların buraya dikiliş zamanını hatırlıyordum. O zamanlar küçüktüm ama babam hepimize bir ağaç diktirmişti. Ve o ağaçlar büyüyene kadar onlardan sorumlu olmuştuk. En küçük kız kardeşim daha doğmamıştı. Onun ağacının olduğunu hatırlamıyordum. Diktiğim ağacı bulmaya çalıştım, zor olmayacaktı. Çünkü ağaçların üzerinde adlarımız kazınmıştı. Bakınarak giderken ağacımı bulmuştum, üzerinde ismim olan ağaç. Cem! Bu benim gerçek adımdı. Annemin babamın bana doğarken verdikleri adım. On yedi yıl bu isimle yaşamıştım ve o isimle vurulmuştum. Şimdiki adımı ise teyzem beni evlat edinirken almıştım. Cem herkes için yirmi iki yıl önce ölmüştü. Artık öyle biri yoktu. O sevecen çocuk değildim. İçinde intikamdan başka duygusu olmayan, bir adam vardı, onun yerine.

Bahçe bakımsızdı. Her yeri, yabani otlar kaplamıştı. Yirmi iki yıldır burada hiç kimsenin oturmadığı belliydi. Güvenlik tuttuğum zaman adamlara hiçbir şeye ellerini sürmemelerini söylemiştim. İlk önce görmek istiyordum. Nasıl olduğunu görmek... Onun için dikenli çalılar kaplamıştı, her yeri. Hüzünle etrafıma bakındım. Hiç çiçek yoktu. Annem çiçekleri çok severdi. Yaz kış bu bahçede çiçek olurdu. Artık etraf çalı ve yabani otlarla kaplanmıştı. Doğal olarak, yıllardır oturulmayan bir evdi. Yıllardır hiçbir çocuğun koşmadığı bahçede ancak bu kadar olabilirdi. Bunları düşünerek yürüdüm. Şehrin ortasında ıssızlığa ve kimsesizliğe terk edilmiş bir ev, diye düşündüm.

Oysaki burada, kahkahalar hiç eksik olmazdı. Babam ne yaparsa yapsın o son geceden önce burası gerçekten mutlu bir evdi. Kahkahaların hiç eksik olmadığı bir yuvaydı. Şimdi ise

terk edilmiş görüntüsü kalbimi sızlatıyordu. Artık bu kahkahalar uzun zamandır duyulmuyordu. Bundan sonra duyulmayacağı da çok açıktı. Eve bakacak ve olduğu gibi bırakacaktım. Burada yaşamam söz konusu değildi. Burada yaşamak istiyor muydum bundan bile emin değildim. Burası acı anılarla doluydu. Bu anılar olmadan da benim için hayat oldukça zordu. Bunları düşünerek, ağır adımlarla eve doğru yürüyordum. Adımlarım, eve yaklaştıkça daha da ağırlaşmıştı. Göreceğim manzara, beni huzursuz etmeye yetmişti.

Sonunda evin önüne geldim. Merdivenlerin karşısında dikilerek bir zamanlar sıcak yuvam olan eve baktım. Evin dışı ahşap kaplı olmasına rağmen beton bir evdi. Ahşapların çoğu çürümüştü. Beyaz olan boyası dökülmüş, çok az yerlerde beyaz olduğu anlaşılan, sarımtırak boya izleri kalmıştı. Bir zamanlar mutlu ve neşeli insanların yaşadığı bu yer; artık içinde kötü şeyler olmuş hissini veren, virane bir yere dönmüştü. Korku filmlerindeki tekinsiz evler gibiydi.

Kafamı kaldırıp üst kata yatak odalarının bulunduğu pencerelere baktım. Bazı panjurlar yerlerinden çıkmıştı. Bu ev bir zamanlar gerçekten çok güzeldi. Şimdi ise yıkılacakmış gibi duruyordu. İlk izlenimim hayaletli evler gibi görünüyor olmasıydı. Belki de öyleydi. Burada, ailemin hayaletleri olabilir miydi? Görüntü ürkütücüydü. Korku filmlerinin setini andırıyordu ve içinde korku filmlerini aratmayacak sahneler de geçmişti.

Hâlâ bulunduğum yerde dikilmeye devam ediyor eve bakıyordum. Bir adım daha atıp kapıya doğru bir türlü gidemiyordum. Evin dışı bile beni perişan etmişti. İçeride gördüklerimden sonra buradan tek parça hâlinde gitmem mümkün olmayabilirdi. Yine de sadece buraya kadar gelip gitmek istemiyordum. Evin içini de görmeliydim. Merdivene doğru yaklaştım. Eve girebilmek için yavaş yavaş merdivenlerden çıktım. Merdiven taşları bile yosun tutmuştu. Yandaki demirler paslanmış ve yer yer çürümüştü. Kapıdaki görevliden aldığım anahtarı, kilide soktum.

Biraz zorlanmıştı ama sonunda kilit dönmüştü. Kapıyı iterek açtım. Devasa kapı yerinden çıkacakmış gibi gıcırdayarak açıldı. İçerideki küf ve çürümüşlük kokusu, birden yüzüme tokat gibi çarptı. Nefesimin kesildiğini hissettim. Yıllardır kapalı kalan bir evden, güzel kokular beklenmezdi.

Bir zamanlar, bu kapıdan içeri girdiğimde mutfaktan gelen mis gibi kokular karşılardı beni. O kokuları duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Yaklaşık yirmi iki yıl... Yanaklarımın ıslandığını anladığımda ağladığımı fark ettim. Yirmi iki yıldır hiç ağlamamıştım. Teyzemin ve Mike Enişte'nin ölümünde bile... Üstelik onları çok severdim. Çünkü hayatımda o kadar çok ölüm görmüştüm ki artık beni ağlatmıyordu. Şimdi ağlıyordum ve bu beni şaşırtmıştı. Önce yemek odası olarak kullandığımız odaya girdim. Eşyaların bir kısmı duruyordu. Diğerleri neredeydi? Onları kimler almıştı? Son yemeğimizi yediğimiz masaya baktım. Birden bütün ailemi o masanın çevresinde oturmuş, yemek yerken gördüm. İrkildim. Görüntü o kadar canlıydı ki sanki gerçekten orada gibiydiler. Ve hepsi öldükleri yaşta sanki bana bakıyorlardı. Hafızamdaki görüntüler beni yanıltıyordu.

Masanın çevresinde dolaştım, üzerinde örtü olmasına rağmen toz içindeydi, örtüyü kenarından tutarak kaldırdım. Elimi masanın üstüne koydum. Ahşabın sıcak sertliği, avuçlarımı yakıyordu sanki. Yanaklarımdan akan bir damla, masanın üstüne düştü. Tozun içinde, pencereden vuran güneşin altında parladı o damla. Şu anda onlarla birlikte olmak için nelerimi vermezdim. Biraz daha orada öylece elim masanın üstünde dikildim. Sanki elimin orada durması onlara dokunuyormuşum gibi hissetmemi sağladı. Gözlerimi kırpıştırdığımda görüntüler kayboldu. Başımı eğip elime baktım. Hâlâ tozlu masanın üstünde duruyordu. Elimi çektim. Yavaşça salon olarak kullandığımız odaya geçtim. Buradaki eşyalar da üstleri örtülerek korunmuştu. O dönemde okuduğumuz kitaplar bile raflarda duruyordu. Hepsi sararmıştı. Her şey hatırladığım gibiydi. Sanki aradan yıllar geçmemiş, bu

evden dün çıkmış gibiydim. Birazdan kardeşim şu kapıdan içeri girerek, bana gülümseyecek ve ben de onu kucağıma alarak öpecektim. Beynim oyun oynuyordu biliyordum ama hayal de olsa onları tekrar görmek bana iyi gelmişti.

Teras kapılarına doğru gidip evin arkasındaki bahçeye baktım. Teras kapısını açmaya çalıştım, ne kadar uğraştımsa da, şişmiş olduğundan kapıyı açamamıştım. Kapıdan baktığımda hâlâ boğaz olduğu gibi görülüyordu. Önündeki ağaçlar, çok büyümüş olmasına rağmen, manzarayı örtememişti. Yirmi iki yıl önce son olarak bu terasta toplanmış ve konuşmuştuk. Burada da artık çiçekler yoktu sadece çiçeklerin olduğu yerlerde çalılar ve dikenler büyümüştü. Havuz boşaltılmıştı. Sonra yatak odalarının bulunduğu koridora çıkan merdivenlerin başına geldim. Ayağımı merdivenin ilk basamağına attım ve orada kaldım. Ne kadar orada öyle dikildiğimi bilmiyorum ama yukarıya çıkmak bana zor gelmişti. Orası annemin, babamın ve kardeşlerimin öldüğü yerdi ve benim hayatımın değiştiği. Hâlâ yaşıyor olsamda aslında benimde öldüğüm yerdi. Hâlâ kanları orada olabilirdi.

Yukarısının ailemin kanlı geçmişinin izlerini taşıyacağını biliyordum. Orasını görmeye dayanabilir miydim bilmiyorum. Aşağısı bile beni mahvetmeye yetmişti. Hâlâ ağlıyordum. Asla büyüyememiş olan kardeşlerime ağlıyordum. Umutları, hayalleri sadece birkaç dakikada bitmiş olan kardeşlerime ağlıyordum. Anneme ağlıyordum. Babama ağlıyordum, yaptığı hatanın bedelini bize ödettiği için ağlıyordum. Kendime ağlıyordum, hastane odalarında geçip giden gençliğime... Yirmi iki yıldır birikmiş olan gözyaşlarım, hiçbir çaba göstermeden içimden akıp gidiyordu. Hâlâ ayağımın biri ilk basamakta, orada öylece duruyordum. Sonra yavaşça merdivenleri çıkmaya başladım. Ahşap merdivenler, her basamakta gıcırdıyordu.

Koridorun sağ tarafındaki ilk oda, benim odamdı. Bahçeye ve havuza bakardı. Yukarıda beş oda vardı. Koridorun sonundaki oda annem ve babamın odasıydı. Çocuklarının doğumuna

göre sıralanmıştı odalar ve hepimizin odası ayrıydı. Onun solundaki oda ağabeyimin ve karşısındaki oda ise ablamın odasıydı, benim odamda kız kardeşimin odasıyla karşılıklıydı. Kapıyı açtım. Kapı gıcırtıyla açıldı. Odanın içine girdim, burası da evin her tarafı gibi küf ve çürümüşlük kokuyordu. Bu koku evin her tarafına sinmişti. Karyolam olduğu gibi duruyordu. Çalışma masasıda öyle... Yine üstleri örtülmüştü. Çalışma masasının üstündeki örtüyü kenardan tutarak kaldırdım. Kalkan toz, öksürmeme neden oldu. Masada görmek istediğim sadece tek bir köşe vardı. Babam beni vurduktan sonra, düşerken sağ şakağımı o köşeye vurmuş, yüzümün sağ tarafının yanağıma kadar kesilmesine neden olmuştum. Başımdaki merminin acısından çok bunun acısını duyduğumu hatırlıyordum. Bu iki eşyanın dışında başka hiçbir şey yoktu. Yerdeki halı kaldırılmıştı. Dikkatle bakınca yer döşemelerindeki lekeyi görmüştüm. Bu kandı, benim kanım! Orada öylece leke olarak kalmıştı. Bilmesem onun kan olduğunu anlamam zordu. Yatağın örtüsünün köşesini tutarak bir kısmını kaldırdım. Altından sadece yatak çıkmıştı. Üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Yatağın köşesine oturdum. Sanki o geceyi tekrar yaşıyordum. Silah sesine uyandığımı ve yataktan kalktığımda babamla birbirimize baktığımızı hatırlıyordum. Silahın namlusu bana doğru dönüktü, göz göze gelmiştik ve o gözler sanki babama ait değildi. Sadece bana "Üzgünüm oğlum" demiş ve tetiği çekmişti. İşte o zaman kafamı çevirdiğimi hatırlıyordum, kurşun alnımın ortasından gireceğine sol kulağımın arkasından girmişti. Benim hayatımı kurtaranda bu olmuştu. Yıllar içinde o anda kafamı çevirmemiş olmayı çok dilemiştim, çevirmemiş olmak ve orada ölmek istediğim tek şeydi ama olmamıştı işte.

O gece, tüm bunlar olmadan önce çantamı hazırladığımı hatırlıyordum. O çanta ne olmuştu? Dolabı açtım. Boştu. Hiç giysi kalmamıştı. Sonra odadan çıkarak anne ve babamın odasına gittim. Odada hiç eşya yoktu, yatak dahi kaldırılmıştı. Sanki hiç

kimse yaşamamış gibiydi. Onun yanındaki ağabeyimin odasına girdiğimde orada da sadece çalışma masası vardı, ablamın odasında da sadece çalışma masası duruyordu. Karyolalar yoktu büyük ihtimalle babam onları yataklarında uyurken vurmuştu. Onun için karyolalar kaldırılmıştı. Ve en küçük kardeşimin odasına gittim. Onunda karyolası da yoktu ama çalışma masası duruyordu. Örtünün altında bir şeyler vardı sanki. Örtüyü kaldırdım. Onun oyuncaklarını gördüm. Bir tanesini elime aldım. Bu kız kardeşimin elinden hiçbir şekilde bırakmadığı kahverengi ayıydı. Koklamak için burnuma getirdim sadece toz ve küf kokusu vardı. Kardeşime ait hiçbir koku yoktu. Yirmi iki yıl sonra onun kokusunu duyamayacağımı biliyordum gerçi ama nedense hayal kırıklığına uğramıştım. Çalışma masasının yanındaki sandalyeye oturdum. Oyuncak ayıyı göğsüme yapıştırarak, orada öylece gözlerimden yaşlar akarak, ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Bütün kardeşlerime, anneme, babama, geçip giden bunca yıldan sonraki kendi hâlime ağladım.

Birileri her şey olup bittikten sonra, buraları toplamıştı. O zaman bahçedeki küçük evde yaşayan bir karı koca vardı. Kadın ev işlerine, kocası da bahçeye bakardı. Büyük ihtimalle bizi bulan da onlar olmuştu. Buraları toplamış olabilirlerdi. Bazı eşyalar yoktu. Sonra da elimde oyuncak ayı ile merdivenlerden indim, aşağıda oyalanmadan kapıdan çıkıp kapıyı kapattım. Üzerindeki anahtarı alarak, geldiğim yoldan tekrar bahçe kapısına doğru gittim. Yürürken düşündüğüm tek şey, bu evde yaşayabilir miydim? Bu kadar kötü anıya rağmen, burada kalabilir miydim? Bahçe kapısına geldiğimde, şoför ve güvenlik konuşuyordu. Güvenlikteki adam önce bana sonra da elimdeki oyuncak ayıya baktı. Anahtarı ona verdim. Teras kapısına baktırmasını söyledim. Arabaya bindim. Dişlerimi sıkmıştım anılarda yolculuk ağır gelmişti. Bu gece kesin kâbus görerek, uyanacaktım. Ve bir kere daha içimden Fikret Aksoy'u ve kızını ölmekten beter edeceğime, yemin ettim.

6

Aslı, saat üçe doğru iyice gerildi. Adam gittikten sonra, babasının Almanya'dan beklediği haber, ne yazık ki kötü gelmişti. Bu haberi alınca koskoca Fikret Aksoy yıkılmıştı. Adeta beş yıl birden yaşlanmış gibiydi. Sonra da küstah Amerikalı'nın teklifini kabul etmeye karar vermişti ve telefon etme görevi ne yazık ki ona verilmişti. Şu son yarım saattir de sinirleri iyice gerilmişti. Adamın kendisine bakışları bile nefret doluydu. Hâlbuki erkekler ona ilgili bakmasalar bile en azından o kadar da nefret dolu bakmazlardı. Üstelik ne kendisini tanıyordu ne de babasını... Belki de bütün kadınlara aynı şekilde yaklaşıyor, diye geçirdi içinden. Geçmişinde kadınlar tarafından sevilmemiş olabilirdi. Zaten onu kim severdi ki duygusuz bir adama benziyordu. Korkunç bir tipti üstelik. Tehlikeliydi ve bir kadına verebilecek hiçbir şeyi yokmuş gibi duruyordu. Yine de o kadar yoğun nefretle bakan başka birini tanımamıştı.

Saat tam iki elli beşte eline telefonu aldı. Adamın bıraktığı cep telefonunu tuşladı. Bu adamla telefonda konuşmak zorunda kalmak bile sinirini bozmaya yetmişti. Sabah ki kendini beğenmişliği ve kibri inanılmazdı. Telefon çalmaya başlamıştı. Dördüncü kez çalıyordu. Tam kapatacakken karşıdan duyduğu ses, irkilmesine neden oldu.

Adamın 'Alo' diyen sesi, sertti.

"Ege Bey, ben Aslı Aksoy." diyerek İngilizce kendini tanıttı.

"Merhaba, Aslı Hanım..."

"Şey, merhaba!" dedi. Beklemediği bir kibarlık vardı adamın cevabında bu da onu şaşırttı. Bir süre ikisi de konuşmadan

karşıdaki kişinin konuşmasını beklediler. Aslı bu sessizliğe daha fazla dayanamayıp, tam konuşacakken adamda aynı anda konuşmaya başladı.

"Teklifinizi kabul ediyoruz."

Adamsa "Dinliyorum" dedi. Aynı anda konuşup ve yine aynı anda sustular. Sonunda adam "Önce kimin konuşacağına karar verelim." dedi sert bir sesle.

"Siz başlayın."

"Dinliyorum."

"Teklifinizi kabul ediyoruz, Ege Bey."

"Güzel, o zaman buraya kadar gelebilirseniz, size anlaşma şartlarını verebilirim, avukatınız bir baksın, ondan sonra konuşalım."

"Oraya gelmemi mi istiyorsunuz?"

"Sizin için bir sorun yoksa evet, bir iki gün içinde döneceğim, fazla vaktim yok, David anlaşma kopyalarını size bırakmayı unutmuş."

"Birini gönderip aldırtabilirim isterseniz ya da yarın toplantıya gelirken getirebilirsiniz."

"Aslı Hanım, anlaşmanın daha siz görmeden başkaları tarafından okunmasını göze alamam. En azından avukatınız yarın ki toplantıya kadar inceleyebilir."

"Anlıyorum." sesindeki tereddüdü, adam hissetmiş olmalıydı. Konuşmaya devam etti.

"Yoksa ben gelmek isterdim ama şu anda kendimi hiç iyi hissetmiyorum." Gerçekten de adamla konuştukça, sesi sanki acı çekiyormuş gibi çıkıyordu. Acı çekecek kadar duyguları vardı demek ki.

"Rahatsız mısınız Ege Bey, yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?"

"Baş edemeyeceğim bir şey değil. Gelmeniz bana yardımcı olacaktır, Aslı Hanım."

"Tamam, nerede kalıyorsunuz?"

"Hilton'da..."

"Bir saat sonra orada olurum."

"Teşekkür ederim, görüşmek üzere." diyerek telefonu kapattı. Aslı, elinde telefon öylece kalmıştı. Adamın bu sabah ki kaba ve ukala tavrından sonra, biraz önce yaptığı telefon konuşması kafasını karıştırmaya yetmişti. Ege, oldukça kibar konuşmuş hatta kendisine teşekkür etmişti. Belki de bu sabah başka sorunları vardı. Rahatsız olduğunu söylemişti belki de uzun uçak yolculuğu, adamı rahatsız etmişti.

Sonra kendi kendine kızdı, neden adamın ayağına gidiyordu ki? Şirketten herhangi birini de gönderebilirdi. Adamın dediğini kabul ettiği için aptal olmalıydı. Telefonu eline aldı, dışarıya çıkan çocuklardan birini çağıracaktı ki telefonu kapattı. Geleceğini söylemişti ve adamı daha fazla sinirlendirmenin anlamı yoktu. Zaten yakında gider, ondan kurtulurdu. Çantasını topladı, sekreterine dışarıya çıkacağını söyledi. Babasına haber vermesine gerek yoktu. Babası adamın ayağına gittiğini öğrenirse kızardı.

Telefon çaldığında, korkunç bir baş ağrısı ile mücadele ediyordum. İlaç almama rağmen geçecek gibi durmuyordu. Bugün yaşadığım duygusal karmaşa buna neden olmuştu. Evden ayrıldıktan sonra, ağrım daha da artmıştı. Türkiye'ye geldiğimde, burada kullanmak için aldığım telefon çalıyordu ve numara sadece bir kişide vardı. Fikret Aksoy'da. Nefret ettiğim adam! İlk önce açmak gibi bir niyetim yoktu. Bu baş ağrısının üstüne bir de adamı çekemezdim. Ama ısrarla çalmaya devam edince istemeye istemeye açtım.

Telefondaki ses; billur gibi güzel ve tazeydi. İlkbaharda öten kuşlar gibi şakıyordu. Bu oydu, Aslı. Düşmanımın kızı. İntikam listeme, altın harflerle yazdığım kız. Telefonda teklifimizi kabul ettiklerini söyledi. Aslında tamam deyip kapatacaktım ama o kibirli kızla yüz yüze gelmek istedim. Anlaşmayı bahane ederek, onu kaldığım otele çağırdım. Bu kızı yakından tanımak istiyordum, babası ve nişanlısı olmadan. Onun için buraya gelmesini istedim. Önce tereddüt etse de iyi olmadığımı söylediğimde kabul etti. Hâlâ bir erkek iyi olmadığını söylediğinde dayanamayacak kızlar vardı. Aslı'da onlardan biri olduğunu kanıtlamıştı. Küçükken peşimden ayrılmayarak beni sinir eden o sevimli ufaklık, nasıl böyle bir afet olmuştu? Dönüştüğü şey gerçekten de erkeklerin ilgisini çekmeyecek gibi değildi. Berk şanslıydı. Adam hem görevini yaparak dünya kadar para kazanıyordu hem de Aslı gibi bir kadınla beraberdi.

Başımı sallayarak olduğum yerde doğruldum. Üstümde sadece bir şort vardı. Şortu çıkardım bir kot pantolon ve polo yaka kısa kollu beyaz bir tişört giydim. Telefondaki sesi bana iyi gelmişti. Herhâlde görüntüsü de iyi gelirdi. Onu görmeden önce, alacağım intikam farklıydı ama onu gördüğümde, elde etmeye karar vermiştim. Onu elde edecek, onu kullanacak, sonra da rezil edecektim. Tek sorun Berk ile nişanlıydı ve Berk'in bu kıza karşı ne hissettiğini bilmiyordum. Berk'i tanırdım öyle deli divane âşık gibi bir hâli yoktu. Ama ben ne anlardım ki? Hiç âşık olmamış biri olarak bu duyguyu anlamam mümkün değildi. İlk hedefim onu nişanlısından ayırmak olmalıydı. Bunun için Berk ile konuşmam yeterliydi. Ama ya kızı gerçekten seviyorsa o zaman ne yapacaktım? Berk'in elinden kızı almam doğru olmazdı. O adamı severdim ve yıllardır düşlediğim intikamı biri yüzünden kaybedemezdim. Yanımda olan ve beni anlayan birkaç kişiden biriydi. Dostum dediğim birkaç kişiden biri... Onunla konuşmalıydım eğer kızı gerçekten seviyorsa; istemeyerek de olsa onu listeden çıkarmalıydım. Eğer nişanlılık, sadece göster-

melik bir bağlılıksa o zaman planlarımı uygulayabilirdim. Bir de Aslı'nın bana, benden iğreniyormuş gibi bakması vardı. Elde etmek biraz uzun sürebilirdi ama dediğim gibi benim sabrım vardı. O burnu büyük kraliçe havaları, bakalım onun işine ne kadar yarayacaktı? Yine de buraya geldiğinde onu biraz sinir edebilirdim. Bunun için Berk ile konuşmama gerek yoktu.

Aslı otele girdiğinde, adamı tekrar aradı.

"Alo..."

"Ege Bey, ben resepsiyondayım. Evrakları alabilir miyim?"

"Oda numaram 915." diyerek, telefonu kapattı. Allah'ım bu adamın nesi vardı böyle? Ne yani odasına mı çıkacaktı. Zaten buraya kadar gelmişti. Birde odasına mı çıkmasını istiyordu? Konuşmasına bile fırsat vermeden telefonu yüzüne kapatmıştı. Şimdi o odaya çıkacak o terbiyesiz, ukala, kibirli Amerikalıya gününü gösterecekti. Kendisini ne sanıyordu böyle? Ona ihtiyaçları olması demek onun böyle davranmasını gerektirmiyordu. Mafya bozuntusu, serseri...

Hırsla asansörlere doğru yürüdü. Asansör dokuzuncu kata çıktığında çok sinirliydi. Derin bir nefes aldı. Odanın önüne geldiğinde kapıyı hızla vurdu. Kapı açıldı. Karşısındaki adam, sabah ki görüntüsünden tamamen farklı olarak spor bir kıyafetle kapıyı açmıştı. Ve kollarında dövmeler vardı. Gözleri kızarmıştı sanki ağlamış gibi ama bu duygusuzun ağladığını sanmıyordu. O kadar bile duygu yoktu bunda. Yüzünde ise acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Duygusuz dövmeli serseri demek ki bazen acı çekebiliyordu.

"Ege Bey, sakın bir daha benim yüzüme telefonu kapatmayın." diye bağırdı.

Adam kaşlarını çatmış kıza bakıyordu, şu anki hâli gerçek-

ten korkutucuydu. Normal şartlar altında ondan korkardı ama o kadar sinirlenmişti ki adamın o sert bakışı bile umurunda değildi. Babası ve onun gibi adamlardan nefret ediyordu ve artık itilip kakılmak istemiyordu. Bugün yeteri kadar babası canını sıkmıştı. Bu kendini beğenmiş, dövmeli serserinin de canını sıkmasına izin vermeyecekti. Ne sanıyordu ki kendini? Kendisini küçük düşürülmüş gibi hissetti. Hâlâ kapının önünde sinirle adama bakıyordu.

Adamın cevap vermediğini bile anlamamıştı, yüzünü buruşturmuştu.

"Şimdi şu lanet anlaşmayı verin de gideyim." dedi yine sesi yüksekti.

Adam uzanarak, onun kolunu tuttu ve içeriye doğru çekti. Aslı böyle bir şeyi beklemediği için bir an dengesini yitirdi ve adamın üstüne doğru düştü. Adama çarptı, yere düşmesini engellemek için karşısındaki sert bedene sarıldı.

Kız kapımın önüne gelmiş, yüksek sesle bana bağırıyordu. Bugün toplantıda kedi gibi uysal bir şekilde oturan kız, adeta bir kaplana dönüşmüştü. Sert bakışlarım bile ona geri adım attırmamıştı. Hâlbuki bugünkü toplantıda benden çekinir gibi bir hâli vardı. Ne olmuştu anlamadım ama telefonu yüzüne kapamama kızmıştı muhakkak. Kızınca daha ateşli oluyordu. Gözlerini kocaman açmış ve alevler saçarak, bana anlaşmayı vermem için bağırdı.

Vurulmamdan sonra yüksek sesler bende inanılmaz bir etki yapıyordu. Uyandırdığı etki silah patlaması gibiydi ve böyle bir durumda kötü tepkiler verebiliyordum. O anda tek düşüncem; kızı bir an önce susturmaktı, kapının önünde kendini kaybetmiş gibiydi. Onun kolundan tutarak içeriye doğru çektim. Böyle bir

şey beklemediği için bir an yüksek topuklu ayakkabılarla dengesini yitirdi, bana çarptı. Yere düşmesin diye ona sarılacaktım ama o daha önce davranıp bana sarıldı. Kollarımdaki narin ve yumuşak beden, uyarılmama yetmişti. Ve ayağımla kapıyı ittim. Şimdi kız kollarımda duruyordu, göğüslerini göğsümde hissediyordum, üzerinde bugün gördüğüm beyaz gömlek ve diz üstü siyah bir etek vardı. Ellerim narin beline dolanmıştı. İlk şaşkınlığını attıktan sonra kafasını kaldırıp "Bırakın beni." dedi.

"Bana sarılan sensin, güzelim." diyerek sırıttım.

"Ben sizin güzeliniz değilim." diye, bağırdı. Bu kadar yakınımda bağırması ve şiddetli baş ağrım yüzünden kızı susturmanın en iyi yolunun onu öpmek olduğunu anladım. Ya da diğerini yapıp onun ağzını kapatacaktım. Herhâlde bu kızın daha da çok bağırmasına neden olurdu ve bu durumda ben de sonunda onu öldürürdüm.

Kafamı eğerek, o dudaklarının tadına bakmak istedim. Sabah ki toplantıda da bunu istediğimi hatırlıyordum. Onun dudaklarını dudaklarımın arasına aldım. Tam bağıracaktı, sesi ağzımın içinde kayboldu. Resmen ellerimin altında çırpınmaya başladı. Ama o kadar sıkı tutuyordum ki kurtulması mümkün değildi. O kollarımın arasında çırpındıkça beni daha çok tahrik ettiğini bilmiyordu. Yine de o sinirle ve şiddetli baş ağrısıyla o dolgun dudakları öperken bir sürü şeyi aynı anda hissettim. Bu kendini beğenmiş kızın dudakları yumuşaktı. Tadı çok güzeldi. Onu bırakmam gerektiğini biliyordum ama bırakamıyordum. Israrla dudaklarını aralaması için baskıyı daha da artırdım, sonunda dudaklarını araladı. Ve ben dilimi kızın ağzına soktum. Bu hareketi yaptığımda gözlerini kocaman açtı. Ağzını talan ediyordum. Hiçbir kadını zorla öpmemiştim ama şimdi inanılmaz bir zevk girdabına kapılmış gibiydim. Karşılık vermiyordu. Biraz daha öpersem direncinin kırılacağını hissettim. Onun içinde öpmeyi bırakmadım. Göğüslerinin baskısını göğsümde hissediyordum. Dudaklarımın altında dudakları vardı ve dilim

kızın ağzının içindeydi. Elimin biri aşağılara inip eteğini yukarı çekiştirdi. Bacağını takip ederek külotunun üstünde durdu. Bacakları pürüzsüz ve sıkıydı. Onu külotunun üstünden avuçladım, sıcaklığını avucumun içinde hissediyordum. Bunu yaptığım anda daha çok çırpınmaya başladı ama onu öyle bir açıyla tutuyordum ki kurtulması imkânsızdı. Aynı zamanda ondan çok daha kuvvetliydim.

Parmaklarım, külotunun kenarından içine doğru kaydı. Elim pürüzsüz cildinde hareket etmeye başladığında, ben de sertleşmiştim. Bunu hissettiğine emindim. Onu okşamaya devam ettim. Dudakları hâlâ dudaklarımın altındaydı. Gözlerini kocaman açmıştı. Gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Ben de ona bakıyordum. Kurtulamayacağını anlayınca çırpınmayı kesti. Hiç tepki vermiyordu. Dudaklarının tadını düşünmekten, bunu anlamam biraz uzun sürdü. Ben hâlâ parmaklarımla kadifemsi kadınlığını keşfediyordum. Islanmıştı, her ne kadar karşı koysa da vücudu başka tepki veriyordu. Hiç hareket etmediğini anladığımda yavaşça parmaklarımı külotundan çıkardım ve dudaklarımı ondan ayırdım. Kocaman ve nemlenmiş gözlerle bana bakıyordu. Yüzündeki dehşeti görebiliyordum. O kadar çok korkmuş gibi duruyordu ki bir an şok geçiriyor olabileceğini düşündüm. Bir otel odasında tecavüze uğrayacağını anlamış ve ne yapacağını bilememişti. Kısık sesi ile "Lütfen!" diyebildi. O kadar kısık konuşmuştu ki neredeyse zor duydum.

"Lütfen devam et mi, yoksa lütfen bırak mı?"

"Lütfen beni bırakın." dedi. Kızı bıraktım. Bana hâlâ çok yakındı, nefesinin sesini duyacak kadar yakın. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözleri dolmuştu. Dudakları hırpalanmış ve kızarmıştı. Kocaman gözlerini bana dikmiş öylece bakıyordu. Sanırım şok geçiriyordu.

"Seni susturmak için tek yol buydu." dedim ve sustum.

"Bana tecavüz edecektiniz" dedi. Gerçekten şoktaydı. Nere-

deyse bir otel odasında tecavüze uğrayacaktı ve saldırgana hâlâ siz diyecek kadar kibardı.

"Şimdiye kadar kimseye tecavüz etmedim, biraz uğraşsam senin de isteyeceğine emindim."

"Sizi... sizi isteyeceğimi düşünebiliyorsunuz demek?"

"İstersen deneyebilirim, birkaç dakika sonra bırakmamam için yalvaracaktın."

"Bunu asla bilemeyeceksiniz." diyerek tekrar bağırdı.

Güldüm. Biraz önce lütfen diyerek bırakmamı istemişti, şimdi ise bana meydan okuyordu. Beni daha tanımamıştı. Ama ben kumar oynamasını severdim. Onu belinden tutarak kendime doğrü çektim. Bunu beklemiyordu. Kollarını sıkı sıkı tuttum ve dudaklarına saldırdım. Bu seferki öpüşüm daha baştan çıkarıcıydı. Dudaklarını zorlayarak araladım ve dilimi ağzının içine soktum. Öpüşüm derinleştikçe, kollarını oynatmaya çalışıyor ama hareket edemiyordu. Arkamdaki koltuğa doğru kendimi bıraktım. Bir saniye sonra da onu kucağıma çektim. Dudaklarını bıraktım. Hâlâ kollarını tutuyordum. Acı çektiğini anlamıştım ama bırakmadım. Dudaklarım boynuna doğru kaydı. Oradan da kulağına... Kulak memesini ağzıma aldım onu emdim ve fısıldadım.

"Devam etmemi istiyor musun?"

"Bırakın beni, siz kendinizi ne sanıyorsunuz?"

"Devam edersem beni isteyeceğini biliyorum."

"Neyi kanıtlamaya çalışıyorsunuz, benden daha güçlü olduğunuzu mu?"

"Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim, ben göreceğimi gördüm."

"Bırakın beni, lütfen."

"Biraz sakinleşmen gerekiyordu."

"Benim sakinleşmeye ihtiyacım yok ama sizin biraz insan olmaya ihtiyacınız var." Söylediklerine gülmek istiyordum

ama herhâlde bundan hiç hoşlanmazdı. Üstelik hâlâ benim tutsağımdı ve kucağımda oturuyordu. Önce onu belinden tutarak kucağımdan kaldırdım ve sonra da kendim kalktım. Kollarını bıraktım. Kolları kızarmıştı, sıkı tuttuğumu fark etmiştim. Canı yanmış olmalıydı ama hiçbir şey demedi. Gözleri dolmuştu. Ağlamamak için direniyordu. Gururlu bir şeydi.

Gözlerinin içine bakıyordum, yüz ifadesini gördüğümde moralim bozulmuştu. Benden iğrenmiş gibi bakıyordu. Hatta gibi fazlaydı cümledeki. Resmen benden iğrenmişti. Elini kaldırarak dudaklarını sildi. Bu hareketi beni o kadar sinirlendirmişti ki ona daha çok kızdım. O anda kıza hak verdim. Kim yüzü yaralı birini öpmek isterdi ki? Ama o sadece yüzümün yaralı olduğunu değil, bakışlarıyla ruhumun da yaralı olduğunu anlamıştı.

Hâlâ gözlerinin içine bakıyordum, gözleri dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki elini kaldırıp bana tokat attığını eli yaralı yüzüme çarptığında anladım. Gerçi attığı tokat, benim canımı yakacak bir tokat değildi ama yine de güçlüydü. O narin bedenden beklenmeyecek kadar güçlü. Bilmediği; o kadar çok kavga etmiştim ki bu tip vurmalar, kendini savunmak için atarlanmalar bana vız gelirdi. Daha elini indiremeden havada yakaladım. Biraz önce tiksinerek bakan gözlerde şimdi korku vardı. Benden korkuyordu ve ben, benden korkmasını gerçekten istiyordum.

"Bir daha denemeye kalkarsan, seni doğduğuna pişman ederim, sürtük." Bu sefer diğer elini de kaldırdı. Onu da yakaladım, şimdi her iki eli de ellerimin arasındaydı. Pes etmeye niyeti yoktu. Bıraksam benimle neredeyse dövüşecekti. Yüzümü onunkine yaklaştırdım.

"İstersen biraz önce başladığımız işi bitirelim ha ne dersin? Nişanlından iyi olduğuma bahse girerim, biraz önce okşadığımda hazırdın zaten."

"Bırak! Sen pislik, iğrenç birisin!" diye bağırdı. Onu ittim, ittikten sonra biraz sert ittiğimi fark etmiştim ve arkasındaki ka-

nepeye popo üstü oturdu. Eteği yukarı sıyrılmış, bacakları ortaya çıkmıştı. Bir an onlara baktım, bakışlarımı gördüğü anda toparlandı. Hiç sesini çıkarmadan öylece bana bakıyordu, kendini zor tuttuğunu tahmin ediyordum ama ben de hiçbir şey söylemeden gözlerimi ona dikmiş, bakmaya devam ediyordum. Sonra arkamı dönerek masanın üstündeki dosyayı aldım ve onun kucağına doğru fırlattım. Dosya kucağına çarparak yere düştü. Hâlâ aynı pozisyonda oturmaya devam ediyordu. Bende aynı yerde durmaya devam ediyordum.

"Şimdi sürtüklere nasıl davrandığımı göstermeden, dosyayı al ve defol buradan!" diye bağırdığımda irkildi. Gözleri dolmuştu. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu ve kapıdan dışarı çıktığı anda da ağlayacağını biliyordum. Ama büyük ihtimalle arabasına gidene kadar dayanır, orada ağlardı. Toplum içinde ağlamayacak kadar kibirliydi.

Gözleri içimi görüyormuş gibi bakıyordu. Bu beni rahatsız etti yine. Bir an önce odadan çıkıp defolmasını istiyordum. Ama oturduğu yerde oturmaya devam ediyor ve kocaman gözlerle bana bakıyordu.

"Ne bekliyorsun, başladığım işi bitirmemi mi?" Sözlerim onu harekete geçirdi. Bir kraliçe edasıyla ayağa kalktı, sanki bu hakaretlere o maruz kalmamış gibi. Başı dikti, eteğini aşağıya doğru çekiştirdi, dosyayı almadan, kapının önünde yere düşmüş çantasını aldı ve kapıdan çıkıp gitti.

Gittikten sonra bir süre daha kapıya doğru baktım. Kendimi iyi hissetmem lazımdı. Çünkü onu ayağıma getirtmiş, aşağılamış, küçük görmüş, öpmüş ve kovmuştum. Tüm bunlardan sonra kendimi iyi hissetmem gerekmiyor muydu? Ama hissetmiyordum. Nedense o gözlerde kendimi ve nasıl bir canavar olduğumu görmüştüm. O kızın hiçbir kabahati yoktu. Üstelik onu doğduğundan üç yaşına kadar tanıyordum ve o zamanlar peşimden ayrılmayan ve büyüdüğünde benimle evleneceğini söyleyen çok tatlı bir çocuktu. O koltuktan kalkarken bana attığı, bakışını

unutmayacaktım. Bana "Senin içini biliyorum pislik!" der gibi bakmıştı. O kadar aşağılanmasına rağmen başı dik bu odadan çıkmıştı.

7

Aslı, adamın kendisine bunları yaptığına inanamıyordu. Kendisine resmen tecavüz edecekti. Adamın ellerinin değdiği her yer yanıyordu. Daha nişanlısı bile bu kadar ileri gidememişti. Hiçbir erkeğin elinin değmediği yerleri, okşanmıştı. Vücudunun adama verdiği tepkiye daha çok sinir olmuştu. Resmen vücudu kendisine ihanet etmişti. Kendini kirletilmiş hissetti. Keşke gelmeseydi. Ona yaptıkları yetmezmiş gibi onu itmişti ve aşağılamıştı. Üstelikte "sürtük" demişti. Sürtük nasıl olunur, onu bile bilmiyordu.

Kapıyı nasıl açtığını ve o odadan nasıl çıktığını bilememişti. Koridora çıktığı anda bacakları onu daha fazla taşıyamadı ve duvara dayanarak yere çöktü. Gözlerinden akan yaşlar, yanaklarından süzülüp boynuna doğru iniyordu. Hayatında hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Bu nasıl bir insandı? Hem kendini ayağına kadar çağırmış hem de onu küçümsemişti. Neden gelmişti? Bunları söylemek için mi çağırmıştı kendisini? O gözlerdeki nefreti anlayamadı. Kendisini tanımadan nasıl böyle nefret ederdi? İnsanın böyle nefretle bakabilmesi için karşısındaki insanı tanıması gerekmiyor muydu?

Adama vurduktan sonra kolunu tutunca ondan gerçekten korkmuştu. Onun da kendisine vuracağını sanmıştı ama bakışı vurmasından daha beterdi. Adamın onu tutmasından ve ona sarılmasından iğrenmişti. İğrenmiş miydi gerçekten? Onu öpmüştü ve o öpücükten gerçekten iğrenmeyi çok istemişti ama başaramamıştı. Dudaklarını dudaklarının üstünde hissetmek, onun nedense daha fazlasını istemesine neden olmuştu. Orada neredeyse tecavüze uğrayacaktı ve bundan hoşlanmıştı. Nasıl bir

kızdı, nesi vardı? Neredeyse adama karşı koymayacaktı. Hâlâ olanlara inanamıyordu. Çok yakışıklı bir erkekle nişanlıydı ve isterse onunla yatabilirdi ama onu bile istememişti. Bu korkunç adamın ona yaptıkları, içten içe hoşuna gitmişti, istemese bile. Dudaklarını sildiğini gördüğünde adam ona öldürecekmiş gibi bakmıştı ve o sırada, bu dövmeli serserinin birini gözünü kırpmadan öldürebileceğini anlamıştı.

Bir otel koridorunda, biraz önce çıktığı kapının yanında yerde oturmuş ağlıyordu. Kendini iyi hissetmiyordu. Birileri görmeden buradan kalkmalıydı. Bacakları onu taşımayacak kadar güçsüzdü. Gözyaşlarını sildi ama yeni bir ağlama krizine de engel olamadı. Çantasında mendil aradı ama bulamadı. Elleriyle yanaklarını sildi. Büyük ihtimalle makyajı bozulmuştu. Çantasından aynasını çıkardı ve baktığında rimelinin akmış olduğunu gördü. Hemen elleriyle gözlerinin altını temizledi. Elleri hâlâ titriyordu. O sırada asansör katta durdu. Hemen toparlanmaya çalıştı. Zaten berbat hâldeydi, birde yerde oturmasına gerek yoktu. Duvara dayanarak kalktı. Asansörden inen kişiyi gördüğünde kalbi duracaktı. David yanında iki güzel kadınla asansörden inmişti ve kızı o hâlde gördüğünde şaşırmıştı.

Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemedi. Üstünü başını kontrol etti. Kadınlara şöyle bir baktı. Güzel ve seksi kadınlardı. David sonunda onu görmenin şokunu üzerinden atmış ve kadınlara beklemesini söyleyerek onun yanma gelmişti.

"Aslı Hanım iyi misiniz?" diye sordu.

Kadınlar ise başlarında durmuş onlara bakıyorlardı. Aslı ise şu anda yer yarılsa da içine girsem, diye düşünüyordu. Ama adamın sorusuna cevap vermesi gerekiyordu.

"İy... iyi..İyiyim, teşekkür ederim." dedi burnunu çekerek ve kekeleyerek.

"Yardımcı olabilir miyim?" Tekrar ağlamaya başladı, adam cebinden mendil çıkarıp ona uzattı. Mendili istemeyerek de olsa aldı.

"Teşekkür ederim." dedi burnunu silerken.

"İyi misiniz?"

"Bir şey yok, affedersiniz gitmem gerek." diyerek asansörün kapısına kadar titremesine rağmen düşmeden gidebildi. Düğmeye bastı. Katta olan asansörün kapıları açıldı. Asansöre bindi, üstüne başına çeki düzen verdi. Otoparktan arabasını aldı. Gözyaşları içinde arabasına bindi. Bir süre direksiyonda oturmuş, kendine gelmeyi beklemişti. Sonunda ağlaması durunca arabayı hareket ettirdi. Dövmeli serserinin ona yaptıkları yetmemiş gibi bu sefer de diğerine rezil olmuştu. Bu hâlde şirkete gidemezdi. Eve doğru yola çıktı.

Kapı tekrar çaldığında kızın biraz kendisine geldikten sonra dosyayı almaya geldiğini sandım. Ama kapıyı açtığımda David iki tane kadınla kapımda dikiliyordu. Kapıdan çekildim, hâlâ çok sinirliydim ve onlar hep beraber içeriye girdi. Sonra bana dönüp "Neyin var senin?" dedi. Sinirliydi ve sinirin sebebinin ben olduğumu anlayacak kadar onu iyi tanıyordum.

"Hiçbir şeyim yok."

"Koridorda Aslı'yı gördüm." Şaşırmıştım, kız çıkalı epey olmuştu çünkü. Bu süre boyunca koridorda mı bekliyordu?

"Ne yapıyordu?" diyerek isteksizce sordum.

"Ağlıyordu."

"Ağlıyor muydu?" Ağlayacağını tahmin etmiştim. Buradan çıkarken gözleri dolmuştu. Ama en azından arabasında ağlar, diye düşünüyordum. Otel koridorunda durup ağlamak pek ona göre bir hareket gibi gelmemişti.

"Evet, ne yaptın kıza?"

"Hiçbir şey!"

"Hiçbir şey yapmadığın kız, zevk olsun diye kapının önünde ağlıyordu, öyle mi?"

"Bu seni ilgilendirmez David. Sen bu işe karışma." diyerek sinirle konuştum.

"İlgilendirmez öyle mi? Ne zamandan beri bu konuda verdiğin kararları bana sormadan alıyorsun Ege?" Sessiz kaldım, konuşursam kavga edebilirdik ve bu kadınların yanında onunla tartışmak istemiyordum. David bana en yakın kişiydi, her zaman aynı fikirde olmayabilirdik ama bu benim meselemdi. Bunu anlamasını istiyordum.

"Yapma Ege! Seni tanıyorum, söz konusu Fikret ve kızı olduğunda gözün hiçbir şeyi görmüyor. Kız sanki saldırıya uğramış gibiydi?" Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yaptığım doğru değildi zaten, bunu biliyordum. Bilmediğim nasıl bu kadar kendimi kaybettiğimdi. Kız odadan çıktıktan sonra gerçekten de pişman olmuştum. Bu benim içinde yeni bir şeydi, çünkü ben yaptıklarımdan asla pişmanlık duyan biri değildim. Gerçekten de ona bu otel odasında neredeyse tecavüz edecektim. Genlerimdeki delilik bende de başlıyordu herhâlde? Bu konuyu David ile hele bu kadınların yanında tartışmayacaktım.

"Neden buraya gelmişti?" diye sordu.

"Ben çağırdım."

"Neden?"

"Anlaşma dosyasını vermek için ama iyi bir fikir değilmiş, onu gördüm ve bilmiyorum kulağımın dibinde bağırdı, her şey kontrolden çıktı."

"Ne yaptın ona Ege?"

"Onu öptüm, bilmiyorum biraz ileriye gitmiş olabilirim."

"Berk'in nişanlısını öptün öyle mi?"

"Evet ve Berk hiç aklıma gelmedi"

"Sana inanamıyorum, ne oldu soğukkanlılığına?"

"Kaybettim."

"Ege, hedefine yaklaştın, hem de çok yaklaştın ama kendini kaybetme. O kız Berk ile birlikte. Bak sana şimdiye kadar karşı gelmedim. Babasına ne yapacağın umurumda değil ama kız için biraz daha düşün, o sandığımız gibi biri değil, bu konuyu Berk ile konuştuk. Sana tavsiyem sende Berk ile konuş. Koridordaki hâlini görseydin Aslı dağılmıştı, bunu senin hasarlı beynin bile anlardı."

"Bana akıl verme, ne yaşadığımı bilmene imkân yok. Üstelik sen burada Aslı'yı korumak için bulunmuyorsun."

"Doğru ne yaşadığını bilmiyorum ama senin de bildiğini sanmıyorum."

"O da intikamımın bir parçası, bunu biliyorsun."

"Biliyorum ama planımızda ona saldırman yoktu. Eğer o kız Berk için önemliyse, bundan vazgeçeceğini sanıyordum. Ne oldu, bana da haber vermeden değişiklik mi yaptın? Yine de ona bu şekilde davranman gerekmiyor, onun için planladığın şeyler başkaydı, unuttun mu?"

Arkamı döndüm, başım ağrıyordu. Getirdiği kadınları da alıp gitmesini istiyordum. Ne istediğimi anlamış gibi kızları yanına alarak odadan çıkmak için kapıya doğru gitti. Kapıyı açıp kızların çıkmasını bekledi ve kendisi çıkmadan önce bana döndü.

"Biraz düşün Ege, en azından bunu yap." diyerek kapıdan çıktı. Artık başım, daha şiddetli ağrıyordu. Neden koridorda ağlıyordu? Öyle herkesin içinde ağlayacak bir tip değildi. O daha çok insanların görmediği yerlerde ağlayıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranan kadınlara benziyordu. Bu kız beni şaşırtıyordu. Ona nasıl davranacağımı bilmiyordum. Yıllarca onunda babası kadar kötü olduğuna inanmıştım ama bu kadar duygusal, ağlamaya meyilli birini görmeyi beklemiyordum. Oysa duruşu

çok soğuktu, ağlayacak kadınlara benzemiyordu ama yanılmıştım.

David bile kıza sempati duymaya başlamıştı. Gerçi o her güzel kadına sempati duyardı ama bana kız için karşı gelmeye bile cesaret etmişti.

Berk en yakınlarımdan biriydi. Bana yardım etmek için de üç yıldır buradaydı. Ve neredeyse kızla bir yıldır nişanlıydı. Bu konuyu hiç konuşmamıştık. Kızı seviyor muydu? Yoksa oynadığı rolün bir uzantısı mıydı bu nişan bilmiyordum. David haklıydı. Bunu Berk ile konuşmadan kızla uğraşmamalıydım. Eğer kızı gerçekten seviyorsa onu bu işe karıştırmam doğru değildi. O zaman bana sadece Fikret kalıyordu. Ama Aslı, nişanlısının bizimle olduğunu öğrendiğinde ve babasını mahvetmek istediğimizde, onunla hâlâ nişanlı kalır mıydı? Bilmiyordum... Zaten bu da Berk'in sorunuydu.

Yatağa uzandım. Gözlerini yumdum ve kızı öptüğümü düşündüm. Dudaklarının tadını hâlâ hissediyordum. Beni o kadar çok heyecanlandırmıştı ki! Aslında onu öpmek, istediğim bir şey değildi, kendiliğinden gelişmişti. Ama dudaklarının tadını hâlâ hissediyor olmak ve o narin bedeni kollarımda tutmak, nedense onu daha çok istememe neden olmuştu. Ve elime fırsat geçtiğinde o kızı tekrar öpmekten korkuyordum. Böyle bir şeyi arkadaşıma yapmak istemiyordum, en iyisi ondan uzak durmaya çalışmalıydım.

8

Aslı eve geldiğinde, üstündekileri çıkarıp duşa girdi. Adamın ellerinin değdiği yerleri, teni kızarana kadar ovaladı. Üstünde bornozu içeri girdiğinde telefonu eline aldı. Hem babası hem de nişanlısı Berk aramıştı. Her ikisiyle de görüşmek istemedi. Şimdi onlara mutlu rolü yapamayacak kadar kendini yorgun, kötü ve kirletilmiş hissediyordu.

Uzun zamandan beri hiç bu kadar çok ağlamamıştı. Keşke annesi şimdi yanında olsaydı, o ne yapacağını bilirdi. En azından saçlarını okşayıp onu teselli ederdi. Gözyaşları süzüldü yine yanaklarından. On bir yaşından beri duyduğu kaybolmuşluk hissiyle baş başa buldu kendini. Sırf babasını mutlu edebilmek için sevmediği bir işte çalışıyordu. Bu iş ona göre değildi ve babası göremiyordu ya da görmek istemiyordu. Yıllarını verdiği holdingi ayakta tutmak istiyordu. Yıllarca üniversitede sevmediği bir bölümde okumuştu. Yine de babasına, kendini sevdirmeyi başaramamıştı.

O şirkette boğuluyordu. Duvarlar üzerine geliyor gibi hissediyordu. Ve âşık olmadığı bir adamla nişanlıydı. Hem de bir yıldır. Ama artık daha fazla oyalayamayacağını biliyordu. Birkaç ay sonra evlenecekti. Yirmi beş yaşındaydı, kendi için hiçbir şey yapmamıştı. Bundan sonraki hayatında da yapacağını sanmıyordu. Buna cesareti yoktu. Babasına karşı gelecek cesareti bulamıyordu kendinde. Her şeyi arkasında bırakıp, gitmek için çok geç olduğunu düşünüyordu. Artık yorulmuştu. Biraz da kendisi mutlu olmak istiyordu. Berk ile evliliğini sürekli geciktirmesinin nedeni buydu. O da babası gibi işkolikti. Evlenince babasının yerine geçecekti. Babasının baskısından kurtulup kocasının

baskısına girecekti. Üstelik Berk bu hayatı seviyordu. Bu acımasızlığı, bu rekabeti, başarılı olmak için başkasının kuyusunu kazan bu cadı kazanında yaşamayı seviyordu. Kendisi ise nefret ediyordu.

Çiftlik satıldığından beri kaçıp, nefes alacağı yerde kalmamıştı. Üstelikte çiftliği bugün kendisini aşağılayan pislik almıştı. Annesinden sonra hayatının en güzel tatillerini o çiftlikte geçirmişti. Nedense annesi o çiftlikten hoşlanmazdı. O sağken oraya hiç gitmezlerdi. Ama annesi ölünce kendisi yatılı okula gönderilmişti. Yaz tatillerinde geldiğinde de babası onu çiftliğe gönderirdi. Bütün bir sene babasını görmeden geçer, kış olunca da okul için tekrar İngiltere'ye giderdi. Ne olursa olsun yazları babasını görmese bile orada mutluydu. Üniversiteye başladığında canı sıkıldığında, çiftliğe kaçar orada dinlenirdi. Şimdi orayı çok özlemişti. Ama artık oraya gidemezdi.

Babasından gizli, anneannesi ve dedesi ile görüşüyordu. Babası bunu öğrense, neler diyeceğini tahmin bile edemiyordu ama bu seneye kadar bunu gizlemeyi başarmıştı. Birkaç günlüğüne onların yanına gidebilir miydi acaba? Bunu düşünmeliydi. Onları çok özlemişti. Annesinin geçirdiği kazadan, nedense babasını sorumlu tutmuşlardı. Belki annesi ölür ölmez babasının yaşadığı hayat, onlara bunu düşündürmüş olabilirdi. Cenazede babası ve dedesi kavga etmişti, babası da onları evden kovmuştu. Bu zamana kadar hiç konuşmamışlardı. Kendisine de onlarla görüşmeyi yasaklamış ama tek akrabaları olan bu insanları hayatından çıkarmamıştı. Yıllarca da gizlice görüşmüştü onlarla.

İçindeki çocuk, yavaş yavaş ölüyordu. Bunu ondan başka kimse de görmüyordu. Telefon çaldığında birden irkildi. Eline aldığında arayanın babası olduğunu gördü. Bu üçüncü arayışı olduğuna göre önemli olmalıydı. Daha fazla görmezlikten gelemedi ve telefonu açtı.

"Efendim baba." dedi, sesinin düzgün çıkmasına gayret ederek.

"Neredesin Aslı? Şirketten çıkıp gitmişsin." Hiç, merhaba, nasılsın, derdin ne diye sorulmazdı. Direk konuya girilirdi. Gözlerini yumdu. Bu hayattan nefret ediyordu.

"Evdeyim baba."

"Ne işin var orada?"

"Kendimi iyi hissetmedim, erken çıktım."

"Tamam, dinle o zaman. Bugün gelen David denen adam aradı, bütün öğleden sonra sana ulaşmaya çalıştım. Telefonuna bakmayacaksan yanında taşıma."

"Özür dilerim baba."

"Yarın sabahtan toplantı istediler, öğleden sonra da ipotek koymak istedikleri, fabrikaları gezmek istiyorlar."

"Tamam, yarın kimin gideceğini ayarlarım."

"Sen gideceksin."

"Ben mi?"

"Evet, onları başkası ile gönderemem. Berk'in çok önemli toplantısı var. Ben de bu yaştan sonra onların peşinde dolaşamam, onun için yarın sabahtan iki gün burada olmayacak gibi hazırlan, öyle gel. Seni buradan alacaklar. Önce Tekirdağ, sonra Aydın."

"Baba ben biraz rahatsızım, Metin Bey gidemez mi?"

"Kararlarımı sorgulama Aslı, ne diyorsam onu yap." Gözlerini yumdu. O adamlarla iki gün geçirmeyecekti, birisi neredeyse kendisine tecavüz edecekti, diğeri de onu berbat bir hâlde görmüştü. Derin bir nefes aldı. Biraz sonra söyleyeceği şeye babasının bağıracağını biliyordu ama o adamlarla kesinlikle gitmeyecekti.

"Gitmek istemiyorum, baba." Telefonun diğer ucundan bir süre ses çıkmadı, sonra konuşmaya başlayan sesin oldukça sinirli olması, Aslı'yı üzdü.

"Sana ne istediğini sormuyorum, gideceksin diyorum. Beni telefonda daha fazla kızdırma. Bu kadar işin arasında bir de se-

ninle uğraşmak istemiyorum ve artık kaprislerinden de bıktım usandım. Beni anladın mı?"

"Anladım baba ama yine de gitmeyeceğim."

"Aslı!" diye bağırdı babası, "Beni sinirlendirmek istemezsin, onun için sana ne diyorsam yap. Yarın gideceksin diyorum ve senin saçma mazeretlerini de dinlemek istemiyorum."

"Baba lütfen..."

"Yeter artık, Aslı" Buna daha fazla dayanamadı. Gözlerinden akan yaşlara mani olamadı ve sonunda babasının dediğini kabul etti.

"Tamam baba, yarın hazır olurum. "

"Yarına kadar iyileş, seni sabah sekiz de şirkette istiyorum, dokuzdaki toplantıdan önce seninle konuşmalıyız. Ayrıntılar konuşulacak, sen de burada olmalısın." Kendini iyi hissetmediğini söylemesine rağmen neyin var, diye sormamıştı. Sadece iş, yalnızca iş!

"Tamam baba, yarın sabah erkenden şirkette olurum."

"Geç kalma, bu önemli."

"Geç kalmam." Sonra telefondaki sessizliği dinledi, ne konuşması gerektiğini bilmiyordu ve bir süre sonra babası hattın diğer ucunda konuşmaya devam etti.

"Aslı, yarın sabaha kadar vaktin var, senden çok basit bir şey istiyorum bari bunu tam yap."

"Tamam baba." Telefon kapandı. Baba kızın konuşmaları bu kadardı. Hâl hatır sormadan, elemanı ile konuşurmuş gibi... İnsanlar elemanına bile böyle davranmazdı. Nasılsın, diye sorardı. En azından Berk'e soruyordu.

Yarın gitmek istemiyordu. Her iki adamla da karşılaşmak istemiyordu. Bu gece ölmeli ve bir daha o iki adamla karşılaşmamalıydı. Adamın kendisine fırlattığı dosya, yere düşmüştü, gururu o kadar incinmişti ki onu yerden almamıştı bile. Eğer babası bugün olanları duysa sinir krizi geçirirdi. Ama söyleme-

ye niyeti yoktu, tabi yarın adam söylemezse. Yarın o adamın yüzüne kızarmadan nasıl bakacaktı? Onun öpüşünü hatırlamadan, vücudun en mahrem yerlerinde gezinen ellerinin hissini unutmadan ona nasıl bakacaktı? Hiçbir şey olmamış gibi nasıl davranacaktı? En az iki gün onlarla olmak zorundaydı. Bunun altından nasıl kalkacaktı? Sonra kızlar aklına geldi. Uzun boylu ve seksi kızlardı. Çok güzellerdi. Adam öyle tiplerden hoşlanıyordu demek. Aynada kendine baktı. O kızların yanından bile geçemezdi. Gözleri ve burnunun ucu kızarmıştı. Saçları ise kıvır kıvır... Boyu uzundu ama o kadar zayıftı ki biraz kilo almalıydı, son zamanlarda nedense iştahı hiç yoktu.

Şimdiye kadar kimseyle sevişmemişti. Berk'le bile. Hâlbuki Berk gerçekten istemişti. Ama nedense kendini hazır hissetmemişti. Öpüşmelerinden bile zevk almadığı bir adamla nasıl yatacaktı? Birkaç ay sonra evlenecekti. O zaman ne olacaktı? Berk onu heyecanlandırmıyordu. Kendini soğuk, erkeklerden hoşlanmayan biri olarak tanımlamıştı. Bütün kadınların Berk ile birlikte olmak istemeleri ve onun ona karşı en ufak bir duygu bile hissetmemesi garip bir durumdu. Ama bugün öyle olmadığını anlamıştı. O adamın onu öpmesi ve okşaması onu heyecanlandırmıştı. Eğer adam durmasaydı, herhâlde kendisi sonuna kadar gidebilirdi. Adam haklıydı biraz daha öpüşünü ve okşayışlarını sürdürseydi, ona bırakma diyecek kadar kendini kaybetmişti.

Yerinden kalktı. Üstünü giyinmeye başladı. Bu akşam Berk ile akşam yemeği yiyecekti ama hiç gitmek istemiyordu. Şu hâliyle ortalıkta dolaşmak istemiyordu. Sonra onunda aradığı aklına geldi. Telefonu eline alıp numarasını tuşladı. İkinci çalışta açıldı.

"Selam tatlım."

"Merhaba, beni aramışsın duymamışım."

"Bu geceki yemeği iptal edebilir miyiz tatlım? Çok önemli bir görüşmem çıktı. Ama söz bunu telafi edeceğiz."

Aradığı bahaneyi Berk sunmuştu. "Önemli değil Berk, ben de kendimi iyi hissetmiyorum."

"Yarın onlarla gideceksin biliyorsun değil mi?"

"Evet, iyi olmaya çalışacağım, söyleyeceğin buysa"

"Peki, kapatmam lazım. Görüşürüz sonra."

Bir şey demeden telefonun kapanışını dinledi. İşte yine neyin var denilmemiş, bir telefon görüşmesi daha yapmıştı. Hayatındaki en önemli iki adam için hiçbir değeri yoktu. Babası çok değerli şirketini, kendinden sonraki birine bırakmak için ona ihtiyaç duyuyordu. Nişanlısı ise yanında taşıyacağı güzel, kültürlü ve zengin bir kadın için yine ona ihtiyaç duruyordu. Peki, kendisinin neye ihtiyacı vardı? Onu koşulsuz sevecek birine. Ah anne, diye geçirdi içinden, beni bir tek sen seviyordun.

Elini kaldırıp parmağındaki gösterişli tek taşa baktı. Hiçbir şey ifade etmiyordu. Berk'e âşık değildi. Üstelikte hiç olmamıştı. Tanıştıklarından beri babası tarafından birbirlerine itilmişlerdi. Çok yakışıklı, kızların peşinden koştuğu biriydi Berk. İlk başlarda bu kadar popüler birinin kendisine ilgi duyması, onun kısa bir süre ayaklarını yerden kesmişti ama o zaman bile ona âşık olmayacak kadar ayıktı. O zamanlar ondan hoşlanmıştı. Belki istediği sevgiyi, kendisine verebilir diye düşünmüştü. Kendini ona kaptırmak istemişti ancak Berk bir süre sonra onunla ilgilenmeyi kesmişti. Sanki nişanlısı işi gibi davranmaya başlamıştı. Babasına o kadar çok benziyordu ki. İş konusundaki hırsı onu korkutuyordu. İlk zamanlarda ona karşı hissettiği duygular bu yüzden ondaki Berk izlenimini değiştirmişti. Artık ondan hoşlanamıyordu bile... Nasıl böyle olmuşlardı? Bu kadar ilgisiz değildi ki Berk. En azından başlarda değildi. Ya da hep böyleydi, kendisi onu görmek istediği gibi görmüştü.

Arkadaşlar kendisi için hep ayakları yere basan, biri olarak tanımlamışlardı. Yoksa bir süre sonra insanlarda böyle bir etki mi bırakıyordu? Güçlü, ayakları yere basan... Evet, görünürde

belki öyleydi. Böyle görünmek için o kadar çok rol yapıyordu ki bazen kendisi bile buna inanıyordu. Ama babasıyla göz göze geldiğinde ya da babası ona bağırıp, işte yaramaz biri olduğunu söylediğinde; babası tarafından sürekli azarlanan o küçük kız oluyor, eli ayağı daha da birbirine karışıyordu.

Asla babasının istediği gibi biri olamayacaktı. Babasının çocuğu, Berk gibi olmalıydı. Onu sevdiğini biliyordu ve hiç sahip olamadığı erkek evlat özlemini onunla giderdiğini de. Ona gösterdiği ilginin yarısını bile öz kızına göstermiyordu. Oysa içi onu kollayacak, onu düşünecek, onun için bir şeyler yapacak birini istiyordu. Herkesin gördüğü kadar güçlü biri değildi, Aslı. İçindeki korkuları hep bastırıyordu. Hâlâ parmağındaki yüzüğe bakıyordu. Sonra onu çıkarıp, komodinin üstüne koydu. Yalnızken rol yapmasına gerek yoktu.

Pijamalarını giyip, kumandayı eline aldı. Televizyonu açmadan bir süre daha öylece oturdu. Düşünceleri, birkaç saat önce otel odasına kadar gittiği dövmeli serseriye kaymıştı yine. Parmaklarını dudaklarının üstüne koydu. Düşündü, Berk bile adamın öptüğü gibi onu öpmemişti. Kanallar arasında dolaşmaya başladı. Sonunda bir kanalda animasyon film başlıyordu, orada durdu. Bu gece içinden geldiği gibi yapacaktı. Savunmasız, korkuları olan, annesi öldüğünden beri karşılıksız kimsenin sarılmadığı kız olacaktı. Ertesi günü düşünmeyecekti. O adamla aynı ortamda birkaç saat geçirmeyi düşünmeyecekti. Şu anda tek düşündüğü; izlediği çizgi filmden keyif almaktı. Yarın tekrar güçlü görünmek için rol yapabilirdi ama bugün kendisi olacaktı.

9

Sabahın üçünden beri, ayaktaydım. Aslı gittikten sonra, baş ağrım daha da şiddetlenmişti. Kız dengemi bozmuştu. Genelde kadınlara kaba davranmazdım, bunu hak edenlere bile ama kızın gözlerinin benden iğrenirmiş gibi bakması, beni altüst etmişti. Yıllar önce, o zamanlar daha yirmi, yirmi bir yaşlarında iken kızlar bana öyle bakardı ama o kadar uzun zamandır öyle bakmıyorlardı ki. Aslı'nın bakışları beni hatırlamak istemediğim yaşlara götürmüştü ve ondan biraz daha nefret etmemi sağlamıştı. O anda karşımda bir kadın yoktu. O an karşımda olan ölümüne nefret ettiğim bir adamın kızı duruyordu ve ben ondan da ölümüne nefret ediyordum.

Bugün biraz daha iyiydim. Dün öğleden sonra anılarda gezinmek beni kötü etkilemişti. Bunca yıldan sonra kaldırabilirim sanmıştım ama ne yazık ki o kadar güçlü değildim. Kıza fırlattığım dosya hâlâ düştüğü yerde duruyordu. Eğilip aldım. Artık ağıma düşmüşlerdi ve baba kızın, değerli şirketlerini başlarına yıkacaktım. O kibirli burunlarını yerlere sürtecektim. Artık onları elimden hiç kimse alamazdı.

Bugün erkenden toplantı yapıp, öğleden sonra da fabrikaları görmeye gidecektik. Berk'i arayıp, Aslı'nın bizimle gelmesi için bir şeyler ayarlamasını istedim. İki gün ona hayatı zindan edecektim. Hâlâ aklımda kızı öptüğüm vardı. Aslında aklımda olmasının nedeni, onu öptükten sonra bana iğrenç bir şeymişim gibi bakmasıydı. Bu beni neden bu kadar etkiliyordu ki?

Bu yaralar olduğu için, bana öyle bakan kadınlar olmuştu. Onlar nedense beni hiç etkilemezdi. Hayatımın hiçbir döneminde çok çapkın bir adam olmadım. Kadınlarla yatmak için onlara

hiç para ödemedim. Hoşlandığım kadın da benden hoşlanırsa birlikte olmak için bir problem görmedim. Onlara söz vermedim, ilişkilerim hep gittiği yere kadar gitti ve bitti.

Tek gecelik ilişkilerin adamı değildim. Zaten çoğu kadın beni kendi terk etti. Onların peşinden gidip, geri dönmelerini isteyecek kadar hiçbirine ilgi duymadım. Giden giderdi. Kalan da beni olduğum gibi kabul ederdi. Ama kadınlar ilgi bekliyorlardı. Kendilerine güzel sözler söylensin istiyorlardı ve ne yazık ki bende bu yoktu. Bir de bir süre sonra talepler gelmeye başlardı. Hiçbirisi benim için hiçbir şey ifade etmezdi. Özel olarak benim bir şey yapmama gerek yoktu. O kadar ilgisizdim ki sonunda benden bıkıyorlardı. Şimdiye kadar seviştiğim bir kadını düşünerek zaman geçirmemiştim. Aslı ise sürekli aklımdaydı, hâlbuki kızı sadece öpmüştüm.

Asla evlenmeyeceğime yemin ettim. Ne bir karım olsun, ne de bir çocuğum olsun istiyordum. Belki de babam deliydi ve ben o deliliği benimle birlikte öldürmek, istiyordum. Eğer genlerimde böyle bir delilik varsa bende son bulmalıydı. Kendi aileme babamın yaşattıklarını, yaşatmak istemiyordum. Şimdiye kadar hiç âşık olmamıştım. Hatta bırak olmayı, yanından bile geçmedim. Bir kadınla birlikte olmak için âşık olmaya gerek yoktu.

Bol param vardı. Hatta hesabını bile bilmeyecek kadar. Paranın yanında yüzümdeki yaraların hiç önemi yoktu. Kadınların o ikiyüzlülüğü, onları küçümsememe neden oluyordu. Benim gibi bir adama hiçbir kadın tahammül edemezdi. Bende para için benden hoşlanmış gibi yapan kadınlara, tahammül edemiyordum. Yine aynı düşünceler içinde dolanırken, kalkıp hazırlandım. Sonra da David ile buluştuk. Dün odadan çıktıktan sonra, onunla konuşmamıştık. Bana kızgın olduğunu biliyordum. Nedense Aslı'yı savunması, benimde sinirime dokunmuştu ve ben de ona kızgındım. Kahvaltımızı yaparken konu yine Aslı'ya gelmişti. Neden dönüp dolaşıp ona geliyordu, anlamıyordum.

"Bunun iyi fikir olduğunu sanmıyorum Ege."

"Neyin?" diye sordum anlamazlıktan gelerek.

"Dün o kızı gördüm, dağılmıştı. Şimdi bugün onunla iki günlük bir gezi, bana iyi bir fikir gibi gelmiyor."

"Berk ile konuştum, sorun yok."

"Sorun onda değil, sende zaten."

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden bu kıza bu kadar taktın anlamıyorum?" diyerek bana baktı.

"Ona takmış falan değilim, bu konuyu neden bu kadar uzattın ben de bunu da anlamış değilim."

"Senin tipin bile değil. Bırak biz işimize bakalım, Amerika'dayken onun için ne planladıksa onu yapalım, onunla uğraşma."

"Onu koynuma alacak değilim, sadece o havada olan burnunu biraz sürtmek istiyorum."

"Ben seninle aynı fikirde değilim. Üstelik kızın burnu havada falanda değil. Oldukça mütevazı. Aslında ona biraz iyi davransan sohbet bile edebilirsin."

"Ona neden iyi davranayım ki? Ondan hoşlanmıyorum bile."

"Yapma Ege, bu kızla uğraşma. O senin acımasızlığınla baş edemez. Aslı en ufak bir harekette dağılacak gibi duruyor. O kızın altından kalkamadığı sorunları varmış gibi geliyor bana, bir de senin tavırların altından kalkamaz."

"Dağılmasa bile, bu iki günde dağılır merak etme. Ben ne yaptığımı biliyorum. Sen işlere yoğunlaş, Aslı'yı bana bırak."

"Yine de yanlış yoldasın dostum." Artık sabrım taşmıştı. Bana o kızı savunması sabrımı taşırmıştı.

"David, kıza âşık mı oldun yoksa? Ona karşı nedir bu korumacılığın anlamış değilim, onu tanımıyorsun bile." Kafasını kaldırıp bana baktı, onun bu bakışını tanıyordum, gözlerine bir acı oturdu. Biraz sonra duyacağım şeyin hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

"Bana kız kardeşimi hatırlatıyor." Ona baktım. Evet, neden bu kadar kıza sahip çıktığını anlamıştım. Bu aramızda konuşulmayan bir konuydu. Bu David'in yumuşak karnıydı. Kız kardeşi, beş yıl önce intihar etmişti. Hem de üç aylık hamileyken ve karnındaki bebek ise öz babasının bebeğiydi. David, küçükken babası tarafından işkencelere maruz kalmış, bir çocuktu. Cinsel olarak taciz etmemişti ama fiziksel olarak çok dayak yemişti. Vücudunda kırılmadık kemik yoktu. Tüm bunlar olurken, alkolik annesi, babasının fiziksel saldırılarına seyirci kalmıştı. En sonunda adam onu iyice dövüp komalık etmişti. Aynı hastanede tanışmıştık. O günden beri de birlikteydik. Sonra annesi, tanıştığımızdan bir sene sonra alkolden ölmüştü.

Adam da, hemen başka bir kadınla evlenmiş ve çok geçmeden ondan da bir kızı olmuştu. David önceleri kız kardeşini umursamamıştı. Onu görmeyi reddetmişti. Bir gün tesadüf eseri onunla tanıştı. Daha kız on yaşındaydı ve onun davranışlarından, babasının tacizlerinden nasibini aldığını anlamıştı. Onu korumaya çalışmıştı. Babasını birkaç kere tehdit emişti ama adam her defasında yapacağını yapmıştı. Bu sefer kıza karşı şiddet kullanmıyor, onu cinsel olarak taciz ediyordu. Kız kardeşi sonunda dayanamamış, David'e her şeyi anlatmıştı. Yaşı küçük olduğu için David onu yanına alamamıştı. Kızın annesi de David'in annesi gibi alkolikti. Bu olaydan dört ay sonra kız intihar etmişti ve yapılan otopside kızın üç aylık hamile olduğu ortaya çıkmıştı. Üstelik daha on üç yaşındaydı. Bu David'i, o kadar etkilemişti ki, babasını ölesiye dövmüştü. Elinden almasaydım, onu öldürecekti. O pislik için göz göre göre katil damgasını yiyip, hapislerde çürümesini istememiştim. Amerikan hapishaneleri berbat yerlerdi. Eğer hapse girerse oradan sağ çıkmayacağını, biliyordum. Sonunda olayı kendi yöntemlerimle çözmüştüm. Bir süre sonra o pislik basit bir trafik kazasına kurban gitmişti.

David, kız kardeşinin ölümünden, nedense kendini sorumlu tutmaya başlamıştı. Ona yardım edememekten dolayı, kendini

suçluyordu. Onun suçu olmadığını, ne yazık ki anlatamamıştım. O günden sonra, bu konu bir daha hiç aramızda konuşulmamıştı. Ta ki bugüne kadar... Ona bakmaya devam ediyordum. Ruhundaki acıları görüyordum. Bazı ailelerin çocuk yapmaları yasaklanmalıydı. Buna hem David'in hem de benim ailem dâhildi.

"Böyle bir şeyi ona yapmayacağımı bilmen gerek."

"Biliyorum ama yine de onun o bakışları, o masum duruşu bana nedense Lizi'yi hatırlatıyor. Her şeyi bilmeme rağmen, onu o pislikten koruyamadım."

"Ne yaparsan yap, o adama engel olamazdın, lütfen bunları düşünüp kendini suçlama. Üstelik onu koruması gereken kişi sen değil, annesi olmalıydı."

"O alkolikti, tıpkı annem gibi."

"Yine de kızını korumalıydı."

"Şimdi Aslı'yı senden korumak istiyorum ve bunu gerçekten istiyorum."

"Aslı senin koruman altında değil, üstelikte o, on üç yaşında değil, yirmi beş yaşında ve inan bana göründüğü kadar da masum değil. Onu öpmüş olabilirim ama asla hiçbir kadına istemediği bir şeyi yapmam, ne kadar nefret etsem de bunu ona da yapmam bunu bil."

"Dediğin gibi olsun."

"Rahatla David, sadece onu biraz sinir edeceğim o kadar, döndükten sonra yapacağı tek şey, beni görmemek olacaktır."

"Tamam ama üzerine fazla gitme, seni tanıyorum kızı hayatından bezdirme."

"Hadi kalkalım, geç kalmak istemeyiz." diyerek yerimden kalktım. Bu konuşmaya daha fazla devam edemeyecektim. Aslı'yı zorla öpmüş olabilirdim ama bu ona tecavüz edeceğim anlamına gelmiyordu. Sadece o küçük burnunu biraz sürtmek istiyordum, o kadar. Dışarıya çıktığımızda, arabamız bizi bekliyordu. Küçük bir çantam vardı. Bagaja yerleştirip yola çıktık.

İlk başta, bu toplantıya gitmemeye, karar vermiştim. David bunun için gelmişti. O bütün bunları halledebilirdi. Sonra kararımı değiştirdim, onun o gri mavi gözlerine bakarak, babasının yanında zor duruma düşürmek, daha çok işime gelirdi. Babasını mahvetmek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı, ama kızı için hemen başlayabilirdim.

Saat dokuzdaki toplantıda tam kadro hazırdık. Onlarda dün orada oldukları gibiydiler. Bir tek Aslı yoktu, bir an hayal kırıklığına uğradım. Dün yaşananlardan sonra gelmemeye karar vermişti demek. Benimle yüz yüze gelmek istememiş olabilirdi. Güçlü görünüyordu ama aslında korkak olduğunu ispatlamıştı. Ama on dakika sonra yanıldığımı anladım. O güçlü bir kadındı ve geri adım atmayacağını bilmem gerekiyordu. Kapıdan telaşla girdi.

"Özür dilerim, yolda bir kaza vardı" dedi Türkçe olarak, sonra kendisine baktığımızı fark edince, İngilizce olarak da aynı mazereti söyledi ve yerine oturdu, babasının yanma. Gözüm babasına kaydı, kızına çok sinirlendiği belliydi ama bizim yanımızda bir rezillik çıkaracak değildi. Yanma oturduğunda, sesini alçaltarak ve benim de Türkçe bilmediğimi sanarak, kızına "Beni bu leş kargaları ile yalnız bıraktığına inanamıyorum. Geri zekâlı mısın sen? Erken gel demiştim, bir şeyleri doğru yapmaya ne zaman başlayacaksın?" diyerek kısık sesle söylendi. Hepsini duymuştum.

Kız, kıpkırmızı oldu. Kafasını kaldırdığında göz göze geldik, daha da kızardı. Bu kızarıklık dün benimle yaşadıkları ve biraz önce babasının ona söyledikleri yüzündendi. Duyduğumu anlamıştı, ama o da babası gibi benim Türkçe bildiğimi sanmıyordu. Babası bana leş kargası, kızına da geri zekâlı demişti. Bu kızın daha da kızarmasına neden oldu. Sorun yok der gibi, ona gülümsedim. Ama anladığını pek sanmıyordum.

Huzursuzdu, üzgündü. Bu toplantı salonundan bir an önce çıkmak ister gibi bir hâli vardı. Nedense bende burada kalmak

istemiyordum. Birazdan söyleyeceğim şeye, daha da bozulacaktı, hiç olmazsa onu bu işkenceden kurtarabilirdim. Kendi kendime içimden küfür ettim. Ben ne yapıyordum? Amacım ona işkence etmek değil miydi? Şimdi neden onu kurtarmak için uğraşıyordum ki? Karşımda kıvrandığını görmek, bana keyif vermeliydi ama vermiyordu. Onu öyle, çaresiz görmekten nedense hoşlanmamıştım. Hem kıza işkence etmek istiyor, hem de onu işkenceden kurtarmak istiyordum. Acayipti, acayiptim. Toplantı başladığından beri sadece bir kere bana bakmıştı oda babası kendisini azarladığında. Ondan sonra benim olduğum tarafa, bir kere bile bakmamıştı.

Açıkça bu hiç hoşuma gitmemişti. Toplantıda ne konuşuluyordu, onu bile takip etmiyordum. Kızın orada yokmuşum gibi davranması beni daha da sinir etmişti. Sonunda daha fazla dayanamadım. Madem beni yok sayıyordu, planladığım gezide, sadece benimle iki gün yalnız geçirmesi onun için ceza olacaktı.

İngilizce olarak, "Fikret Bey, toplantı başlamadan önce, buraya geliş nedenim; ben olmasam bile David'in burada tam yetkili olduğunu bilmeniz ve onun için, kendileri bana sormadan her türlü anlaşmayı yapmaya yetkilidir. İstanbul'da fazla kalmayacağım, onun için fabrikaları görmek istiyorum. Madem Aslı Hanım'da geldi. O zaman izninizle öğleden sonra, yapacağımız programı erkene almak istiyorum."

Aslı'nın bana baktığını hissediyordum ama ben babasına bakıyordum, adam çok şaşırmıştı. Dünkü kaba tavrımdan sonra bugün son derece kibardım, bir an bocaladıktan sonra kızına baktı, kızı hâlâ bana bakıyordu. Bana dönerek "Bir sakıncası yok, Ege Bey." dedi. Ama bunu isteyerek, yapmadığı belliydi. Sonra tekrar kızına döndü alçak sesle ve Türkçe olarak:

"Bu iki günde ne istediğini öğren bakalım."

"Nasıl?"

"Kadınlığını kullan. Ben mi öğreteceğim? Bari bunu başar." Kızın yüzü, gerçekten de tarif edilemez bir şekilde kızardı. Be-

nim duyduğumu ve anladığımı bilse, herhâlde kendini on beşinci kattan atardı. Babası benim ne istediğimi öğrenmesi için kızına kadınlığını kullan demişti. Eğer, David Türkçe bilseydi ve adamın dediğini duysaydı, şu anda onun gırtlağına yapışmış olurdu. Fikret'i elinden ben bile alamazdım. Baba kızın arası sandığım kadar iyi değildi. Hatta kızına kötü davranıyordu. Sadece bunu söylemesi bile nefretimi arttırıyordu. Adamı yumruklamak istiyordum. Tekrar bana baktı, ben anlamamış gibi davranıp, David'e bir şeyler söylüyordum. Aslı, David'e dönüp:

"Siz geliyor musunuz?" diye sordu.

"Ben gelmiyorum Aslı Hanım, siz Ege Bey ile gideceksiniz."

"Ama bana sizin de geleceğiniz söylendi."

"Ben zaten ekspertiz firmaları ile gezeceğim, şimdi gezmeme gerek yok. Size iyi yolculuklar dilerim." Bunun üzerine, herkese iyi günler dileyerek, ayağa kalktım. Kızda istemeyerek, ayağa kalkmıştı. Yüzündeki dehşet görülmeye değerdi. Bu kızın ne hissettiği olduğu gibi yüzüne yansıyordu. Şu anda benimle geçireceği iki gün düşüncesi onu dehşete düşürmüştü. David'in gelmeyeceğini öğrenmiş olmak, onu gözle görülür bir şekilde yıkmıştı. Büyük olasılıkla dün otel odasında olanları hatırlamıştı ve bu da onu korkutmuştu. Ona kapıyı açtım ve önden çıkması için yana çekildim. Gerektiğinde son derece centilmen olabiliyordum.

Yeteri kadar utanmıştı ve bunda benim hiçbir katkım olmamıştı. Babası kızını böyle kullanıyordu demek. O zaman benim kullanmamda da bir sakınca yoktu. Benim anlamadığım buna Berk ne diyordu? Odadan dışarı çıktığımızda, bana dönerek "Hangi araba ile gideceğiz?" diye sordu.

"Seninkini alalım, diğer araba ve şoför David'e lazım olacak."

"O kadar yolu ben mi kullanacağım?"

"Merak etme ben de kullanırım."

"Bana biraz izin verir misiniz, çantamı alayım?" dedi. Ona baktım, ölümcül darbeyi indirmenin zamanı gelmişti. Bunun için benden nefret edeceğini biliyordum. Ama yine de söylemekten çekinmedim.

"Tabi keyfine bak, ben beklerim" dedim Türkçe olarak. Ne dediğimi anlamamış gibi yüzüme baktı. Sanki hiç bilmediği bir dilde konuşmuşum gibi. Sonra ona kendi dilinde cevap verdiğimi anlamış olsa gerek, irkildi. Gözleri büyüdü, yüzü daha da kızardı ve bir adım geriye doğru gitti.

"Siz... siz..siz Türkçe biliyor musunuz?" dedi. Şaşırdığı o kadar belliydi ki. Bana İngilizce cevap vermişti.

"Leş kargaları pek bilmez ama ben bilirim." Babasının kendisine söylediklerini, anladığımı anlamıştı. Yüzü o kadar kızarmıştı ki şaşırdım. Bu kadar kızaracağını ben bile beklemiyordum. Hâlâ utanma duygusu vardı, demek ki. Gözleri doldu. Karşımda, o kadar masum ve çocuksu duruyordu ki, sadece o an, kısacık bir an onun için gerçekten üzüldüm. Sonra da o an geldiği gibi gitti. Bunları hak etmiyor, diye bir düşünce beynimden geçti ve hemen o düşünceyi uzaklaştırdım. O da babası gibi her şeyi hak ediyordu. Ona merhamet göstermemeliydim. O düşmanımdı. Düşmanlarıma acımazdım ve ona da acımayacaktım.

"Neden bilmediğinizi söylediniz?" diyerek İngilizce sordu.

"Ben hiç bilmediğimi söylemedim, siz öyle sandınız." diyerek bende İngilizce cevap verdim. Kötü görünüyordu. Dokunsam dağılacak gibi duruyordu. Eğer İngilizce konuşmak istiyorsa öyle konuşacaktım.

"Bildiğinizi söyleyebilirdiniz."

"Kimse sormadı." Karşımda yutkundu, kötü görünüyordu. Neden bu kadar tepki gösterdiğini anlamıyordum?

"Babamın dediklerini duydunuz değil mi?" diye sordu.

"Evet." Daha da kızardı. Gözlerini kapattı. Bir an sendeledi. Düşeceğinden korktuğum için ona doğru uzandım, tam o sırada

gözlerini açtı. Beni ona doğru uzanmış gördü ve dehşet içinde bir adım daha geriye doğru gitti.

"Sakın bana dokunmayın" dedi. Sesi fısıltı gibiydi.

"Bayılacak gibiydin." dedim, olduğum yerde durarak.

"Ben bayılmam." Benden iğreniyormuş gibi duruyordu. Gözleri nefretle bakıyordu. Bir süre daha bana baktı ve hiçbir şey söylemeden arkasını dönerek odasına girdi. Oradan hemen çıkamayacaktı. Öylece bıraktığı yerde kaldım. Bir süre ne yapacağımı, bilemeden durdum. Sonra yanımda bulunan koltuğa oturdum. Ona biraz zaman tanımalıydım, benim Türkçe bilmem onu sarsmıştı. Biraz bekleyecektim anlaşılan.

Yanımdan ayrıldığında, gözleri dolmuştu. Şimdi de odanın içinde bir yerlerde ağlıyordu muhakkak. Babası beni konuşturmak için ona kadınlığını kullan, demişti ve benim bunu duyduğumu biliyordu. Bugün hem babası hem de benim tarafımdan yeteri kadar utanmıştı ve üzülmüştü. Acaba daha kimler için kadınlığını kullanmıştı? Kızı ve babasını araştırması için tuttuğum adamlar, kızın sadece nişanlısı ile beraber gördüklerini söylemişti ama gerçekte öyle görünmüyordu.

İşleri bu şekilde mi yürütüyorlardı? Babasının kızını bu şekilde kullanması benim sinirlerimi bozmaya yetmişti. Fikret şerefsiz bir adamdı ve anladığım kadarıyla kızı da bir sürtüktü. Kızını kadınlığını kullanması için benimle birlikte iki günlük bir geziye gönderiyordu. Ona neler yapabileceğimi az çok biliyor olsa gerekti. Peki bu aptal kız neden bu kadar ağlıyordu, bunu anlamıyordum? Benimle birlikte olmak istemediğini biliyordum, hele dün otel odasında ona yaptıklarımdan sonra hâlâ gözlerinde benden iğrenirmiş gibi bir ifade vardı. Onun içinde, iğrendiği bir adamla iki günlük gezi, zor olmalıydı.

10

Aslı, odasının ortasında durmuş, ne yapacağını bilmez hâlde dikiliyordu. Bütün vücudu titriyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Hayatında hiç bu kadar utanmamıştı. Bu utancın yanında dünkü hiçbir şeydi. Babası bu adamın Türkçe anlamadığını sanarak neler demişti. Her kelimesini duymuştu ve en kötüsü de anlamıştı. Biraz önce de anladığını belli etmişti. Kibar biri değildi ve iki günde bunu sürekli olarak dile getireceğinden de emindi.

Türkçesi ne kadar düzgündü, hiç aksan yoktu, sanki ana dili gibi konuşuyordu. Annesi Türk olduğuna göre normal sayılırdı ama yine de Amerika'da yaşamış biri için gayet güzel konuşuyordu. Ne saçma şeyler düşünüyordu böyle. Kendi hâlini düşünmesi gerekirken adamın ne kadar güzel Türkçe konuştuğundan ona neydi? Allah'ın belası adam...

Üstelik babasının kadınlığını kullan, dediğini bile duymuştu adam. Zaten kadınlığını kullan dediğinde, yer yarılsa da içine girsem, sonrada üstüme kapansa ve ben sonsuza kadar orada kalsam, diye düşünmüştü. Babası bunu dediğinde, kafasını kaldırıp adama bakmıştı ama hiç de anlamış gibi durmuyordu. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün olmuyordu. Şimdi adam dışarıda onu bekliyordu ve bunu duyduğunu yüzüne karşı söylemekten çekinecek bir tipte değildi. Bu iki gün geçmek bilmeyecekti. Üstelik o adamla yalnız kalmak sinirlerini daha da geriyordu. Ondan korkuyordu ve bunu gizleyecek değildi. Onun davranışlarından çekiniyordu. Eğer zorla sahip olacaksa, ona karşı koyamayacağını biliyordu.

Onun Türkçe bildiğini öğrendiği anda dağılmıştı. Savun-

ma kalkanı inmiş, aslında ne kadar çabuk dağılacağını adama göstermişti. Dağılmayacaktı. O güçlüydü, bunca yıl rol yapabilmişti bu konuda. Şimdi de yapardı. Hem adam birkaç gün sonra gideceğini söylemişti. Nasılsa bir daha onu görmeyecekti. Hakkında düşündüğü ne olursa olsun, umurunda olmamalıydı. Ama umursuyordu. Babası kendisini şirket için her şeyi yapabilecek biri gibi göstermişti. Üstelik adam, dün otel odasında ona "sürtük" demişti ve babası da bunu kanıtlayacak şekilde "kadınlığını kullan" demişti. O dövmeli serseri bunları unutmayacaktı, biliyordu. Hatırlatacağından da bir o kadar emindi.

Dün ona yaptıkları yüzünden, ondan daha çok nefret ediyordu. İki gün, koskoca iki gün o iğrenç adamla birlikte olacaktı. Onunla yalnız kalmak istemiyordu. Dışarıda onu beklediğine emindi. Gelmiyor diye çekip gidecek tiplerden değildi ve şimdi eline büyük bir fırsat geçmişti. Bu odadan hiç çıkmasa ne olurdu? Onu daha da sinirlendireceği kesindi. Sinirlenince ne yapacağını bilmeyen psikopatlar gibi duruyordu. Sadece onu değil, muhtemelen babasını da sinirlendirecekti. Sinirlenince de ona ağzına geleni söyleyecekti. Bugün toplantıda yaptığı gibi...

Bilerek geç kalmamıştı. Bu toplantı için erkenden kalkmıştı ve sekizde burada olacak şekilde de erkenden evden çıkmıştı ama yolda kaza vardı ve gidebileceği başka yol yoktu. Kazaydı sonuçta. Diğer insanlar gibi o da beklemek zorunda kalmıştı. Babasının kızacağını tahmin etmişti ancak fısıltıyı aşan boyutta kendini rezil edeceğini hiç düşünmemişti.

Arabanın içindeki ölmüş kadını çıkardıklarında aklına annesi gelmişti. Kendini toplaması için bir yere girmiş ve bir kahve içmişti. Ama o sahne gözün önünden gitmediğinden, orada biraz fazla oturmuş olabilirdi. Belki de o kadının da, annesi öldüğünde olduğu gibi kendi, yaşlarında çocukları vardı. Sabah gülerek, evden gönderdikleri annesinin akşama doğru ölüm haberini alırlardı.

Çünkü Aslı, annesinin ölüm haberini okulda almıştı. Okulun

müdürü, onu çağırmış; babasının araba gönderdiğini, eşyalarını toplayıp eve gitmesi gerektiğini söylemişti. Sınıfa girdiğinde nedense onunla hiç kimse göz teması kurmamıştı. Sadece öğretmeni onu arabaya bindirirken, ona sarılmış ve 'Üzgünüm Aslı.' demişti. Eve gelene kadar ne olduğunu anlamamıştı.

Eve girdiğinde yanlarında çalışan kadının ağladığını görmüş, kadın ona sarılıp daha da çok ağlamıştı. O zaman ona "Annem nerede?" diye sormuş, bu soruya salondan çıkan babası cevap vermişti.

"Annen öldü."

"Öldü mü?"

"Evet, ölümün ne olduğunu bildiğini sanıyorum, artık gelmeyecek."

"Ama bugün onu gördüm, arabaya biniyordu."

"Bir kaza oldu ve öldü. Şimdi odana git." On bir yaşında bir çocuğa, çok sevdiği annesinin öldüğü, babası tarafından bu şekilde haber verilmişti. Ne bir sarılma ne de başka şey... Hiçbir şey yoktu. Odasında akşama kadar yalnız oturmuştu. Ölümün ne olduğunu kimse anlatmamıştı ona. Arkasından da annesiz ve sevgisiz geçen uzun yıllar gelmişti. Bunlar aklına nereden gelmişti? Üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki. Ama o kaza bugünkü gecikmesine neden olmuş ve babasından bunları duymuştu, sadece kendi değil dışarıdaki korkunç adam da duymuştu. Masasındaki telefon çaldığında yerinden sıçradı. Telefonu kaldırdı, sekreteri:

"Aslı Hanım, iyi misiniz?"

"Evet, Nur."

"Peki efendim ama Ege Bey, dışarı çıkıp çıkmayacağınızı merak ediyor." Aslı, kıza ona söyle cehenneme kadar yolu var demesini, istedi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Pislik bir de merak etmişti. Çıkmayacağımı öğrendiğinde, babasına gidip ona yetiştirecekti herhâlde.

"Birazdan çıkacağım Nur."

"Tamam Aslı Hanım, kendisine söylerim, yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Yok Nur, teşekkürler." diyerek telefonu kapattı. Bir süre daha masasında oturdu. Gözyaşları dinmişti. Yerinden kalkarak içerideki lavaboya girdi. Aynada kendisine baktı, makyajını tazeledi. Gözleri hafif kızarmıştı, ağladığı belliydi, bunun için yapacağı bir şey yoktu. Aslında bu kadar sık ağlayan bir kız değildi ama bu adam bütün savunma duvarlarını, bir bakışı ile bile yıkabiliyordu. Hiçbir zaman ağladığı belli olmayan kadınlardan olmamıştı. Gözleri kızarırdı, burnunun ucu kızarırdı. Ama bunların geçmesini beklerse, adam bir saat daha beklerdi. Aynada son kez kendisine baktı. İçinden "ona güçlü olduğunu göster." dedi. Ağladığı için rezil olacak değildi ya nasıl olsa daha kötü rezil olmuştu. Çantasını aldı ve küçük valizini peşinden sürükleyerek odasından çıktı.

11

Yanılmamıştım. Onun güçlü olduğunu biliyordum. O odadan çıkacağını biliyordum. Tam yarım saat sonra, Aslı gelmişti ve ağladığı o kadar belliydi ki. Ama başı o kadar dikti ki sanki biraz önce babası ve ben onu rezil etmemiş gibiydik. Ne yalan söyleyeyim, kıza hayran olmuştum. Güçlü duruşu ve hiçbir şey olmamış gibi o odadan dışarı çıkması, hayran olunmayacak gibi değildi. Başka bir kadın olsa, bunca şeyden sonra asla o odadan çıkmazdı. O, iş konusunda tam bir profesyoneldi.

İlerleyen saatlerde, benden laf alabilmek için bakalım kadınlığını nasıl kullanacaktı? Onu bir kez öpmüştüm, benden tiksindiğini belli etmişti. Ama o öpüşten ben zevk aldığımı hatırlıyordum. Başka erkeklerle oynaşmasına, nişanlısı bir şey demediğine göre nişanlı olmasının da benim için hiç önemi yoktu. Ben alacağıma bakacaktım ve bunu yaparken de zevk alacaktım.

Hiçbir şey söylemeden, yanımdan geçip asansörlere doğru gitti. Küçük valizini peşinden sürüklüyordu. Onu almak için hiçbir girişimde bulunmadım. Böyle bir şey yapmaya kalksam, alacağım tepkinin ne olacağını bilmiyordum. Belki de bu sefer gerçekten gitmekten vazgeçerdi ve benim de planlarım suya düşerdi. Çantamı sıkıca tutarak yanında yürüdüm. Asansör geldiğinde bindik, tek kelime konuşmadık. Üstelik bana bakmaya tenezzül bile etmedi. Direk garaja indik. Arabasına doğru gitti. Arabası spor, küçük, iki kişilik bir arabaydı. Kapıları açtı valizi bagaja koydu, küçük çantamı ise bende onun valizinin yanına koydum. Şoför yerine geçerek, bindi. Ben de diğer kapıyı açarak yanına oturdum. Arabayı çalıştırdı ve garajdan çıktık.

Masum görünüyordu ama o kadar da masum olmadığını

biliyordum. Bu görüntünün beni yanıltmasına izin vermeyecektim. David, ona bakarken talihsiz kız kardeşini görmüştü; ben ise babasının dediğini yapan ve her başları sıkıştığında vücudunu kullanmayı seçen bir sürtük görüyordum.

Karanlık garajdan sonra, gün ışığı beynime bıçak gibi saplandı. Gözlüklerimi böyle loş yerlerden, daha dışarı çıkmadan takardım ama kafam karışmıştı. Yanımda oturan kız ise kafa karışıklığımın tek sebebiydi. Gözlerimi kapattım, hemen cebimden güneş gözlüğümü çıkarıp taktım. Biraz olsun rahatlamıştım ama beynime saplanan bu ağrı, biraz devam ederdi. Bana doğru döndü, odadan çıktığından beri ilk defa bana baktı.

"Rahatsız mısınız?" diye sordu. Türkçe bildiğimi ve konuştuğumu bildiği hâlde hâlâ İngilizce konuşuyordu. Bu maskaralığa, bir son vermem gerekiyordu.

"Hayır, iyiyim!" dedim, Türkçe olarak.

"İsterseniz gitmeyebiliriz."

"Ben, iyiyim!" dedim sertçe. Vazgeçmemi bekliyordu ama boşuna çabalıyordu. Beynim ağrıdan dışarı fırlasa bile onunla geçireceğim iki günden asla vazgeçmezdim. Elime geçen fırsatı, sonuna kadar kullanacaktım. Bu gezinin sonunda, onun o kibirli burnu yerlerdeki yerini alacaktı.

"Nereden başlıyoruz?" dedi İngilizce olarak. İnatçıydı. Türkçe konuşmama rağmen, bana İngilizce cevap vermeye devam ediyordu. İnatçı kadınları sevdiğimi bilse, her iki dilde de konuşmazdı sanırım.

"Önce Tekirdağ'dan başlayalım" dedim, Türkçe. Bana dönüp baktı. Ben de o sırada ona bakıyordum. Gözlerinden benden nefret ettiğini anladım. Huzursuzdu ve bunun nedeni bendim. Sonra kafasını tekrar çevirdi. Profili çok güzeldi. Direksiyonu tutan eli bakımlıydı. Tırnakları uzundu ve açık renk oje vardı. Elleri bakımlı kadınlar, her zaman hoşuma gitmişti. Üzerinde son derece şık mavi bir gömlek ve altında da şık lacivert bir pantolon vardı. Dünkü etekli hâlinden daha cezbedici duruyordu.

Poposunun tüm güzelliği gözler önündeydi. Dün o popo elimin altındaydı. Bunu düşününce gülümsedim.

"Oraya uzun zamandır gitmemiştim, yolu çıkarır mıyım bilmiyorum." Neden bahsettiğini anlamam biraz zamanımı aldı. Fabrikadan bahsediyordu galiba.

"Fabrikanızın yerini bilmiyor musun?"

"Tabi ki biliyorum, sadece uzun zamandır gitmedim."

"Gitmiş olsaydınız, belki şimdi bu durumda olmazdınız."

"Gitmemiş olmamın bu durumumuzla bir alakası yok, orada bu işlerle ilgilenen profesyoneller var."

"İyi o zaman ne yazık ki fabrikanızı bulup bulmaman konusunda sana yardımcı olamam, her yer çok değişmiş." Tekrar bana döndü. Şaşırmıştı. Onun o şaşkın yüzüne bakınca ne dediğimi anladım. İlk açığımı vermiştim.

"Daha önce gelmiş miydiniz?" İnkâr etmenin, anlamı yoktu. Böyle bir durumda konuştuklarıma daha fazla dikkat edebilirdi.

"Evet, çok uzun yıllar önce."

"Türkçeniz çok iyi ve aksansız konuşuyorsunuz."

"Evet, annem benimle sürekli Türkçe konuşurdu."

"Sanki burada yaşamış gibi konuşuyorsunuz." Sustum, dikkatliydi. Ayrıntılara dikkat ediyordu. Onun yanında ben de dikkatli olmalıydım. Biraz önceki gibi hatalar yapma lüksüm yoktu. Konuyu değiştirmeliydim. Üzgün görünüyordu. Babasının söylediklerini duyduğumu biliyordu. Bütün bir gezi boyunca, onu üzüntülü görmek istemiyordum. Duyduklarımın onu rahatsız ettiğini hissediyordum. Onu bu konuda rahatlatmalıydım.

"Babanın söylediklerine aldırma." Kafasını hızla bana çevirdi. Sinirlenmişti.

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum ve açmazsanız çok sevinirim."

"Ben sadece buna kafanı takma diyecektim."

"Hiçbir şey demeyin ve eğer yapabilirseniz unutun, merak etmeyin kadınlığımı üstünde kullanacağım en son erkeksiniz."

"Ne düşündüğümü öğrenmek istemiyorsun öyle mi?"

"Ne düşündüğünüz umurumda bile değil."

"Ama babanın umurunda olmalı, senden böyle bir şey istediğine göre. Dönünce babana ne diyeceksin o zaman?"

"Sizin üzerinizde hiçbir şeyimi kullanmayacağım, onun için rahat olun." deyip omzunu silkti.

"Beni çekici bulmuyorsun yani." Bana doğru döndü. Sinirlenmişti. Bakışları ve yüz şekli benden iğrenirmiş gibiydi.

"Hayır bulmuyorum, hatta sizden..." dedi ve sustu. Ne diyecekti merak etmiştim. Bunu söylerken suratı iğrenmiş birine bakar gibiydi.

"Korkma cümleni tamamla."

"Sizden korkmuyorum."

"Ama gözlerin öyle demiyor, gözlerin benden korktuğunu söylüyor."

"Sizden korkuyorum dersem, susacak mısınız?"

"Ben sadece cümleni tamamlamanı istiyorum. Yarım bırakılmış cümleler beni rahatsız eder. İstersen hatırlatayım, şöyle demiştin; "Hayır bulmuyorum hatta sizden..."

"Bunu gerçekten duymak istiyor musunuz?" diyerek önüne bakmaya devam etti. Hâlâ ona bakıyordum ve profilinin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum.

"Evet, hakkımda ne düşündüğünü bilmek istiyorum." dedim.

"Düşündüklerim hoşunuza gitmeyebilir."

"Olsun bilmek isterim, sonuçta koskoca iki gün geçireceğiz, bana bakarken ne düşünüyor diye düşünmek istemiyorum."

"Pekâlâ, hatta sizden hiç hoşlanmıyorum diyecektim." Kahkaha attım. Bana doğru döndü baktı. O bakışlar kesinlikle beni öldürmek ister gibiydi.

"Aslı, Aslı, Aslı kötü bir yalancısın, hem de en kötülerinden. Yalan söyleyeceksen, yüz ifadeni de ona göre ayarlayacaksın. Madem söylemeye cesaretin yok o zaman hiç başlamayacaksın."

"Size yalan söylemedim, duymak için siz ısrar ettiniz."

"Bir şeyler uydur diye duymak istemedim, gerçek düşüncelerini duymak istediğim için ısrar ettim. Söylemeyeceksen ben tamamlayayım o zaman "Hatta sizden iğreniyorum diyecektin. Bunu söylerken yüz ifaden tam da buydu. Haksız mıyım?"

Hiçbir şey söylemedi. Dişlerini sıktığını görebiliyordum. Onu sinirlendirmek hoşuma gitmeye başlamıştı. Soğukkanlılığını kaybedince, ne tepki vereceğini merak ediyordum.

"Soruma cevap vermedin."

"Bir şey mi sormuştunuz?"

"Evet, haksız mıyım diye sordum."

"Bunu öğrenmek neden sizin için bu kadar önemli?"

"Önemli, genelde kadınlar benden iğrenmez, onları mutlu etmesini bilirim." Güldü ve bana kısa bir bakış attı. "Beni mutlu etmenize gerek yok, ben yeterince mutluyum." dedi.

"Yine yalan söylüyorsun, gözlerin mutlu olmadığını ele veriyor. Ben sana baktığımda mutsuz bir kadın görüyorum hatta sadece bu anda mutsuz değil, oldukça uzun zamandır mutsuz birini görüyorum. Demek ki nişanlın seni mutlu edemiyor. Sen hiç mutlu olmayı becerebildin mi gerçekten?"

Sessizce araba kullanmaya devam ediyordu. Bir süre hiç konuşmadan, otoyolda hızla ilerledi. Sonunda dayanamadım.

"Evet, çok sessizsin, gerçek düşünceni tahmin ettiğim ve

mutsuz olduğunu bildiğim için bana küs müsün yoksa?" Cevap vermedi. Sessizce yol alıyordu.

"Pekâlâ, demek bütün yolu monolog yaparak gideceğim. Ama söylemedi deme, ben çok gevezeyimdir." Hâlâ konuşmuyordu. Tavır almıştı ve gerçekten yüz şekli komik görünüyordu. Gülmek istiyordum ama tepkisi sert olabilirdi. Konuşması için daha özel konulara girmeye karar vermiştim.

"Nişanlınla aran nasıl, seni heyecanlandırıyor mu?" Bunu sorduğum anda, dönüp bana baktı. Ona gülümsedim.

"Bu soğuk görüntünün altında ateşli bir Aslı'nın olduğuna kim inanır? Seni öpene kadar ben bile inanmıyordum." daha fazla dayanamadı.

"Ege Bey, benimle konuşmak zorunda değilsiniz. Ben sizinle konuşmak istemiyorum. Sessizce bir şekilde istediğiniz yere götürürüm lütfen susun artık."

"Ama ben konuşmak istiyorum. Bazen sessizlik daha kötü şeyler yapmama neden oluyor."

"Daha kötü ne yapabilirsiniz ki?"

"Daha hiçbir şey görmedin, ne kadar kötü olacağımı tahmin bile edemezsin. Umarım o hâlimi hiç görmezsin."

"Ege Bey, sizden gerçekten korkmuyorum."

"Dün otel odasında hiç de öyle durmuyordun."

"Bundan bahsetmeniz çok çirkince." dedi sinirli bir şekilde.

"Neden bahsetmeyeyim? Senin de heyecanlandığını ve beni istediğini anlamadım mı sanıyorsun? Biraz daha devam etseydim yalvaracağına eminim." Sözlerimi bitirir bitirmez birden arabayı kornalar arasında sağa çekti. Arkamızdaki arabalar korna çalmaya devam ediyordu. Sonra hızla bana doğru döndü. Çok sinirlenmişti.

"Ege Bey, lütfen arabamdan iner misiniz?"

"Köprünün üstündeyiz" dememe kalmadan, arkadan polis

arabası siren çalarak, hemen geldi. Polis, Aslı'nın tarafına gelip "Hanımefendi bir sorun mu var?" diye sordu. Tam ağzını açacaktı, ben hemen atıldım.

"Yok memur bey, kendisi eşim olur, hamile de birden midesi bulandı. Biz de yer değiştirecektik."

"Köprünün üstünde durmak yasak beyefendi, o zaman lütfen hemen değiştirin, trafik tıkandı."

"Hadi karıcığım duydun memuru." diyerek arabadan indim, mecburen o da indi. Yerleri değiştirdiğimizde, trafik polisi "Arabayı eşinize vermeyin, benimde eşim hamile, bu hâlleri iyi bilirim." dedi. Güldüm.

"Kendim kullanacağım diye tutturdu, hamile bir kadına hiçbir akıllı erkek karşı gelemez."

"Haklısınız beyefendi, şimdi lütfen acele edin."

"Tamam memur bey, gidiyorum, teşekkürler." Tekrar arabayı çalıştırdım. Yola çıktığımızda, bana bakarak söylendi.

"Yüzünüzdeki şu sırıtmayı siler misiniz?"

"Neden? Suratının hâli çok komikti."

"Hiçbir şey duymak istemiyorum." Gülümsedim. Ben de konuşmaya hevesli değildim. Sinirlendiği hâlde bile bana sen diye hitap etmemişti. Gerçekten İngiliz leydi okulundan mezun olduğu belliydi. Düşünüyordum. Nasıl bir yol izlemeliydim? Bu kız beni şaşırtmıştı. Neyi beklerken neyle karşılaşmıştım. Ona nasıl davranacağımı bilemiyordum. Av mıydı? Avcı mı? Beni zorluyordu.

Bir süre hiç konuşmadan devam ettik. Araba kullanmayı severdim. Beni rahatlatırdı. Ama İstanbul trafiği, iş saati olmamasına karşın oldukça kalabalıktı. Neredeyse bir saattir yoldaydık daha İstanbul'dan çıkamamıştık. Ona doğru döndüm.

"Hep böyle kalabalık mıdır, yoksa bugüne özel bir şey mi var?"

"Bu şehirde on beş milyon insan yaşıyor, doğal olarak hep

böyle, bir de yağmur ve kar yağdığında görmelisiniz." Türkçe sorduğum soruya İngilizce cevap vermişti. Hâlâ inat ediyordu.

"İngiltere'de okumuştun değil mi?"

"Evet."

"Türkçe konuşmayı unutmuşsun ama anlıyorsun ilginç bir durum." Kafasını çevirip bana baktı, burnundan soluyordu.

"Sizinle nasıl istersem öyle konuşurum."

"Şikâyet ettiğim yok, bilakis çok hoşuma gidiyor. İngiliz aksanıyla konuşan kadınlar, bana çok seksi gelmiştir. Nedense onları yatağa atıp, tüm sevişme boyunca, onun bütün vücudunu öperken ve okşarken bu aksanla konuşmalarını dinleyebilirim. Şu anda bile beni tahrik ettiğini söylemeliyim."

"Lütfen beni rahat bırakın" dedi Türkçe. Kahkaha attım, gülmeyen ben kahkaha atmıştım. Bu kız gerçek bir hazineydi. Verdiği tepkiler ise beni güldürüyordu. Şimdiye kadar onun gibi biri ile hiç karşılaşmamıştım. Bu yolculuk sandığımdan da iyi geçecekti. Onu bir şekilde seksi bulduğumu söylediğim anda Türkçe konuşmuştu. Artık benimle aynı dili konuşuyordu.

"Aksanında hiç fena değildi. Hatta çok seksiydi."

"Ege Bey, lütfen artık cinsellikten bahsetmezseniz sevineceğim."

"Neden? Bunu konuşmak için yaşın yeteri kadar büyük ve nişanlısın, ben..."

"Ege Bey, lütfen! Konuşmadan devam edebilir miyiz?" diyerek sözümü kesti.

"Edemem, arabada giderken ya şarkı söylemeliyim ya da konuşmalıyım, şarkı söylemem inan bana senin için daha büyük işkence olur"

"Kenarda durun, ben kullanayım o zaman"

"Mide bulantın geçti mi karıcığım?" diyerek, ona bakıp gülümsedim.

"Hiç komik değil."

"Bence komik, seni trafik cezası yemekten kurtardım artık bana borçlusun. Sana karıcığım dediğimde yüzünün hâli görülmeye değerdi doğrusu, sinirden yemyeşil olmuştun. Bir an gerçekten kusacağını sandım."

"Keşke üzerinize kussaydım, bakalım o zaman da bu kadar komik bulacak mıydınız?"

"Neden hâlâ bana siz diyorsun?"

"Sizinle samimi olmak istemiyorum"

"Bence yaptıklarımızı düşünürsen yeteri kadar samimi olduk, hâlâ dudaklarının tadını ağzımda hissederken siz diyerek hitap etmen komik."

"Bir yerde duralım, dişlerinizi fırçalayın. Böylelikle ağzınızda diş macunu tadını hissedersiniz." Tekrar güldüm "Aslı, Aslı, seninle ne yapacağım ben?"

"Bakın Ege Bey, benimle hiçbir şey yapmayacaksınız, sadece görmek istediğiniz fabrikaları göreceğiz ve sonra umarım bir daha sizinle hiç karşılaşmayız."

"Babanla iş yaparken bu nasıl olacak?"

"İnanın bana buraya geldiğiniz zamanlarda ben tatile çıkabilirim, merak etmeyin."

"Ama ben babanı görmektense seni görmeyi tercih ederim."

"Ege Bey ben nişanlıyım." Parmağındaki yüzüğü görebileceğim şekilde havaya kaldırdı elini.

"Ama beni öperken hiç aklına gelmemişti."

"Bu konuyu tekrar açtığınıza inanamıyorum, unutmayın ben sizi öpmedim, siz bana saldırdınız."

"Biraz daha devam etseydim, değil nişanlını kendini bile hatırlamayacaktm."

Sinirle "Lütfen artık susar mısınız? Biraz uyuyacağım, dün gece hiç uyuyamadım." dedi.

"Ben de uyuyamadım Aslı, bütün gece hayallerimi süsledin."

"Siz benim kâbuslarımdaydınız."

"Kâbus bile olsa beni görmene sevindim."

"Çekilmez biri olduğunuzu biliyor musunuz Ege Bey?"

"Genelde kadınların benim için söylediği bu değildir. Daha çok, harika biri olduğumu söylerler."

"Benim için çekilmezsiniz, gerçekten kendimi iyi hissetmiyorum, lütfen susunuz artık." Ona doğru döndüm, hasta gibi durmuyordu. Sadece rengi biraz soluktu ama hava oldukça sıcaktı ve bu arabanın kliması yeterli değildi. Klimayı kapatıp, camları açtım, belki biraz temiz hava ona iyi gelebilirdi.

"Neyin var, hasta mısın?"

"İnanın konuşmasanız, hiçbir şeyim olmayacak." Oturduğu koltuğu biraz daha yatar pozisyona getirip, gözlerini kapadı. Bir süre ona baktım. Çok güzeldi, hatta benim dikkatimi dağıtacak kadar güzel. Uyumadığını biliyordum ama onu biraz rahat bırakmaya karar vermiştim. Bende dikkatimi tekrar yola verdim.

Aslı ise koltuğu yatar pozisyona getirip, gözlerini yummuştu. Aslında gerçekten de doğru dürüst uyuyamamıştı ama arabada da onun yanında uyumak gibi bir niyeti yoktu. Sadece onunla konuşmak istemiyordu. Nihayet adam susmuştu. Keşke bunu daha önce düşünseydim diye, geçirdi içinden. Adam daha yolun başında, kendisini sinir etmişti. İki gün geçmek bilmeyen bir işkence olacaktı ve üstelik sürekli olarak onu öptüğünü hatırlatıyordu.

Aklına iyi değilim dediğinde, meraklanarak, neyin var diye sorması gelmişti. Neden sormasını istediği insanlar değil de, hoşlanmadığı bu adam ona istediği şeyleri soruyordu? Berk öperken güzel şeyler hissetmek istiyordu, heyecanlanmak ama nedense hiçbir şey hissetmiyor ve bir an önce öpüşmenin bitme-

sini istiyordu. Hâlbuki zorla onu öpen bu adam onun ayaklarını yerden kesmişti. Hem babası, hem de nişanlısı doğru dürüst onun sağlığı ile ilgilenmezken, birbirlerinden hoşlanmamalarına rağmen, adam neyin var diye sorabiliyordu. Gözleri kapalı bunları düşünürken, dün gecenin verdiği uykusuzlukla, arabanın hafif sallanması, uyumamayı düşünürken, uyuması için yetmişti.

12

Yaklaşık üç saattir yoldaydık. İlk kilometrelerde, oldukça yoğun bir trafik vardı. Şehir dışına çıktıkça trafik azalmıştı. Aslı bir müddet sonra gerçekten uyumuştu. Benim susmam için uyuma numarası yaptığını anlamıştım. Gözleri kapalı olmasına rağmen hızlı hızlı nefes alıyordu. Ama bir süre sonra düzenli nefeslerinden uyuduğunu anladım. Yüzünü bana doğru dönmüş, mışıl mışıl uyuyordu. Dudakları hafif aralıktı. Uyurken, o kadar masum duruyordu ki insanın bu güzel kadını koruması geliyordu. İlk defa uyuyan bir kadını seyrediyordum ve bana huzur vermişti. Üstelikte nefret ettiğim bir kadın. Alnı hafif terlemişti. Hâlbuki arabanın içerisi gayet iyiydi. Tekirdağ'a girmiştik, birkaç kere Aslı dememe rağmen uyanmadı. Uykusu ağır kadınlardandı. Sonunda uzanıp onun yüzünü okşadım. Gözlerini açtı. Uyuduğunu anladığında şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

"Günaydın uykucu."

"Özür dilerim, uyuyakalmışım."

"Neredeyse iki saattir uyuyorsun. Dün akşam hiç uyumadın galiba? Kâbusunda benimle uğraştığına göre."

"O kadar oldu mu?"

"Evet, Tekirdağ'a girdik, artık fabrikanın yerini bana senin göstermen gerekiyor." Tarif etmeye başladı. Oraya geldiğimizde, oldukça büyük bir fabrikanın kapısındaydık. Bahçeden içeri girdiğimizde arabayı çektim ve indim. Arabadan indiğimde yorulduğumu anlamıştım. Bu kadar küçük spor arabalara alışkın değildim. Beni yormuştu. Üstelik baş ağrım başlamıştı. İlaç almadığım takdirde değil araba kullanmak hiçbir yere gidemez-

dim. Aslı'da arabadan indiğinde derin bir nefes aldı. Bana hiçbir şey demeden önden gitti. Bir süre sonra fabrika müdürü Sinan Bey'in odasında oturmuş çaylarımızı içiyorduk.

Aslı, bizimle fabrikayı dolaşmadı. Yorgun olduğunu söyledi. Ben, Sinan Bey ile birlikte dolaştım. Gereken bilgileri aldıktan sonra tekrar odasına döndük. İçeri girdiğimizde telefonla konuşuyordu. Bir süre daha kısık sesle konuşmaya devam etti ve seni seviyorum diyerek kapattı. Ona bakıyordum. Berk ile mi konuşuyordu acaba? Kime seni seviyorum demişti. En önemlisi bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu? Kime derse desin umurumda olmamalıydı. Ama duyduğum kelime rahatsız olmama yetmişti.

"Hep beraber yemek yiyelim, buranın köftesi meşhurdur" dedi Sinan Bey.

"Tabi olur" dedi, Aslı.

"Siz, Ege Bey?"

"Benim için de uygun."

Yemeklerimizi yedikten sonra akşamüzeri yola çıktık. Aslı sadece bir çorba içmişti. Aç olmadığını söyledi. Hâlbuki buraya geldiğimizden beri yediğimiz tek yemek buydu. Bu kızın neden bu kadar zayıf olduğu belliydi.

Direksiyona geçerken "Siz yoruldunuz, bir süre ben kullanabilirim." dedi.

"Beni yolda indirmenden korkuyorum, bu sefer bana yardımcı olacak, bir trafik polisi de bulamayabilirim"

"Merak etmeyin, beni sinirlenmediğiniz sürece güvendesiniz."

"Pekâlâ, iyi olur, biraz dinlenmem gerekiyor."

"Tamam, anahtarları alabilir miyim?" Arabanın anahtarlarını ona uzattım. Direksiyona geçti. Bir süre konuşmadan gittik. Benim de işime geliyordu. Konuşarak, onu sinirlendirmek istemiyordum. Gözlerimi kapadım biraz dinlenebilmek için.

Aldığım ağrı kesici iyi gelmişti. Baş ağrım geçmişti. Gözlerim kapalı kendimi Aslı'yı düşünürken buldum. Belki de küçücük bir arabanın içinde böyle dip dibe olmak ve sürekli olarak sürdüğü parfümün kokusunu duymak, onu düşünmeme neden oluyordu. Bu sabah, onun hakkında düşündüğüm şeylerden şimdi yanıldığımı anlayabiliyordum. Aslında nasıl biri olduğunu tam anlamıyla çözememiştim, artık ondan ne beklediğimi bildiği için de böyle davranıyor olabilirdi. Bir süre sonra gözlerimi açtım. Feribot kuyruğundaydık. Arabadan indim, biraz bacaklarımı esnetmem gerekiyordu. Bacaklarım resmen uyuşmuştu. Bu küçük arabalar benim gibi uzun boylu adamlar için değildi ve uzun mesafeler ise kesinlikle yorucu oluyordu. Susamıştım, etrafa baktığımda biraz ilerdeki büfeyi gördüm. Kafamı Aslı'ya doğru eğdim, o da kendini biraz geriye doğru çekti.

"Susadın mı?"

"Evet."

"O zaman ben su alayım, başka bir şey istiyor musun?"

"Su yeterli." Yakındaki büfeden su alıp geldim, feribot olmadığı için hâlâ aynı yerde duruyordu. Soğuk suyu ona doğru uzattım.

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Suyu içmeden önce, şişeyi boynuna doğru götürdü soğuk su şişesini, boynuna ve oradan da göğsüne doğru indirdi. Gözlerini yummuş ve dudaklarını aralamıştı. Ağzım açık onu seyrediyordum, yaptığı hareketler din adamını bile baştan çıkarıcı şekildeydi ve çok seksiydi. Birden onu kucağıma alıp, biraz önce su şişesinin geçtiği yerleri öpmek istedim. Gerçekten hâlâ dudaklarının tadını hissederken üstüne bu hareketleri beni sarsmıştı. Kadınlığını nasıl kullanacağını gayet iyi biliyordu. David bu hareketi görseydi onun için masum kelimesini bir daha kullanmazdı. Ne yaptığını bilen bir kadındı. Sonra gözleri yavaşça açıldı, göz göze geldik, bir süre gözlerini çekmeden bakmaya devam etti. Sonra şişeyi açtı ve şişeyi dudaklarına gö-

türdü. Yaptığı her hareket, beni daha çok tahrik ediyordu. Eğer bu hareketleri bilerek yapıyorsa beni etkilemeyi başarmıştı. Bu kız, kadınlığını benim üzerimde kullanacaksa onunla yatmadan onu bırakmazdım. Suyun hepsini içmişti, çok susamış olmalıydı, aynısını ben de yaptım. Sıcakta, soğuk su iyi gelmişti.

"Başka ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Sonunda feribota binebilmiştik. Bir süre sonra, koltuğunu daha da yatar pozisyona getirip arkasına yaslandı.

Ona doğru baktım, gözlerini kapamış başını koltuğa dayamıştı. Yorulduğu belliydi. Alnı ter içinde kalmıştı. Oysa hava terleyecek kadar sıcak değildi ve esinti vardı. Onu uyandırmamaya çalışarak arabadan dışarı çıktım. Biraz deniz havası, bana iyi gelecekti. Hava kararmıştı. Daha çok yolumuz vardı. O kadar yolu bu sıkışık arabada gitmek hiç cazip gelmiyordu. Onu ikna edip bir yerde kalmalıydık.

Feribot yanaşırken arabaya geldim, uyanmıştı. Beni gördüğüne pek de mutlu olmuş gibi durmuyordu. Denize düşüp boğulmamı bekler gibi bir hâli vardı. Denize düşmeyerek onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Ne güzel!

"Hâlâ burada olmamdan pek memnun bir hâlin yok. Bahse girerim, boğulmamı tercih ederdin."

"O kadar şanslı olmadığımı biliyorum." Güldüm, son birkaç saattir, bir senede gülmediğim kadar gülmüştüm Aslı'nın sayesinde.

"Yoruldun mu?" diye sordum. Pek iyi görünmüyordu. Yorgun duruyordu.

"Doğrusu, evet."

"Bende yorgunum, o zaman iyi bir yer bulup geceyi orada geçirelim, yarın sabah erkenden devam ederiz."

"Tamam, Asos'a kadar gidebilirsek, orada kalabiliriz."

"Ne kadar sürer?"

"Tahminimce, iki saat..."

"O zaman burada yemek yiyip gidelim, oraya kadar açıkmış oluruz."

"Ben pek aç değilim."

"Bir şeyler yiyelim, öğlende bir şey yemedin."

"Tamam, biraz atıştırabilirim."

"Anahtarları ver ben kullanacağım." diyerek onun kapısını açtım. Arabadan çıkarak diğer tarafa bindi. Benimle olabildiğince az konuşuyordu. Elinden gelse hiç konuşmayacaktı. Yemek yedikten sonra Asos istikametine doğru yola devam ettik. Yolları bilmemem daha yavaş araba kullanmama sebep olmuştu. Asos'a vardığımızda saat sabahın biriydi. Kalacak bir yer bulmamız daha da zor oldu. Yazdı ve her yer doluydu. Sonunda otellerin birinde iki kişilik bir yer bulabilmiştik. Her ikimizde yorgun gözüküyorduk. Bütün gün arabada olmak beni yormuştu. Anladığım kadarıyla, Aslı'da yorulmuştu.

Bir süre sonra girişlerimizi yapmış, anahtarlarımızı alıp, odalarımıza çıkmıştık. Ben hemen bir duşa girdim. Çıktığımda David ile uzun bir telefon görüşmesi yaptım. Saat üçü biraz geçe uzandım.

13

Aslı odasına çıktığında, kendini gerçekten de iyi hissetmiyordu. Büyük ihtimalle, bir gece önce doğru düzgün uyuyamamak ve bütün gün sıcakta, Ege ile birlikte olmaktan kaynaklanıyordu. Üstündekileri çıkarıp duşa girdi. Belki kendine gelirdi. Uzun süre ılık suyun altında kaldı. Olanları düşünüyordu. İlk başlarda gerçekten adam onu sinir etmişti ama sonraki saatler olaysız bir şekilde geçmişti. Kendisini sinirlendirmesine izin vermeyecekti. Yarın sabah yola çıkıp Aydın'da olurlardı, ertesi gün de İstanbul'a döner ve bir daha da adamla karşılaşmazdı. Biraz daha dayanması gerekiyordu.

Duştan sonra nedense oda ona serin gelmişti. Klimayı kapattı. Valizden gece için ayırdığı şortunu ve askılı tişörtünü giyip yatağa girdi. Üstüne çarşafı çekmesine rağmen üşüyordu. İçinin titremesine engel olamadı. Bütün vücudu ağrıyordu. Hasta olacağım herhâlde diye düşündü. Kalktı, dolapları karıştırdı. İnce bir pike buldu ve çantasından bir ağrı kesici alarak tekrar yatağa girdi. Hâlâ dişleri takırdıyordu. Bir süre sonra üşümesine rağmen ilacın etkisiyle rahatsız bir uykuya daldı.

Gecenin bir yarısı zorla gözlerini açtı. Yatarken ne kadar üşümüşse, şimdi de o kadar sıcak basmıştı. Üstündekileri tekmeleyerek bir kenara attı. Ona rağmen serinlememişti. Yatarken klimayı kapattığını hatırladı, uzaktan kumandayı bularak klimayı tekrar açtı. O kadar çok terlemişti ki su içindeydi tüm vücudu. Sanki üstüyle suya girmiş gibiydi. Yatarken ateşi yükselmişti biraz aldığı ilaçla düşmüş olmalıydı. Zorla da olsa yataktan çıktı. Üstündeki ıslak giysileri çıkarıp bir kenara koydu. Ilık bir duş iyi gelecekti. Duşunu bitirdikten sonra valizini tekrar açtı. Son

iç çamaşırlarını giydi. Bir gece kalacakları için fazla bir şey getirmemişti. Geceliği ıslanmıştı. Onu tekrar giymeyi düşünmedi. Sonrada külot ve sutyenle yatmaya karar verdi. Yatağa döndüğünde yatak çarşafları bile ıslaktı. Saate baktı, sabahın beşiydi. Hava yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Yatağın kuru olan tarafına yattı bir süre sonra uyudu. Rüyasında telefon çalıyordu. Nereye koymuştu bu telefonu? Bir türlü bulamamıştı. Bu arada yattığı yatak oynuyordu. Sanki birileri yatağını sallıyordu. Ama telefon sesi bir türlü susmuyordu. Sonra gözlerini açtı ama hâlâ telefon çalıyordu. Birden bunun rüya olmadığını anladı. Sonra her şeyi hatırladı. Asos'da bir otelde kalıyorlardı. Ve çalan telefon odanın telefonuydu. Elini uzatarak, telefonu kaldırdı ama o kadar çok titriyordu ki kendisine engel olamadı.

"E.. efe...efendim" dişleri birbirine vurarak konuşmaya başardı.

"Aslı!" Adamın endişeli sesini duyduğunda telefonu kapatmak istedi, onunla konuşamayacak kadar kendini kötü hissediyordu. Sabahın köründe bu adam kendisinden ne istiyordu?

"E.. ev.. evet"

"Neyin var senin?"

"Bbb bir şe...şeyim yok."

"Aslı sesin iyi gelmiyor."

"Üşü.. yo.. rum."

"Tamam, oraya geliyorum, kapıyı açabilecek misin?"

"A.. aça..rım."

Sabahın köründen beri ayaktaydım. Sabah dokuzda lobide buluşacaktık. Ama saat on olmasına rağmen, Aslı aşağıya gelmeyince onu aramaya karar vermiştim. Cep telefonunu çaldırmayı denedim ama telefonu kapalıydı. Odasını aradım. Uzun

bir çalıştan sonra nihayet telefona cevap verdiğinde, kekeleyerek konuşuyordu ve sesi inanılmaz derecede kötü geliyordu. Ne olduğunu anlamadım. Numaralarından biri miydi? Ama şimdiye kadar bana numara yapmamıştı. Ona odasına geleceğimi kapıyı açmasını söylememe rağmen hiç itiraz etmedi. Odaya çıktığımda Aslı beni kapıda üzerine pikeyi sarmış bir vaziyette, yüzü kıpkırmızı, gözleri ıslak bir şekilde karşıladı. Titriyordu. İçeri girdiğimde birden nefes alamadığımı hissettim. Oda sauna kadar sıcaktı. Klima çalışmıyordu ve camlar da kapalıydı. Bu sıcakta Aslı ise sarınıp sarmalanmıştı. Dün akşam feribotta da terlediğini görmüştüm. Hasta olduğu o kadar belliydi ki. Onun yanma gelerek, elimi ona doğru uzattım, bir adım geri gitti. Bu hareketi daha da sinirlenmeme neden olmuştu.

"Sadece ateşin var mı, diye bakacaktım."

"Evet, var." dedi bitkin hâlde.

"O zaman bakmamda sakınca yok." diyerek elimi tekrar uzattım. Elimi alnına koydum, alev gibi yanıyordu. Ateşi vardı ve oldukça da yüksekti. Önce gidip camı açtım, odanın biraz havalanmaya ihtiyacı vardı. Yoksa boğulacaktım. Bu kız ne zamandır bu durumdaydı? Berbat görünüyordu ve ayakta zor duruyordu. İtiraz etmeye kalktı:

"Lü, lütfen ca.. ca..camları kapatın, ü.. üşü... yor..rum."

"Ateşin bu kadar yüksekken normal ama açmak zorundayım, burası sauna gibi."

"Ama üşü..." Yanma giderek, onu kollarından tuttum. Karşı koymadı, hâlinin olmadığını anlayabiliyordum. Alnı gibi örtünün altından kollarının da yanıyor olduğunu, hissettim.

"Bak, hastasın ve çok ateşin var. İtiraz etmen bir işe yaramayacak, onun için şu koltuğa otur ve ne diyorsam yap."

"Ba.. bana, emir ve..re..mezsiniz."

"Sana emir vermiyorum" diyerek onu oturttum ve üstündeki pikeyi almaya çalıştım ama bırakmadı. Dişleri birbirine vura vura konuşmaya çalıştı. Olmayınca vazgeçti.

"Aslı onu üstünden atmalısın, çok ateşin var ve ona sarılmış olman daha da yükseltecek."

"Üü..üze...rimde bir şşş..şey yok." Çıplak olduğunu mu söylüyordu? Sonra gece terlediği için çıkardığı giysileri gördüm, büyük ihtimalle yanına fazla bir şey almamıştı. Kapıya doğru gittim. Anahtarı alarak ona doğru döndüm.

"Pekâlâ, burada bekle, hemen geliyorum" diyerek dışarı çıktım ve kendi odama gittim. Oradan bir tane tişört alarak tekrar Aslı'nın odasına girdim. Bıraktığım yerde titreyerek oturuyordu. Tişörtü ona uzattım.

"Doktor çağıracağım, o pikeden kurtul ve bunu giy."

Başını salladı. Arkamı döndüm. Telefonu kaldırıp, odaya bir doktor göndermelerini söyledim. Yaklaşık on dakika sonra doktor gelmişti. Bu sırada, Aslı benim tişörtümü giymişti. Üzerinde oldukça bol ve uzun durmuştu. Yatağa uzanmıştı. İçeriden bir havlu ıslatarak onun alnına koydum. İrkildi, gözlerini açmaya çalıştı ama başaramadı. İtiraz edemeyecek kadar bitkindi.

Doktor, Aslı'yı muayene ederken, yanlarında durdum. Her ne kadar benim orada olmamı istemediğini bilsem de çaresiz durumdaydı. Muayene bittiğinde:

"Ateşiniz çok yüksek, size bir iğne yapacağım."

"Nesi var?"

"Ciğerleri temiz ama boğazları kızarmış. Üst solunum enfeksiyonu, ateşi de bu yapıyor olmalı. Bol bol sıvı tüketip, dinleneceksiniz. Ateşinizi kontrol altına aldık mı, birkaç gün de dinlendiniz mi bir şeyiniz kalmaz."

"Teşekkür ederiz."

"Bu ilaçları alın, merak edilecek bir şey yok, geçmiş olsun" diyerek, odadan çıktı.

İğnenin tesiri ile biraz kendine gelmişti. Ateşinin düştüğünü tahmin ettim, en azından artık titremiyordu. Otel görevlisi gelip

çarşafları değiştirdi. O sırada banyodaydı. Çıktığında hafif bir kahvaltı söyledim. Kahvaltıyı görünce yüzünü buruşturdu.

"Canım istemiyor, biraz uzanmalıyım."

"Bir şeyler yedikten sonra uzanabilirsin, ondan önce değil, dünde bir şey yemedin."

"Lütfen, beni yalnız bırakın, kendimi iyi hissediyorum. Biraz dinleneyim, bir şeyim kalmaz, öğlene doğru yola çıkabiliriz."

"Doktoru duymadın, herhâlde."

"Burada kalamayız, o zaman siz gidin, bende Berk'e söyleyeyim gelip beni alır."

"Seni burada bırakıp gideceğimi mi sanıyorsun?"

"Ege Bey, hafta sonu gideceğinizi söylediniz, geç kalmanızı istemem."

"Bu benim sorunum, bunu düşünmene gerek yok."

"Ben Berk ile konuşurum, o sizi Aydın'a götürür."

"Burada kalıyoruz, sen banyodayken ben nişanlınla konuştum. Onlarda burada birkaç gün kalmana bir şey demiyorlar, onun için artık mazeret bulmayı kes ve kahvaltını yap"

"Canım istemiyor."

"Oradakileri yemezsen, inan bana zorla yediririm ve bu hiç de hoşuna gitmez"

"Ege Bey, bari hastayken beni rahat bırakın."

"Açlıktan ölmene izin veremem, onun için ne diyorsam yap. Kahvaltını yaparsan daha az tartışırız."

"Tamam kahvaltıyı yapacağım, şimdi lütfen odamdan gider misiniz?" Güldüm.

"İyi denemeydi."

"Ege Bey, bu odada kalamazsınız."

"Neden?"

"Kalamazsınız işte, burada ben kalıyorum."

"Pekâlâ güzelim, şunu açıklığa kavuşturalım, şimdiye kadar hiçbir kadına tecavüz etmedim. Her ne kadar otel odasında yaptıklarımı referans alsan da o talihsiz bir durumdu. Hele hasta kadınlarla zorla hiç yatmadım. Kadınlarımın istekli olmasını severim. Şimdi o güzel aklından ne geçiyorsa, tahmin ettiğim, iyi bir şey değil ve onu unut. İyileşene kadar burada kalacağız ve ben de sana bakacağım."

"Bakamazsınız."

"Merak etme, iyi hasta bakarım" dedim gülerek.

"Ege Bey, sizinle bu odada kalmayacağım."

"Biz de burada kalmayacağız, zaten, süit oda hazırlıyorlar, orayą geçeceğiz."

"Siz beni dinlemiyor musunuz? Ben sizinle aynı odada kalmayacağım bu bir, ikicisi de bugün dinlenip yarın Aydın ya da İstanbul'a gideceğim. Nereye gitmek istediğinize siz karar verin."

"Pekâlâ, hasta olduğun için seninle tartışmayacağım, o zaman yarın olsun bakarız ama ne yazık ki bu gece benimle kalacaksın. Kendini hazırlasan iyi olur. Ayrıca bu konuyla ilgili tek bir söz bile söylersen belki aynı yatakta yatmak gibi bir düşüncem oluşabilir ve dediğimi yaparım."

Kötü kötü bana baktı. Sonra bir şey söylemeden, kahvaltısını yapmaya başladı. Fazla bir şey yemedi ama yine de hiç yememesinden daha iyiydi.

Otel görevlisine ilaçlarını aldırmıştım. Öğleye doğru, süit odaya geçtik. Öğle yemeğini yedikten ve ilaçlarını aldıktan sonra odaya geçip uzandı. Üzerinde hâlâ benim tişörtüm vardı. Bana ait bir giysinin üstünde olması, beni heyecanlandırıyordu ama karşımdaki kadın hastaydı. Ben de bilgisayarı açıp, David'in gönderdiği raporları incelemeye başladım. Bir süre sonra aklım içerideki kıza kaydı. Bu sabah ateşi neredeyse kırk derecedeydi, o hâliyle ne kadar savunmasız duruyordu. Onu sarıp sarmalamak gelmişti içimden, şimdiye kadar hiçbir kadına

karşı böyle şeyler hissetmemiştim. Kadınları iyi oldukları hâlde bile çekemezdim, bırak hasta olduklarında. Ama nedense ona bakmaktan ayrı bir keyif alıyordum. Onu kızdırmaktan ayrı bir keyif aldığım gibi. Bütün bu süreçte bana hep siz demişti.

Saate baktım, uzun bir süredir uyuyordu. İlaçlarını almasının vakti gelmişti. Odasının kapısını açtığımda, yine yatağın üzerindeki örtüleri üstüne çekmişti. Yanına gidip baktığımda yüzünün kızarmış olduğunu gördüm. Ateşinin çıktığı belliydi. Elimi alnına koyduğumda, yanıyordu. Onu uyandırdım. Birden uyanınca, nerede olduğunu anlamadı ve üzerine eğilmiş beni gördüğünde, hemen yatakta doğruldu.

"Dokunmayın bana" diye bağırdı.

"Sana dokunmuyordum, sadece ateşine bakıyordum."

"Ateşime bakmanıza da gerek yok."

Ona tecavüz edecekmişim gibi davranması sabrımı taşırmıştı, ona doğru her uzandığımda, kaçacak yer arar gibi bir hâli vardı bu da beni rahatsız ediyordu.

"Artık yeter, sana her yaklaştığımda tecavüz edecekmiş gibi bakmandan bıktım. Son kez söylüyorum ve bir daha söylemeyeceğim. Hayatımda şimdiye kadar hiçbir kadına tecavüz etmedim. Buna şimdi hasta bir kadınla başlamak gibi bir niyetimde yok. Onun için böyle bakmayı kes artık."

"Yine de bana sizin bakmanızı istemiyorum."

"Olabilir ama şu anda yanında, benden başka kimse yok."

"Babamı arayacağım." diyerek, komodinin üstündeki telefona uzandı.

"Aslı ateşin yine çıkmış, ilaçlarını almalısın ve ılık bir duşa girmelisin."

"Beni yalnız bırakın, üşüyorum"

"Ateşin çıktığı için... Şimdi o yataktan kalkmalısın"

"Çıkın odamdan." dedi sabırsızca. Artık sabrım kalmamıştı. Her şeye itiraz etmesi beni birden sinirlendirdi.

"Bana bak kadın, eğer o yataktan kalkıp ilaçlarını içmez ve banyoya gitmezsen kendim götürürüm ve oraya gitmişken belki de seninle birlikte banyo yapmaya kalkarım."

"Ciddi olamazsınız!" dedi, şaşkınlıkla gözleri kocaman olmuş, bana bakıyordu.

"İstersen dene ve gör." Kızmıştı, gözleri ateşten dolayı çakmak çakmak olmuştu. Ben de ona gözlerimi dikmiş bakmaya devam ediyordum. Ona doğru bir adım attım ve hemen "Durun. Lütfen çıkın tamam gideceğim." diye tepki verdi.

"Çıkıyorum, iki dakika içinde gelmiş olacağım. Hâlâ o yataktaysan o zaman seninle birlikte banyo yaparız ve bil diye söylüyorum, duşun altında sevişmeyi severim."

Odadan çıkıp kapıyı kapatmamla birlikte kapıya çarpıp düşen bir ses duydum. Aynı zamanda içeriden pislik, dövmeli serseri diye bağıran Aslı'nın sesini de işittim. Pisliğe değil de dövmeli serseriye takıldım. Güldüm. Demek ki dövmelerim dikkatini çekmişti.

İki dakika içinde odaya tekrar girdiğimde kapının önünde, benim arkamdan fırlattığı televizyon kumandası duruyordu ve yatakta yoktu. Banyodan su sesi geliyordu. Çıktığında, beni odada görmesin diye odadan çıktım. Öğlen yemeğini odaya istedim. Banyodan çıktığında üzerine siyah kumaş pantolon ve eflatun bir bluz giymişti. Saçlarına havlu sarmıştı ama kıyafeti iş kıyafetiydi. Yemeğini tırtıklayarak yemeye başlamıştı. İştahı yoktu anlaşılan, o hızla yemeği bitirmesi, iki gün sürerdi.

"Toplantı nerede?" dedim. Bana baktı, dediğimi anlamamıştı. O güzelim gri gözlerini açmıştı.

"Ne toplantısı?"

"Toplantıya gider gibi giyinmişsin."

"İki gün diye fazla bir şey almadım, dün akşam hepsi su gibi oldu, bundan başka bir şeyim kalmadı."

"O zaman hepsini yıkama poşetine koy, yıkatalım"

"Olur."

"Gerçekten kendini iyi hissetmiyor olman lazım, bu kadar çabuk ikna olduğuna göre... İtiraz etmeni bekliyordum."

"Mantıklı şeyler için neden itiraz edeyim?"

"Her söylediğim mantıklıydı ama yine de ediyordun."

"Bakın Ege Bey size laf yetiştiremeyecek kadar hastayım, havuza falan gider misiniz, eminim size seve seve arkadaşlık edecek kadınlar vardır."

"Olabilir ama ben, şimdilik senin arkadaşlığından da zevk alıyorum."

"Ben sizin arkadaşınız değilim, olmak da istemiyorum, biz sizinle iş yapıyoruz."

"Ya ben seninle arkadaş olmak istiyorsam, belki arkadaşlıktan da fazlasını istiyorsam ne olacak?"

"Unutmuş olabilirsiniz ama ben yine de söyleyeyim, ben nişanlıyım ve yakında evleneceğim."

"Sence bu beni durdurur mu?" dedim gülerek.

"Durdurmalı, nişanlımı seviyorum."

"Peki, o seni seviyor mu?"

"Bu da ne demek şimdi? Tabi ki beni seviyor, her erkek sizin gibi değildir."

"Benim nasıl bir erkek olduğumu sanıyorsun?"

Bir süre ifadesiz bir yüzle bana baktı ve "Beni rahatsız ediyorsunuz?" dedi.

"Sen benim nişanlım olsaydın, seni asla yabancı bir erkek ile otelde yalnız bırakmazdım. Ne yapar eder burada olurdum. Peki seni seven nişanlın nerede? Kilometrelerce uzaklıkta işlerinin başında, hasta olduğunu söylememe rağmen seni aradı mı?"

Canını acıtan bir konuya değindiğimi hemen anlamıştım. Gözleri doldu "Bu sizi hiç ilgilendirmez" dedi.

"Aramadı değil mi?" diyerek olayın daha çok üstüne gittim.

"Arayacaktır." diye fısıldadı.

"Ne zaman? Ona haber vereli neredeyse beş saat oluyor, sevgisi gözümü yaşarttı ve inan bana böyle bir sevgi görmedim." Sessiz kaldı. Bense onu üzmeye devam ediyordum. "Önceliği iş olan biriyle evlenirsen bir süre sonra ilgiyi başka erkeklerde ararsın."

Cevap vermedi. Başını önüne eğmişti. Onu ya sinirlendiriyor ya da üzüyordum. Biraz önce sinirlendirmiş, şimdi ise üzmüştüm. Sessizce birkaç lokma daha aldı. Yanından kalktım. İlaçlarını yanına koydum.

"Benim dışarı çıkmam lazım, yemeğini bitirince ilaçlarını iç."

Hiçbir şey demedim. Kapıya doğru gittim, çıkmadan önce ona dönüp baktım, hâlâ tabağına bakıyordu ama gözyaşları yanaklarından akmaya başlamıştı. Yavaşça kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Onu üzdüğüm için kendime çok sinirlenmiştim. Neden sinirlendiğimi de anlamıyordum zaten? Amacım onu üzmek değil miydi? Bu gezinin tek amacı; onu üzmekti. Yumruğumu duvara vurdum. Eklem yerlerim acımıştı ama acı duyamayacak kadar sinirliydim. Onunla ve babası ile işim bittiğinde bu yaşadığı üzüntü, o zamankinin yanında mutluluk gibi kalacaktı.

Şimdi de sevinmem gerekiyordu ama nedense sevinemiyordum. Gerçekten de Berk'i seviyor olabilir miydi? Tekirdağ'daki fabrikada telefonla konuşurken, karşısındaki kimse ona seni seviyorum demişti. Berk'i çok iyi tanıyordum, kıza karşı sevgi duymadığını ona baktığında anlamıştım. Çünkü Berk'i âşık olduğunda da görmüştüm. Berk'in Aslı'ya karşı hissettiği aşk değildi ama onunla yattığı için, belki bir şeyler duyuyor olabilirdi.

14

Otelden çıktım. Ona giyecek bir şeyler almalıydım. O kıyafetlerin içinde rahat olmadığı belliydi. Çarşıya doğru ağır ağır yürüyordum. Yürümek ve temiz hava bana iyi gelmişti. David haklıydı. Bu kızı fazla düşünür olmuştum. Gerçekten de benim tipim bile değildi. Ben yeteri kadar donuk bir tip olduğum için, neşeli ve sıcak kadınları severdim. Hâlbuki Aslı, asla neşeli olamayan biriydi. Hatta fazla hüzünlüydü. Üstelik her şeye ağlayan bir yapısı vardı. Kibirli ve inatçıydı, erkeklerin bir kadında nefret ettiği her şey onda vardı.

Saatlerce konuşmadan durabilen ve karşısındakini suskunluğu ile deli eden bir kadındı. Ben onun ne kadar ateşli olduğunu bilsem de asla sıcak bir kadın değildi. Soğuk bir yapısı vardı. Yine de benim ilgimi çekmeyi başarmış ve ben onu düşünür olmuştum. Kendi kendime onunda intikamımın bir parçası olduğunu söylesem de aslında onu üzgün görmek istemiyordum.

Kendime yaptığım bu itiraf beni sarstı. Bu kızı doğduğundan, üç yaşına kadar olan zaman diliminde seviyordum. Peşimden ayrılmadan, benimle olması o zaman beni delirtiyordu. Bunu hatırlıyordum. Kız kardeşim onun yaşına daha yakın olsa da o benim peşimdeydi. O zaman da çok tatlı bir çocuktu. Şimdi ise her erkeğin rüyalarını süsleyecek birine dönüşmüştü. Babası ile arası iyi değildi. Fikret'in ona davranışlarından bu belli oluyordu. Ama anlayamadığım yirmi beş yaşında olmasına rağmen hâlâ babasını neden dinliyordu? Onu hasta gördüğümden bu yana ona olan düşmanlığım geçmiş gibiydi. Çok savunmasızdı ve her şeyi olmasına rağmen mutlu bir kadın değildi.

Çarşıya geldiğimde ona uygun birkaç tane tişört ve şort al-

dım. Banyodayken giysilerine bakıp bedenini öğrenmiştim. Bir tane eşofman, birkaç parça iç çamaşırı, nasıl bir şeyler giydiğini bilmiyordum ama iş kıyafetlerinden başka giyecek bir şeyi yoktu.

Geldiğim gibi yürüyerek otele döndüm. Odaya çıktığımda, camın önünde bıraktığım kıyafetlerle oturuyordu. Yüzüme bile bakmadı. Daha iyi gibiydi sanki. İçinde giysiler olan poşetleri koltuğa bıraktım. Yanına gittiğimde o da yerinden kalktı odasına gitmek için döndü. Yanımdan geçerken, onu kolundan tutarak durdurdum. Önce kolunu çekmeye çalıştı başaramayınca:

"Kolumu bırakın."

"Nasılsın?"

"Kolumu tutmadan da sorabilirsiniz, iyiyim." Kolunu bıraktım. Poşetleri gösterip "Bunlar senin için, üstündekilerden daha iyidir, gidip üstünü değiştir." dedim.

"Gerek yok, birazdan yıkamaya gönderdiğim çamaşırlar gelir."

"Aslı, bunları al ve üstünü değiştir. O kadar hâlin yoksa bunu seve seve yapabilirim."

"Böyle bir şeyi asla istemeyeceğimi biliyorsunuz."

"Bana siz demen inan çok rahatsız edici." diyerek, konuyu değiştirdim.

"Beni rahatsız etmiyor" dedi sinirle.

"Beni ediyor, bunu biraz daha sürdürürsen pişman olacaksın."

"Ne yapacaksınız Ege Bey, beni dövecek misiniz?"

"Her ne kadar aksine inansan da ben kadınları dövmem"

"İnanın çok rahatladım." Abartılı bir hareketle boşlukta elini salladı.

"Rahatlama, kadınları dövmem ama onlarla sevişmeyi severim ve sen, burada elimin altında olduğuna göre aklıma bunu sokmasan iyi edersin." Hırsla koltukta duran poşetleri aldı ve

odaya girdi. Arkasından baktım, gerçekten çok güzel kalçaları vardı. Beni yeteri kadar tahrik etmeye yetiyordu. Birkaç gün önce ellerimi o kalçalarda gezdirdiğimi düşündüm ve bu bile heyecanlanmama yetmişti. Sonrada kapıyı kilitledi. Güldüm kapının yanma gidip "Aklıma sevişmeyi sokma, yoksa o kilit inan bana, beni durdurmaz" diye bağırdım. O sırada kapıya bir şey daha çarptı. Tekrar güldüm.

Aslı, hırsla poşetleri alıp odasına girdi ve kapıyı kilitledi. Sonra da adamın dediklerini duydu. Televizyon kumandası, bir kere daha kapıya çarptı. Dövmeli serseri, onu kışkırtıyordu. Poşetleri, yatağa fırlattı. O pisliğin aldığı şeyleri, giymeyecekti. Ve bu odadan da çıkmaya niyeti yoktu.

Bir süre yataktaki poşetlere baktı ama kadınlık merakı galip geldi ve adamın kendisine ne aldığına bakmaya gitti. Bütün poşetleri yatağın ortasına boşalttı. Birkaç tane tişört ve şort almıştı ve bir tane eşofman, iki tane terlik. Kendisine sormadan bedenini nasıl bilmişti? Terliklerin numarasına baktı. Bu da ayak numarasıydı. Bir de iç çamaşırları vardı. İçerideki öküzün kendisine iç çamaşırı almasına inanamıyordu. Oldukça seksi şeylerdi. Bu adam kendisini ne sanıyordu? Daha Berk bile onu üç yıldır tanımasına rağmen ona böyle şeyler almamıştı. İçerideki adamla neredeyse tanışalı bir hafta olmamıştı. Onu nişanlısının öpmediği şekilde öpmüş, en mahrem yerlerini okşamıştı. Şimdi de aynı odada kalıyordu. Üstüne üstelik adam çarşıya çıkıp, ona bu seksi iç çamaşırlarını alıyordu.

Hasta hasta daha çok sinirlendi. Bir tanesini eline aldı. Ölçüsüne baktı. Tam bedenini nasıl olur da bilebilirdi? Üstelik oldukça kaliteli şeylerdi. Onu görmemişti hiç ama aldığı şeylerin hepsi tam da ona göreydi. Bir de görseydi, diye geçirdi içinden. Üzerinde fazla kadınsı giysiler olmasa da iç çamaşırları her za-

man seksi olmuştu. Onları giymeyi seviyordu. Kimselere göstermese bile.

Hakkını vermek gerekiyordu. Aldığı şeylere baktığında, en azından zevkliydi. Onun gibi erkekler, bir kadın için alışveriş yapmaz ve böyle iç çamaşırları da almazdı. Üstelik hastalığı süresince gerçekten onunla ilgileniyordu. Şimdiye kadar hiç kimsenin ilgilenmediği şekilde... Üzerindeki giysilerin rahatsızlığına bakınca, yataktaki ince şeyler gözüne daha da cazip görünmeye başladı. Bu sabah valizini açtığında son kıyafetlerini giymişti. İç çamaşırını yıkamak istemiş ama adamda banyoyu kullandığı için oraya asamamıştı. Oda servisine yıkamaları için çamaşırlarını vermişti ama ne zaman gelirdi kim bilirdi ki?

Sıcağa daha fazla dayanamadı. Üzerini çıkardı. İçine sutyen giymemişti ama adam görmesin diye askılı bir tişört giymişti. Onu da çıkardı. Bedeni, birden serinlemeyle ürperdi. Ten rengi dantelli sutyeni alıp giydi. Tam oturmuştu. Üzerine de adamın aldığı kısa kollu beyaz tişörtü giydi. Altına da mavi şortu... Aynada kendisine baktı. Herhâlde kendi almış olsaydı ancak bu kadar doğru beden alabilirdi. Ayaklarını da beyaz parmak arası terlikleri geçirdi. Bu da tam olmuştu. Yatağın üzerinde duran giysilerini, askıya asıp dolaba kaldırdı.

Yorulduğunu hissetti. Bugün dünden daha iyi olmasına rağmen yine de hastaydı. Yatağa çıkıp biraz uzandı. Gözlerini yumdu. İçerideki adama haksızlık yaptığını biliyordu ama o da kendisini çok sinirlendiriyordu. İstemese bile odadan çıktığında ona teşekkür etmeliydi. Onun yerinde başkası olsaydı ilgilenmezdi. O ise kendisi ile birlikte bu otel odasına tıkılmıştı. Ve şimdiye kadar da hiç de şikâyette bulunmamıştı. Biraz önce onu kırmış olsa da bu aldıkları için Ege'yi affedebilirdi.

Bir de Berk meselesi vardı. Berk'e haber verdiğini söylemesine rağmen bir kere bile merak edip onu aramamıştı. Adam gelmeden önce, babası ile kısa bir konuşma yapmıştı o kadar. Aslında ilk günkü izleniminin yanlış olduğunu görmüştü. Her ne

kadar onun tipi olmasa da o serseri görüntüsü ona çok yakışıyordu. Yüzündeki yaralarda artık onu eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Sert görüntüsünün aksine, içinde yumuşak bir kalp taşıyordu sanki. Onu sürekli iğnelese de ilgili biriydi. Kendi tişörtünü vermişti. Kıyafetleri ile rahatsız olduğunu anlamış ve gidip kendisine rahat şeyler almıştı. En önemlisi annesi öldüğünden beri hastalığında onunla ilgilenen ilk kişi olmuştu. Endişelenmişti ve belki de korkmuştu. Kendi kendine güldü, neredeyse adamdan hoşlanmaya başladığını söyleyecekti düşünceleri ona. Bacaklarını kendine çekip yatağın içinde kıvrıldı.

Hastalandığında bile babası Ege'nin yarısı kadar bile ilgilenmezdi. Direk iş verirdi, onu önemsemezdi. Kendisini yeniden küçük hissetti. Annesinin onunla ilgilendiği yaşlara geri döndü. Yüzünü ıslak havlu ile ıslatıp şakaklarını ovardı, annesi. Gözleri doldu. Bu ağlama huylarından bir an önce vazgeçmesi gerekiyordu ama son bir yıldır, olur olmaz her şeye ağlıyordu. Psikolojisi gerçekten iyi değildi. Bir bahane bulmazsa, yakında sevmediği ve onunla gerçekten ilgilenmeyen bir adamın karısı olacaktı. O da babası gibiydi. Sürekli işle ilgilenen biriydi ve annesi nasıl mutsuz olduysa o da mutsuz bir evliliği sürdürecekti.

Aklı içerideki adama kaydı. O tip erkekleri sevmezdi. Sertti, karşısındakini alaya alıyordu. Ama ondan iyi bir koca olurdu. Sevdiği kadını düşünecek bir erkek gibiydi. İlgiliydi, dikkatliydi ve en önemlisi harika öpüşüyordu. İlk başta yüzündeki yaralar ona itici gelse de şimdi neredeyse onları fark etmiyordu. Kollarındaki dövmeleri görmüştü. Dışarıda görse bu adama zengin demezdi. Daha çok dövmeli serseri derdi. Dövmeli serseri, dedi içinden ve gülümsedi. Kapının vurulmasıyla kendine geldi. Yataktan doğruldu.

"Evet."

"İlacının birini burada unutmuşsun ve içme vaktin geldi."

"Tamam." Yataktan kalktı. Aldığı giysiler içinde görecekti ama şimdi üstünü değiştiremezdi hele bu kadar rahat şeyleri

giymişken. Gidip kapıyı açtı ama aniden kalktığı için biraz başı dönmüş ve midesi bulanmıştı. Sendeledi içeri giren adamın gözünden bu kaçmamıştı. Onu tuttu, kendine doğru çekti.

"Aslı iyi misin?"

"Evet, biraz başım döndü. Yataktan aniden kalkınca oldu herhâlde." Onu tutarak, yatağa götürdü.

"Otur küçüğüm, şimdi geçer." Aslı birden irkildi. Adam ona yıllar önce annesinin kendisine seslenirken söylediği kelimeyi söylemişti. Bunu duymayalı kaç yıl olmuştu? En son annesinin öldüğü gün, onu okula yolcu ederken, annesi onu öpmüş, "Akşama görüşürüz küçüğüm." demişti. On dört yıldır bu kelimeyi ona hiç kimse söylememişti. Gözleri doldu. Bu kelime ona fazla gelmişti. Son birkaç gündür yaşadığı stres de buna eklenince gözyaşlarını daha fazla tutamadı ve ağlamaya başladı. Adam uzanıp onu kendine doğru çekti ve sarıldı.

Başı adamın göğsünde, ağlamasına devam etti. Nedense kendini tutamıyordu. O sırada adam saçlarını okşuyordu. Uzun bir süre bu şekilde kaldıktan sonra kendine gelebilmişti. Ağlamak istememişti ama o kelime dağılmasına yetmişti. Yavaş yavaş iç çekişleri durdu. Ama hâlâ adamın göğsüne başı dayalıydı ve onun kollarındaydı. Neden bu onu rahatsız etmiyordu? Nişanlı biri olarak yabancı bir erkeğin kolları neden ona huzur veriyordu?

Aslı, kapıyı açtığında dikkatimi çeken ilk şey; aldığım giysileri giymiş olmasıydı. Sonra birden sendeledi, düşmemesi için onu tuttum. Başının döndüğünü söyledi. Onu yatağın üzerine oturttum sonra da birden ağlamaya başladı. Ne yapacağımı şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Gerçekten de ağlayan kadınlardan son sürat kaçan biri olarak ne yapacağımı bilmiyordum. Ona sarıldım. Neden ağlamıştı? Onu da bilmiyorum. Kapıyı açtığın-

da gayet iyi duruyordu. Onu göğsüme bastırdım ve ağlamasının dinmesini bekledim. Konuşursam onu yine sinirlendirmek istemiyordum. Bir süre sonra hıçkırıkları dindi. Artık ağlamıyordu. Ama hâlâ başı göğsümdeydi ve bende hâlâ saçlarını okşamaya devam ediyordum. Sonunda kafasını kaldırdı. Bana baktı. Gözleri kızarmıştı. O kadar dayanılmaz duruyordu ki içimden onu daha da sarmak gelmişti.

"Ne oldu Aslı?"

"Bana bir daha küçüğüm deme." dedi iç çekerek. Hâlâ kollarımdaydı ve bunu fark ettiğini sanmıyordum. Eğer fark etseydi, hızla benden uzaklaşırdı. "Bütün bu ağlama bunu için miydi?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü annem bana böyle seslenirdi."

"Özür dilerim." Özür dilememe şaşırmıştı, ona çok daha kötü şeyler söylemiştim ve hiçbirinden de özür dilememiştim ama basit bir kelimeden özür dilediğim için bu bana şaşırmış bir şekilde bakmasına yetmişti. Bilmeden de olsa ona annesini hatırlatmıştım. Onu özlediğini ise gözlerine baktığımda anlamıştım.

"Onu çok özledim." dedi. Sesindeki özlem, hissedilmeyecek gibi değildi.

"Ne hissettiğini anlayabiliyorum, ben de ailemi çok özlüyorum."

"Tüm bu yıllarda kaybolmuş gibiyim. Kendimi sahipsiz ve kimsesiz hissediyorum. Bazen o arabada bende olmalıydım diyorum, onunla birlikte olmalıydım. Beni o sabah okula bırakmak istemişti ama ben servisle gitmek istemiştim. Eğer beni okula bıraksaydı belki de bu kaza olmayacaktı. Ya da belki ben de onunla ölebilirdim. Hayatımda beni düşünen tek insandı o."

Saçlarını okşamaya devam ediyordum, sonra tekrar ağlamaya başladı. Bir süre daha aynı pozisyonda kaldık ve hıçkırıkları dinince tekrar konuştu.

"Artık fotoğraflara bakmadan yüzünü bile hatırlayamıyorum. Onu unutmak üzereyim ve bundan çok korkuyorum, onu unutmaktan korkuyorum. Onun için sürekli evde fotoğrafına bakıyorum." diyerek tekrar ağlamaya başladı.

Aynı acıları çekmiştik. Aynı kaybolmuşluk hissini yaşamıştık. Aynı şeyleri hissediyorduk. Sevdiğimiz insanlarla birlikte ölmeyi diliyorduk. Bu kıza, neden bu kadar ilgi duyduğum ortadaydı. Onda kendimi görüyordum. Bütün o güçlü duruşunun altında, kırılgan bir ruh taşıyordu ve nerede kopacağı belli olmayan, ince bir iple hayata bağlıydı. Aynı benim gibi... Bizim gibi büyük travmalar yaşamış insanlar, bir süre sonra intihar etmeye meyilli tipler oluyorlardı. Ne yazık ki istatistikler bu yöndeydi. Ben kendime geldikten sonra, uzun bir süre intihar etmeyi düşünmüştüm. Beni ayakta tutan; şimdi kollarımda olan bu kızdan ve babasından alacağım intikamdı. Aslı'yı ayakta tutan neydi? Bunu bilmek istiyordum.

Ellerimi, yüzünün iki yanına koyarak onu kendime doğru yaklaştırdım. Yanaklarındaki gözyaşları parmaklarımla sildim. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Her ikimizde gözlerimizi çekemiyorduk. Hâlâ yüzü ellerimin arasında bana bakıyordu. Başparmağım dudağının kenarına doğru kaydı. Parmaklarımı dudağının üzerinde gezdirdim. Yavaşça eğildim, yüzü ellerimin arasında tutup, dudaklarını öpmeye başladım. Aldığım ilk tat; tuzlu gözyaşlarının tadıydı. Öpüşüm şehvet içermiyordu, daha çok birisini sakinleştirir gibiydi. "Seni anlıyorum, bende aynı hisleri yaşıyorum." der gibi öpüyordum. Dudakları dudaklarımın altında hareketlendi. Bana karşılık vermesi öpüşmeme derinlik katmamı sağladı. Kollarımdaki bu kızla sevişmek ve onu böyle öpmek neden bana yanlış görünmüyordu? Cevaplarım belliydi aslında. Birincisi; o yirmi iki yıldır intikam almak istediğim adamın kızıydı ve intikamım onu da kapsıyordu, ikincisi de; o benim en yakın dostumun nişanlısıydı. Onunla daha konuşmamıştım ve kızın onun için ne ifade ettiğini bilmiyordum.

Şu anda onu öperek, arkadaşıma ihanet ediyordum ama bu bile yanlış gelmiyordu. Doğru bir şeymiş gibi geliyordu ve beni iyi hissettiriyordu. Ruhumda biraz kalmış ve derinlere gömülmüş iyi hislerimi yeşertiyordu. Ruhlarımız benzer ya da aynı acılarla yoğrulduğu için mi bilmiyorum ama dudaklarım onun dudakları üzerinde gezerken, bana hissettirdikleri tam da buydu. Birden inledi. Bu beni daha da tahrik etmeye yetmişti. Öpüşüme karşılık veriyordu ama onu ne engelliyordu bilmiyorum ve birden kollarımda kasıldı.

Onu bıraktım, hâlâ kollarımdaydı ama artık öpüşmüyorduk. Gözlerini yavaşça açtı. Şimdi yine birbirimizin ruhlarını görür gibi bakıyorduk. Ona gülümsedim, aynı şekilde karşılık verdi:

"Ben nişanlıyım" dedi. Benden çok kendine hatırlatıyor gibiydi. Ona sarıldım. Şu anda onu bırakmak istemiyordum. Biliyordum ki bundan sonra ilişkimiz, daha farklı olacaktı.

"Bunu bana mı hatırlatıyorsun, yoksa kendine mi?"

Cevap vermedi. Kollarımdan sıyrıldı, ben de ayrılmasına izin verdim. Ayağa kalktı. Bense yatağın kenarında oturmaya devam ediyordum, tam karşımda duruyordu. Onu uyarmalıydım, benden uzak durması için. Ben kötüydüm, geçmişimde çok kötülük vardı. Bu saatten sonra iyi olmak istemiyordum. Babasını mahvedecektim, onu da mahvetmek istiyordum. Ama şimdi ona bakarken, aslında onu korumak istediğimi anladım. Yoksa içimdeki intikam ateşi, benimle birlikte onu da yakacaktı. Kafamı kaldırdım."Benden uzak durmalısın, Aslı."

"Neden?" diye fısıldadı.

"Ben sana göre biri değilim. Onun için benden uzak durmalısın."

"O zaman, sen de benden uzak dur."

"Bunu denemediğimi mi sanıyorsun? Ama gördüğün gibi senden uzak duramıyorum." Kızardı. Yaptığım itiraf onu şaşırtmıştı. Ayakta durmuş bana bakıyordu. Askılı bluz ve kısa şortunun içinde ne kadar baştan çıkarıcı göründüğünün farkında

değil gibiydi. Bu kız her geçen dakika beynime daha çok giriyordu. Huzursuz etmesi gerekirken beni rahatlatıyordu. Tek kelime etmeden bakmaya devam ediyordu.

"Ben de uzak durmak istemiyorum" dedi fısıltıyla. Şimdi aynı şaşkınlığı ben yaşıyordum. O da benden uzak durmak istemiyordu. Yine de birimizin aklının başına gelmesi gerekiyordu.

"Bu doğru değil, daha birkaç saat öncesine kadar benden nefret ediyordun."

"Beni kızdırdığında hâlâ ediyorum." Güldüm. Söyledikleri o kadar masumdu ki. "İyi misin?"

"Evet."

"Aldıklarımı giydiğin için teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim, çok güzeller." Bu arada dikkatimi çeken bir şey vardı. Artık bana siz demiyordu. Nedense bu daha da sevinmeme neden oldu.

"Hadi git yüzünü yıka." diyerek onu banyoya doğru yönlendirdim. Banyoya doğru giderken arkasından baktım. Bu kadar kısa sürede onun arkasından bakmakla bile mutlu olan bir sersem olmuştum. Böyle birine nasıl dönüştüğümü ben bile anlayamadım. Daha bir gün önce, bu geziyi ona zehir edeceğimi düşünürken, şimdi ne olmuştu? Nasıl olmuştu da artık ona bakarken intikam duyguları aklıma gelmiyordu? Onu uyarmama rağmen, benden uzak durmak istemediğini söylemişti. Bu yanlıştı. Bunu benim hasarlı beynim bile anlarken neden o anlamıyordu? Neyim ona cazip gelmiş olabilirdi? Yakışıklı değildim, karşılaştırılacak olursa nişanlısının yanında fark edilmezdim bile. Yoksa babasının dediğini mi yapıyordu? Kadınlığını benim üzerimde kullanmaya mı karar vermişti? Bu kadar iyi rol yapabilir miydi? bıraktığı yerde oturuyor, bunları düşünüyordum. Yola çıkarken onun şaşırtacak, üzecek ve burnunu sürtecektim. Şimdi ise ne yapacağımı bilmez durumdaydım.

Aslı banyoya girdiğinde aynada kendisine baktı. Ufacık bir kelime, nasıl da dağılmasına neden olmuştu. Kendini resmen kaybetmişti. Annesinin yıllar önce ona söylediği "küçüğüm" kelimesini adamın ağzından duymak, tam da annesinin söylediği gibi sıcacık ve sevgi dolu olarak duymak, onun anneli yıllarına savrulmasına yetmişti. Annesinin kollarına sığınır gibi adamın kollarına sığınmıştı. Daha birkaç saat önce bu adamdan nefret ediyordu. Yıllardır bu kadar ağlamamıştı, adamla tanışana kadar. Gözyaşlarını hiç kimsenin görmesine izin vermemişti. Hep güçlü Aslı imajını çizmiş ve bunu yıllarca korumuştu. Nasıl olurdu da birkaç gündür tanıdığı adamın yanında bu kadar çok gözyaşı dökebilmişti? Bu adam, sadece bir kelime ile onu ağlatma gücüne sahipti. Onu kollarına aldığında, başını göğsüne dayayıp, ağladığında ve o saçlarını okşarken kendisini annesinin kollarında sanmıştı. Onu öptüğünde bir tek şey anlamıştı. Kesinlikle Berk ile evlenmeyecekti.

Ne yapacaktı bilmiyordu. Biraz önce onu öperken ona karşılık vermişti ve adamın bunu anladığına emindi. Neden bu yakınlık ona yanlış gelmiyordu? Onunla öpüşürken neden Berk aklına gelmiyordu? Bu normal değildi. Adam onu bırakmasa bile kendisi onu uzaklaştıracak gücü yoktu. Onu istemişti, hem de çok. Yirmi beş yıldır, hiçbir erkeğe duymadığı ilgiyi ona karşı nasıl olur da duyardı?

"Annemden sonra beni düşünen biri var." diye geçirdi içinden. Hasta olduğunda ona bakmıştı. Onunla ilgilenmişti ve Aslı iyileşip buradan gitmek istemiyordu. Acaba yanlış düşünür müydü? Kadınlığını kullandığını sanabilir miydi? Bu konu ilk günden sonra hiç açılmamıştı. Ayrıca ondan uzak durmasını istemişti. Ondan uzak durmak istemiyordu ki. Onu istiyordu. Bunu kendine itiraf etmesi, canının daha da yanmasına neden oldu.

15

Akşam yemeklerimizi, aşağıya inmek istemediği için yine odada yedik. Bugünkü ağlama krizinden sonra, Aslı banyodan çıktığından beri, kendini iyi hissetmediğini söyledi. Yüzü gerçekten de solgun duruyordu ama ateşi bu öğleden sonra hiç çıkmamıştı. Şimdi karşılıklı oturmuş yemeklerimizi yiyorduk. Her zamanki gibi yine yemeği ile oynuyordu.

Öğleden sonrası, kafamda durmadan dönüp duruyordu. Onu bırakmasaydım, dur demeyeceğini biliyordum. Ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyordum ama onu arzuluyordum ve tek düşündüğüm; onunla çılgınlar gibi sevişmekti. Bunu aklımdan atamıyordum. Ayrıca Berk ile konuşmamış olmak, beni rahatsız etmeye başlamıştı. Ya bu kızı sevdiğini ve ondan ayrılmak istemediğini söylerse ne yapacaktım? Ondan vazgeçebilecek miydim? Sonuçta vazgeçmeliydim ama vazgeçmek istemiyordum. Aslı'daki bir şey bana iyi geliyordu. Bunun ne olduğunu henüz bilmiyordum ama karşımda oturan bu mutsuz kadını mutlu etmek istiyordum. Düne kadar acı çekmesini görmek için elimden geleni yaparken, nasıl olurdu da şimdi mutlu olması için elimden geleni yapabiliyordum? Bana ne olduğunu anlamış değildim. Kafamın bu kadar karışmış olması, beni iyi etkilemiyordu.

Ne zamandan beri böyle düşünüyordum? Mutsuz etmek ve üzmek için burada olduğum birini, ne zamandır mutlu etmek istiyordum? David haklıydı Aslı kafamı karıştırıyordu. Yaptığı itiraf ile benden uzak kalmak istemediğini söylemesi, içten içe beni sevindiriyordu. Onu istediğim gibi o da beni istiyordu. Ama yine de mutlu değildim. Bu yanlıştı ona bu kadar ilgi duymam yanlıştı. Asıl büyük yanlış ise onunda bana ilgi duymasıydı.

"Orada rahat ediyor musun?" diye sordu. Konuşması, düşüncelerimi böldü. İlk önce ne dediğini anlayamadım, kafamı kaldırıp ona baktım. Anlamadığımı anlamıştı.

"Kanepede rahat ediyor musun?"

"Evet, idare ediyor."

"Gerçekten iyiyim, istersen kendine başka bir oda tutabilirsin"

"Ben iyiyim."

"Her şey için teşekkür ederim"

"Önemli değil." Benden aldığı kısa yanıtlar daha fazla konuşmasını engelledi. Onun konuşmak istediğini seziyordum ama nedense bu akşam onunla konuşmak istemiyordum. aklımda onu öpüşüm vardı. Bu kısa öpüşler bana yetmiyordu. Daha fazlasını istiyordum, onunla sevişmek istiyordum. İçinde kaybolmak istiyordum. Benim olmasını istiyordum. Şimdiye kadar bedenine dokunmuş bütün erkekleri unutturmak istiyordum. Yemeklerimizi bitirdiğimizde "Biraz dolaşmaya çıkacağım, geç gelirim." dedim.

"Tamam."

"Sana iyi geceler" deyip odadan çıktım. Koridorda derin bir nefes aldım. Mümkün olan en uzak yere gitmek istiyordum. Onun kokusunu duymayacağım kadar uzak yere... Ya da birini bulmalıydım. Bir kadın, belki birisi ile birlikte olursam onu bu kadar arzulamazdım. Uzun zamandır biriyle birlikte olmamıştım. Onun için Aslı'yı bu kadar arzulamış olabilirdim. Yemek boyunca onu öpmemek için kendimi zor tutmuştum.

Aslı, bu öğleden sonra kendisine şefkatle davranan adama ne olduğunu merak etti. Üstelik öpüşmeleri harikaydı ve hiç bırakmasını istememişti. Eğer Ege durmasaydı asla dur demeye-

ceğini anlamıştı. Ne olmuştu da bu akşamki yemekte bu kadar uzaktı? Onu düşünmeyecekti. Hasta da olsa son zamanlarda, hiç bu kadar ilgi görmemişti. Ve bu zoraki tatil ona iyi gelmişti. Bir süre televizyona baktı. Bir film yakaladı ve onu seyretti. Uykusu gelmişti, saate baktı birdi ve yardımsever serseri gelmemişti. Yatmadan önce, gece havasını içine çekmek için balkona çıktı.

Havuz kenarındaki barda insanlar oturuyordu. Müzik sesi çok kısık olarak geliyordu. Rahatsız edecek kadar değil ve gecenin sessizliğinde güzel geliyordu, kulağa. Hava sıcaktı. Sonra onu gördü. Barda oturuyordu. Yanındaki kadınla konuşuyordu. Kadının arkası dönük olduğu için yüzü görünmüyordu ama uzun siyah saçları vardı. Bar taburesinin üstünde dimdik oturmuştu. Sonra kadın, adama doğru döndü, yüzü belli değildi. Ama kafaları birbirine çok yaklaşmıştı. Adam eğilerek kulağına bir şeyler söyledi, kadın ise söylediklerine kahkaha ile karşılık vermişti. Sesleri duymasa da kadının güldüğünü görebiliyordu. "Kadın düşkünü dövmeli serseri!" dedi içinden, kendisini burada sinir ederken başka kadınları güldürebiliyordu. Sonra birlikte kalktılar, kadın tabureden kalkarken sendeledi. Neredeyse yok denecek kadar kısa bir mini etek giymişti. Adam hemen onu tuttu. Bu kadın için yeterli bir yakınlaşma olacak ki adamın koluna girerek ona daha da yaslandı ve birlikte yürümeye başladılar. Havuzu geçince durdular ve öpüşmeye başladılar. Kısa bir öpüşmeydi sonra tekrar sarmaş dolaş otele girdiler.

Aslı, sinirden tırnaklarını kemirmeye başladı. Nasıl yapardı? "Sapık serseri!" Ona küçüğüm dedikten sonra, gidip nasıl başka bir kadınla sevişirdi? Kendisi burada hastalıkla uğraşırken nasıl başka kadınlarla oynaşırdı? Ona bakması gerekmiyor muydu? Gerekiyor muydu? Durakladı. Onun hiçbir şeyi değildi. Üstelik gereğinden fazla ilgi göstermişti. Ondan hoşlanan kadınlar elbette ki olacaktı. Neden onunla vakit geçirsindi ki? Kendisi ilk önce adamın suratındaki yaralardan, ürkmüş olabilirdi ama

kadınların bunu gördüğü yoktu. Hangi kadın vücudundan seks fışkıran bir erkekle birlikte olmak istemezdi ki?

"Ne yaparsa yapsın, beni ilgilendirmiyor." dedi içinden ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Onu ilgilendiriyordu. Kendisi buradayken neden başka kadınlara bakıyordu ki? Sonra kendi kendine güldü. Kendisi ile sevişmek istese evet mi diyecekti yani? Der miydi? Bugün öpüşürken bırakmasını istememişti. Nesi vardı böyle? Nişanlıydı. Ne olduğuna karar veremediği serseri ile birlikteyken Berk aklına bir kere olsun gelmiyordu. Birkaç gündür tanıdığı adamı kıskanmış olamazdı. Kıskanmış mıydı yoksa? Evet, kıskanmıştı!

Bu adam kalbine nasıl bu kadar hızlı sızmıştı? Ona âşık olmak üzereydi. Üzere miydi güldü, resmen âşık olmuştu. Bunca sene hiçbir erkeğe yakınlık duymadığı hâlde, bu adama bu kadar kısa sürede nasıl âşık olurdu? Bu dünyada bir sürü erkek varken neden kendisini sürekli olarak sinir eden bir adama âşık olmuştu ki? Üstelik ona iyi bile davranmıyordu. İlk başlarda ondan nefret eder gibi bakıyordu. Bu kadar sinir olduğu ve nefret ettiği bir adama, dört günde âşık olabilir miydi? "Allah'ım..." diye düşündü, "Ne yapacağım?" Yirmi beş yıllık yaşamında âşık olunmayacak tek erkeği eliyle koymuş gibi bulmuştu. Bu şaka olmalıydı. Onu o kadınla görmesi bütün sinirlerini bozmaya yetmişti. Ne bekliyordu ki kendi gibi ona âşık olmasını mı? Berk'e bu adama duyduğu hislerin hiçbirini duymuyordu.

O sinirle ve hayal kırıklığıyla, içeriye girdi. Odasına girip üstündekileri çıkardı. Adamın kendisine aldığı askılı, mini geceliği giydi ve yatağa girdi. Kapıyı kapatmamıştı. Gelirse duysun istiyordu. Tabi ateşli esmerin yatağından çıkıp gelebilirse! Buna hakkı yoktu. Ege onun değildi. Amerika'daki hayatında biri var mıydı bilmiyordu. Bu kadar rahat bardan kadın kaldırdığına göre kimse yoktu anlaşılan. kalbi nasıl yapar diyordu? Kendine ihanet ediliyormuş gibi hissetti.

Hâlbuki Berk'i birkaç kere başka kadınlarla oldukça samimi olarak görmüştü ama umurunda bile olmamıştı. Bunu için ona hesap bile sormamıştı. "Kendi kendini kıskanç bir kadın değilim." diye teselli etmişti. Ama bunun doğru olmadığını bu gece anlamıştı. Onu havuzun kenarında o kadını öperken gördüğünde kıskanmıştı, hem de çok fazla. Şimdi kendisini öpen o dudaklar o kadının dudaklarını öpüyordu; kendisini okşayan o eller, o kadını okşuyordu. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Acı çekiyordu. "bana bunu nasıl yapar?' diye düşünerek sonunda uykuya kaptırdı kendini.

16

Odadan çıktıktan sonra uzun bir süre deniz kenarında yürüdüm. Hiçbir şey düşünmeden, sadece dalgaların kıyıya vuruşunu, dinleyerek yürüdüm. Eğer düşünürsem aklım odadaki kıza kayıyordu. Onu bu kadar isterken, onun da beni istediğini bilirken, aynı odada nasıl kalacaktım? Sonra otele döndüm. İki saatlik uyku ile durmam, vücudumun yorulmasına neden olmuştu. Beynim uyumak istemese bile vücudum dinlenmek istiyordu. Son kez havuz kenarındaki barda bir tek atıp, yukarıya çıkacaktım. Barda otururken bir ara odaya doğru baktım ışık yanıyordu. Aslı, ayaktaydı demek. Uyumasını bekleyebilirdim. Onu görmek istemiyordum. Onu gördüğümde, o minicik şortunun içinde ve askılı bluzu ile bana bakarken onu yatağa atmak geçiyordu, içimden. Hoş onları da ben almıştım ya. Neden gidip öyle giysiler aldıysam artık... Pantolonu ve gömleği belki beni bu kadar tahrik etmezdi ama yanıldığımı biliyordum. O pantolonun içinde bile beni uyarmaya yetiyordu. O gözleri ve burnunun kızarmış hâli bile bana cazip geliyordu. Aslı'nın her hâli, beni kendine çekiyordu. Bu zorunlu tatili daha fazla uzatmanın anlamı yoktu. Yarın kendisini iyi hissederse, yola çıkmalıydım. Onunla baş başa üstelik aynı odada kalmak, sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Üstelik kızı o kadar çok arzuluyordum ki ona bakarken bile sertleşiyordum.

Bunları düşünürken, yanımdaki tabureye seksi bir esmer oturdu. Tam benim tipimdi: Cıvıl cıvıl ve ateşli... Biraz sohbet ettik ve gecenin ilerleyen saatlerinde epey de içmiştik. Odasına çıkmayı teklif ettim, kabul etti. Bardan beraber kalktık. Sendeledi, düşmesin diye onu tuttum. Bir ara bakışlarım odaya doğru

kaydığında, Aslı'yı gördüm balkondaydı ve direk bize bakıyordu. O kadar mesafeden benim ona baktığımı görmüş olamazdı ama onun, bizi gördüğüne emindim. O sırada kollarımdaki kadını öptüm. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Kadın, kör kütük sarhoştu. O da hemen karşılık verdi. Fazla uzatmadan onunla birlikte otele girdim ve onun odasına çıktım.

Odaya girer girmez kadın panter kesilmişti. Hızla başımdan tişörtümü çıkardı. Kendisinin askılı tişörtünü fırlatıp attı. Üstünde başka bir şey kalmamıştı. Gerçekten hoş göğüsleri vardı. Ne istediğini bilen kadınlardan her zaman hoşlanmışımdır. Hemen dudaklarımız birleşti. Onu yatağa attım ve üstüne doğru eğildim. Elim göğsüne doğru gitti ve dudaklarına saldırdım ama gözümün önünde tek bir yüz vardı Aslı'nm yüzü... Bana o güzelim gri mavi gözleriyle bakıyordu. Onun yüzü gözümün önündeyken yapamadım. Evet, altımda istekli bir kadın varken ben yapamadım. Aslı'nın yüzü gözümün önündeyken başka bir kadınla sevişemedim. Bu kız bana ne yapmıştı böyle? Kadın isteksizliğimi anlamış olmalıydı. Bana ne olduğunu sordu. Ona gitmem gerektiğini söyledim. O kadar şaşırmıştı ki daha fazla açıklama yapmaya gerek yoktu. Yerden tişörtümü alıp giydim ve odadan çıktım.

Lobiye indiğimde, otelin dışına çıkarak gece havasını içime çektim. Sessizlik ve karanlık... Aynı ruhum gibiydi. Denizin kıyıya vuran dalgasını duyuyordum. Hayatımda o şekilde kıyılara vuruyordu. Hayatımda ilk defa benimle sevişmek isteyen bir kadını reddediyordum. Bahanem de çok hoştu. Bana bakan ve ruhumu gören bir çift güzel göz için esmer olanı bırakmıştım. "İntikam!" diye düşündüm. İntikamımın bir parçası iken bir anda tam tur tersine döndürmüştü beni, Aslı. Onu korumak istiyordum. Babasından, nişanlısından ve onu üzen herkesten... Peki, onu benden kim koruyacaktı?

Saat ikiye doğru odaya çıktım. İçeri girdiğimde Aslı'nın odasının kapısı açıktı. Hiç tepki vermediğine göre uyuyordu

herhâlde? Odaya girdim ve yatağın baş ucunda biraz durdum o kadar masumdu ki. Burnunun ucu kızarıktı ve yanaklarında gözyaşlarının izi vardı. Uykuya dalmadan önce yine ağlamıştı anlaşılan. Ama bu sefer neden ağlamıştı ki? Onu üzmek için yanında bile yoktum. Onu nasıl üzebilirdim? Büyürken, benimle benzer acıları yaşamış bu kızı, nasıl mahvedecektim? O gözlere bakıp onu rezil edebilir miydim? Benim aldığım geceliği giymişti. Oda sıcaktı ve üstünü açmıştı. Gecelik yukarı sıyrılmıştı ve bacakları olduğu gibi görünüyordu. Yan yatmıştı ve poposu açıktaydı. Askısı kaymıştı göğsünün biride oldukça net görünüyordu. Çok seksi ama bir o kadar da masum... Çarşafı üstüne örterek ve odasının kapısını aralık bırakarak dışarı çıktım.

Tişörtümü ve pantolonumu çıkarak kanepeye uzandım. Üstümde sadece baksırım vardı. Nasıl olsa o uyanana kadar ben çoktan uyanmış olurdum.

Aslı'yı ne uyandırdı bilmiyordu ama yatakta doğrulduğunda, içeriden gelen inleme ve sayıklamalara uyandığını anladı. Ay ışığı, odaya gümüşümsü bir ışık yaymıştı. Bu ışıkta her şey daha düşsel görünüyordu. Yavaşça yataktan kalktı. Yatarken kapıyı açık bırakmıştı ama şimdi aralıktı. Demek ki Ege o kadınla sabahlamamış, işini bitirip dönmüştü. Kapıyı açarak odadan çıktı. Bu oda da ay ışığından nasibini almıştı ve kanepede sırt üstü yatan adamın üstüne vuruyordu. Adamın yattığı kanepeye doğru yürüdü. Kâbus görüyor olmalıydı. "Yapma baba!" diye sayıklıyordu. Ter içinde kalmıştı. Üstünde baksırından başka bir şey yoktu. Vücudu muhteşemdi. Bir gram bile yağ yoktu. Tamamen kaslıydı. O vücut, biraz önce bir kadına hayatının sevişmesini yaşatmış olmalıydı. Uyandırıp uyandırmamaya karar veremedi. Ama rüyasında ne görüyorsa acı çektiği belliydi. Üstüne doğru eğildi, kolunu tutarak sarstı ama uyandıramadı.

Biraz daha yanaştı, tekrar o sert kolu tuttu ve onu tekrar sarstı, aynı zamanda "Ege..." diye ismini söyledi. Ama adam bir türlü uyanmıyordu, biraz daha üstüne eğilip "Ege!" diye bağırdığında, adam birden gözlerini açtı. Geriye doğru gitmesine fırsat kalmadan, onu kolundan tutarak kendine doğru çekti. Dengesini yitiren Aslı, sırt üstü yatan adamın üstüne düştü. Adam sinirli görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Hiçbir şey, kâbus görüyordun, uyandırmaya çalıştım." dedi şaşkınlıkla ve sert bedenin üstünde yattığının farkına vararak, utandı. Adamın üstünden doğrulmaya çalıştı ama Ege o kadar sıkı tutuyordu ki kımıldayamadı. Göğüsleri, adamın sert göğsünde eziliyordu ve kolları, mengene gibi onu sarmıştı.

"Bırak beni canım acıyor." diyebildi.

Rüyamda, yine babamı görüyordum. Elinde tabanca, gözlerimin içine bakıyordu ama o gözler babama ait değildi. Bana "Üzgünüm oğlum." demiş ve tetiği çekmişti. Düşüyordum ve şakağımı masaya vurduğumu hatırlıyordum. Acı varlığı beynimde inanılmaz derecede yüksekti. Sonra birisinin kolumu sarstığını duydum ve bana 'Ege!' diye bağırıyordu. Gözlerimi açtığımda üstümdeki gölgeyi gördüm. Düşmanımın gözlerinin renginde, bana bakıyordu. Kolundan tuttuğum gibi kendime doğru çektim. Olduğu gibi üzerime doğru düştü. Kendime geldiğimde, onun Aslı olduğunu anladım. Kocaman gözlerle bana bakıyordu. Korkmuştu. Ne yapmaya çalışıyordu? Biraz önce bu kız, içeride uyumuyor muydu?

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Beni duyduğunda irkildi. kollarını tutuyordum ve boylu boyunca üzerimde uzanıyordu.

"Hiçbir şey, kâbus görüyordun, uyandırmaya çalıştım" dedi. O zaman neden burada olduğunu anladım. Rüyamda bağırmış

olmalıydım, onu uyandırmış ve buraya gelmesini sağlamıştım. Kendime geldiğimde, onun o muhteşem vücudunu daha çok hissettim. Göğüslerinin yumuşaklığını göğsümde hissediyordum. Bana "Bırak beni canım acıyor." dediğinde, kollarını aynı sertlikle tuttuğumu fark ettim. Hemen bıraktım ve üstümden kalkmasına yardım ettim. Bende kalktım, ikimizde kanepede yan yana oturuyorduk. Ter içinde kalmıştım. Böyle kâbuslar yaşamımın bir parçasıydı. Vurulma anımı o kadar çok görüyordum ki, yıllar içinde alışmam lazımdı ama her defasında sanki yeniden oluyormuş gibiydi. Hâlbuki hep kendim uyanırdım, bu sefer beni o uyandırmıştı.

"Özür dilerim, canını acıtmak istemedim." dedim. Elimi alnıma götürüp, terimi sildim. Üzerimde sadece baksırım olduğunu gördüm yavaşça Aslı'ya baktım. Rahatsız olmuş gibi durmuyordu.

"Önemli değil, belki o kadar bağırmamalıydım ama acı çekiyor gibi bir hâlin vardı."

"Güzel şeyler gördüğüm pek söylenemez."

"Anlatmak ister misin?"

"Hayır."

"Pekâlâ, seni yalnız bırakayım." diyerek kalkmak istedi ama kolundan tuttum.

"Lütfen biraz daha kal." Bunu neden dediğimi bilmiyorum sanki beni yalnız bıraktığında tekrar aynı şeyleri göreceğimden korktuğum için mi, yoksa bedenimin üstünde hissettiğim o sıcak yumuşaklık için mi bilmiyorum ama beni bırakmasını istemedim. Ona dokunmasam bile yanımda kalsın istedim. Bana bakıp sadece "Üşüyorum." dedi.

Hastaydı ya da iyileşmeye çalışıyordu. İki gündür otel odasından dışarı çıkmamıştı. Bencilliğim yüzümden tekrar hasta olmasını istemiyordum.

"Tamam. Hadi git, uyandırdığım için özür dilerim" dedim. Yerinden kalktı, bir adım attı ve tam karşımda durdu. Bana eli-

ni uzattı. Uzattığı eli tuttum. Yumuşacık ve sıcacık... Kalktım. Elimi bırakmadan beni içeriye götürdü. Yatağa oturdu. Bende yanma oturdum.

"Ben çocukken çok kâbuslar görürdüm. Odamdaki şifonyerin çekmecelerinde, yaratıkların yaşadığına inanırdım. Çünkü kâbuslarımda, hep oradan çıkıp gelirlerdi. Yalnız kaldığımda onların tekrar geri geleceğinden korkardım, onun için kâbus gördüğüm zamanlarda annem benimle yatardı. Tekrar görmeyeyim diye." diyerek bana baktı. Ay ışığında yüzü o kadar solgun duruyordu ki düşlerden çıkıp, gelmiş perilere benziyordu. Sonunda bana hafifçe gülümsedi ve fısıltı hâlinde "İstersen burada kalabilirsin." dedi.

Onunla yatmamı mı istiyordu? Anlayamadım. Yan yana yatağın kenarında oturuyorduk. İstemediği bir şeyler yapıp onu sinirlendirmek ya da üzmek istemiyordum. Üstelikte bu kadar yakınlaşmış, çok özel bir şeyleri paylaşmışken.

"Burada yatmamı mı istiyorsun küçüğüm?"

Gülümsedi. "İstersen yatabilirsin, yatak ikimiz için bile büyük." Yatağa girdi ve kenara kaydı. Bir süre ona baktım. O yatakta ona dokunmadan yatabilir miydim? Bilmiyordum ama ona yakın olmak istiyordum. Bana açtığı tarafa uzandım. Sırt üstü dönerek kolumun birini başımın altına aldım. Gözlerim tavana bakıyordu. Bu saatten sonra uyumayacağımı biliyordum. Bir şey demedim. O da bana dönerek yatmıştı. Nefesini duyabiliyordum.

"Anlatmak istersen dinlerim" diye fısıldadı.

Ona bakmadan konuştum. "Anlatılacak hoş şeyler değil."

"Sık görüyor musun?"

"Ara sıra."

Bir süre hiç sesini çıkarmadan, bana dönerek yattı. Benim aklım ise birkaç gün önceye gitti. Geziye çıktığımızda, ona bu kadar yakın olacağım hesapta yoktu. Ama şimdi aramızda mesafede olsa aynı yatakta yatıyorduk.

"Ne zaman geldin?" diye sordu.

"Saat iki gibiydi."

"Seni gördüm." dedi ve sustu. Ona doğru döndüm. Gördüğünü biliyordum. Bir şey demedim, devam etti:

"O kadınla öpüşüyordun." Hâlâ ona bakıyordum, bu konuyu neden açmıştı ki bir anlam veremedim. Gülümsedim.

"Yoksa kıskandın mı?" diye sordum ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. Aramızda güzel bir büyü oluşmuştu ve ben bunu diyerek onu bozmuştum.

"Hayır, neden kıskanayım ki? İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet, oldukça iyiydi." diyerek, yalan söyledim. Hiçbir şey olmadı desem, nedenini sorabilirdi. O zaman ne diyecektim? Seni düşünmekten yapamadım mı? Ona bakmaya devam ediyordum. O da bana bakıyordu. Bakışlarından bir şey anlayamadım ama üzgün duruyordu. Ne yani kadınla öpüşmem onu rahatsız mı etmişti? Gülümsedim, o da bana gülümsedi ve ona doğru döndüm. Elimin biri onun kolunun üstüne doğru hareket etti. Kolunda durduğunda kolunu okşamaya başladım. Kolunu çekmedi. Gözleri gözlerime kilitlenmişti. Onu öpsem ne hissederdi? Yataktan kalkmamı ister miydi? Bunları düşünürken, dudakları aralandı ve bana "İyi geceler!" dedi.

Elimi çektim, ben de ona "İyi geceler küçüğüm..." dedim. Gülümsedi. Tekrar sırt üstü döndüm. Hiç konuşmadık, bir süre sonra uykuya daldı. Tekrar ona doğru döndüm. Birbirimize dokunmuyorduk ama aynı yatakta yatmak bile bana huzur veriyordu. Hayatımda ilk defa bir kadınla, aynı yatakta yatıyordum ve sadece uyumak için. Genelde kadınlarla uyumazdım, onlarla sevişir ve kendi yatağımda uyurdum. Onu seyrederken gün ağarmıştı. Birden uykusunda döndü ve bana sarıldı. Kolu göğsümün üstündeydi, bacağının biri ise benim bacağımın üstünde. Sıcacıktı ama ateşi yoktu. Teninin sıcaklığı beni şaşırttı. Buz gibi duran kızın bu kadar sıcak olacağını tahmin etmemiştim.

Ona doğru biraz daha sokuldum ve ben de ona sarıldım. Ka-

fası boynumdaydı. Yanağı göğsüme değiyordu. Gözlerimi yumdum. Huzur, özlediğim bir duyguydu ve böyle bir şeydi demek. Uyanana kadar, bende yataktan çıkmamaya karar verdim. Kollarımda tuttuğum bu narin beden, karanlık ruhuma iyi gelmişti.

Bir süre sonra kollarımda kıpırdandı, uyanmıştı. Ama benim uyuduğumu sanarak kıpırdamadan yatıyordu. Ona daha fazla işkence çektirmek istemedim. Kollarımda hareketsiz yatarak uyanmamı bekliyordu.

"Günaydın." dedim, saçlarına doğru fısıldayarak. Kolunu ve bacağını çekerek benden biraz uzaklaştı. Ben de biraz geriye doğru hareket ettim. Yüzüme bakıp "Günaydın." dedi. Bakışlarını hemen kaçırdı. Yine kızarmıştı.

"Bugün nasılsın?"

"Kendimi daha iyi hissediyorum, istersen bugün gidebiliriz."

"Yolculuk yapacak kadar iyi misin?"

"Evet."

"O zaman kahvaltımızı yaptıktan sonra, yola çıkalım ama İstanbul'a gidiyoruz."

"Fabrikayı görmeyecek misin?"

"Gerek yok, nasılsa David görecek."

"Tamam, o zaman" diyerek güldü. Ona uzanmamak ve kendime doğru çekmemek için kısa bir kararsızlık yaşadım. Yatakta birbirimize dönmüş şekilde konuşuyorduk. O kadar güzeldi ki gün ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

"Bir gün daha dinlenmek istersen kalabiliriz, sorun değil."

"Hayır, ben de gitmek istiyorum."

"Peki, banyoyu önce kim kullanmak istiyor?"

"Sen gir, ben beklerim."

"Tamam." Yataktan kalktım, doğruca banyoya girdim. Bir duşa ihtiyacım vardı. Hem de soğuk suyla...

17

Yola çıktığımızda saat on birdi. Arabayı kullanıyordum. Aslı ise yanımda sessiz bir şekilde oturuyordu. Gelirken yanımda oturan kızdan, nefret ediyordum. Şimdi ise ona karşı ne hissettiğimi bilmiyordum. Daha dört gün önce bu kız can düşmanımdı. Bir ara ona doğru döndüm, ona baktığımı anlamış gibi o da bana döndü.

"Hiç konuşmuyorsun?" dedi.

"Düşünüyorum." dedim, gerçekten de düşünüyordum. Bu kızla ne yapacağımı düşünüyor ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını görüyordum. Onun bana bakışı bile aklımı karıştırmaya yetiyordu.

"Hani konuşmadan araba kullanamıyordun ya da şarkı söylemeden?"

"Onları seni sinirlendirmek için uydurdum." dedim gülerek. "Aslında konuşkan bir tip değilimdir." Kahkaha atarak bana baktı. Güldüm.

"Şimdi sinirlendirmek istemiyor musun?"

"Hayır."

"Neden? Ne değişti?" Ne kadar çok şey değiştiğini ona anlatsam, İstanbul'a kadar konuşmam gerekti.

"Artık arkadaş olduk, ondan herhâlde" dedim kısaca.

"Beni sinirlendiren hâlinden daha çok hoşlanmıştım" diyerek tekrar güldü. Ona baktım. Benden hoşlandığını mı söylemek istiyordu?

"Bu hâlimden hoşlanmadın mı yani"

"Bilmiyorum, bu hâlin pek hoş durmuyor."

"O zaman seni yeniden kızdırmanın bir yolunu bulmalıyım ama her kızdırdığımda ağlıyorsun ve ben o güzel gözlerinin ağlamasını istemiyorum." Önüne bakarken, dediklerimden sonra ağzı açık bana bakmaya başladı. Başımı çevirip ona baktım. Yüzündeki ifade beni gülümsetti. İlanı aşk yapmışım gibi bir ifade vardı. Benden bu kadar güzel bir cümle beklemiyordu ve onu şaşırtmıştım. Bir süre sonra kendini toparladı.

"O zaman beni ağlatma."

"Bunu başarabilir miyim? Bilmiyorum."

"Denemeye değer miyim?" Neler söylediğini kulaklarının duyduğunu sanmıyordum. Ne demek istemişti? İlgimden hoşlanmış mıydı? Bu sözleri benim heyecanlanmamı sağlamıştı ve ona ne diyeceğimi bilemedim. Beni şaşırtmaya devam ediyordu.

"Sen her şeye değersin, değersiz olduğunu düşünmeni istemiyorum."

"Dün gece ki kadın iyi miydi, yani yatakta?" Söylediğini duyduğumda daha da şaşırdım. Hafifçe gülümsedim. Neden bu konuya dönmüştü tekrar? Ona baktım, o kadın onu neden bu kadar rahatsız etmişti, anlamıyordum. Dün gece bizi gördüğü için mi ağlamıştı yoksa? Ona yalan söylemek istiyordum ama dudaklarımdan dökülen kelimeler bambaşkaydı.

"O kadınla hiçbir şey olmadı, odasına gittiğimde yapamayacağımı anladım."

"Neden?" diye fısıldadı. Ne söylemem gerekiyordu? Gerçeği söylersem ne düşünecekti? Yalan söylemek, daha fazla soruna neden olmayacaktı ama kafamı çevirdiğimde gözlerinde gördüğüm hüzün, beni gerçeği söylemeye itti.

"Çünkü aklımda başka biri vardı."

"Kim?" Soruları bitmiyordu, madem başlamıştım gerisini de getirmeliydim.

"Sen." Şaşırdı. Böyle bir itiraf beklemediği o kadar açıktı ki. Bir ara nefes alamadı, sadece bana bakıyordu.

"Ben mi?"

"Evet, bana ne yaptın küçüğüm?"

"Bir şey yapmadım ama onunla olmadığına sevindim" dedi gülümseyerek. Güldüm, o kadar masum duruyordu ki arabayı durdurup, onu çılgın gibi öpmek istiyordum. Ama bu sefer öpmekle durmayacağımı biliyordum. Dolayısıyla araba kullanmaya devam ettim.

"Seni, onunla gördüğümde üzülmüştüm." Tahmin ettiğim gibiydi, beni istiyordu. Başka bir kadınla gördüğünde kıskanmıştı. Sinirlenmem gerekirken, neden içim sevinçle kaplıydı? Planlarımda, bana âşık olması yoktu. Ona doğru baktığımda, gözlerinde gördüğüm bakış kalbimin heyecanla atmasına neden olmuştu. Bana âşıktı ve bunu gözlerinde görebiliyordum. İçinden geçenleri, yüzünden ve gözlerinden okumak mümkündü. Bunu saklayamıyordu. Hissettiklerini yüzüne bakmakla anlayabiliyordum. Bu kadar kısa bir sürede ve kendisine eziyet eden bir adama nasıl âşık olabilirdi?

Kendi hislerime baktım ama ona karşı hiçbir his duymuyordum. Daha doğrusu algılayamıyordum. Hislerim o kadar derinlerdeydi ki yüzeye çıkması mümkün değildi. Onu arzuluyordum sadece. Ona bakarken hissettiğim şey buydu. Sevmek ve âşık olmak benim asla tadamayacağım duygulardı. İlk defa bir kadına, bu kadar yakın olmak istememi neyle açıklayacağımı da bilmiyordum. Ama bunun sevgi olmadığını biliyordum. İçimde intikamdan ve nefretten başka bir duyguya yer yoktu. Şimdiye kadar yaşamamın tek sebebi; bu kızın babasına duyduğum nefretti. Beni ayakta tutan, tek duygu buydu. Şimdi kızının bana âşık olduğunu hissetmem işlerimi kolaylaştırmayacaktı. Hatta daha da zorlaştıracaktı. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Onunla olmak, çılgınlar gibi istediğim bir şeydi ve her şeyi öğrendiğinde ya da neden onu istediğimi anladığında, göstereceği tepki canımı sıkmaya yetiyordu. Neden onu düşünmek zorundaydım?

Gözümü kırpmadan, onu da mahvetmeyi düşünürken, onu üzmemek için neler yapacağımı düşünmeye ne zaman başlamıştım?

Aslı'nın kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, sesi kulaklarında yankılanıyordu. Bunu Ege'nin duymaması, garibine gitti. Şu anda hissettiği tek şey; mutluluktu. O kadınla birlikte olmamasına, bu kadar sevineceğini sanmıyordu. Birlikte olmamasının tek nedeni ise kendisiydi. Onu düşündüğünü söylemişti. Acaba umut edebilir miydi? Kalbinin bu kadar ileri gitmesine izin verebilir miydi? Ona âşıktı! İstanbul'a gider gitmez Berk ile konuşacaktı. Bu sert görünüşlü, korkutucu adamla birlikte olabilir miydi? Adama doğru döndü, profili güçlüydü, araba kullanıyordu, ona baktığını anlamış gibi kendisine doğru dönmüş ve gülümsemişti.

"Ne zaman gideceksin?" diye sordu, heyecanını belli etmeden.

"Çamlıca'daki evi ne yapacağıma karar verir vermez gideceğim." İçini bir hüzün kapladı. Gidecekti, birkaç gün önce gitmesini isterken şimdi gideceğini duymak hüzünlenmesi için yeterliydi. "Dönecek misin?" diye sordu, sesindeki kırılganlığı belli etmeden.

"Bilmiyorum, dönerim belki, artık burada bir evim ve bir de çiftliğim var."

"Çocukluğumun en güzel günleri, o çiftlikte geçti."

"Sonra ne oldu da baban satmaya karar verdi?"

"Aslında orası hiçbir zaman babamın değildi. Şirketin malıydı. Ama annem ölene kadar hiç gitmedik. Annem nedense oradan hiç hoşlanmazdı. Öldükten sonra, yazları gitmeye başladım. Sonra da ben üniversite de okurken kendimi kötü hissettiğim zamanlar gitmeye devam ettim."

"İstersen yine gidebilirsin."

"Gerçekten mi?"

Gülmüştü ve ilk defa bana bakarken gözlerinin içi gülmüştü. Mutluluk ona hüzünden daha çok yakışıyordu.

Yüzü aydınlandı. Çok güzeldi gerçekten çok güzel ve benim gibi, sevmesini bilmeyen bir adam için çok fazlaydı.

"Evet, orada çalışanların hepsi duruyor, canın ne zaman isterse gidebilirsin."

"Bu teklifi değerlendirebilirim."

"Ben de değerlendir diye söyledim."

"Teşekkür ederim, orayı gerçekten çok seviyorum."

"Daha oraya gidip, bakmadım."

"Görmeden mi aldın?"

"Evet." Bir süre daha konuşmadan gittik. Feribota bindiğimizde akşamüzeri olmuştu. Karşıya geçince, doğruca otele gittim. Kapının önünde arabadan inmeden "Gidebilir misin?" diye sordum.

"Evet, iyiyim." dedi sustu. İkimizde bekliyorduk. Birbirimize bakarak, ne beklediğimi bilmiyordum ama ona yukarı çıkalım desem şu anda benimle geleceğini biliyordum. Beni istiyordu bunu görecek kadar kadınları tanıyordum. Sonra ne olacaktı? Yüreğime dokunmuş bu kıza kıyabilir miydim? Kapıyı açarak, arabadan indim ve sonrada kapıyı kapattım. Çantamı aldıktan sonra açık pencereye doğru eğildim.

"Ege?"

"Evet."

"Her şey için teşekkür ederim, hastayken bana baktığın için de."

"Önemli değil küçüğüm, aynı durumda sende bana bakardın herhâlde?"

"Evet, bakardım." dedi tereddüt etmeden.

"Biliyorum, dikkatli git ve dinlen, yarın toplantı var unutma."

"Unutmam, tekrar teşekkürler." Son kez ona baktım ve otele girdim. Odaya çıktığımda hemen duşa girdim. Biraz uzandım ve David'i aradım. Her zamanki gibi dışarıdaydı. Arkadan müzik sesi geliyordu. Bir saat sonra buluşmak üzere anlaştık, telefonu kapattım.

Bir süre Aslı'yı düşünerek ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Onu rahat bırakmak istiyordum ama dudaklarının tadı hâlâ dudaklarımın üstündeydi ve ben onu şimdi bırakacak kadar güçlü değildim. Onu düşünmek bile bana huzur ve mutluluk veriyordu. Huzur ve mutluluk ise özlediğim bir duyguydu. O kızdan hoşlanıyordum ve hayatımda ilk defa bir kadını bu kadar çok düşünür olmuştum. Kapının çalmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Kapıyı açtığımda, David karşımda dikiliyordu. Ve ilk cümlesi:

"Duyduğuma göre hasta bakmışsın" oldu.

"Berk mi söyledi?"

"Evet, Aslı nasıl?"

"İyi." Bir kaşını kaldırıp bana baktı. Suratımdaki tuhaf mutluluk hâlleri, onu endişelendirmiş gibiydi. Sırıtmayı kesmeden ona bakmaya devam ettim.

"Neler oluyor Ege? Beni endişelendiriyorsun."

"Bir şey olduğu yok, hastalandı. Ateşi çok yüksekti, öyle yola devam edemezdik, biz de Assos'da kalmaya karar verdik."

"Eee?"

"Eeesi yanında benden başka kimse yoktu. Ben de ona baktım."

"Sen ve hasta bir kadın?"

"Ne olmuş?"

"Olan şu dostum, sen bir kadının hafif burnunu çekmesinden bile tedirgin olup, oradan son sürat kaçarken nasıl olur da yatacak kadar hasta olan bir kadına bakarsın?"

Beni tanıyordu ve nasıl davranacağımı biliyordu ve şimdi bunu sorguluyordu. Ona karşı dürüst olmalıydım, çünkü o dostum diyebileceğim tek kişiydi ve benim ondan başka yakınım yoktu.

"Beni iyi yönde etkiliyor, onun yanında kendimi huzurlu hissediyorum."

"Hasta bir kadına bakarken kendini huzurlu hissettin öyle mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet ve her dakikasından zevk de aldım üstelik."

"Sen iyi misin?"

"Evet, gördüğün gibi gayet iyiyim." dedim sırıtarak.

"Hasarlı beynin de iyi mi bari?"

"O olmadığı kadar huzurlu. Bak dostum onunla olduğum sürede başım bir kere bile ağrımadı."

"Ona nasıl baktığını görüyorum ve bu beni rahatsız ediyor."

"Neden?"

"Neden mi? Öncelikle o Berk'in nişanlısı, onunla konuştun mu? Hayır. İkincisi o öldüresiye nefret ettiğin bir adamın kızı. Babasını mahvederken, yanında mı olacak sanıyorsun? Cevap vereyim: Hayır! Ve üçüncüsü onunla birlikte olmak, intikamının bir parçası mı? Değilse ne yapmayı düşünüyorsun? Dördüncüsü ona kadınlardan ne beklediğini söyledin mi? Ve son madde; gerçeği öğrendiğinde ve seni terk ettiğinde üzülmeyecek misin?"

Doğru söylüyordu onunla olmamak için o kadar çok nedenim vardı ki olmak için ise aklıma tek bir neden bile gelmiyordu.

"Bunları düşünmediğimi mi sanıyorsun?"

"Düşünmüş gibi davranmıyorsun."

"Düşündüm David ve hâlâ düşünüyorum ama ondan hoşlanıyorum, uzak kalmaya çalışıyorum ama olmuyor ve onun da bana bir şeyler hissettiğini sanıyorum."

"Sana bir şeyler hissediyor öyle mi?"

"Evet, sanırım bana âşık oldu." David bir kahkaha attı. Sonrada hiç olmadığı kadar ciddi bir yüz ifadesiyle bana baktı.

"Bunun yanlış olduğunu söylemeliyim dostum, sonunda her ikiniz de üzüleceksiniz. Madem böyle düşünüyorsun, hiç olmazsa Berk ile konuş."

"En kısa sürede onunla konuşacağım."

"Konuşsan iyi olur, o da endişelenmeye başladı."

"On güne kadar dönüyorum, gitmeden konuşurum."

18

Birkaç gün Aslı'yı aramamak için kendimi zor tuttum. Eğer o kızdan intikam almayacaksam onu unutmalı ve rahat bırakmalıydım. Ama yalnız kaldığım her dakika aklıma geliyordu. Şimdiye kadar hiçbir kadın aklımı bu derece meşgul etmemişti. Neden bu kızı bu kadar çok düşünür olmuştum? Üstelik onunla ilgili içimde en ufak bir sevgi bile yoktu. Aşk ise çok uzaktı. Neydi onu bu kadar düşünmeme sebep bilmiyordum. Artık intikam almak isteyip istemediğimden bile emin değildim. Bugün daha fazla dayanamadım ve Aslı'yı aradım. Ev hakkında onun da fikirlerini almak istiyordum. Ama biliyordum ki bu onu aramak için kendi kendime bulduğum bahanelerimden sadece biriydi. Döndüğümüzden beri hiç görüşmemiştik. Ertesi günkü toplantıya gelmemişti. Telefonu üçüncü çalışta açıldı.

"Alo!"

"Merhaba Aslı."

"Merhaba." dedi sesinin ne kadar mesafeli olduğunu anladım.

"Bugün akşamüstü Çamlıca'daki eve gideceğim, benimle gelmek ister misin?"

"İsterdim ama akşam bir randevum var."

"Merak etme geç kalmayız." Bir süre düşündü, ne diyeceğine karar verememişti. Telefondan nefes alışını duyabiliyordum.

"Fazla vaktim yok."

"Ne zaman uygunsun?" diye sordum. Neden ısrar ediyordum ki? Anlamış değildim.

"Bir saat sonra hazır olursan seni alabilirim."

"Olur." dedim ve o bir şey demeden telefonu kapattı. Bir saat sonra, otelin önünden arabaya binmiştim. Görmediğim birkaç gün boyunca onu özlemiştim. Her zamanki gibi çok güzeldi. David ile konuştuğumuz geceden beri onu düşünüyordum. David'in dediği şeyler beni sinirlendirmişti ama adam haklıydı. Ona verecek hiçbir şeyim yoktu, hele ondan alacaklarımı düşündüğümde...

Aslında onu rahat bırakmalıydım. Ona yapacağım en büyük iyilik bu olacaktı. Hayatımda hiçbir kadın benim için önemli olmamıştı. Neden bu hoşlandığım kadın tipinde bile olmayan hüzünlü kız, üstelik düşmanımın kızı, onu görene kadar intikam planlarımın içinde olan bu kız, neden bu kadar önemli olmuştu benim için? Tekrar ona baktım, konuşmadan araba kullanıyordu. Şu anda aklından ne geçiyordu? Merak ettim. Benim yanımda olmaktan mutlu muydu? Benimleyken ne hissediyordu? Öğrenmek istiyordum. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı bile bilmiyordum. Ama onda olan bir şey bana iyi geliyordu ve ben onun ne olduğunu bilmiyordum. Benimle olmak için yakışıklı nişanlısından ayrılmayı göze alabilir miydi? Döndüğümüz gün, bunu göze alabilirdi ama şimdi o kadar uzak duruyordu ki. Bu süreçte düşünmüş ve beni istemediğine karar vermiş olmalıydı. Onu suçlayabilir miydim?

Aynı zamanda evi, bugün yanımda kız varken tekrar görecektim. Orayı tekrar görmek, birkaç gün önceki kadar beni etkiler miydi? Orada hiç bulunmamış gibi yapabilir miydim? Bilmiyordum. Gidince anlayacaktım. Demir kapıların önüne gelene kadar, hiç konuşmadan arabayı sürdü. Kapıdaki adam, beni gördüğünde hemen tanıdı,

"Hoş geldiniz Ege Bey." diyerek anahtarı uzattı. Aslı suratıma şaşırmış gibi baktı. Sanki bir açıklama bekler gibiydi.

"Tekirdağ'a gitmeden nasıl bir yer aldığıma bakmak için gelmiştim." dedim. Bu sırada kapılar açılmış içeri girmiştik.

Arabayı hareket ettirdi ve evin önünde sert bir frenle durdu. Arabadan indim, hemen sonra o da indi.

Derin bir nefes aldım. Merdivenleri çıktım, kalbim o günkü gibi sıkışmıştı. Buraya her geldiğimde bunu mu hissedecektim? Ellerime baktım hafifçe titriyordu. Hâlâ aşağıda bekliyordu, merdivenleri çıkmadığı için ellerimin titrediğini görmemişti. Kapıyı açtım, öncekinden daha kolay açılmıştı ve menteşeler yağlandığı için bugün ses çıkmamıştı. Döndüm ona baktım, hâlâ merdivenlerin başında dikiliyordu. Ciddi iş kıyafetleri içinde küçük bir çocuk gibiydi. Sanki büyüdüğünü göstermek istermiş gibi annesinin kıyafetlerini giymiş gibi duruyordu. Lila rengi gömleği ve lacivert diz üstü eteği ile ayaklarındaki lacivert topuklu ayakkabıları, bu viraneye hiç de uygun değildi.

"Ne bekliyorsun?"

"O.. oraya... oraya giremem" dedi. Şaşırmıştım, kekelemiş, parlak zırhında bir delik açılmıştı sanki.

"Neden, yalnız kalmaya korkuyorsan küçücük bir otel odasında iki gün yalnız kaldık?"

"Ondan değil, orası... orası perili."

"Perili mi?" O kadar şaşırmıştım ki bana tecavüz etmenden korkuyorum dese daha az şaşırırdım. Her şeyi bekleyebilirdim ama perili demesi, beni gerçekten çok şaşırtmıştı.

"Evet."

"Yani bana perili bir köşk mü sattığınızı söylüyorsun?" dedim gülerek.

"Burayı sana ben satmadım, alırken araştırsaydın, bunu öğrenirdin, neden burası yıllarca satılmadı sence?"

"Zaten araştırıp aldım, hiç kimse burası için perili demedi."

"Demek ki sen de aldatılabiliyormuşsun" diyerek gülümsedi.

"Sence bu komik mi?"

"İnsani değerlerini gösterdiği için bence komik." dedi hâlâ yüzünde o harika gülüş dururken.

"Buna inanıyor olamazsın." dedim elimi sallayarak. "Perilere"

"Neye inanıp inanmadığımı, seninle tartışmayacağım."

"Yine de periler yani onları gördün mü?"

"Ben seni burada bekliyorum, sen gez, rahatına bak!"

"Ama benim, senin fikirlerine ihtiyacım var, oradan nasıl fikir vermeyi düşünüyorsun?"

"Sana fikir falan vermek istemiyorum. Buraya gelmek istedin beṇ de seni getirdim. Ben senin çalışanın değilim. Şimdi evde ne yapmak istiyorsan yap ve gidelim, burası tüylerimi diken diken ediyor."

Gözlerindeki korku beni şaşırttı. Gerçekten de bu evden korkuyordu. "Korkuyorsun?" diyerek üstüne gittim.

"Seninle tartışmayacağım, evet korkuyorum. Mutlu oldun mu?"

"Başkalarının korkusuyla mutlu olmam, bu arada neyin var senin?"

"Hiç bir şeyim yok, gayet iyiyim."

"Hadi ama sana kötü davrandığım zamanlar bile, böyle saldırgan değildin"

"Bana kötü davrandığını kabul ediyorsun yani?"

"Evet, neden kabul etmeyeyim?"

"Bilmiyorum, kafamı karıştırıyorsun. Bu durumdan hoşlanmıyorum."

"Assos'dan dönerken böyle değildin?" dedim gülerek.

"O zaman hastaydım." Suratına baktım. Birkaç gündür görüşmemiştik ve düşünme fırsatı olmuştu. Büyük ihtimalle, benimle ne işi olduğunu iyice düşünmüş olmalıydı. Assos'tan dö-

nerken bana âşık olduğunu hissettiğim o kız gitmiş, yerine ilk tanıdığım kibirli ve ukala Aslı gelmişti.

"Şimdi iyileştin ve biz artık düşman mı olduk?"

"Düşman değiliz tabi ki. Sadece burası beni geriyor."

"Hadi küçüğüm gel." diyerek elimi uzattım.

"Ben senin küçüğün değilim ve lütfen bana bir daha küçüğüm deme." Görmeyeli ne olmuştu anlayamadım. Döndüğümüz gün otelin önünde ona yukarı çıkalım desem, peşimden geleceğini biliyordum ama bugün o kadar uzaktı ki beni ilk gördüğü günkü gibiydi. Uzak ve mesafeli... Sadece artık siz değil sen diyordu.

Bir an tereddüt etti. Etrafına bakındı. Ama gelecek gibi durmuyordu. Küçük bir çocuk gibiydi. Gerçekten korkuyordu demek. Bu özelliğini kullanmak istemedim, o kadarda kötü değildim, benim bile sınırlarım vardı. İnsanların korkuları ile alay etmezdim, karşımdaki düşmanım bile olsa ki, Assos'dan beri, bu kız düşmanım değildi, artık. Birkaç basamağı inerek yanına gittim. Uzanıp elini tuttum, elini çekmeye çalıştı ama bırakmadım. Kafasını indirip önce ellerimize, sonra da kafasını kaldırarak bana baktı. Gülümsedim. İstediğimde gayet çekici olabiliyordum.

"Hadi gel, söz elini bırakmayacağım ve sana hiçbir perinin saldırmasına izin vermeyeceğim." Cümlemi bitirdiğimde hâlâ gülümsüyordum. Tereddüt ederek o da gülümsedi.

Bir adım atarak merdivene çıktım ve beni takip etti. İçeri girdiğimizde gerildiğini hissettim. Korkuyordu, o kadar belliydi ki. Sanki karanlık köşelerden periler çıkacakmış gibi etrafına bakıyordu. Bu evden onu nasıl korkutmuşlardı acaba? Sesini çıkarmadan yanımda yürümeye devam etti. Hâlâ elini çekmemişti, ben de bırakmamıştım. Nasırlı avucumun içinde onun sıcak ve narin elini hissetmek hoştu. Üstelik bu korkak kızı özlemiştim. Döndükten sonra ilk defa görüşüyorduk. Bugün neden bu

kadar saldırgan olduğunu bilmiyordum ama yanımda rahat değildi bunu anlamıştım. Eli hâlâ avucumun içindeydi, çekmediği sürece bırakmamaya karar verdim.

Salona girdiğimizde, çevresine ilgiyle bakmaya başladı. Hiç konuşmadı bu da benim işime geliyordu, sesimin titremesini duymasını istemiyordum. El ele alt katları gezdik. Ev bakmaya gelen bir çift gibiydik. Birkaç gün önce söylediğim için teras kapıları açıktı, onu dışarı çıkardım, o zaman elini elimden çekti. Benden biraz uzaklaştı. Demek ki evin içi onu korkutuyordu. Ona doğru döndüm. Tam bir şey soracaktım.

"Manzara ne kadar güzel görünüyor." dedi. Sesinde hayranlık vardı.

"Beğendin demek?"

"Evet, bu evin manzarasının böyle muhteşem olduğunu bilmiyordum, çok güzelmiş. Olduğu gibi boğazı görüyor, hiç tahmin etmemiştim bu kadar güzel olabileceğini"

Manzaraya karşı döndüm. Gerçekten de boğaz, masmavi önümüzde duruyordu. Hava açıktı. Gemilerin boğazda aşağı yukarı hareket etmesi, manzarayı daha da güzel kılmıştı.

"Ne kadar yazık olmuş, buranın böyle virane kalması. Üzücü."

"Söyle bakalım burası neden perili?"

"Uzun hikâye..." dedi omzunu silkerek.

"Vaktim var."

"Buraya çocukken, çok gelirdim." dedi. O zaman üç yaşındaydı, burayı hatırlıyor olabilir miydi? O yaşlarımı düşündüm, hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Burada oturmuyor muydun?" diye sordum, ne anlatacağını merak ediyordum.

"Hayır, burada hiç oturmadık. Burası o zamanlar babamın ortağı olan kişiye aitti."

"Sonra ne oldu da ev perili oldu?" Cevap vermedi. Havuzun

yanına kadar gitti. Şimdi tam kenarında duruyordu. Orada dimdik dikiliyor ve boş, içi yaprak ve çamur dolu havuza bakıyordu. Onun ilgisini çekecek kadar o çamurun içinde ne vardı ben de merak ettim. Bu süre zarfında bende ona bakıyordum, çok güzeldi. Her erkeğin rüyalarını süsleyecek kadar. Sonra bana döndü.

"Küçükken bu havuza düşmüştüm, neredeyse boğuluyordum ve beni o zaman burada yaşayan çocuk kurtarmıştı. Çok korktuğumu hatırlıyorum. O olaydan sonra uzun bir süre sudan korkmuştum. Hatta yüzmeyi, lisedeyken öğrendim."

Ve kendisi ile ilgili ilk defa bir şey anlatmıştı. Ben de hatırlamıştım, gerçi anlatana kadar hatırlamıyordum. Evet, o gün herkes bahçede, kız kardeşimin doğum dünü partisi için hazırlık yapıyordu. Bense odamdaydım, nedense pencereden dışarı baktığımda onu görmüştüm, havuzda çırpınıyordu. Aşağıda hiç kimse yoktu. Koştuğumu hatırlıyorum ve havuza atlayıp onu çıkardığımı. Çok su yutmuştu. Birkaç saniye daha geç kalsaydım büyük olasılıkla ölecekti. Onun hayatını kurtarmıştım. Ama o zamanlar böyle şeylere önem veren bir gençtim. Acılarla tanışmamıştım. Bunu hatırladığına şaşırdım. O kadar küçüktü ki nasıl hatırlayabiliyordu? Ben bile anlatana kadar hatırlamamıştım. Bundan bir hafta sonra da bu ev yaşanmaz olacaktı.

"Seni havuzdan çıkaran çocuğu hatırlıyor musun?" diye sordum ve vereceği cevabı, nefesimi tutarak bekledim.

"O benim koruyucu meleğimdi. O olmasaydı şimdi ben de olmazdım. Ama aradan o kadar çok zaman geçti ki artık nasıl biriydi hatırlamıyorum."

"O zaman periler yok muydu?"

"Yoktu, sonra burada korkunç bir şey oldu. Çok küçüktüm o olay olduğunda, günlerce gazeteler yazmış, herkes bu olayı konuşuyormuş. O zaman sanırım üç yaşında falandım, hayal meyal hatırlıyorum. Biraz daha büyüdüğümde annem anlatmıştı.

Babam bu konuda kesinlikle konuşmamızı istemezdi, hatta.." dedi ve sustu.

Merak etmiştim, ne söyleyecekti? Bu kızın böyle bir huyu vardı. Cümlenin en kritik yerlerinde kesiyor ve uzun süre konuşmuyordu. Bu huyu beni deli ediyordu. Cümlesini bitirmesini istiyordum. Ama susmaya devam ediyordu. Merak ediyordum ama sormak istemiyordum, neden bu kadar merak ettiğimi açıklamak zorunda kalmak istemiyordum. Kafasına takılan şeyleri sürekli sorgulayan bir tipti. Susmasına daha fazla dayanamadım, tam devam et demek üzereydim ki "Hatta bana anlattığı için annemle kavga etmişlerdi. Bunu çok net hatırlıyorum. Çünkü kendimi suçlu hissetmeme neden olmuştu."

"Ne oldu?" dedim sesim kısık çıkmıştı, ona nasıl anlatılmıştı bu evdeki trajedi, duymak istedim.

"Burası babamın ortağının eviydi. Dediğim gibi çok ufaktım nasıl insanlardı hatırlamıyorum ama bir gün babamın ortağı, dört çocuğunu ve karısını da vurduktan sonra intihar etmiş ve hepsi bu evde ölmüş." En azından doğru biliyordu.

"Hepsi mi öldü?"

"Evet." dedi sonra dönüp bana baktı. Bakışları o kadar dikkatliydi ki irkildiğimi hissettim. Sanki gözlerimin içine bakarak bütün içimi görüyor gibiydi. Bakışları kalbime değdi. Kalbimi ben bile bulamazken, onu bulmuştu ve kalbime bakmıştı. Gerçekten de ruhumu görüyor gibiydi. Sanki beni hatırlamış ya da tanıyormuş gibi bakıyordu. Kim olduğumu biliyormuş gibi. Kimliğimin bu kadar çabuk ortaya çıkmaması gerekiyordu. Yoksa planlarım suya düşerdi. Biraz sonra yüzüme karşı, seni hatırladım demesini bekliyordum.

"Aslında çocuklardan biri ölmemiş ama ağır yaralanmış, aylarca komada kalmış, doktorlar beyninde hasar olduğunu söylemişler babama. Sonra da teyzesi gelip almış onu. Teyzesi o sıralar Amerika'da yaşıyormuş ve onu da oraya götürmüş. Babam bir daha onlardan haber alamamış. Ne olduğunu bilmiyorum,

bana bu kadarı söylenmişti o zaman. Annemin çok üzüldüğünü hatırlıyorum, yıllarca üzülmüştü. Bir ara buradan bahsedilince burası için onların ruhları orada yaşıyor, hepsi peri oldu demişti."

"Periler böyle çıktı yani?"

"Sanırım evet."

"O zaman burası, o hayatta olan çocuğun olmaz mı? Nasıl oldu da burasını şirketiniz, satılığa çıkardı?"

"Buralar şirketin malıymış, ortağı ölünce bütün gayrimenkuller şirkete kalmış." Babası ya gerçeği söylememişti ya da işine bu şekilde gelmişti. Nasıl olsa yakında öğrenirdim ne bildiğini.

"Peki, senin koruyucu meleğin ölenlerin arasında mıydı?" Uzaklara daldı.

"Ne oldu bilmiyorum, kurtulan oymuş ama ondan sonra onu hiç kimse görmedi. Bazen onu düşünüyorum. Aradan bu kadar sene geçtiği için onun nasıl biri olduğunu hatırlamıyorum. Gerçekten bazen aklıma geliyor. Bütün ailen, en sevdiğin, güvendiğin ve seni hep koruyacağını bildiğin biri tarafından yok edilse ve sen bundan kurtulsan, nasıl yaşardın? Belki de beyninde hasar olması ve hiçbir şey hatırlamaması daha iyi gibi geliyor. Yoksa buna dayanmak mümkün değil, sence de öyle değil mi?"

Boğaza doğru bakıyordum. Ölmeyince insan, her şeye dayanıyordu. Bunun canlı örneğiydim. "Bilmiyorum" dedim, gözlerimi manzaradan ayırmadan. "Kötü olmalı, hem de çok kötü ya her şeyi hatırlıyorsa o zaman daha da kötüdür eminim."

"Evet, korkunç olmalı. Eğer hâlâ bir yerlerde yaşıyorsa onun için dua ediyorum, huzuru bulsun diye."

Öylece kıza bakıyordum. Gerçekten böyle mi hissediyordu? Rol yapmıyordu, benim kim olduğumu bilmiyordu, sadece içinden geçenleri söylemişti. Yıllarca bunu düşünmüştüm ve hâlâ da düşünüyordum. Bazen keşke beynimde hasar olsa ot gibi yaşasaydım derdim. O zaman bir kere ölürdüm ama hatırlamak;

her gün ölmek demekti. Huzuru bulmam için dua ediyordu. Sonunda bulmuştum, hem de onun yanında.

Bir süre birbirimize bakarak durduk. Ben artık kimsenin koruyucu meleği değildim, hele karşımdaki bu kızın hiç değildim. Çünkü ondan vazgeçmezsem yakında onu mahvetmeyi düşünüyordum. Kendi ellerimle hayatını kurtardığım kızın, yine kendi ellerimle hayatını mahvedecektim. Kıza yaklaştım. Yaklaştığımı anladığında, bana doğru döndü. Gülümsedim.

"Birkaç gün önce gezdiğimde içeride peri falan yoktu, hadi gel yukarı çıkalım."

"Lütfen çıkamam, ben seni burada bekliyorum sen bak ve gel." Elimi uzattım. "Hadi gel, inan kimse yok, burayı gezerken yanımda olmanı istiyorum." Sonra da ailem için "Keşke burada olsalardı." diye geçirdim içimden. Onları son kez görmek için neler vermezdim.

Yerinden kımıldamadı, uzandım tekrar elini tuttum. İtiraz etmedi, birlikte içeri girdik. Merdivenlerden yukarı çıktık. Gerildiğini hissettim. Elimi daha da sıktı. Gerçekten korkuyordu. Yaptığı rol değildi. Annesinin söylediğine o kadar inanmıştı yani. Resmen peri görmeyi bekliyor gibi bir hâli vardı. Neredeyse perileri görememek, onu hayal kırıklığına uğratmış gibi duruyordu.

Yine bütün odalara girdik. Yine aynı hüznü duydum. En son olarak kendi odama girmiştim. Birkaç gün önce bıraktığım gibiydi. Bütün odalarda elimi sıkı sıkı tutan kız, bu odaya girdiğimizden bir süre sonra elimi bıraktı. Çalışma masasına doğru bakıyordu ve bembeyazdı. Sanki gerçekten sonunda benim göremediğim, bir peri görmüş gibiydi.

Çalışma masama doğru gitti. Birkaç gün önce örtüyü yarıya kaldırmıştım, masanın yarısı görünüyordu. Ona burası neyi hatırlatmıştı merak ediyordum. Bende çalışma masasına baktım. Elini uzatarak, örtüyü çekti ve bende onun ne gördüğünü o zaman gördüm, o gün bunu fark etmemiştim ama o kadar çok

dağılmıştım ki fark etmemem normaldi. Gördüğümüz şey bir fotoğraf çerçevesiydi. İçinde de Aslı ve benim büyütülmüş bir fotoğrafımız vardı. Bu fotoğrafı onun annesi çekmişti. Hatırlıyordum kadın sürekli fotoğraf makinesi ile gezerdi ve her şeyin fotoğrafını çekerdi. Bu o zamanlar bizim çok hoşumuza giderdi. Hatta ailece kadının bu merakına gülerdik. Bir keresinde babam "Onlar evdeyken banyoya girmeye korkuyorum, elinde fotoğraf makinesiyle karşıma çıkmasından demişti." ve hepimiz gülmüştük. Hatıra o kadar canlıydı ki ailemin kahkaha seslerini, duyduğuma yemin edebilirdim.

Bu fotoğrafın çekildiği gün; onun havuza düştüğü ve benim onu kurtardığım gündü. Çerçeveyi eline aldı. Örtünün altında olmasına rağmen tozluydu ama aldırmadan göğsüne doğru bastırdı. Pahalı gömleğinin önü, toz içinde kaldı. Sonra bana doğru döndü. Gözlerinden birkaç damla yaş akmıştı. Neden ağladığını anlayamadım. Fotoğrafı bana doğru uzattı ve "İşte benim koruyucu meleğim buydu" dedi.

Bunu bile hatırlamıştı. Bu kızın nasıl bir hafızası vardı? Üç yaşındaki şeyleri hatırlaması normal miydi? Ben o yaşıma dair, ne kadar zorlarsam zorlayayım hiçbir şey hatırlamıyordum.

Fotoğrafı elinden aldım, birbirine sarılmış küçük kıza ve genç delikanlıya baktım. Her ikisi de objektife gülerek bakmıştı. Havuza düşmeden önce çekilmişti. Kızın lüle lüle sarı saçları yüzünü çevrelemişti. Çok güzel bir çocuktu ve büyüdüğünde daha da güzel olmuştu. Artık benimle alakası olmayan genç delikanlı hâlime baktım. Gülmüştüm ve gözlerimin içi gülüyordu. O yaşlarda ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyordum ve bu fotoğraf çekildikten bir hafta sonra artık hiçbir zaman değil o kadar mutlu, hiç mutlu, olmayacaktım.

Vurulmamdan önceki tek fotoğrafıma bakarken o zamanki yüzüm ile şimdiki arasındaki benzerlikleri bulmaya çalıştım; ama bana o kadar yabancı birinin fotoğrafına bakıyormuşum gibi gelmişti ki, ben bile benzerlikleri göremedim. O yakışıklı

genç aslında bu evde vurularak ölmüştü. Şimdiki benle hiçbir bağı kalmamıştı.

Bu gençle aramda bir benzerlik var mıydı? Bu fotoğrafa bakarak onun ben olduğumu anlar mıydı? Sadece gözlerimiz benziyordu. Aynı mavi gözler ama o resimdeki genç kadar artık yakışıklı değildim. Yüzümdeki yaralar, suratımın sert hatları ve gülmeyen gözlere sahiptim. Eğer beni bu fotoğraftakine benzetmek için çaba harcamazsa tanıması zordu. Çerçeveyi masaya bırakmak için elimi uzattığımda, uzandı elimden aldı. Kafasını eğerek tekrar baktı ve sonra bana döndü.

"Sence bir sorun olmayacaksa, onu alabilir miyim?"

O kadar masumdu ki, geçmiş yaşamından bir şeyler bulmuştu ve ona sarılmıştı. Alma diyebilir miydim? Aslında demeliydim. O çerçevenin onda kalması demek riske girmem demekti. Ona her baktığında benzerlikleri bulması demekti. Ama biraz önce ağladığından gözleri parlıyordu ve beynim izin verme dese de ağzımı açtığımda, kelimeler farklı döküldü.

"Alabilirsin." Güldü, şimdi fotoğraftaki kız gibi olmuştu.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Yavaşça odadan çıktık. Merdivenlerden indiğimizde artık elimi tutmuyordu, elinde tutuğu benim ve kendinin çocukluk fotoğrafıydı. Kapıdan dışarı çıktığımızda, elindeki çerçeveye bir kere daha gün ışığında baktı ve derin bir nefes aldı. Bu yaptığı ilk defa onun hakkında yanılmış olabilir miyim sorusunu, kendime sormama neden olmuştu. Babası kadar kötü olmayabilirdi. Hiç kötülükten nasibini almamıştı belki de. Yıllarca bu evin perili olduğuna, ailemin ruhlarının burada yaşadığına inanmıştı. Ve kendisini kurtaran çocuğun huzura kavuşması için dua ediyordu.

Merdivenlerin önünde durmuş, elinde fotoğraf çerçevesi eve bakıyordu. Yanına gittim. Yanına gelene kadar duruşunu değiştirmedi. Sonra bana doğru döndü.

"Sence burası adam olur mu?" diye sordum.

"Neden olmasın, iyi bir mimarla harika olabilir."

"Her yer yenilense sen burada oturur muydun?"

"Hayır." dedi hiç düşünmeden.

"Perilerden dolayı mı?"

"Periler olmasa bile bu evde hüzün ve acı var ve burada bir katliam yaşandı. Bu evdeki çocuklar, acımasızca babaları tarafından ve bu evdeki kadın çok sevdiği kocası tarafından öldürüldü. Ben ruhlarının hâlâ burada olduğuna inanıyorum. Buranın yenilenmesi, onları rahatsız edecek diye düşünüyorum." Bana doğru döndü, göz göze geldik. "Benim kaçık olduğumu düşünüyorsun?"

"Böyle düşünmüyorum küçüğüm, belki de haklı olabilirsin" Ona küçüğüm demiştim ama tepki vermemişti. Ya dediğimi anlamamıştı ya da annesinin söylediği gibi ona söylememden hoşlanmıştı.

"Buranın geçmişini bilerek, gerçekten bu evde oturmak istiyor musun?"

"Evet." dedim, hiç düşünmeden.

"Neden?"

"Çünkü evin babasının nasıl biri olduğunu bilmiyoruz ama o fotoğraftaki gibi gülen bir genç bu evde mutlu olmuştur. Belli ki bu evdekiler bir zamanlar birbirlerini sevmişler. Sonu kötü bitmiş bile olsa yine de bu evde insanlar yaşamalı ve birbirlerini sevmeye devam etmeli. Belki o zaman bir zamanlar burada yaşayan insanların ruhları rahat eder."

Biraz daha eve baktık, sonra "Buradan gidebilir miyiz artık?" dedi. Arabaya bindik, arka koltukta duran çantasını aldı ve içine elindeki çerçeveyi özenle koydu.

"Gerçekten teşekkür ederim" dedi.

"İnsani yönlerimden biri daha." dedim ve konuşmadan arabayı hareket ettirdim.

19

Saate baktım, geleli neredeyse bir saat oluyordu. Akşam bir randevusu olduğundan bahsetmişti ama acele eder gibi bir hâli yoktu. Berk'le olmadığını biliyordum. Bu akşam Berk ile toplantımız vardı. Kiminle çıkacaktı merak etmiştim. Son kez eve baktım. Ona doğru döndüm.

"Hadi gidip bir şeyler yiyelim, karnım acıktı."

"Ne yemek istersin?"

"Hafif bir şeyler olsun, fark etmez." Arabaya bindik, fazla uzağa gitmeden Üsküdar'a doğru indi, Salacak'ta hoş bir kafede oturduk. Boğaz gözlerimin önündeydi. Yemeklerimizi söyledik. Sonra ona baktım. Hâlâ yanımda rahat değildi. Beraber olduğumuz saatten beri tedirgindi. Uzandım masanın üstündeki elini tuttum. Hatta iki elimle onun o narin elini, ellerimin arasına aldım. Elini çekmedi. Ona doğru eğildim.

"Her şey için, özür dilerim"

"Her şey için mi?" diyerek bana baktı.

"Evet, sana tanıştığımızdan bu yana takındığım tavır için. Ben bir kaza geçirdim." Elimin birini yüzüme götürdüm. "Zaten anlaşılıyor. Onun için bazen çekilmez biri olabiliyorum."

"Gün ışığı da, ondan mı rahatsız ediyor?" Dikkatliydi, hem de çok. Onu hafife almamalıydım.

"Evet, parlak ışıklar ve yüksek sesler beni rahatsız ediyor ve dengemi bozuyor. Zor zamanlar geçirdim, ama şimdi iyiyim." Sonra hâlâ elini tuttuğumu fark ettim, o da fark etmiş olmalı ki ellerini çekti.

"Evi eski günleri yansıtacak şekilde tekrar yaptıracağım, orası hakkında ne hatırlıyorsun?"

"Çok küçüktüm pek bir şey hatırlamıyorum ama annem çok fotoğraf çekerdi, belki babamdan kurtardığım fotoğrafların içinde buranın eski hâlini bulabilirim."

"Babandan mı kurtardın?"

"Evet, annem öldüğünde on bir yaşındaydım. Nedense babam ona ait olan şeyleri evde istemedi. Daha toprağa bile vermeden önce bütün giysilerini kaldırdı. Bir tane bile kalmayana kadar. Sonra bir gün okuldan eve geldiğimde annemin onlarca fotoğraf albümünü bahçeye çıkarmış yakıyordu. O kadar sinirlenmiştim ki kurtarabildiklerimi kurtarmak için resmen babamla savaştım, ne yazık ki sadece üç tane kurtarabildim, diğerleri yanmıştı. Neden böyle bir şey yaptığını anlayamamıştım? Onu çok mu seviyordu? Ona ait şeyleri görmeye dayanamıyor muydu? Ama onlar iyi geçinen bir karı-koca değildi. Hâlâ da anlayabilmiş değilim. Hâlbuki o albümlerin çoğu benim fotoğraflarımdan oluşuyordu. Şimdi on bir yaşıma kadar olan yaşamımdan hiç fotoğrafım yok. Ondan sonra da bir daha fotoğraf çektirmedim."

Sustu. Boğaza doğru bakmaya devam etti. Annesi ölen küçük bir kıza yaptıklarından dolayı Fikret'ten bir kere daha nefret etmiştim. Kötülükleri bana ve aileme yaptıkları ile kalmamış, öz kızına da kötülük yapmıştı. Hikâyenin geri kalan kısmını da merak ettim, öylece boğaza bakıyordu.

"Sonra ne oldu?" Bana baktı.

"Hoş şeyler olmadı."

"Anlatmanı istesem?" Bir süre daha boğaza doğru döndü. Anlatmayacak diye düşünürken anlatmaya başladı.

"O olaydan sonra babamdan gerçekten nefret ettim. Annemin arkasından bile bir damla gözyaşı dökmemişti. Çok iyi geçinen karı koca değillerdi. Kavga etmezlerdi ama birbirlerini

sevdikleri de söylenemezdi. Böyle şeyleri, çocuklar hisseder. Ben de aralarında bir sorun olduğunu hissederek büyüdüm. Annem ölmeden iki gece önce çok şiddetli bir kavga ettiler. Seslerini duyup merdivenin başına oturmuştum. Tek düşündüğüm acaba yine benim yüzümden mi kavga ediyorlardı. Birbirlerine bağırıyorlardı. İlk defa onları böyle görmüştüm. Annem, beni alıp gideceğini söyledi. Daha önce ne konuşuldu bilmiyorum, sadece bunu duymuştum. İki gün sonrada annem bir trafik kazasında öldü. Sarhoş bir sürücü yoldan çıkarak, annemin aracına çarpmış, annemi hastaneye bile götürmelerine gerek kalmamış. Orada ölmüş. Annemle birbirimize çok yakındık. Ondan sonra bir sürü sinir krizleri geçirdim. O albümleri yaktığı gün babama "Bir gün büyüyeceğim ve seni öldüreceğim." dedim. Benimle baş edemeyince beni İngiltere'ye yatılı okula gönderdi. Giderken o albümleri de yanıma aldım. Yazın döndüğümde evde annemle ilgili hiçbir şey kalmamıştı ve evde başka bir kadın vardı. Sanki annem o evde hiç yaşamamış gibiydi ve ben sadece on bir yaşındaydım. Her sene yazları geldiğimde evde başka kadınlar oluyordu. Üniversite okumak için döndüğümde ev bana yabancı gelmişti, orada yaşayamadım ve evden ayrıldım."

Gerçekten şaşırmıştım. Birkaç saat önce benden gerçekten nefret ediyor gibi bir hâli vardı. Şimdi neredeyse bütün yaşamını öğrenmiştim. Bütün çocukluğu ve gençliği babasından nefret ederek geçmişti. Peki, nerelerde babası için kadınlığını kullanacak kadar onu dinlemeye başlamıştı? Tekrar ona baktım, o ise boğaza bakmaya devam ediyordu. Sonra anladım. Aslında mutlu biri değildi. Güçlü, hiç değildi. O da benim gibiydi. Mutlu bir yuvası olduğunu zannederken, annesinin ölümü ile sarsılmış ve diğer ebeveyni tarafından da hiç sevilmediğini anlamış biriydi. Yani yalnız... Benim gibi... Onun için o kadar kırılgandı. Onun için en ufak bir şeyde gözleri doluyordu. Annesinden sonra sevgisiz geçen bir çocukluk yaşamıştı. Bana kalırsa hâlâ o sevgiyi arıyordu.

Bu kıza, kötülük yapabilir miydim? Zaten ona en büyük kötülüğü babası yapmışken ben onu ne kadar üzebilirdim? Daha ne kadar acı çekmesini görmek isterdim? Yeterince acı çekiyordu. Benden bile kötü durumdaydı. Hiç olmazsa ben on yedi yaşına kadar birbirini gerçekten seven ve mutlu olan bir ailede büyümüştüm. Annem, babam ve kardeşlerim ölmüş olabilirdi. Ama ondan sonraki hayatımı, beni ve birbirlerini seven teyzem ve kocasıyla geçirmiştim. Hayatımda sevgi hiç eksik olmamıştı. Oysaki karşımdaki bu narin ve kırılgan kız neredeyse bütün hayatını, sevgi olmadan geçirmişti.

Yüzüne baktım, biraz önce bana anlattığı şeylerden pişman olmuş gibi bir hâli vardı. Büyük olasılıkla elime koz verdiğini ve benim bunu onun aleyhine kullanacağımı zannediyordu. Aslında tanıştığımızdan beri yaptığım buydu. Ama bana anlattığı şeylerden sonra o artık intikamımın bir parçası değildi. Babasından intikamımı aldığımda o da bu işten zarar görecekti. Ama doğrudan hedefim değildi artık. Bir süre daha bana baktı ve kafasını çevirip denizi seyretmeye koyuldu.

"Biraz önce bana anlattıklarından pişman olmana gerek yok." dedim.

Yüzüme baktı. Gülümsedim. Gözlerindeki acıyı görmemek için kör olmak gerekiyordu. Onu koruma içgüdülerim, daha da arttı. Bende uyandırdığı bu koruma hissinden nefret etmeme rağmen bana bunu hissettiren kızdan nefret edemiyordum.

"Pişman olmadım, birine anlatmak iyi geldi."

"Bu anlattıkların aramızda, kimsenin bilmesine gerek yok. Belki bir gün bende sana bana neler olduğunu anlatırım. Ama bu hâlâ konuşmaktan hoşlanmadığım bir konu." dedim. O da gülümsedi. Çok güzeldi ve ben ona bakmayı bırakmak istemiyordum.

"Aslında sana anlattıklarımı şimdiye kadar en yakın arkadaşlarıma bile anlatmadım."

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Annemi çok özlüyorum, bazen keşke annem öleceğine babam ölseydi diye düşünüyorum ve bu beni yeterince kötü biri yapıyordur eminim."

"Sen kötü biri değilsin. Sadece annenden sonra sevgisiz bir ortamda büyümüşsün." Bunu duyduğunda gözleri dolmuştu. Üzüldüğü o kadar çok belliydi ki.

"Teşekkür ederim." dedi. Ama gözlerinden birkaç damla yaş aktı. Parmakları ile sildi. "Affedersin..." diyerek masadan kalktı. Kızı ağlatmıştım, hâlbuki amacım o değildi. Sadece yanımda bu kadar tedirgin olmasını istemiyordum. Bir süre sonra masaya geldi. Oturduğunda gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Ona öylece baktım. Acımasız bir kız değildi. Bu kadar çok ağladığını göz önüne alırsak fazla duygusal biriydi. Öyle acımasız bir babanın, böyle bir kızı olması ise ironiydi.

"Seni hâlâ ağlatıyorum."

"Bu sefer sen ağlatmadın." Uzandım ellerini tuttum, ellerini çekmedi. Önce birbirine geçmiş ellerimize sonra da bana baktı.

"Seni kimsenin ağlatmasına izin vermeyeceğim, kendimin bile." Bana baktı. Yeni yetme aptal romantikler gibiydim ve aptalca şeyler söylüyordum. Son zamanlarda iyice saçmalamaya başlamıştım. Bu kadar saçmalayacağıma ben bile inanamıyordum. İyi ki yanımda David yoktu. Bu dediklerimi duysa ölene kadar benimle dalga geçerdi. Bu kızın üzerimdeki gücü inanılmazdı ve bundan haberi yoktu. Olsaydı bana karşı kullanır mıydı bilmiyorum ama ben artık ona karşı eski tutumumu sergilemek istemiyordum. Onu korumak ve bütün acılarını silmek istiyordum.

Yine de ona en büyük acıyı ben yaşatacaktım. Babasından intikamımı aldığımda çok üzülecek ve acı çekecekti. Bunun tek sebebi; ben olacaktım. Ama Fikret'e karşı kinim o kadar büyüktü ki, onun için bile bundan vazgeçemezdim. Sessizce yemeklerimizi yedik.

"Benim artık gitmem gerek."

"Üzgünüm seni bu saate kadar beklettim."

"Önemli değil, güzel zaman geçirdim. Ev konusunda sana başarılar dilerim, umarım istediğin gibi olur."

"Umarım." dedim. Uzandım elini tuttum, kafasını kaldırdı ve gözlerime baktı. Ben de ona bakıyordum.

"Benim içinde güzel bir gündü Aslı, kimsenin seni üzmesine izin verme küçüğüm."

Biraz daha oturduktan sonra, kalktık. Beni otele bıraktı. Odama çıktığımda bilgisayarımı açtım ve tuttuğum adamın kız hakkındaki raporunu okumaya başladım. Aslı ile ilgili bir şeyler tersti. Ya atladığım bir şeyler vardı ya da bu kız iyi rol yapıyordu.

On bir yaşında annesi öldükten sonra İngiltere'de yatılı okula gönderilmişti. Sadece yazları eve dönüyordu. Sonra üniversiteyi İstanbul'da okumuştu ve babası ile birlikte değildi. Ayrı bir eve çıkmıştı. Üniversitede inşaat mühendisliği ve çift dal olarak da mimarlık okumuştu. Akıllı bir kızdı ama babası birkaç gün önce ona geri zekâlı demekte bir sakınca görmemişti. Üç yıl önce holding de çalışmaya başlamış, bir yıl önce de, aynı holding de çalışan, Berk Yılmaz ile nişanlanmıştı. Gece hayatı olmayan, çıktığında da nişanlısıyla görülen biriydi. Bir sayfalık rapordu, çünkü kızın yaptığı şey bu kadardı. Babasının sayfalar süren raporuna rağmen tek sayfalık bir rapordu.

Arkama yaslandım. Kız on bir yaşından beri neredeyse yalnız yaşıyordu. Buna rağmen hayatı tek düzeydi. Bugün o fotoğrafı göğsüne bastırması geldi, gözlerimin önüne. Koruyucu meleği dediği kişinin fotoğrafını bulmuş olması, onu mutlu etmişti. Kötü biri olmayacağı o kadar belliydi ki. O da babasının acımasızlığından yeteri kadar nasibini alıyordu. Onunla ilgili planlarımı, tekrar gözden geçirmem gerekiyordu.

20

Aslı eve geldiğinde, kendini yorgun hissediyordu. Yakın arkadaşının doğum gününe gitmek için hemen hazırlandı. Geç kalmıştı. Ege ile geçirdiği zaman onu çok mutlu etmişti. Adamın ona söylediği şeyleri düşündü, "Seni kimsenin ağlatmasına izin vermeyeceğim, kendimin bile." demişti. Ege'ye âşıktı. İstanbul'a geldiğinde bunun aşk olmadığına, kendini inandırmaya çalışmıştı ama bugün gördüğünde ne yaparsa yapsın onun yanında mutlu oluyordu. Elini tutması bile kalbinin çarpması için, bir nedendi. Onunda kendisine bir şeyler hissettiğini anlıyordu ama hep üstü kapalı konuşuyordu.

Berk'in her zaman olduğu gibi işleri vardı ve yine bir arkadaş toplantısına yalnız gidecekti. Aslında hiç gitmek istemiyordu. Herkes kocası, nişanlısı ya da sevgilisi ile gelirken o yalnız olacaktı. Bu ezikliğe daha fazla dayanmayacaktı. Ege "Kimsenin seni üzmesine izin verme." demişti. Artık gerçekten de bunu yapacaktı. Sonra arkadaşını aradı ve rahatsız olduğunu gelemeyeceğini söyledi. Oraya gidip, herkes çift olarak eğlenirken tek başına oturmayacaktı.

O ev, onu altüst etmişti. Bir sürü şey hatırlamıştı. Şimdiye kadar en yakın arkadaşlarına bile anlatmadığı şeyleri, birkaç gündür tanıdığı ve âşık olduğu adama anlatmıştı. Annesini anlatmıştı. Öldüğünden beri, neredeyse onun hakkında hiç konuşmamıştı. Onu özlüyordu, hem de çok özlüyordu. Babasından ne kadar nefret ederek büyüdüğünü anlatmıştı. "Umarım bunları bana karşı kullanmaz." diye geçirdi, içinden. Gerçi adam ona "Bu söylediklerin aramızda..." demişti. Yine de onu tanımıyordu. Keşke anlatmasaydım, diye düşündü. Ne yapacağı belli olan

adamlardan değildi. Annesinin onu çağırdığı gibi "Küçüğüm!" demişti. Bunu ilk defa Assos'da hastayken demişti. Kendisine böyle seslenmesi nedense onu mutlu ediyordu.

"Oturduğu koltuğun yanında duran fotoğrafı, eline aldı. Parmakları önce küçük kızın yüzünü okşadı, sonra genç delikanlının. "Sana ne oldu?" diye fısıldadı. "Şimdi neredesin? Hâlâ yaşıyor musun? Ve olanları hatırlıyor musun? Hatırlıyorsan bu acıya, nasıl dayanıyorsun?"

Yerinden kalktı ve elindeki çerçeveyi konsolun en görünür yerine koydu. Konsolun üstünde annesinin birkaç samimi arkadaşının fotoğrafları vardı. Babasının ve nişanlısının fotoğrafları yoktu. Onları her gün yeterince görüyordu, evde de görmesine ne gerek vardı. Gülümsedi, annesi öldüğünde babası o kadar acımasız davranmıştı ki annesinin bütün fotoğraf albümlerini atmıştı. Ama kurtardığı birkaç tane vardı. Annesi fotoğraf çekmeyi çok severdi. Belki de babasına bu şekilde dayanıyordu. Gidip elinde kalan birkaç albümü aldı. Bakmaya başladı, kimine gülerek, kimineyse ağlayarak ve bir kez daha babasından nefret ederek. Bu güzel çalışmaları nasıl yok etmişti? Bunlar onun mirasıydı. Annesinden kalan tek şey... Üstelik hep kendi fotoğrafları vardı. Baktığı albüm annesinin ve babasının düğün fotoğraflarına ayrılmıştı. Ve bir gerçeği fark etti, annesinin ve babasının düğünü o evde olmuştu. Bugün dikildiği havuzun kenarında... Evin ve bahçenin o zaman ki hâli ile ilgili o kadar çok fotoğraf vardı ki. Gerçekten bir zamanlar çok güzel bir ev olduğunu fark etti. Çok güzel de bahçesi vardı. Her yer çiçeklerle kaplıydı. Bahçeyi hayal meyal hatırlıyordu. Bugün orada dikilirken evin perili olmasından çok, bahçe onu rahatsız etmişti. Şimdi neden olduğunu anlamıştı. O bahçede tesadüfen bile yetişmiş bir papatya bile yoktu.

Albümde o kadar güzel fotoğraflar vardı ki hepsine baktı. Ve ölen ailenin fotoğrafına... Annesi ve babası ortada, sağında babasının ortağı ve güzel karısı ve solunda da dört tane birbirle-

rinden güzel ve yakışıklı çocuklar. Fotoğrafı albümden çıkardı. Daha yakından baktı. İşte üçüncü çocuk onun koruyucu meleği idi. Adını hatırlayamadı. O kadar çok zaman geçmişti ki. Sonra resmin arkasını çevirdi bir an nefesini tuttu. İsimler arkada yazıyordu. Ve bir de tarih vardı. Anne babasının evlendiği gündü.

18 Haziran 1989.

Tam yirmi altı yıl önce.

Mehmet – Filiz – Gelin ve Damat – Can – Canan – Cem – Ceren, güldü, çocukların isimleri hep C ile başlıyordu. İsimler fotoğraftaki kişilerin sırasına göre yazılmıştı ve onun kahramanının adı Cem'di. Bu resim çekildikten dört yıl sonra ölmüşlerdi, babaları tarafından vurularak.

Aslı yazan albümü eline aldı. Bu iki ve üç yaşında çekilen fotoğraflardan oluşuyordu. O kadar çok fotoğraf o evde ve onun bahçesinde çekilmişti. Ve Cem'in kollarında çekilmiş bir sürü fotoğraf vardı. Ölen ailenin yanında sadece onların olduğu bir fotoğraf dikkatini çekmişti. Havuzun kenarında çekilmişti. Kıyafetine bakılırsa evde bulduğu ile aynı gün çekilmişti. Anne ve baba oturmuş, kendisi de annenin kucağındaydı. Arkalarında da dört çocuk sıralanmıştı. En küçük kız prenses gibi giyinmişti. Çok güzel bir kızdı. Gözlerinden bir damla yaş aktı. Bu güzel aile artık yoktu. Çocukların yüzlerinden ne kadar mutlu oldukları görünüyordu. Belli ki çok mutlu bir aileydi. Kendi ailesinden daha mutlu oldukları açıktı. Ne olmuştu da bu fotoğrafta karısına sevgi ile sarılan adam, bir akşam kafayı bozmuş ve bütün ailesini katletmişti? Nasıl bir çılgınlık yaşamıştı?

Sonra evin ve bahçenin fotoğraflarını ayırdı. Bunlar Ege'nin işine yarayabilirdi. O evi eski hâline sadık kalarak, yenilemek istediğini söylemişti. Bunları ona verebilirdi. Ne de olsa kahramanı ile çekilmiş fotoğrafı kendisine vermişti. Ayrıca şimdiye kadar yaptıkları için özür dilemişti. Bu önemliydi. Öyle sık özür dileyen biri olmadığını düşündüğünde önemli olmuştu. Ayrıca o evden korktuğunu anladığında alay etmemiş, elini tutarak koru-

yacağını söylemişti. Annesi de, babası bağırdığında ona böyle söylerdi, sarılır, "yaşadığım sürece seni korurum" derdi. Üstelik o adama âşık olmuştu. Yanında kendini güvende hissetmişti. Annesinin ölümünden sonra, hiç bu kadar güvende hissetmemişti. Çünkü bu güven duygusunu ne babasının ne de yakında evlenecek olduğu Berk'in yanında bile hissetmiyordu.

Ege'yi otele bıraktığında, babasını aramış ve ön anlaşmaların imzalandığını öğrenmişti. Yarın ekspertiz firması gelip gayrimenkullerin değerini belirleyecekti. Bu işlem birkaç gün sürecekti. Ondan sonrada para bloke edilecek, belirlenen gayrimenkuller ipotek edilecekti. İki gün sonra olağanüstü genel kurul toplanacak ve anlaşma basına duyurulacaktı. Bu işlem nereden bakılırsa bakılsın on gün sürecekti. Ama Ege bir kaç gün sonra gideceğini söylemişti. Belki yardımcısı işleri takip ederdi.

Yüzündeki yaralar için kaza olduğunu belirtmişti.. Nasıl bir kaza geçirmişti? İlk görüşte insanı korkutsa da aslında o kadar da korkunç biri değildi. Bugün elini tuttuğunda o temastan hiç de rahatsız olmadığını anlamıştı. Hatta hoşuna gitmişti. Bir yıldır nişanlı biri olarak, bundan hoşlanması utanılacak bir durumdu ama utanmıyordu.

Saate baktı, daha sekizdi. Ege'ye telefon edip fotoğraflardan bahsetmeli miydi? Büyük ihtimalle basın duyurusundan sonra Amerika'ya dönecekti. Bu sürede biri ile anlaşmaktan ve evin tadilatından bahsediyordu. Nasıl olsa aynı yakada kalıyorlardı. Ortak bir yerde buluşup verebilirdi. Evin fotoğraflarını gördükten sonra, aslında orasını kendisi yapmak istiyordu. Nerden bu duyguya kapılmıştı, bilmiyordu. Ancak ne olursa olsun kendi yapmalıydı orayı. Böyle bir şeyi adama söylese nasıl anlaşılırdı? Yanlış anlar mıydı? Daha birkaç saat öncesine kadar oradan ölesiye korkarken, bunu nasıl düşündüğünü kendi de anlamamıştı. Ama ilk defa bir şeyi bu kadar çok istiyordu.

Eline telefonu aldı, Ege'nin numarasını buldu ve ara tuşunun üstünde parmağını değdirmeden bir süre bekledi. Acaba

yanlış anlaşılır mıydı? Ege'nin onunla flört ettiğine emindi, belki ondan hoşlanıyordu da ama onunla ciddi bir şeyler yaşamayı isteyip istemediğini bilmiyordu. Bazen yüzündeki duyguları anlamıyordu. Taş kadar duygusuz biri olabiliyordu. Hâlâ parmağı ara tuşunun üstünde bekliyordu. Biraz daha düşünürse vazgeçecekti, düşüncesi gerçekleşmesin diye hemen ara tuşuna bastı. İkinci çalışta telefon açıldı.

"Efendim Aslı." diyen sesi duyduğunda, kalbi çoktan maraton koşmaya başlamıştı bile.

"Benim." dedi fısıltıyla.

"Biliyorum, telefonunu kaydettim. Üstelik bu numara sadece sen de var."

"Bana özel bir telefon ha."

"Evet, sadece sana özel, söyle küçüğüm dinliyorum." Küçüğüm kelimesi, onu bir kere daha heyecanlandırdı.

"Şey kusura bakma aradım ama hani bugün evi eskisi gibi yeniden yapmak istiyorum demiştin ya?"

"Evet."

"Bende evin ve bahçenin eski hâllerini gösteren fotoğraflar var. Bazılarını ayırdım, eğer ilgilenirsen sana vermek isterim."

"Neredesin?"

"Evimde."

"Evin nerede?" diye sordu Ege ve güldü.

"Caddebostan'da oturuyorum."

"Adresini ver, gelip bakmak istiyorum. Yarın bir firma ile konuşacaktım."

"Buraya gelmene gerek yok, istersen yarın sabah oteline gönderebilirim."

"Bir sakıncası yoksa şimdi görmek istiyorum, adresi verir misin?" Aslı, adama adresi söyleyerek telefonu kapattı. Üstünü değiştirdi. Kadınlığını kullanmayı bekleyen adamı şortla karşılamak istemedi. Altına bir kot pantolon üstüne de siyah bir tişört

giydi. Yaklaşık yarım saat sonra kapısı çaldı. Açtığında adam kapının pervazına dayanmış ona bakıyordu. O da eski görünümlü bir kot pantolon giymişti ve üzerinde kısa kollu polo yaka bir tişört vardı. Saçları dağılmıştı ve mavi gözleri parlıyordu. Yüzündeki yaralar ve kollarındaki dövmelerle serseri gibi görünüyordu. Dövmeli serseri! Bu görüntü, takım elbise giydiğinden daha çok yakışıyordu, ona.

Kapıdan çekilerek adamı içeriye aldı. Oldukça rahat, sanki daha önce bu eve defalarca gelmiş gibi içeri girdi.

21

Kapıda kızı gördüğümde, bir an çarpıldım. Kot pantolonun içinde oldukça baştan çıkarıcı duruyordu. Üzerinde kolsuz siyah bir tişört vardı. İçeri girdiğimde evin içine şöyle bir göz attım. Aslı, bugün bulduğu çerçeveyi konsolun üstüne koymuştu. Onun için değerli olmalıydı. O fotoğraftaki genç onun koruyucu meleğiydi. Allah'ım ironi komikti. Koruyucu meleği artık onu mahvetmeyi düşünen, bir şeytandı.

Evi güzeldi. Önü sahil yoluydu. Sekizinci katta oturduğu için kesintisiz deniz manzarası vardı. Evdeki bütün eşyalar beyazdı ve mavinin tonları ile renklenmişti. Tam sahil evleri gibiydi. Fotoğrafı gösterdim, güldü.

"Adı Cem" dedi. İrkildim. İsmimi bunca seneden sonra kızın ağzından duymak irkilmeme neden olmuştu. Bu ismi yirmi yıldır kullanmıyordum. Teyzem ve kocası beni nüfuslarına geçirirken, ismimi Ege olarak değiştirmiştim. Çünkü o güzel hayalleri olan Cem tam yirmi iki yıl önce ölmüştü. Bütün ailesiyle birlikte... Artık o çocuk değildim. O masum çocuk hiç değildim. Bu yirmi yıl boyunca, övünülecek şeyler yapmamıştım. Sonra aklıma geldi. Adımı nasıl hatırlamıştı? Eğer adımı daha aynı günün akşamı hatırlamışsa, benzerlikleri fark etmesi ne kadar zaman alacaktı? Akıllı bir kız olduğunu biliyordum ama hızı beni şaşırtmıştı.

"Nasıl hatırladın?" dedim duyacaklarıma kendimi hazırlayarak.

"Bunun arkasında yazıyordu" diyerek, masadan bir fotoğraf aldı ve bana uzattı. Derin bir nefes aldım. Aklına gelmemişti. Uzattığı fotoğrafı elime aldım. Bunu hatırlamıştım. Kızın anne

babasının bizim evdeki düğünlerinde çekilmişti. Ama beni etkileyen şey; hepimizin orada olmasıydı. Annem, babam ve kardeşlerim. Yirmi iki yıldır ilk defa fotoğrafta da olsa onları görüyordum. Tıpkı hatırladığım gibilerdi. Bir an elim titredi ve elimden düştü. Hemen eğilip aldım. Elimin titrediğini görmüş müydü acaba? Eğer gördüyse bir şey uydurmam gerekebilirdi. Ama hiçbir şey söylemedi.

Ailemi fotoğrafta da olsa görmek beni sarsmıştı. Bir kez daha Fikret'ten nefret ettim. Kafamı kaldırıp Aslı'ya baktım, ondan da nefret etmem gerekiyordu ama edemiyordum. Onu affetmeye, henüz hazır değildim. Bu ikilem beni daha da sinirli yapıyordu. Bir tarafım bu kızı korumak istiyor, onunla sevişmek istiyor, onu sevmek istiyordu. Ama diğer tarafım ondan nefret ediyor, onu ezip geçmek istiyordu. Aslı için ne yapacağımı bilmez durumdaydım. Aslında bir an önce Amerika'ya gitmeliydim. Gitmeli ve Aslı'yı aklımdan çıkarmalıydım. Onunla ilgili planladığımız hiçbir şeyi devreye sokamamıştım. Sürekli oyalanıyordum. Ne beklediğimi bilmiyordum. Benim bu kararsızlığım hem David'i hem de Berk'i zor durumda bırakıyordu. Onlarda ne yapacağını bilmediklerinden, benim sürekli Aslı ile ilgili planlarımı erteleyişimi anlamıyorlardı.

Koltuğa oturdum, büyük ihtimalle bana göstereceği fotoğraflar dengemi bozmaya başlayacaktı. Kızın önünde kendimi kaybetmek istemiyordum. Ona baktığımda "Bir şey içer misin?" diye sordu.

"Hayır, senin bir yere gitmen gerekmiyor muydu?"

"Evet ama canım istemedi, iptal ettim." Daha fazla oyalanmasını istemiyordum. Kendimi göreceklerime hazırlamıştım. Bir an önce göstermesini istiyordum. Ama hiçbir şey yapmadan öylece oturuyordu. Sonunda dayanamadım.

"Bana göstereceğin fotoğraflar nerede?" Masadan aldığı bir deste fotoğrafı bana uzattı ve o da yanıma oturdu. Aslında bana

bu kadar yakın oturmasını istemiyordum. Ama kalk demem, ona garip gelebilirdi.

Derin bir nefes alarak, bakmaya başladım. Düğün günü çekilen bir sürü fotoğrafların hepsinde bir iki kişi gözüküyordu. Ancak bunca yıldan sonra onlar kimdi bilmiyorum. Ama evin, bahçenin, havuzun ve terasın her yeri gözüküyordu. Gerçi onlara bakmama gerek yoktu. O evin ve bahçenin bütün detayları beynime kazınmıştı. Ama yine de mimara anlatmaktansa bunları göstermek daha iyiydi. Sonra fotoğraflardan birinde bütün ailemi gördüm. Birden nefesim kesildi. Kız dibimde oturduğu için 'Umarım anlamaz.' diye düşünüyordum. Bu fotoğraf en küçük kardeşimin doğum gününde çekilmişti. Kızın havuza düştüğü ve benim kurtardığım gün. Aslı bana doğru eğildi. Parfümünün kokusunu aldım. Bütün gün bu kokuyu almıştım ama bu kadar yakından daha çok alıyordum. Saçlarının ucu koluma değdi. Bana fiziksel olarak bu kadar yakın oturması ve bana dokunması beni, huzursuz etti. Aklıma dudaklarının tadı geldi. Onu tekrar öpsem ne derdi acaba? Onu öpmek için dayanılmaz bir istek duydum. Fotoğrafta annemin kucağındaki çocuğu göstererek "Bu benim, diğerleri de o evde oturanlardı" dedi.

Hiç bir şey söylemedim. Çünkü söylenecek kelimeler dilimin ucuna gelmiyordu. Sadece öylece bakıyordum. Bunu ondan nasıl isteyebilirdim ki onun dikkatini çekmeden? Bunu düşünüyordum ama daha fazla düşünmeme gerek kalmadı.

"Bu sende kalabilir." dedi.

"Teşekkür ederim." diyerek, bana verdiği bütün fotoğrafları topladım ve ayağa kalktım. Yanında oturmaya daha fazla dayanamadım. Bana bu kadar yakınken ve onun kokusunu alırken, aklıma onu yatağa atmakla ilgili bir sürü fikir geliyordu. Ama buna cesaret edemedim. Buradan çıkmam gerekiyordu. Başıma korkunç bir ağrı saplanmıştı ve kapalı yerde kendimi boğuluyormuş gibi hissettim. Gideceğimi anlamıştı, o da ayağa kalktı.

Büfenin üstündeki eski bene tekrar baktım ve ona doğru döndüm.

"Gitmem gerek, tekrar teşekkür ederim. Bana çok yardımcı oldun."

"Pekâlâ, hangi firma ile anlaşacaksın?"

"Henüz karar vermedim, birkaç tane görüşmem var. Bakalım benim dediklerimi hangisi anlarsa..." Bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama ben onu anlayacak ruh hâlinde değildim. Birkaç tane fotoğrafın beni bu kadar etkileyeceğini sanmazdım. Ama buradan ve ondan bir an önce uzaklaşmak istiyordum. Sonunda konuştuğunda ne demek istediğini anlamıştım.

"Ben mimarlık okudum, istersen sana yardımcı olabilirim." Hayretle ona baktım. Eve girmeye bile korkuyordu şimdi kalkmış yardımcı olayım diyordu. Güldüm.

"Periler ne oldu?" dedim. Hâlâ ayakta karşılıklı durmuş konuşuyorduk. Bana çok yakındı, elimi uzatsam ona dokunabilirdim. Burun deliklerime kokusu doluyordu. Bu kadar yakınken, ondan uzak durmaya çalışmak, gittikçe daha da zorlaşıyordu.

"Hâlâ biraz korkuyorum ama istersen ben yapabilirim ve bunun için de senden para talep etmem."

"Parasız yapacaksın öyle mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Cem için..." Sonra konsolun üstündeki fotoğrafa doğru döndü. "Onun için... Baksana ne kadar mutluymuş." Sonra elime doğru uzandı, elimde tuttuğum fotoğrafları aldı. Parmakları tenime değdiğinde kendimi garip hissettim. En üsteki ailemin olduğu fotoğrafı gösterdi. "Hepsi çok mutluymuş. Eğer ruhları oradaysa onların tekrar mutlu olmasını istiyorum."

Göz gözeydik, hiçbir şey demedim. Ailemin ruhlarının mutlu olmasını mı istiyordu? Samimiydi. Rol yapmadığına emindim. İçinden geleni söylemişti. Daha fazla dayanamadım, uzak

kalmanın anlamı yoktu. Bu kızı hayatımda hiçbir kadını istemediğim gibi istiyordum. Onun da beni istediğine emindim. Kollarımın ona sarılmaya ihtiyacı varmış gibi uzandım onu belinden tutarak kendime doğru çektim. Tepki vermedi. Vücutlarımız birbirine değmişti. İnce tişörtlerimizin altından onun göğüslerini hissediyordum.

Öpmek içinse hiçbir şey yapmadım, öylece bakıyordum. Öpersem duramayacağımı biliyordum. Onu korkutmak istemiyordum. Benden korkmasını istemiyordum. Bu kızın hakkımda iyi şeyler düşünmesini istiyordum.

Bunları hiç düşünmezken, bana iyi ve güzel şeyler düşündürtüyordu. Ben iyi değildim, iyi olmakta istemiyordum. İçimde ki iyilikler yıllar önce ölmüştü, onları diriltmenin anlamı yoktu. Bu hâlimden memnundum. Bu ruh hâlini seviyordum. Hiç kimseye hiçbir şey hissetmemek acı çekmememi sağlıyordu. Çok acı çekmiştim ve bundan sonra ilişkilerden dolayı acı çekmek istemiyordum. Şimdi böyle hissediyor olabilirdim ama kapıdan çıktıktan sonra onu mahvetmek için bir telefon etmem yeterdi. Öylece vücutlarımız birbirine değmiş, birbirimizin gözleri içinde kaybolurken, parmaklarının ucunda yükseldi. Ona doğru eğilirken buldum kendimi. Dudaklarımız yavaşça birleşti. Öpüşüm yumuşaktı ama dudaklarımın altında dudakları aralanınca dilimi ağzının içene soktum. Diliyle dilimi karşılamaya çalıştı. Tecrübeli ve nişanlı bir kadın gibi öpüşmüyordu. Daha çok öpüşmeyi yeni öğrenmiş biri gibiydi. Kızın dudaklarını talan ediyordum, sert olmamaya çalışıyordum ama beni o kadar heyecanlandırmıştı ki sertleşmiştim ve onun bunu fark ettiğine emindim.

Ellerimi kalçalarına doğru indirdim ve onu erkekliğime doğru bastırdım. Ağzından bir inilti çıktı. Bu beni daha da tahrik etti. Öpüşüm derinleşti. Onu birkaç kere öpmüştüm ve o zamandan beri aklımdan çıkmamıştı. Ellerini kaldırıp boynuma götürdü. Bana daha da dayandı. Bu sırada dudaklarım dudaklarından

ayrılmış, boynuna doğru kaymıştı. Karşı çıkmasını istiyordum ama kollarımda kendinden geçmiş hâldeydi. Boynundan tekrar dudaklarına doğru çıktım. Şu anda ne istersem yapabilirdim. O derece teslim olmuştu. Beynim sürekli olarak bu doğru değil, o Berk'in nişanlısı diyordu. Durmalıydım. Çünkü onun beni durdurmaya niyeti yoktu.

Onu öpmeyi bıraktım. Kendimden biraz uzaklaştırdım. Ellerimi beline doğru çıkardım. Ve yüzüne baktım. Yavaşça gözlerini açtı. Gözleri buğulanmıştı. Dudakları kızarmış ve şişmişti. Ona öyle bakınca yüzü kızardı. Güldüm, biraz önce onu öpmüştüm. Durmasaydım başka şeyler de yapacaktım ama hâlâ ona bakınca kızarıyordu. Güldüğümü görünce o da güldü. Çok güzeldi. Ama ben basit bir öpücükle yetinmeyecek kadar tahrik olmuştum.

Onu tekrar kendime doğru çektim ve sarıldım. Sadece sarıldım o da ellerini belime doğru götürmüştü. Başını göğsüme dayadı. Kollarımdaki bu narin bedenle sevişmek istiyordum ama bunu yaptığım takdirde ona nasıl kötülük yapacaktım? "O düşmanım!" dedim içimden ya da "Düşmanımın her şeyden bihaber kızı." Bunları söylemek bile ona sarılmama engel değildi. Tek bir şeyden emindim artık ona yaklaşmamak için mücadele etmeyecektim. O da beni istiyordu, bundan emindim. O zaman bende direnmeyecektim. Yirmi beş yaşındaydı ve ne yaptığını bilecek kadar hayatına erkekler girmiş olmalıydı. Üstelik bir yıldır nişanlıydı. Berk'in ona bir yıldır elini sürmeden durduğunu sanmıyordum. Şu anda onu yatağa götürmememin tek sebebi: Berk'ti. Onunla hâlâ konuşamamıştım. Nedense bunu sürekli ertelemiştim, duyacaklarımdan hoşlanmayabilirdim. Berk, kızı sevdiğini söyleyebilirdi, işte o zaman benim onu bırakmam gerekiyordu.

Aklım bırak demesine rağmen kollarım onu sarmaya devam etti. Sonra başını kaldırarak bana baktı. O kadar masumdu ki, ona baktığımda o fotoğraftaki ufak kızı görüyordum. Peşimden

ayrılmayan, büyüyünce benimle evlenmek istediğini söyleyen ufaklığı görüyordum.

Bedenim onunla sevişmek istese bile, beynim daha karar vermemişti. Dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum. Onu son kez uyaracaktım. Akıllı bir kızdı ne demek istediğimi anlayacağından emindim. Eğer beni dinlerse onu bırakacaktım, ona yapacağım tek iyilik bu olacaktı. Yoksa babasını mahvederken onu da mahvedecektim. Kollarından tutarak kendimden biraz uzaklaştırdım.

"Benden gerçekten uzak durmalısın, Aslı."

"Bunu yapmak istemiyorum." dedi gözlerimin içine bakarak.

"Ben sana göre biri değilim, benimle olursan üzülürsün."

"Beni üzmeyeceğine söz vermiştin."

"Benden uzak durursan sözümü tutarım ama benimle kalırsan üzülürsün."

"Senden uzak durmak istemiyorum ama istersen sen uzak durabilirsin." dedi gülerek. Keşke bunu yapacak kadar güçlü olabilseydim. Kendimi buna keşke ikna edebilseydim. Bana bakarken, dudaklarımdan dökülen sözcüklere engel olamadım.

"Bunu çok denedim ama ışığa çekilen pervane gibiyim, senden uzak kalamıyorum."

"Ben de" dedi. Sesi kısıktı, kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Bunu gerçek anlamda düşünmeni istiyorum, ne karar verirsen ver, seni hiçbir konuda zorlamam."

"Düşünmeme gerek yok."

"Bana düşüneceğine dair söz ver Aslı. Biliyorum ki düşündüğün zaman senin için yanlış adam olduğumu anlayacaksın."

"Çok düşündüm ve sen doğru adamsın, Ege." Parmaklarının ucunda yükselip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Ben de onu kendime doğru çektim, öpüşüne karşılık verdim. Sonra onu

bıraktım. Artık direnmeyecektim. Onu uyarmıştım ve benimle birlikte olmak istiyordu, bende onunla olmak istiyordum. Direnmenin anlamı yoktu. Bunu deneyebilirdik.

"Gerçekten gitmem gerek, yarın görüşürüz."

"Tamam." dedi gülümseyerek. Onu bıraktım. Elinde hâlâ benden aldığı fotoğrafları tutuyordu. Onları bana verdi. Kapıya doğru gittim, peşimden geldi. Kapıyı açmadan ona doğru döndüm, uzandım tekrar öptüm. Çıkmadan iyi geceler, diledim ona.

Asansöre binene kadar bana baktı. Apartmandan çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım. Sahile indim. Deniz kenarına yakın bir banka oturdum. Hava kararmak üzereydi. Biraz önce yaptıklarımı düşünmem gerekiyordu. Aslı'yı bırakmak istememiştim. Onu o an yatağa götürebilirdim ve itiraz edeceğini sanmıyordum. Nişanlı olmasına rağmen onu öpmeme izin vermişti. Bu nişan işini çözmem gerekiyordu. Onu bu kadar isterken Berk'in, ona bir daha elini sürmesini istemiyordum. Elimdeki fotoğraflara tekrar baktım. Onları, ailemi, çok özlemiştim. Özlem yüreğimi dağladı. Parmaklarımı her birinin yüzünde tek tek dolaştırdım. "Size söz veriyorum." dedim içimden. "İntikamınızı alacağım."

Kafamı kaldırıp ufuk çizgisine doğru baktım. Güneş batmış, denizin üzeri güzel bir kızıllığa bürünmüştü. Orada kafamda düşüncelerle ne kadar oturdum bilmiyordum. Hava artık kararmıştı. O sırada telefonum çaldı. Arayanın kim olduğuna bakmadan telefonu açtım.

"Neredesin dostum?"

"Dışarıdayım."

"Bunu anladım, bu akşam toplantı yapmayacak mıydık? Berk de geldi, sen yoksun."

"Yarım saat içinde, orada olurum, siz başlayın."

"Hadi acele et, seni bekliyoruz." Telefonu kapattım. Yerimden kalkarak, bulduğum ilk taksiye bindim ve otele gittim.

22

Aslı, Ege gittikten sonra kapıyı kapattı. Bir süre kapıya dayanarak parmaklarını dudaklarına doğru götürdü durdu. Sonra da balkona çıkarak aşağıya baktı. Ege apartmandan çıktıktan sonra bir süre beklemiş ve sonrada sahile doğru yürümüştü. Gitmesi gerektiğini söylemesine rağmen acelesi yokmuş gibi davranmıştı. Biraz daha yürüdükten sonra deniz kenarında ki bir banka oturdu. Uzun bir süre denizi seyretti.

Madem acelesi yoktu neden gitmişti? Buna bir anlam veremedi. Daha birkaç gün önce tanıdığı ve ne yazık ki âşık olduğu adamı ilk defa kendi isteyerek öpmüştü. Daha da ileri gitse dur demeyeceğini anlamıştı. Eğer Ege durmasaydı, kendisi durmayacaktı. Öpüşü o kadar güzeldi ki. Bu zamana kadar neler kaçırdığını hatırlamıştı. İstenilen biri ile öpüşmek ve sevişmek çok güzeldi. Onunla sevişmek nasıl olurdu acaba? O güçlü ve kaslı bedene sarılmak, dudaklarını dudaklarında hissetmek çok hoşuna gitmişti. Sonra Ege'nin banktan kalktığını gördü ve yola çıktı, bir taksi durdurup bindi.

Hayatında ilk defa kendisini bu kadar güzel öpen biri olmuştu. Öpüşmekten böyle zevk aldığı biri... Berk ile öpüşürken bile böyle hissetmemişti. Ege ile öpüşürken aklına nişanlı olduğu hiç gelmemişti. Aslında nişanlısı tutkulu bir adamdı ama ona biraz önce hissettiklerini hissettiremiyordu. Kendini soğuk sanırdı. Hiç de öyle değildi. Aslında Ege'ye karşılık vermişti. Ege onu bıraktığında neredeyse yalvaracaktı. Keşke, bu hissettiklerini Berk'e karşı da hissedebilseydi. Neden böyle olmuştu? Neden birkaç gündür tanıdığı ve başlarda hiç hoşlanmadığı bir adamla sevişmek için yalvaracak duruma gelmişti? Düşününce

'Aslında nedeni son derece basit.' dedi kendi kendine. Çünkü annesinden sonra ilk defa biri onu dinlemişti. Ona kendisini iyi hissettirmişti. Onun korkularıyla alay etmemişti. İlk defa birisi onunla ilgilenmişti. Bunları düşününce aslında ne kadar da sefil bir durumda olduğunu anladı. İlgiye, sevgiye muhtaçtı ve bu korkutucu adam bunları ona vermişti.

Dışarıdan bakıldığında imrenilecek bir hayat sürdüğü söylenebilirdi. Koskoca bir holdingin tek varisiydi. Zengindi, güzeldi, kültürlüydü ve harika bir işi vardı. Bütün kadınların isteyebileceği türden yakışıklı bir erkekle nişanlıydı. Oysa koskoca holding batmak üzereydi, kendi adına sadece bir evi vardı, işinden nefret ediyordu, güzellik geçiciydi ve yakışıklı nişanlısını sevmiyordu. Nişanlısının da onu sevdiği pek söylenemezdi ve mutsuzdu.

Berk ile konuşması gerekiyordu. Böyle öpüldükten sonra onunla evlenemezdi. Onu sevmiyordu, sevmediği biriyle de evlenmeyecekti. Yirmi beş yaşındaydı, artık yaşamının iplerini eline alması gerekiyordu. İlk önce babası ile konuşacaktı. Artık o şirkette çalışmak istemiyordu. Kimsenin kuyusunu kazmak, yalan söylemek, işini seviyormuş gibi rol yapmak istemiyordu. Kendisi olmadan da başlarının çaresine bakabilirlerdi. Sevdiği işi yapacaktı. Biraz birikmiş parası vardı. Bu evin tapusu kendi üzerineydi. Babası onu evden atamazdı. Parası da onu geçindirmeye yeterdi. Belki arabasını alırdı elinden, omuzlarını silkti. Önemi olmadığını düşündü. Ödediği bedel arabadan daha ağırdı. Arabasızda bir süre idare edebilirdi.

Babasının tepkisinden korkuyordu, ama. Ona bağırmaya başladığında; o küçük, kendine güveni olmayan kız oluyordu. Üstelik artık onu koruyacak bir annesi bile yoktu. "Ege var." dedi kendi kendine, güldü. Bir gün önce hoşlanmadığı adam, bir gün sonra koruyucu görevini üstlenmişti. Artık korkmayacaktı. Korkarak, bu hayat yaşanmazdı. O evi gerçekten de Ege için yaşanılır bir ev hâline getirecekti. İçinde ne kadar acı olsa da

Cem için bunu yapacaktı. Onu ölümden kurtaran, o gözlerinin içi gülen genç çocuk için. Onu kucağına sevgi ile alan, o kadın için yapacaktı. Karısına sevgi ile sarılmış o adam için, o prenses elbiseli kız için ve o yakışıklı delikanlı için, güzeller güzeli genç kız için... Ve annesi için... Yapacaktı, yapmalıydı. O ev bittiğinde onunla gurur duyacaklardı.

Berk'le nişanlı kalmak istemiyordu. Hele evlenmek hiç istemiyordu. Yarın ilk işi istifasını yazıp, babasının masasına koymak olacaktı. Ondan bu kadardı. Bu pis yarışın içinde olmayacaktı. Kendi yerini açacak ve zevk aldığı işleri yapacaktı. Bunları düşünerek, yatak odasına gitti. Parmağındaki yüzüğü çıkarıp kutusuna koydu. Yarın ait olduğu kişiye, Berk'e, verecekti. Üstündekileri çıkardı ve şortunu ve tişörtünü giydi. Aynada kendisine baktı. Dudakları hâlâ kızarıktı. Parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Gülümsedi. Böyle öpüldükten sonra dünyayı yerinden oynatabilirdi.

Sabah ilk işim ailemin mezarını ziyaret etmek oldu. Mezarları başında dikilirken yine o acımasız anları düşündüm. Eğer kafamı çevirmeseydim şimdi ben de onlarla birlikte burada olacaktım. Ölmeyi istediğim çok gecelerim olmuştu. Hele vurulduktan ve komadan çıktıktan sonraki yaşamımda çok kere ölmek için dua etmiştim. İstemekle ölünmüyordu. Hatta kafanızdaki tahtalar yerinden oynasa bile, öyle kolay ölünmüyordu. Yan yana sıralanmış beş mezara baktım. Bütün ailem buradaydı. İçlerinde sadece ben yoktum. Onlarsız bir hayat sürmeye mahkûm edilmiştim.

Hâlâ babamın kendisi giderken, neden ailesini de yanında götürmek istediğini anlamıyordum. Neden hiçbirimizin arkada kalmasını istememişti? Annemin ve kardeşlerimin yaşamlarını elinden almaya ne hakkı vardı? O akşam konuşurken, anneme

biraz kızgın gibiydi ama hepimize sevgi ile bakmıştı. O sevgi ile bakan adam birkaç saat sonra nasıl bir canavara dönüşmüştü? O gün sabaha karşı, ona bunu yapmaya ne itmişti?

Bize odalarınıza gidip özel eşyalarınızı alın dediğinde, aklında sabaha karşı hepimizi vurmayı mı geçiriyordu? Bunların hiçbirinin cevabı yoktu. Cevaplanması ise olanaksızdı. Ama tek bir şey biliyordum; bütün bunların sorumlusu Fikret denen adamdı. O yaşadığı sürece benim rahat etmem mümkün değildi. Bir süre daha orada kaldıktan sonra arabaya doğru gittim. Binmeden önce bir telefon etmem gerekiyordu. Cep telefonunu çıkardım aradığım numarayı bulduğumda ara tuşuna bastım. Karşıdan:

"Alo!" diyen adamın sesini duyduğumda:

"Konuşmamız lazım." diyerek telefonu kapattım. Arabaya bindim. Ve diğer telefonu çıkararak, kayıtlı olan tek numarayı tuşladım. Açıldığında billur gibi bir ses, beni karşıladı.

"Günaydın."

"Günaydın" dedim saate baktım saat dokuz olmasına karşı ben neredeyse yedi saattir ayaktaydım. "Neredesin?"

"Evdeyim, şimdi çıkacaktım."

"Benim işim erken bitti. Buluşup ev işini konuşabiliriz."

"Olur, evde mi buluşalım?"

"Hayır, ben sana geleyim, birlikte gidelim."

"Tamam, bekliyorum." Onun sesini duyduğumda telefonu kapatmak istememiştim. Mezarlıktan sonra bana iyi gelmişti. Aklıma gelen ilk şeyi sordum. "Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır, daha yapmadım."

"Beraber yaparız, görüşürüz."

"Bekliyorum" dedi. Telefonu kapattım. Araba beni apartmanın önüne bıraktığında, yukarı çıkmak istemedim. Onunla yalnız kalmak istemiyordum. Hâlâ onu öpmek ve onunla sevişmek

isterken, kapalı bir yerde yalnız kalmaya cesaret edemezdim. Zile bastım. Diafondan "Kim o?" diye seslendi.

"Aşağıdayım."

"Geliyorum." Üzerimde eski kotum ve beyaz tişörtüm vardı. Serseri görüntüm nedeniyle, iş için apartmandan çıkan tipler bana tuhaf tuhaf bakarak yollarına devam ediyorlardı. Biraz sonra aşağıya indi. Üzerinde gri, dizlerinin üstünde dar bir etek ve kırmızı bir gömlek vardı. Ayağında ise ince topuklu ayakkabılar... Beni görünce bir an duraksadı.

"Firmalara gideceğiz sandım."

"Gerek yok. İş senin, hâlâ istiyorsan..." diyerek güldüm. Yüzündeki şaşkınlık görülmeye değerdi. Sonra hemen kendini topladı.

"Evet istiyorum, hem de çok!" dedi gülerek.

"Peki, o zaman ne istediğimi göstermem gerekiyor ama bu kıyafetin uygun olacağını sanmıyorum."

"Evet, bence de uygun değil, yukarı çıkıp değiştirmem gerekiyor. Gelmek ister misin, yoksa burada mı bekleyeceksin?"

"Binadan çıkanlar, bana garip garip bakıyor, gelsem iyi olacak." Birlikte yukarı çıktık. Kapıyı açtı. İçeri girdik.

"Keyfine bak, hemen geliyorum" diyerek koridorun sonundaki odaya gitti. Ben de salona girdim. Sabah dokuz olmasına rağmen, hava sıcaktı ve öğleye doğru daha da sıcak olacağı kesindi. Balkona yürüdüm, konsolun önüne geldiğimde durdum, fotoğraf yoktu. Kaldırmış mıydı? Ya da nereye koymuştu? Dün akşam burada duruyordu. Balkon kapısını açarak dışarı çıktım. Deniz, güneş ışıkları ile pırıl pırıl parlıyordu. İşe gidenlerden dolayı aşağıda trafik yoğunlaşmıştı. Bir süre sonra yanıma geldi. Oda dizleri yırtık bir kot pantolon, üstüne de kısa kollu önünde İstanbul yazan martılarla süslü bir tişört giymişti. Harika görünüyordu.

"Olmuş mu?" dedi. Yüzündeki sevimlilik içimi ısıttı.

"Evet, sana yakışmış."

"Teşekkür ederim."

"Evet, hadi gidelim." İçeri girip balkon kapısını kapattım.

"Fotoğraf nerede?" diye sordum. Merak etmiştim. Güldü.

"Baş ucumda..." Ben de güldüm. "Kısa sürede oraya terfi etti demek?"

"Evet, unutma o benim kahramanım ve koruyucu meleğim." Onu öpmeyi çok istememe rağmen hiçbir teşebbüste bulunmadım. Bir kere öpersem durabileceğimden emin değildim, onun için öpmemek daha iyiydi.

"Araban var mı?"

"Hayır, şoförü gönderdim. Bütün gün bizimle dolaşmasına gerek yok."

"O zaman benimkini alalım."

"Beni yine yol üzerinde indirmeye kalkmazsın umarım." dedim gülerek. Ne dediğimi anlamıştı o da güldü.

"Beni çok sinirlendirmiştin."

"Bugün de aynı şeyi yapabilirim."

"Bu sefer indirmem." diyerek tebessüm etti. Çok sevimliydi ve bir o kadar da güzel. Benim karanlık ruhuma nasıl bu kadar iyi gelebilirdi? Üstelik ona bu kadar yakın olmak aklımı sürekli karıştırırken.

"Neden?" diye sordum. Beni neden indirmeyeceğini duymak istiyordum.

"Çünkü artık..." sustu. Bana baktı, bende ona bekliyorum der gibi bakıyordum.

"Neyse boş ver önemi yok." dedi omzunu silkerek. Kapıya doğru gitti. Kolundan tuttum, kendime doğru çektim. Aramızda ki mesafe kapandı. Gözlerinin içine bakarak "Yarım kalan cümleler benim canımı sıkıyor küçüğüm ve canım sıkılınca ne yaparsam yapayım pek iyi bir adam olamıyorum." dedim.

"Artık sana sinirlenmeyeceğim, diyecektim" Bu kadar yakın

olması, gözlerimin tam içine bakması ve onu arzuluyor olmam, baştan çıkarıcı parfümünün kokusunu duymam ve hepsi birleşince onu bırakamadım. Öpmeye başladım, hemen tepki verdi. Dudakları hareketlendi. Elimin biri tişörtünün altına girerek hemen göğsünü yakaladı. Sutyeninin üstünden onu okşamaya başladım. Göğüs ucu parmaklarımın altında bir tomurcuk gibi açtı.

Hiç itiraz etmemesi beni daha da cesaretlendirdi. Şu anda istesem, onu yatağa götürebilirdim. Her şeye rağmen durdum. Kızarmış dudaklarına baktım. Elimi istemeyerek de olsa göğsünden çektim. Bana gülümseyerek bakıyordu, ben de ona gülümsedim.

"Haydi, gidelim!" diyerek, kapıyı açtım.

Kapısını kilitlemesini seyrettim. Nişanlısını sevmediği belliydi. Berk'ten daha iyi olduğum söylenemezdi. Üstelik fiziksel açıdan onunla yarışmam söz konusu bile değildi. Bütün bunlar rol olabilir miydi? Gerçekten de benim ne istediğimi öğrenmesi için babasının dediğini mi yapıyordu? Bütün bu sorular kafamdayken ve o hâlâ Berk ile nişanlıyken, onunla yatmayacaktım.

Direk garaja indik, arabaya bindiğimizde, ellerini direksiyona koydu ve yüzüğünün olmadığını fark ettim. Şimdiye kadar her defasında yüzük parmağındaydı. Hiçbir şey söylemedim. Yüzüğü çıkardığına göre nişanlısından ayrılacak mıydı? Bilmiyordum ama nişanlısı ondan kesin ayrılacaktı. Bugün Berk ile konuşacaktım. Ona karşı ne hissettiğini bilmeliydim. Eğer ona âşıksa aradan çekilecektim. Gerçekten çekilebilir miydim? Onu bu kadar arzularken bırakabilir miydim? Bunları da bilmiyordum. Onu hâlâ öpmek istiyordum, hatta öpmenin ötesinde onu her türlü istiyordum. Onunla sevişmek istiyordum ve eğer Berk onu sevdiğini söylerse ne yapacağımı bilmiyordum.

Önce sahilde güzel bir yere giderek, açık havada kahvaltı yaptık. Çok az yiyordu, bu kadar zayıf olmasının nedeni buydu herhâlde. O sırada telefonu çaldı.

"Efendim baba."

Telefondaki adam "Neredesin?" diye bağırıyordu. Masanın karşı tarafında oturmama rağmen adamın bağırmasını buradan bile duyabiliyordum. Kızardı, ne diyeceğini bilemedi, telefonu eliyle kapatıp "Özür dilerim" diyerek, yerinden kalktı. Biraz uzaklaştı. Ne konuştuğunu duyamayacak kadar uzaktaydı. Ama karşı taraftan hoş şeyler duymadığı, yüzünün şeklinden belliydi. Fikret yine kızını üzmeye başlamıştı. Onu seyrediyordum, o kadar güzel görünüyordu ki o an onsuz olmak istemediğimi anladım. Hava ve suya ihtiyaç duyduğum kadar ona da ihtiyacım vardı. Nasıl bu kadar kısa sürede her şeyim olmuştu?

"Bugün gelmeyeceğim" dedi Aslı babasına.

"Ne demek bugün gelmeyeceğim? Aslı senin neyin var? Birkaç gündür garipsin."

"Demek bunu anlayacak kadar bana dikkat ediyorsun baba?"

"Tabi ki dikkat ediyorum, sen benim kızımsın."

"Bunu şimdi anlaman ne yazık değil mi?"

"Bana bak beni daha fazla sinirlendirme, şirkete gel, işlerimiz var." Derin bir nefes aldı. Bundan sonra hayatının iplerini eline almak istiyordu.

"Bugün benim de özel işim var baba, geç gelebilirim."

"Tam zamanında geleceksin Aslı, patronun kızı olman sana ayrıcalık tanımıyor."

"Ben o ayrıcalıktan hiç faydalanmadım. Sabahın köründen akşamın bir vaktine kadar çalışıyorum."

"Beğenmiyorsan istifa et o zaman." diye bağırdı babası.

"Öyle mi baba, bu kadar kolay mı?"

"İstersem seni kovabilirim de." diyerek devam etti.

"Gerek yok, istifa ediyorum."

"Ne diyorsun sen?" diye bağırmaya devam etti. O kadar çok bağırmıştı ki, telefonu kulağından biraz uzaklaştırdı.

"İstifa ediyorum dedim ve ayrıca Berk ile de evlenmeyeceğim."

"Saçmalama. Ne oldu sana son zamanlarda?"

"Saçmalamıyorum baba, onunla evlenmeyeceğim ve bugün yüzüğü iade edeceğim."

"Aslı!" diye gürledi babası.

"Üzgünüm kapatmam gerek, bir iş görüşmesi yapıyorum. Ne de olsa artık işsizim." Telefonu kapattı. Ama babasının durmayacağını biliyordu. Bütün gün arayacaktı. Onun için telefonu da kapattı. Hiç olmasa ona ulaşamayacaktı. Sinirleri bozulmuştu. Babasına yirmi beş yıllık yaşamında bu ikinci karşılık verişiydi, ilk ki annesinin fotoğraflarını yaktığı zamandı ve onun akabinde hemen İngiltere'ye gönderilmişti. Ama artık ona bir şey yapamazdı. Artık yaşamının kontrolünü eline almasının zamanıydı. Mutlu olduğunu hissetti. Şimdiye kadar çoktan yapmış olması gereken şeyi, bu kadar geciktirdiği ve babasının üzerinde bu kadar baskı kurmasına izin verdiği için kendisine de kızdı. Kendini özgür hissediyordu. Üzerinden ağır bir yük kalkmıştı. O kadar hafiflemişti ki havalanabileceğini hissetti.

Derin bir nefes aldı ve arkasına döndü. Ege ona bakıyordu. O mavi gözlerde merak vardı. Bu yüzü ve ruhu yaralı adamı seviyordu. Ona âşık olmuştu. Bu aşkın peşinden gerekirse cehenneme bile giderdi. Onu her öptüğünde zaten yanıyordu, onunla yanmak bile güzeldi. Yüzündeki yaralara rağmen, adam gözüne o kadar yakışıklı göründü ki ona gülümsedi. Güldüğünü görünce Ege'de ona gülümsedi. "Ve gülerken gerçekten de çok yakışıklı oluyor." dedi kendi kendine. "Bu serseri görünüşlü adam benim." dedi. "Benim dövmeli serserim o!" Hızlı adımlarla yanına gitti. Biraz önce kalktığı sandalyeye oturdu.

"Biraz önce işimden istifa ettim."

"Ne yaptın?" diye sordu. Şaşırmıştı.

"İstifa ettim."

"Benim yüzümden mi? Eğer öyleyse babanla konuşabilirim."

"Hayır, sakın böyle bir şey yapma. O holdingde çalışmayı hiç istemedim."

"İstemedin mi?"

"Evet, babamın zoruyla inşaat mühendisliği okudum, onun zoruyla işletme mastırı yaptım ama artık bunların hiç birini istemiyorum. Anlamış olman lazım, babama karşı gelemiyordum. Yirmi beş yaşındayım ve hızla yaşlanıyorum. Bundan sonra sevdiğim işleri yapmak istiyorum."

"Sen hızla yaşlanıyorsan, ben ölmüşüm demektir."dedi Ege gülerek.

"Sen kaç yaşındasın?"

"Otuz dokuz..."

"Çok değilmiş." dedi gülümseyerek.

"Senden on dört yaş büyüğüm." dedi gözlerinin içine bakarak. Üstelik o onların bilgi kaynağıydı ve işten ayrılmasını istemediğini fark etti.

"Olsun, benim için önemli değil."

Ne diyeceğimi bilemedim. Aradaki yaş farkı için 'Önemli değil.' demişti. Bu ne demekti, bundan ne anlamam gerekiyordu? Bu bir oyun olabilir miydi? Sonuçta onu tanımıyordum. Ben onları mahvetmek için çalışırken, onlarda bana başka bir tuzak kurabilirler miydi? Babasının kızı olabilir miydi?

"Peki, neyle geçineceksin? Benden para istemediğini söylemiştin."

"Evet, istemiyorum, biraz birikmiş param var. Geçinirim merak etme."

"Artık işsiz olduğuna göre sana maaş vermeliyim."

"Gerçekten istemiyorum."

"Korkarım o zaman işi başkasına vermek zorundayım" dedim ciddi olarak.

"Ne yani vaz mı geçiyorsun, öyle mi?" diye sordu. Biraz önceki o neşeli hâlinden eser kalmamıştı.

"Evet."

"Neden?"

"Hayatımın hiçbir döneminde, parasız kimseyi çalıştırmadım."

"Pekâlâ, çizimlerle birlikte ücretimi de gönderirim." dedi.

"Tamam, anlaştık o zaman." diyerek elimi uzattım. O da elini uzatarak elimi sıktı. Elini tutunca bırakmadım. Parmaklarının üzerinde parmaklarımı dolaştırıyordum. Yüzük parmağının üzerinde durdum ve ona baktım. Neden baktığımı anlamıştı.

"Nişanlımdan da ayrıldım belki bilmek istersin." diyerek güldü.

"Radikal değişiklikler yaptın yani hayatında?"

"Evet, artık yaşamımın sorumluluğunu almaya karar verdim."

"Berk ne dedi?" diye sordum. Benden önce konuştuğuna inanamıyordum.

"Bilmiyorum daha haberi yok, bugün kendisine söyleyeceğim. İşlerim bitince onunla konuşacağım." Benden önce konuşmamıştı ama ayrılık kararını onun vermesi hoşuma gitmişti.

"Neden ayrılmak istiyorsun?"

"Çünkü..." Sustu. Bir süre bana baktı. "Çünkü çok güzel öpüyorsun." Güldüm beklediğim cevap değildi ama içimi ısıtmaya yetmişti. "Berk öpemiyor mu?" dedim.

"Senin öptüğün gibi değil. Sen ayaklarımı yerden kesiyorsun." Aynı şeyi o da bana yapıyordu ama ben bunu itiraf edecek cesareti bulamadım. Benden daha cesurdu ve ona bir kez daha hayran oldum.

"Ben yakında gideceğim Aslı ve ne zaman döneceğimi de bilmiyorum. Dönüp dönmeyeceğimi de bilmiyorum."

"Biliyorum ama şimdi buradasın."

"Bu seni istediğim her an öpebilirim anlamına mı geliyor?"

"Zaten öyle yapmıyor muydun?" Güldüm, nedense komik gelmişti. Zaten onun için düşündüğüm intikamımın başında, onu içerideki muhbir gibi gösterip, kovdurmak vardı ve nişanlısının onu terk etmesi... Ancak bunlara gerek kalmamıştı. Kız hem işinden hem de nişanlısından birkaç dakikada ayrılmıştı. Benim güldüğümü görünce "Neyse en azından birimiz bunu komik buldu" dedi. Kahkaha attım. Benimle birlikte o da gülmeye başladı. Bizim gülüşümüze çevre masalardan baktılar ama aldırmayacak kadar keyfimiz yerindeydi. Dışarıdan bakıldığında güzel ve çirkindik. Evet, bizim tanımımız buydu işte. Benim gibi bir adamın, onun gibi güzel bir kadınla birlikte olması pek alışılagelmiş bir şey değildi.

23

Eve geldiğimizde, bu sefer elinden tutmama gerek kalmadan benimle birlikte içeriye girdi. Alt katta büyük, terasa açılan bir salon, yemek odası, mutfak, ebeveyn banyolu bir oda vardı. Üst katta da beş oda... Alt katı gezerken "Bu evin tarihi özelliği yok. Onun için istediğim değişiklikleri yapabilirim. Ama beton kalitesine bakmak lazım, yapım yılı 1955 ve nereden bakılırsa bakılsın 20 kusur yıldır burası boş kalmış. Bir evde oturmadığın zaman daha çabuk eskiyor." dedi.

"Sen ne öneriyorsun?" diye sordum.

"Bana kalırsa yıkıp yenisini yapabilirsin. İnşaat teknolojisi çok ilerledi. Bu evi tadilata soktuğun zaman, yeniden yapmaktan daha çok masraf yaparsın. Yine aslına uygun yapabilirsin ama bence komple yıkmak daha iyi."

"Ne kadar sürer?"

"Dört ay içinde, yıkım, kaba inşaat ve evin dışı biter. En az bir ya da iki ay da evin içi sürer ve beş ya da altı ayda yeni bir eve sahip olursun."

"Peki, sence eskiye sadık mı kalalım yoksa daha modern bir şey mi yapalım?"

"Ne istiyorsan onu yapabiliriz ama eski mimari üzerinden giderek de modern bir ev yapılabilir. Bu terasa açılan kapılar daha büyük olabilir. Evin o dönemde moda olan küçük pencereleri daha da büyütülerek dışarısı içeriye taşınabilir. Daha da büyütülür ya da daha ufak bir ev yapılabilir sen nasıl istersen."

"Ben eski eve benzesin istiyorum. Mimaride senin dediğin şeyler yapılabilir. Özellikle terasta taviz vermek istemiyorum, evin içiyle istediğimiz gibi oynayabiliriz ve yine yukarıda beş

oda istiyorum. Ama daha modern olsunlar, mesela hepsinin ebeveyn banyosu olsun."

"Tabi ki... Resimlerden anlaşılacağı üzere ev gerçekten çok güzel... Buna sadık kalınabilir."

"Evet, evin dış mimarisine sadık kal. Ama pencereleri istediğin gibi büyük tutabilirsin."

"O zaman hemen başlamalıyım."

"Pekâlâ, Aslı Hanım! Bana yeteneğinizi gösterin, çizimlerinizi bekliyorum."

"Hafta sonuna kadar en azından inşaat çizimleri olmasa da mimari çizimleri sunabilirim."

"Ben hafta sonu Amerika'ya dönüyorum. Hafta sonuna kadar biterse bakarız yoksa mail olarak gönderirsin." Gülen yüzü yavaşça soldu. Gidiyorum dememle neşesi kayboldu, o güzel gözlerine bir hüzün oturdu.

"Sadece beş günümüz mü var?" dedi. Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum.

"Evet."

"Ne zaman geri geleceksin?"

"Bilmiyorum Aslı, orada da beni bekleyen işler var. Güney Afrika'ya da gitmem gerekiyor. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum." Üzülmüştü, üzüldüğünü görebiliyordum. Beş gün sonra gideceğimi duyduğunda, yüzündeki hayal kırıklığını görmemem için kör olmam gerekiyordu. Biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Onu görmeden biraz vakit geçirmem... Ona yapabileceğim tek iyilik buydu.

"Uzun mu kalacaksın?"

"Bilmiyorum. İnşaat aşamasında gelmeye çalışırım. Yine de beni orada bekleyen işlere bağlı."

"Tamam, seni nereye bırakayım?"

"Ben burada biraz daha kalacağım, burada ayrılalım."

"Olur." Ona yaklaştım.

"Ama gitmeden önce istediğim bir şeyi yapmak istiyorum."

"Neymiş o?"

"Gel buraya, sana göstereyim." Bana doğru birkaç adım attı, ben de ona doğru bir adım attım. Yüz yüze bakıyorduk ve birbirimizin ısısını hissedecek kadar yakındık. Onu belinden tutarak kendime çektim. Öpmeye başladığımda kolları boynuma dolandı. Ayak parmakları üzerinde yükselmişti. Onu kendime o kadar bastırdım ki elimin biri yuvarlak ve dik kalçalarına doğru gitti, diğer elimde sırtına baskı yapıyordu. Kalçasını okşarken onu öpmeyi bırakmadım. Dilim ağzının içinde onun diliyle dans ediyordu. Ben onu öpmeyi ne kadar bırakmak istemesem de aynı hisleri onun da duyduğuna emindim. Ellerim kalçalarından yukarı doğru çıkıp, tişörtünün içinden göğsüne ulaştı. Sütyeninin üstünden onu okşamaya devam ettim. Sertleşmiştim ve bunu anladığına emindim. Dudaklarımı dudaklarından çekip kulak memesine doğru götürdüm. Kulak memesini dişlerimin arasına aldım, dudaklarından bir inilti çıktı. Sonra kulağına doğru "Bana ne yaptığının farkında mısın?" diye fısıldadım.

"Evet, beni istiyorsun." dedi sırıtarak. Bunu söylerken de kızardı.

"Evet, seni istiyorum Aslı, hem de her şeyden daha çok."

"Ben de seni istiyorum." İtirafı gülümsememe neden olmuştu. Daha birkaç gün öncesine kadar bana bakarken benden iğrenmişti. Bende ondan en az babası kadar nefret etmiştim. Ne olmuştu da birbirimize çekilmiştik?

"Ama gidene kadar seninle birlikte olmayacağım. Benden uzakta biraz düşünmen lazım... Geldiğimde hâlâ bu duyguları hissedersek o zaman bakarız."

"Tamam." Onu bıraktım. O kadar seksi görünüyordu ki bırakmak için büyük bir çaba gösterdim. Evin önünde ayrıldık. Gittikten sonra taksi ile Berk'le buluşacağım yere gittim. Hafta sonu Amerika'ya dönmem gerekiyordu. Buradaki işler biraz uzayacak gibi duruyordu. İpotek aşamasında belki gelebilirdim

ama orada da halletmem gereken işler vardı. Yarım saat sonra Berk ile gözden uzak bir alanda buluştuk. Ondan önce oraya gitmiştim. Beni fazla bekletmeden geldi.

"Selam" dedi birbirimizi kucakladık. Berk kardeşim gibiydi.

"Selam."

"Ne yapıyoruz patron?"

"David ile ne yapacağınızı biliyorsun." dedim ona bakarak.

"Hafta sonu gidiyormuşsun?"

"Evet."

"Ne zaman döneceksin?"

"Birkaç ay sonra sanırım, holding de işler nasıl?"

"Yakında bir ihaleye gireceğiz. Orada da çuvallayacak mıyız?"

"Mümkünse evet." Berk yakışıklı bir adamdı. Onunla ve David ile bir yerlere gittiğimizde, kadınlar konusunda benim hiç şansım olmazdı. Çünkü bütün kadınlar Berk'e bakardı. Aslı'nın böyle yakışıklı bir nişanlıdan neden vazgeçtiğini anlamıyordum? Üstelik Berk benden yedi yaş daha gençti. Onun için de kızın benimle birlikte olmaktan hoşlanıyormuş görüntüsü bende soru işaretleri oluşturuyordu. Hiçbir kadın elinin altında böyle yakışıklı bir adam varken benim gibi yüzü ve ruhu yaralı bir adama bakmazdı.

"Aslı ile ilgili planlarımızda bir değişiklik var mı?" diye sordu Berk.

"Bunun için konuşalım istedim. Aslı hakkında ne hissediyorsun?"

"Aslı mı?" dedi, böyle bir şey beklemediği için şaşırmıştı.

"Evet, onunla nişanlanman konusunu hiç konuşmadık. Onun hakkındaki hislerini öğrenmek istiyorum, ne kadar ileri gittiniz?"

"Neden bunu öğrenmek istiyorsun, onunla nişanlıyım."

"Biliyorum, benim intikam planlarımda o da var biliyorsun ama onu seviyorsan bunu düşünmek istiyorum."

"O çok soğuk bir kız, bir yıldır nişanlıyız öpüşmekten öteye gidemedik."

"İstemedin mi?" dedim ona bakarak, hâlâ bu konuyu neden konuştuğumuzu anlamaya çalışır gibi bir hâli vardı.

"Saçmalama dostum, onu görmedin mi? En dürüst erkeğin bile onu yatağa atmak için plan yaptığına eminim. Çok istedim ama onu ikna edemedim." Nedense içimde bir şeyler kıpırdadı. Aslı ile birlikte olmak istiyordum ama Berk ile yatmış olabileceği beni frenleyen bir durumdu. Hiçbir zaman dostlarımın eski kız arkadaşları ile yatmamıştım. Bu üçümüzün arasında konulmuş ve konuşulmuş bir kural değildi, belki ama her üçümüzde bu kurala şimdiye kadar uymuştuk.

"Onu seviyor musun?"

"Evet, arkadaş olarak seviyorum ama âşık mısın diye soruyorsan hayır değilim."

"Ondan ayrılman seni nasıl etkiler?" diye sordum. Bir süre yüzüme baktı. Böyle bir şey beklemediği açıktı. Ne de olsa kendisinin ulaşamadığı bilgileri Aslı'dan alıyordu.

"Aslında bilmiyorum." dedi. Biraz önce bu adamın nişanlısını çılgınca öpmüştüm ve o kıza ne zaman yaklaşsam, aklıma Berk geliyordu.

"Ondan ayrılmanı istesem, ne düşünürsün?"

"Ama işe yarar bilgileri ondan alıyorum, gerçekten de ayrılmamı mı istiyorsun?"

"Evet..."

"Neden?"

"Sana açık olacağım Berk. O kızdan hoşlanıyorum." Berk bir kahkaha attı. Sonra elini omzuma vurarak "David bir şeyler söylemeye çalışmıştı ama inanmamıştım. Hadi dostum, o sana göre değil. Seni oldukça korkutucu buluyor ve her defasında na-

sıl desem insan olmadığını düşünüyor." Güldüm, ilk gün böyle düşündüğüne emindim. Surat ifadesini gizleyebilen biri değildi.

"Artık bulmadığını biliyorum." Şaşırmıştı, onunla iki gün aynı odada kaldığımı biliyordu.

"Yattın mı yoksa onunla?" diye hayretle sordu.

"Hayır, senin için ne ifade ettiğini bilmeden böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun."

"İlk başta ondan pek hoşlanmamıştım. Bana göre çok soğuktu ama zaman içinde ondan hoşlandım. Hâlâ da bana göre soğuk bir kız. Ama ondan hoşlanıyorum."

"Evlenecek kadar mı?"

"Bilmiyorum, değişik kızlarla görüşüyorum. Bunları bilip bilmediğini bile bilmiyorum. Bazen bana bildiğini hissettiriyor ama hiç kıskançlık gösterileri yapmıyor. Benimle pek ilgili değil... Bana kalırsa babasının zorlamasıyla benimle nişanlandı. Beni sevmiyor." Aslı için kıskanç değil demişti. Ama aslında kıskanç bir kadındı her kadının olduğu gibi. Assos'ta kadınla öpüştüğümü gördüğü için rahatsız olmuştu. Ve onunla ne yaptığımı öğrenmeden beni rahat bırakmamıştı.

"Yani?"

"Senin olsun." dedi gülerek. Berk'in ondan bu kadar kolay vazgeçmesi onu sevmediğinin bir işareti idi. Çünkü Berk'i tanıyordum sevdiği kadın için yapmadığı şey yoktu. Bir yıl önce Fikret'in kızı ile nişanlanmasını istediğimi söylediğimde, aslında kızın ona göre olmadığını söylemişti. Aslı gerçekten de Berk için fazla donuk bir kızdı. Berk daha canlı ve neşeli kızları severdi. Ama kızın soğuk olduğu konusunda yanılıyordu. Ben Aslı'yı oldukça ateşli buluyordum.

"O zaman söyleyeyim, bu akşam senden ayrılmak istediğini söyleyecek. Bu arada işten de ayrıldı."

"İşten ayrıldı mı?"

"Evet, bugün istifa etti. Ama babası ikna edebilir."

"Vay canına ne yaptın dostum kıza? Seninle takılmaya başladığından beri çok değişti."

"Hiç bir şey yapmadım. Sadece biraz özgür olması gerektiğini ima etmiş olabilirim."

"Bu arada bilgi akışında bir süre durgunluk olabilir, Fikret şirkette cadı avı başlattı."

"Ne kadar şüpheli duruyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Pekâlâ, bundan sonra nasıl olsa bizim kontrolümüze girecekler. David yarından itibaren şirkette gidip gelmeye başlayacak. Risk almanı istemiyorum, adam tehlikeli. Madem kız nişanı bozacak bence sen de istifa et."

"Sonra?"

"Hafta sonu dönüyorum. İstersen benimle gelebilirsin, işin hazır biliyorsun."

"Biliyorum, tamam o zaman, bana biraz süre ver. Dosyalar tam olarak hazır değil. Onları tamamlamam gerekiyor."

"Şüphe çekmemeye çalış. Giderayak başın belaya girmesin."

"Olur, gitmem gerek, yemeğe diye çıktım."

"Berk, dikkatli ol"

"Vay canına sen ve Aslı... Babası duysa bence başka intikam almana gerek kalmaz."

"Yakında duyar, merak etme."

"Bu intikamın bir parçası mı yoksa gerçekten Aslı'dan hoşlanıyor musun?"

"Bilmiyorum Berk, şimdilik hoşlanıyorum ama planlarımdan asla taviz vermeyeceğim. Benimle olması Fikret'i delirtecekse neden olmasın."

"Yine de Aslı'nın üzülmesini istemem, o pek mutlu biri sayılmaz ve Fikret de işte ona oldukça sert davranıyor."

"Biliyorum. Hâlâ ne yapacağımı karar vermiş değilim."

"Yine de onun üzülmesini istemiyorum. Onu üzme Ege." Neyi vardı bunların anlamıyorum. David elinden gelse kızı benden koruyacaktı, onun için bana karşı bile gelmişti. Berk ise onu üzmemem için benimle konuşuyordu. Aslı'nın onların üstündeki etkisi beni etkiliyordu. Aslında benim üzerimdeki etkisi bile aynıydı, ben bile kızı korumaya çalışıyordum.

Berk'ten ayrıldıktan sonra, sahile doğru indim. Boğazı seyrederek, bir kafede oturdum. Bundan sonra nasıl bir yol izleyeceğime odaklanmam gerekiyordu. Aslı intikam planlarımın şimdilik dışına çıkmıştı. O kızdan gerçekten hoşlanmıştım. Onun da benden hoşlandığını anlıyordum ama hâlâ emin olduğumu söyleyemezdim. Berk dururken neden benimle olmak istiyor gibi davrandığını anlamış değildim.

Sebep, para mıydı? Çok param olduğunu biliyordu. Acaba bunun için mi benden hoşlanıyor gibi görünüyordu? Çok param olması bütün yaralarımı görünmez mi kılıyordu? Ama bu sabah babası ile konuşmak için yanımdan ayrılıp da sonra bana doğru döndüğünde, gözlerinde gördüğüm bakış umutlanmama yetmişti. Bana bakarken sanki çok yakışıklı bir adama bakar gibi bakmıştı. Yanlış görmem mümkün değildi. Yoksa mükemmel bir oyuncu muydu? Para için kadınlığını kullanacak kadar babasına bağlı mıydı? Ama diğer yandan nişanlısı olan yakışıklı adamla öpüşmenin dışında hiçbir şey yapmamıştı.

Onunla ilgili ters bir şeyler vardı. Bu kız bir melek kadar masum görünüp bir şeytan olabilir miydi? Yaşımı sorun etmemişti. Bu benimle bir ilişki yaşamak istiyor anlamına mı geliyordu? Aslı'yı kafamda hiçbir yere oturtamamıştım. Benim için hâlâ gizemini koruyan bir kızdı. Ama onu istiyordum. Hem de hiçbir kadını istemediğim şekilde.

Hafta sonu gidiyordum. Bu hislerimi gözden geçirmek için iyi bir neden olacaktı. Eğer onunla bir ilişki yaşayacaksam, ona dürüst olmaya karar vermiştim. Ne kadar ileri gidersek gidelim, babasına ne kadar kızarsa kızsın biliyordum... Eğer babasından

intikam alacağımı bilse benimle bir daha görüşmezdi. Onunla bir ilişkimiz olması Berk'in dediği gibi babasını delirtmeye yetecekti. Akşam otelde David yanıma gelerek Berk konusunu açtı.

"Berk ile konuştun mu?"

"Evet, dosyaları hazırlayıp sana teslim edecek ve istifasını verecek."

"Ne zamana kadar olur bunlar?"

"Hafta sonu döneceğimi söyledim, belki benimle gelir bilmiyorum. Biraz daha zamana ihtiyacı varmış. Sen ne yaptın?"

"Bugün bir oda ve masaya sahip oldum, bir de dudak uçuklatan bir sekretere." Güldüm. Sekreterin hiç şansı yoktu, eğer bekârsa David onu ne yapar eder baştan çıkarırdı.

"Eee ne yaptın?"

"Biri uluslararası biri de buradan olmak üzere iki ekspertiz firması ile konuştum. Yerli olan yarın çalışmalara başlıyor, diğeri iki gün sonra gelecek. Bakalım gayrimenkullerin değeri ne?"

"Şirket binasını da bunun içine koydular mı?"

"Hayır, şimdilik sadece fabrikalar ve arsalar... Birkaç küçük bina ama şirket binası yok."

"Ne kadara ihtiyaçları var?"

"İlk etapta elli milyon işlerini görür."

"Bizden ne istiyorlar?"

"Aslında tam bilmiyorum, bu konuda hiç kimseden bir şey duymadım, Berk ile de konuşamadım. Bana kalırsa ilk etapta daha küçük bir şey isteyecekler gibi."

"O zaman isteyecekleri rakamlara göre geri dönüş tarihini sen ayarla."

"Ya zamanında parayı öderlerse?"

"Bunun olmaması için elimizden geleni yapacağız, sıcak para onları yeni yatırımlar yapmaya teşvik edecektir. Yeni yatırım da risk demektir."

"Anlıyorum."

"Hedef, holding binasını koymaları... Orayı istiyorum. Hepsini istiyorum ama orası öncelikli."

"Tamam, elimden geleni yapacağım."

"Elinden gelen değil David daha fazlasını yap. İntikam için çok bekledim, artık beklediğime değmesi lazım."

"Peki Aslı ne olacak?"

"Bugün holdingden istifa etti. Orada çalışmak istemediğini söyledi"

"İnanıyor musun?"

"Bilmiyorum samimi gibi duruyordu. Aslı zaten bu akşam nişanı bozacağını söyledi, bunu Berk'e söyledim. Aslı'yı kendine göre seviyor ama ona âşık değil. Bu süre zarfında birlikte bile olmamışlar."

"Sen ne yapacaksın Ege? Planların değişti ve bana ne yapacağını söylemiyorsun."

"Sana yalan söylemek istemiyorum David. O kızdan hoşlanıyorum, yanında olmak beni rahatlatıyor, hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyorum ve sanırım bana âşık."

"Dikkat et de sen de âşık olma bari... Yıllardır kurduğun planlar boşa gitmesin."

"Benim âşık olacağımı düşünebiliyor musun David?"

"Aslında düşünüyorum, ona bakışlarını görüyorum ve yıllarca planladığın işlerden o kızı çıkarmanı görüyorum ve bana kalırsa âşık olabilirsin evet."

"Ona âşık olsam bile ki, âşık değilim bu babasını mahvetmemi durdurmayacak."

"Ben yine de ateşle oynadığını düşünüyorum. Eğer beni dinlersen ondan uzak durman senin için daha iyi."

"Neden?"

"O kız çok güzel ve benim için özel olduğunu biliyorsun. Onun üzülmesini istemiyorum. Senin dikkatini dağıtacak. Açık

verebilirsin ve ilişkiniz ilerledikçe senden veremeyeceğin şeyleri istemeye başlayacak. Ondan sonra ne yapacaksın, diğerlerine yaptığın gibi onu bırakacak mısın?" Sessiz kaldım. Düşünüyordum. David haklıydı. Bir süre sonra ilişki yaşadığım diğer kadınlar gibi evlilik ve çocuk isteyecekti. Bu potansiyel Aslı'da da vardı. Bunlar benim ona veremediğim, vermek istemediğim şeylerdi. David devam etti.

"Ayrıca, babasından intikam aldığında yanında kalmayacağını biliyorsun o zaman bu ilişkiyi nasıl karşılayacak? Kendini, bu intikamın neresinde görecek sence?"

"Bilmiyorum."

"Hem o hem de sen üzüleceksin. Ama o daha fazla üzülecek. Kendini kullandığını sanacak, niyetin şu anda iyi bile olsa seni affetmeyecek."

"Beni hiçbir şey üzemez David. Ben ailemi, geleceğimi kaybetmişim. Bu uğurda hoşlandığım kadını kaybetmişim beni üzer mi sanıyorsun? Ama onun üzülmesine engel olamam. Babasına yaptıklarımı öğrendiğinde üzüleceğini ve beni affetmeyeceğini biliyorum."

"Üstelik onunla yaşadığın her güzel şeyi intikamının bir parçası sanacak."

"Olmadığını sen biliyorsun. Evet, başlarken öyleydi ama uzun bir zamandır öyle değil. Aslı'dan gerçekten hoşlanıyorum ve onu uyarmama rağmen benimle olmak istiyor."

"Ben yine de dikkatli olmanı tavsiye ediyorum dostum."

"Tavsiyelerini dikkate alacağım."

"Alsan iyi olur Ege, gerçekten Aslı'nın üzülmesini istemiyorum, tabi senin de."

24

Aslı, akşamın ilerleyen saatlerinde üstünü değiştirmiş, Berk'i bekliyordu. Bu akşam bu işi bitirmeye kesin kararlıydı. Bir süre sonra kapısı çaldı. Açtığında Berk elinde kocaman bir buket, kapıda dikiliyordu. Aslı çiçekleri gördüğünde üzüldü. Keşke çiçek almasaydı." diye geçirdi içinden. Böyle güzel çiçeklerle kapısına gelen bir adama, ondan ayrılmak istediğini nasıl söyleyecekti?

Berk onu kendine doğru çekti ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. Aslı, genç ve yakışıklı adama baktı. Nesi vardı böyle? Her kadın böyle bir adamla birlikte olmak için neler vermezdi? O ise bu adamdan ayrılmayı istiyordu. Kim için? Daha düne kadar kendine kötü ve kaba davranan biri için? Ama nasıl davranırsa davransın o adama âşıktı, onun bakışı bile ayaklarını yerden kesmeye yetiyordu. Bugün ona "Seni her şeyden çok istiyorum." demişti. Bu aşkı doya doya yaşamak istiyordu.

Ege'nin ona âşık olmadığını biliyordu. "Önemli değil." dedi kendi kendine, yirmi beş yaşındaydı ve onunla çılgın bir şeyler yaşamak istiyordu. Sonunda acı çekecek bile olsa onunla birlikte olmak istiyordu. Belki bundan sonra hiç kimseyi sevmeyecekti. İlklerini, sevdiği adamla yaşamak istiyordu. En önemli sebep; Berk'e âşık değildi. Hiç olmamıştı ve bundan sonra da olmayacağını biliyordu. Berk'in kollarından sıyrılıp, elindeki çiçekleri aldı. Mutfakta onları bir vazoya koydu. Sonra da vazoyla birlikte içeriye girdi. Berk balkonda birisiyle telefonda konuşuyordu. Onu görünce kapattı ve içeriye girdi. Onun yanındaki koltuğa oturdu. Yüzük kutusunu elinde tutuyordu. Adam oturunca önüne koydu.

"Üzgünüm Berk ama seninle evlenemem." Berk, bugün Ege kendisine dediği için böyle bir şeye hazırlıklıydı. Yine de biliyormuş gibi davranmadı. Hatta çok şaşırırmış gibi davrandı.

"Evlenemez misin?"

"Evet."

"Başka biri mi var?"

"Hayır, yok! Bu başka biri ile ilgili değil. Bu bizimle ilgili... Belki de sadece benimle ilgili."

"Ne dediğini anlamıyorum Aslı?"

"Üzgünüm Berk. Ben bile daha anlayamamışken sana nasıl anlatabilirim? Tek bildiğim seninle evlenmeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü seni sevmiyorum."

"Bunu anlamak için bir yıl beklemen mi gerekiyordu?" diyerek Aslı'nın üstüne gitti.

'Üzgünüm, sevebilirim sandım, sen... sen beni seviyor musun Berk?" Genç adam gözlerini ayırmadan, karşısında oturan kıza bakmaya devam etti. Bugün Ege'ye dediği gibi onu evlenmeyi düşünecek kadar sevmiyordu. Aslı ona soğuk geliyordu ve Berk soğuk kadınları sevmezdi. Ege de soğuk kadınları sevmezdi ama Aslı'da ne bulmuştu bilmiyordu? Onun göremediği neyi görmüştü Ege? Çok güzeldi bunu inkâr edemezdi. Her erkek böyle güzel bir kadınla yan yana olmak isterdi. Yine de onun tipi değildi. Sessizlik uzadıkça kız tedirgin olmaya başlamıştı. Ona daha fazla işkence çektirmesine gerek yoktu. Yakında arkadaşının ve aynı zamanda patronunun sevgilisi olacaktı. "Ben de sevebilirim sandım" dedi, genç adam gülerek. Aslı, birden kahkaha attı.

"Sevmediğin hâlde evlenecek miydin yani?"

"Sende aynı durumdaydın, unutma."

"Ben bir senedir evlenmemek için bahane üstüne bahane buluyordum. Sen ne yapıyordun bu arada?"

"Ben de nasıl olsa bir şey bulacağına güveniyordum." Aslı, kahkaha atarak Berk'e baktı: "Ya bulmasaydım, sonunda nikâh masasına otursaydık."

"Merak etme o zaman ben bir şeyler bulurdum."

"Başka kızlarla görüştüğünü biliyorum, birkaç kere seni görmüştüm." Berk güldü: "Bildiğini anlamıştım zaten."

"Sen çok iyi bir insansın Berk. Keşke seni sevebilseydim. Ama insan kime âşık olacağını seçemiyor."

"Üzülme bu kadar! Benim keşke dediğim şey ise; hiç olmazsa seninle arkadaş olabilseydik."

"Çok isterdim ama onu bile başaramadık."

"Babana ne diyeceğiz?"

"Ben bugün istifa ettim ve babama da seninle evlenmeyeceğimi söyledim. Eğer zor durumda kalırsan, tekrar babamla konuşup bütün suçu üstüme alabilirim."

"Gerek yok. İstifa edeceğim, ama şimdilik bu aramızda kalsın."

"Neden ayrılacaksın?" dedi şaşkın hâlde.

"Artık orada çalışmak istemiyorum. Seninle ayrıldığımız duyulduğunda zaten bir sürü dedikodu olacak. En iyisi ayrılmak..."

"Ne yapacaksın peki? Benim yüzümden işinden olmanı istemem."

"Buradan çok sıkıldım, tekrar Amerika'ya döneceğim." Yerinden kalkıp, adamın yanına oturdu ve ona sarıldı. "Seni özleyeceğim, Berk."

"Ben de seni özleyeceğim. Sen çok tatlı bir kızsın Aslı, babanın seni ezmesine izin verme. Baban sandığın gibi biri değil, o çok acımasız."

"Biliyorum, onun için artık onunla çalışmak istemiyorum."

"İyi yaparsın, mutlu olmayı hak ediyorsun. O şirkette mutlu olmadığını biliyorum. Mutlu olduğun işi yap."

"Artık mimarlık yapmak istiyorum."

"Nasıl mutlu olmak istiyorsan öyle yaşa. Kimseyi mutlu etmek zorunda değilsin, sen mutlu ol yeter."

"Teşekkür ederim Berk."

"Bu arada, o her ne kadar sert ve acımasız gibi dursa da özünde iyi bir adam. Belki onun yaralı ruhunu sen iyileştirebilirsin." Berk'in dediklerini duyduğunda şok oldu. Bahsettiği kişi Ege olmalıydı. Nasıl anlamıştı? Onun önünde adamla sadece iki kere karşılaşmışlardı. Yine de sordu. "Kimden bahsediyorsun?"

"Ege'den" dedi Berk gülerek.

"Nerden biliyorsun?"

"Sana nasıl baktığını gördüm. Onun dikkatini çektin. Sen ona iyi geleceksin bundan eminim ve ben o adamı seviyorum lütfen onu, babanı dinleyerek üzme."

"Ne demek istediğini anlamadım Berk, bizim aramızda hiçbir şey yok."

"Ama olacak. Şimdi gitmem gerek, beni bekleyen seksi bir kızıl var." Aslı kahkaha attı. "Berk, nişanlına çiçek getirip sonra da başkasının yanma mı gidecektin?"

"Ben basit bir erkeğim tatlım. Şunu kabul et, ben gerçekten seven bir erkek olsaydım, bir yıl boyunca sana dokunmadan durabilir miydim sence?"

"Durmayacağını biliyorum."

"Dilediğince yaşa Aslı, bir bakmışsın bugünler geçip gitmiş."

"Doğru diyorsun. Ben de bugün işte bu kararı aldım."

"Kendine iyi bak tatlım, mutlu olmanı diliyorum."

"Sen de kendine iyi bak." Sarılıp ayrıldılar. Berk gittikten sonra Aslı derin bir nefes aldı. Bu kadar kolay olacağını sanmıyordu. Berk'in onu sevmediğini biliyordu, çünkü birkaç kere onu başka kızlarla görmüştü. Onu sevmediği için umurunda bile olmamıştı. Keşke bu kadar yılda onunla arkadaş olabilseydi.

25

O hafta, Ege gitmeden önce ona çizimleri yetiştirmek için evden dışarı çıkmadan çalıştı. Evin şekli nasıl olsa belliydi, onu biraz daha günümüz modern evlerine yaklaştırmak istiyordu. Bu süreç boyunca babası her gün aramış, bir kere de eve gelmişti. Güzellikle halledemeyeceğini anladığında, bu seferde tehdit etmiş ve arabasını almıştı. Tapu üstüne olmasaydı evden de kovardı ya neyse. Önemli değildi çünkü gerçekten sevdiği işi yapıyordu. Bu sürede Ege ile hiç konuşmamışlardı. Cuma akşamı, son kez çizdiği taslaklara bakıyordu. Her şey hazırdı. En azından gitmeden yüz yüze konuşup, yapmak istediği değişiklikleri öğrenebilirdi.

Gideceğine üzülüyordu. Tam aralarını düzeltmişken, ondan ayrı kalmak istemiyordu. Üstelik Ege'nin ne zaman döneceğini bilmiyordu. Amerika'da onu bekleyen biri olup olmadığını da bilmiyordu. Bir de sürekli Ege'nin 'Benden uzak dur.' demesini anlamıyordu. Neden uzak durması gerekiyordu? Onun kötü biri olduğunu sanmıyordu. Kötü biri kendisine bu kadar ilgili davranır mıydı? Aslına bakılırsa, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Böyle bir ilişkiyi yürütebilir miydi? Evet yürüyebilirdi. Hem ilk defa birine âşık olmuştu ve her şeyi âşık olduğu adamla yaşamak istiyordu. Telefonu eline alıp, Ege'nin numarasını buldu ve arama tuşuna bastı. Karşıdan adamın sesini duyduğunda onu ne kadar özlediğini anladı.

"Efendim."

"Merhaba." Nedense sesi heyecanlı çıkmıştı. Tanrım kalp atışları hızlanmıştı. Liseli kızlar gibiydi ki o lisede bile yalnız bir kızdı.

"Merhaba küçüğüm, epeydir ortada yoktun?"

"Çalışıyorum, çizimler bitti. Görmek istersin diye düşündüm."

"Evet, isterim. Pazar sabahı gidiyorum" dedi Ege. Aslı, içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. Birkaç gündür onu görmeden zor geçirmişti. Şimdi ne zaman döneceğini bilmeden birini beklemek daha da zor geliyordu.

"Tamam, gelmek ister misin, yoksa ben mi geleyim?"

"Ben gelirim, yemek yedin mi?"

"Hayır."

"Gelirken bir şeyler alayım mı?"

"Gerek yok, buraya gelince söyleriz."

"Tamam, yarım saat sonra orada olurum, herhâlde." Telefonu kapattığında, hemen üstündeki şortu ve askılı tişörtü çıkardı. Üstüne yine askılı, çiçekli bir elbise giydi. Dudaklarına bir parlatıcı sürdü. Kısa bir süre sonunda da kapı çaldı. Heyecanla kapıya gitti. Serserisi kapıda dikiliyordu. Yine öyle kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Onu gördüğünde gülümsedi, serserisi de ona gülümsüyordu. Adamın önünden çekildi içeri girmesi için. Ege içeri girdi ve kapıyı kapattı. Birlikte salona geçtiler.

Aslı'yı birkaç gündür görmüyordum ve onu özlemiştim. Buraya gelirken kafamda ona söyleyecek çok şeyim vardı ama onu kapıda gördüğümde hepsi uçup gitmişti. Üstünde çiçekli bir elbise vardı. Onu o şekilde gülen yüzle gördüğümde, öpmemek için kendimi zor tuttum. Bir kadını bu kadar isteyip de alamamak bana göre değildi. Hiçbir kadın için bu kadar beklediğimi hatırlamıyordum.

Aslı'yı beklerken, içimde oluşan duyguları ne ile açıklayacağımı da bilmiyordum. Aşk mıydı? Değildi. Sevgi hiç değildi.

Sadece tutkuydu. Can yakan bir tutku! Bunun geçici olduğunu biliyordum onu yatağa attığım anda bu kadar istemeyeceğimi biliyordum. Yine de duygularıma söz geçiremiyordum. Ama ona bir şans verecektim; benden uzaklaşması için... Bu şansı gerçekten ölmüş ailemin ruhlarının huzura kavuşması için dua eden bu kıza verecektim. Ona rağmen benden uzaklaşmıyorsa ben de bir daha düşünmeyecektim. Salona geçtiğimizde bana gülerek "Ne yemek istersin, her şeyi söyleyebilirim." dedi. Ona bakıyordum sorduğu soruya "seni" dedim içimden,

"Benin için fark etmez, sen ne yemek istersen, ben de onu yerim." Telefonu eline aldı köfte ve salata söyledi. Sonrada bana bakarak elinden telefonu bıraktı, hâlâ olduğum yerde dikiliyordum yanıma geldi ve elimi tutarak beni masaya doğru yönlendirdi. Masanın üstündeki çizimlere, bakıyordum. Ev eski hâline çok benziyordu ama çok daha modern duruyordu. Alt katın duvarları neredeyse camdı. Üst katta camlar Fransız tarzı yapılmış ve geniş tutulmuştu. Modern görünse bile evin çizimleri birebir aynıydı. Terastaki havuz daha düz dikdörtgen olarak yapılmıştı. Görüntü aynıydı. Her çizimin üstünde, o kısma ait Aslı'nın annesinin çektiği fotoğraf vardı.

Kız çok başarılıydı, bunu kabul edebilirdim. O sakin, içine kapanık kızın böyle harika bir şey yaratacağına görmesem inanmazdım. Beklediğimden daha güzel yapılmıştı. Değiştirecek hiçbir şey göremiyordum. Ben çizimlere bakarken Aslı benim karşımda dikiliyordu. Hareketlerinden bir şeyler duymak ister gibi bir hâli olduğunu anlamıştım. Ben sessiz kalınca, daha fazla dayanamadı ve sordu.

"Beğendin mi?"

"Evet, çok güzel olmuş."

"Değiştirmek istediğin bir yer var mı? Orijinal eve sadık kalmaya çalıştım ama varsa değiştireyim."

"Şimdilik görünmüyor, ne zaman başlayabilirsin?"

"Diğer çizimleri de yaptıktan sonra, alınacak izinler, inşaat

ruhsatı en geç bir ay sonra başlanır. Ama gideceksen bunun için bana vekâlet vermen gerekiyor ya da tanıdığın birine."

"Tanıdığım yok, sana verebilirim."

"Tamam o zaman."

"Bunların altından kalkabilir misin, koşuşturacak bir yardımcıya ihtiyacın olacak mı?"

"Bir yardımcı fena olmaz."

"Pekâlâ, David ile konuşacağım ama onun da şu sıralar işleri çok. Benim de zamanım yok. En kısa sürede bir yer kirala, yanına kimi istiyorsan işe almaya yetkin var. Kendi adına bir hesap aç ve hesap numarasını David'e bildir. Ben en az iki ay gelmeyebilirim. Belki de daha uzun bir süre... Önce Amerika'da bir süre sonra da Güney Afrika' da olacağım. Bana ulaşamayabilirsin."

"Tamam."

"Bu arada başın sıkıştığında, David'den yardım almayı unutma." O sırada kapı çaldı. Aslı kapıyı açıp gelen yemekleri aldı. Balkondaki küçük masasını hazırladı. Birlikte yemeklerimizi yedik.

"Baban seni rahatsız ediyor mu?"

"En az günde bir kere arıyor, geçen gün arabamı aldı."

"Arabanı mı aldı?"

"Evet, artık arabam yok." dedi gülerek.

"David ile konuşacağım, sana bir araba alsın."

"Gerek yok Ege, araba falan istemiyorum."

"Nasıl gidip geleceksin, o yolu?"

"Ben bakarım çaresine."

"Benimle tartışma, benimle tartışan çalışanlarımdan hoşlanmam bilmiş ol." dedim gülerek. Yemeklerimizi bitirdikten sonra Aslı her ikimize de kahve yaptı. Hava oldukça sıcaktı. Kahvele-

rimizi de balkonda içmiştik. On gün önce bu kızla evinde kahve içeceğimi söyleselerdi, gülüp geçerdim. Ama şimdi onunla birlikte burada oturmak, beni mutlu ediyordu.

Karşımda oturuyordu. Düşmanımın kızıyla iş yapıyordum. Üstelik benim için önemli olan evimi, tekrar yapıyordu. Babası evimizi başımıza yıkmıştı, kızı o yıkıntılardan bir yuva yapmaya çalışıyordu. Buraya geldiğimde mahvedeceklerimin listesinde ikinci sırada olmasına rağmen, sadece on günde o listeden çıkmıştı. Hâlâ ona güvenip güvenmeme konusunda karar veremiyordum. Onunla iş konusundan başka bir ilişki kurmamam gerekiyordu. Bu ilişkinin gidişatı ne olursa olsun, sonu kötü bitmeye mahkûmdu. Bunda mutlu son yoktu ve ben mutlu sonlara inanan bir adam değildim. Onun için onunla duygusal bir şeyler paylaşmak isteyip istemediğime karar veremiyordum.

Onu istiyordum ama aramızdaki sırlar o kadar çoktu ki sonunda acı çekmesine neden olacaktım. Onun acı çekmesine dayanabilir miydim bundan emin değildim. Büyürken yeterince acı çekmişti. Ama görmediğim süre boyunca, onu özlediğimi hissettim. Aslında gitmem gerekiyordu. Kalkıp gitmeliydim. Kalktım da, aynı zamanda o da kalkmıştı.

"Geç olmuş gitmeliyim." Balkondan içeriye girdiğimde, tam arkamdan geliyordu, parfüm kokusunu alıyordum. İçeri girdiğimde ona doğru döndüm. Tam dibimde duruyordu. Ellerim istemsizce uzandı ve onu kendime doğru çektim. Kafasını kaldırdı, o güzel gri mavi gözleriyle bana baktı. Dudaklarını dudaklarımla kapattığımda bana iyice sokuldu, göğüslerini göğsümde hissediyordum. Ellerim belinden aşağılara kalçalarına doğru kaydı. Dudaklarımı dudaklarından çekip, boynuna indirdim. Onun elleri de ensemi okşuyordu. Sonra parmakları, sol kulağımın arkasındaki yaraya doğru gitti. Oradaki yumruyu fark etmişti ve ben birden irkildim. Fark etiği anda, ellerini oradan çekti ama ben artık durmuştum. Sonra onu koltuğa oturttum. Bende yanına oturdum.

"Konuşmamız lazım, Aslı."

"Olur." Baktım, gözleri buğulanmış ve dudakları kızarmıştı. Benim konuşmamı bekliyordu. Bu duyduklarından sonra belki de birlikte olmak istemezdi. Onu aldatmayacaktım. Seçme şansı verecektim. Sonra beni suçlamasını istemiyordum. Çünkü bu ilişkinin sonunda, ne yaparsam yapayım üzülecekti.

"Bak Aslı..." diyerek, uzanıp onun ellerini tuttum. Kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine bakmaya başladı. "Seninle birlikte olmayı çok istiyorum, seni çok arzuluyorum ama bilmen gereken şeyler var."

"Dinliyorum."

"Ben evlenmeyi düşünmüyorum. Bu seninle alakalı değil... Ne seninle ne de başkasıyla... Hiç kimseyle. Birlikte olacaksak bunu kabul etmen gerek... Bir süre sonra evleniriz diye beklemeni ve sonrada hayal kırıklığı yaşamanı istemem." Sustum. Sözlerimin kafasına iyice yerleşmesini istiyordum. Böyle konuşmalarla başlayıp sonra da ağlamalarla, sızlamalarla biten bir süre ilişki yaşamıştım ve artık yorulmuştum.

"Doğal olarak çocuk da istemiyorum. Hem de hiç istemiyorum. Beraber olacaksak bunu kabul etmen gerekli, bu konuda beni sakın kandırma. İleride hamile kalıp, nasıl olsa benimle evlenir diye düşünürsen, bil ki o çocuğu asla kabul etmem ve arkamı döner çekip giderim. Emrivaki ile bana sakın bir şey dayatma. Ben de ters tepiyor." Şaşırmıştı. Öylece suratıma bakmaya devam ediyordu. Gerçekleri bilmeye hakkı vardı.

"Biliyorum bir ilişkiye böyle başlanmaz ama ben sana gerçekleri bil diye söylüyorum. Sonra ağlamalar, sızlanmalar bende ne yazık ki işe yaramıyor."

"Anladım." dedi fısıltı hâlinde. Ben devam ettim ve gerçekten anlamasını istiyordum.

"Bir de tabi babanla bir para alışverişimiz var. Onunla aramda ne olursa olsun, onun kızı olduğun için seni asla suçlamam

ama sakın onun benden isteyeceği şeylere aracılık yapma. Bana onun istediği bir şeyi söylemek için sakın gelme. Çünkü reddederim ve arada sen üzülürsün. Bırak bu tip şeyleri maaşını ödediği insanlar iletsin." Fazla konuşmadan beni dinliyordu. Kabul edeceğini sanmıyordum ama kalbim kabul etmesini çok istiyordu.

"Beraber olsak da olmasak da, ben, burada kaldığım süre içerisinde bu yapılan evde oturacağım. Beraber olursak babanın o eve girmesini istemiyorum, babanla istediğin yerde görüşebilirsin ama benim evimde değil."

"Neden, ama babamla iş yapıyorsun?"

"Onunla iş yapmıyorum sadece ona para veriyorum ve babandan hiç, ama hiç hoşlanmıyorum. Yakınımda görmeyi ise istemiyorum." Sustum, ona bakıyordum. Bir şeyler düşünüyordu. Söylediklerimi kendi mantık süzgecinden geçiriyordu, mutlaka. Bekledim neden demesini, neden babamdan hoşlanmıyorsun demesini bekledim. Ama hiçbir şey demedi.

"Bunları, ben gelene kadar düşünmeni istiyorum. Hemen karar vermek zorunda değilsin. Hatta çok iyi düşünmelisin. İleride üzülmeni istemem. Ayrılırsak ilişkimiz yürümediği için ayrılalım. Bahsettiğim sebeplerden dolayı değil. Bu dediklerim tartışmaya açık konular değil. Beraber olalım, sonra istediğimi yaptırırım diye düşünme. Bana hiç kimse istemediğim bir şeyi yaptıramaz. Buna beraber olduğum kadın da dâhil. Ben hayatımda çok şeyden vazgeçtim. Benim için önemli olan çok şeyi geride bıraktım. Gözümü kırpmadan seni de bırakırım. Acımasızım. Onun için benden uzak durman gerektiğini bir kere daha söylüyorum. Bu süre içinde bunu düşün ama gerçekten düşün. Döndüğümde bu şartları kabul edersen nasıl yürüyeceğine bakarız ama etmezsen de yine beraber çalışmaya devam ederiz. Sen nasıl bir karar verirsen ver, seni asla yargılamam."

"Tamam" dedi.

"Bunları sana söylemek istedim. İleride birbirimizi üzmeyiz, hiç olmazsa"

"Anladım."

"Tamam" dedim. Kalktım ona elimi uzatarak, onunda kalkmasını sağladım. Kendime doğru çekerek ona sarıldım. Sadece sarıldım. Sonra ondan uzaklaşıp "Yarın görüşebileceğimizi sanmıyorum. Birkaç tane toplantım var, sonra da David ile konuşmam gerekiyor. Sana dediklerimi yarından itibaren yapabilirsin. Başın sıkıştığında David'den yardım almayı unutma. Geldiğimde görüşürüz, küçüğüm." dedim.

"Seni özleyeceğim" diyerek tekrar bana sarıldı.

"Ben de seni." Daha fazla oyalanmadan kapıyı açıp dışarı çıktım ve asansörün düğmesine bastım. Biraz daha ona bakarsam hiç gitmeyebilirdim. Asansöre binmeden döndüm ve son kez ona baktım. Kapıda gözleri yaşlarla dolmuş, bana bakıyordu. Ailem öldükten sonra ilk defa birisi bir yere giderken, arkamdan benim için ağlıyordu.

26

Ege, gideli neredeyse beş ay olmuştu. Bu sürede onunla toplam yedi ya da sekiz kere telefonla görüşmüş. Belki bir o kadar da mail göndermişti. Son bir aydır ise neredeyse hiç konuşmamıştı. Çünkü kendisi yine Güney Afrika'daydı. Buradaki işleri David ile yürütmeye çalışıyordu. David bu sürede birkaç kere Amerika'ya gidip gelmişti. Onu tanıdıkça çok keyifli ve eğlenceli bir adam olduğunu anlamıştı. Hiçbir şekilde arkadaşı hakkında konuşmamış, ona Ege'nin geçirdiği kazayı sorduğunda, eğer bilmeni isteseydi kendi anlatırdı demişti.

Evin kaba inşaatı bitmiş, çatısı kapatılmış, dış cephe yapılmıştı. Teras ve havuz inşaatı bitmişti. Üst katların dekorasyonları tamamlanmak üzereydi. Üst katta bir ebeveyn süiti ve aynı büyüklükte dört oda vardı. İki katlı olmasına rağmen içeriye bir asansör koymuştu. Bu tip şeyler gençken düşünülmüyordu ama yaşlanınca rahat edilirdi. Onunla en son konuştuğunda ve iç dekorasyon için onu beklediğini söylediğinde, Ege'de ne zaman geleceğini bilmediğini onun için beklememesini söylemişti. Güney Afrika'daydı ve sesi hatlardan dolayı çok kötü geliyordu. Ona o evde oturmak isteseydin, nasıl olmasını isterdin? Ona göre o şekilde dekore et demişti. O da David'den yardım istemek zorunda kalmıştı. Ege'yi yeteri kadar iyi tanımıyordu ve nelerden hoşlandığını, zevklerinin ne olduğunu hiç bilmiyordu. Bazı yerleri kendi istediği gibi dekore etmişti. Ama yatak odasına geldiğinde kalmıştı. Nasıl bir yerde uyumak isterdi ki? Bilmiyordu. Sonunda David ona bu oda senin olsaydı nasıl olmasını isterdin? Ona göre öyle yap, geldiğinde bende Ege'nin suratını görmek istiyorum demişti.

Sonunda yatak başının geldiği duvar oldukça büyük çiçekleri olan, bir duvar kâğıdı ile kaplanmıştı. Beyaz renkte kocaman bir çift kişilik karyola önüne konmuştu. Diğer duvarlar griye boyanmış, yatak örtüsü fümeye yakın bir tonda seçilmişti. Perdeler ise Ege'nin güneş ışığına tepkisinden dolayı, yatak örtüsünün renginde yapılmıştı. Oda ilk girdiğinde, erkeksi ve sert görüntüsüne karşı, duvardaki kırmızı ve pembe desenli çiçekli duvar kâğıdı ve aynı desenle kaplanmış berjer koltuk, yumuşak ve kadınsı bir hava veriyordu.

Alt katta yapılan değişiklikle, hem salondan hem de mutfaktan terasa çıkılıyordu. Mutfağın terasa açılan duvarı kırılmaz cam olarak tasarlanmıştı. Salonun, terasa açılan iki duvarı da aynı malzeme ile yapıldı. Salonda oturduğunda, sanki dışarıda bahçede oturuyormuş havası veriyordu.

Eski evdeki eşyaların bir kısmı, bu evde de yenilenerek ve renkleri değiştirilerek kullanılmıştı. O gelmeden ev neredeyse bitmişti. Son olarak bahçe ve teras peyzajı yapılıyordu. O sırada dışarıdan gelen araba sesini duyduğunda dışarıya çıktı. Gelen David'di. Oda yaklaşık bir aydır, Amerika'daydı.

"Merhaba Aslı" diye bağırdı David, becerebildiği kadar Türkçe konuşarak. Onu gördüğüne çok sevinmişti. Koşarak, yanına gidip ona sarıldı. Ege'nin yokluğunda David gerçek bir arkadaş olmuştu. Bu neşeli adam, günlerinin güzel geçmesini sağlıyordu.

"Hoş geldin David."

"Bana böyle sarılman için sık sık gitmem gerekiyor anlaşılan."

"Gitmene gerek yok, sen iste ben sana her zaman sarılırım."

"Benim için bir problem yok, ben her zaman isterim ama birileri bundan pek hoşlanmayabilir." David'in imalı sözleri karşısında kahkaha attı. En son Ege giderken, ona bir sürü şey söylemiş ve çekip gitmişti.

"Bizim aramızda hiçbir şey yok David." dedi.

"Buna neden inanmıyorum?"

"İnan, giderken bana bir sürü şey söyledi, hiçbir akıllı kadın o şartları kabul etmez."

"O serseri her kadına aynı şeyleri söylüyor ama inan bana kadınlar gözü kapalı kabul ediyorlar."

"Yani?"

"Sen de kabul edeceksin, buraya geldiği an da hem de. Bunu bilmesem inan seni çoktan baştan çıkarmıştım."

"Sen çok iyi bir arkadaşsın, nasıl bu kadar eminsin?"

"Eminim, çünkü ona âşık olduğunu görüyorum. Senin ona iyi geleceğinden de eminim. Her ne kadar anlamasa da onun hayatında, senin gibi birine ihtiyaç var."

"Ama bana söyledikleri kötüydü, David."

"Yine de seni bırakmayı istemediğini biliyorum ve burada harikalar yaratmışsın. Ege geldiğinde burayı tanıyamayacak."

"Ne zaman geliyor biliyor musun? Epeydir görüşemedik."

"Bilmiyorum ama bir hafta sonra olabilir."

"Neyse burayı bitmiş görmesini istiyorum, bahçenin son iki günlük işi kaldı. Havalar güzel gitti de bitirebildik." David bulunduğu yerden, etrafa şöyle bir göz attı ve gerçekten de Aslı burayı bambaşka bir yere çevirmişti. Ege gitmeden önce buraya beraber gelmişlerdi. Nerede o ev, nerede şimdiki? Aynı olmasına rağmen, o kadar farklı ve güzel duruyordu ki Aslı'yı tebrik etmek gerekiyordu. O virane bahçenin bu kadar güzel olabileceğini, hayalinde bile canlandıramazdı.

"Çiçeklere bayıldım Aslı, gerçekten bir mucizeye imza atmışsın."

"Evet, bunlar kışın açan çiçekler, bütün bir kış açmış olacaklar."

"Burayı bambaşka hâle getirmişsin, Aslı."

"Sence beğenecek mi? Dekorasyon yapılırken onunla görüşemedim, beğenmezse diye korkuyorum."

"Korkmana gerek yok, harika bir iş başardın. Beğeneceğine kuşkun olmasın, ben bile bayıldım. Buraya sevgini katmışsın Aslı. Buraya bakarken bile ben, Ege'ye âşık bir kadın görüyorum."

"Evet, bunu inkâr etmeyeceğim, ona aşığım ama beni üzeceğinden o kadar eminim ki, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Aşk biraz da budur. Keşke bizleri üzmeyen insanlara âşık olabilseydik ama o zamanda aşkın bir anlamı olmazdı."

"Haklısın."

"Sadece, hiç kimse için ondan vazgeçme yeter."

Sabahın köründe uçaktan indim ve çok yorgundum. Bir hafta önce, Güney Afrika'dan Amerika'ya dönmüş, iki gün sonra da buraya gelmiştim. Dayanması güç bir baş ağrım vardı. David'e otelde yer ayırtmasını söylediğimde bana evimde kalabileceğimi söyledi. Bu kadar kısa zamanda oranın bittiğine inanamıyordum. Ona nasıl olmuş, diye sorduğumda hiçbir şey söylemedi. Benim görmemin daha iyi olacağını söyleyip durdu.

Valizlerimi aldığımda, taksiye bindim ve doğruca Çamlıca'daki evin adresini verdim. Taksi köprüyü geçtiğinde, bende artık heyecandan yerimde duramaz olmuştum. Bahçe kapısının önüne geldiğimde, ilk gözüme çarpan güvenlik binasının buraya yakışan bir hâl aldığını görmek oldu. Aslı buraya da el atmıştı demek. Bahçe girişindeki dökme demir kapıların boyanmış olduğunu gördüm. Taksiyi durdurdum, bundan sonrasını yürüyerek gidecektim. Güvenlik hemen gelerek valizleri aldı.

"Bunlar burada kalsın, birini gönderip aldırtırım."

"Nasıl uygun görürseniz efendim." Taksi parasını ödedim ve kapının önünden bir süre eve doğru baktım. Gerçi baktığım yerden ev görünmüyordu ama ben yine de o yolun sonunda beni neyin beklediğini biliyordum. Eve giden yoldaki bozulan parke

taşlar onarılmıştı. Ağaçlar biraz budanmıştı, yol daha güzel hâle gelmişti. Ve dikkatimi çeken yol kenarında diktiğimiz ağaçlardaki isimlerimiz ağaçlara plaket olarak yazılmıştı. Annemin, babamın, ağabeyimin, ablamın, benim isimlerimiz... Benim ismimin altında bir not yazılmıştı. Onu okuduğumda gülmem mi gerekiyor, yoksa ağlamam mı karar veremedim. Plakette kocaman "Cem" ve onun altında daha küçük harflerle "Aslı'nın koruyucu meleği" yazıyordu. Bu ağaçlar dikilirken küçük kardeşim daha doğmamıştı ama Aslı onun ismini de bir ağaca vermişti.

Göreceğim manzaraya odaklanmış bir şekilde, yavaşça yürürken evi gördüm. Bir an nefesim kesildi. Harika gözüküyordu. Orijinaline sadık kalmıştı. Görüntüsü aynı yıllar önceki evim gibiydi ama o küçük pencereler yerine devasa camlar vardı. Eve çıkan merdiven, orijinaline sadık kalınarak taşlardan yapılmış, kenarlarını incelikle işlenmiş ferforje demirler süslemişti. Eski kapının görüntüsüne sadık kalınarak yeni kapı yapılmıştı. Açmaya çalıştım kapı kapalıydı. Ben de bahçeden dolaşıp terasa doğru yürüdüm.

Kottan dolayı terasın altına garaj yapılmıştı. Bahçede ise çiçek tarhları oluşturulmuş ve oraya çiçekler dikilmişti. Bahçe benim hatırladığım gibiydi artık. Bahçeden terasa çıkan merdivenlere geldiğimde durup, bahçeye tekrar baktım. Görüntü beni yıllar öncesine götürmüştü. Bir süre o manzaraya bakarak dikildim. Artık gerçekten evimde hissediyordum kendimi. Sonra da yavaş yavaş merdivenlerden terasa çıktım. Daha önce fasulye şeklindeki havuz dikdörtgen olarak yapılmış ve içi doldurulmuştu. Havuzun kenarı tik ağacı ile kaplanmıştı. Havuz ile teras arasında genişçe bir çim alan vardı. Ondan sonrada yine tik ağacı ile kaplanmış teras vardı. Evin terasa açılan duvarları tamamen camdı. Sonra Aslı'yı gördüm. Saçları uzamıştı. Arkadan bağlamıştı ama kısa olanlar önüne düşmüştü. Yüzünü göremiyordum. Sırtı bana dönüktü. Toprağa doğru eğilmiş, bir şeyler dikiyordu. Ellerinde iş eldivenleri vardı. Hem eldivenler

hem de dizleri çamur içindeydi. Kendini işine o kadar kaptırmıştı ki bana dönüp bakmadı bile. Sonra yanında duran makasa doğru uzandı ama alamadı. Ona doğru yürüdüm, ayak seslerimi duymuş olacak ki bana dönmeden "Bana bitki makasını uzatır mısın, Hasan?" dedi. Ses tonunu özlemiştim. Uzanamadığı makası aldım, ona uzattım.

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil küçüğüm." dedim. Beni duyduğu anda, birden dondu kaldı. Ne arkasını dönüyor ne de kalkıyordu. Sonra yavaşça ayağa kalktı. Yine aynı yavaşlıkta bana doğru döndü. Göz göze geldiğimizde, bu üstü başı çamur içindeki kadını çok özlediğimi anladım. Aklımdan beş ay boyunca çıkmamıştı. Onu görmemem hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bu gidişimi uzatmamın tek amacı; onu bu süre sonunda unutmak istememdi. Ama unutamadığım gibi uyuduğum kısa zamanlarda, rüyalarımı süslüyordu. Kaç gece uykumdan onunla sevişerek uyanmıştım.

İlk defa bir kadını görmeden bu kadar çok özlemiştim. Bana doğru yürüdü. Eldivenleri hâlâ elindeydi. Bende ona doğru yürüdüm, sonra kendini bana doğru bıraktı. Özlemle birbirimize sarıldık. O narin bedeni yine kollarımda tutuyordum. O kadar sıkı sarılmıştım ki canının yanmasından korkuyordum. Uzun bir süre, öylece birbirimize sarılmış olarak kaldık. Ayrıldığımızda bende neredeyse onun kadar çamura kaplanmıştım. O hâlimi gördüğünde güldü.

"Özür dilerim, elbiseni mahvettim"

"Önemli değil küçüğüm, sadece elbise." Onu kendime doğru tekrar çektim ve hayallerimi süsleyen o güzelim dudaklarını öpmeye başladım. O esnada çamurun önemi yoktu. Sadece o vardı. Ben onun koruyucu meleğiydim. Belki o da benim ruhumun kurtarıcı meleği olurdu. Sonunda ayrıldığımızda üstümüz başımız çamur olmuştu.

"Evde kimse var mı?" diye sordum.

"Sadece bahçıvan Hasan vardı ama gitti herhâlde, ona rastlamadıysan."

"Kimseye rastlamadım."

"O zaman kimse yok."

"Hadi gidip temizlenelim, sonra uzun bir konuşma yapacağız." dedim ona gülerek.

"Daha sonra."

"Buna sen karar vereceksin küçüğüm, benim şartlarımı biliyorsun."

"Ben onları kabul ediyorum" dedi. Kafasını kaldırıp, bana baktı. Yine kızarmıştı.

"Kabul ediyorsun öyle mi?" dedim, bir kaşımı kaldırarak.

"Evet"

"Emin misin Aslı? Sonra beni suçlamak yok."

"Eminim." dedi. Hâlâ kırmızıydı, onu daha fazla utandırmak istemedim.

"Doğrusu seni gördüğümde, bunu söylemen için dua etmiştim." Güldüm, tekrar ona sarıldım. Kolları boynumdaydı, kokusunu içime çektim. Bu çamura rağmen onda denizin kokusunu alıyordum. Onun kokusunu bile ne kadar özlediğimi fark ettim.

"Bu beş ay geçmek bilmedi, lütfen bir daha bu kadar uzun gitme, seni çok özledim" dedi kulağıma doğru. Ben de onu özlemiştim, bu kadar zaman onsuz nasıl dayandığıma anlam veremiyordum.

"Gitmem, gidersem de sende benimle gelirsin." Benden biraz uzaklaştı ve gözlerimin içine baktı.

"Gerçekten mi?"

"Evet, bende seni özledim Aslı" diyerek fısıldadım ve onu tekrar kendime çekerek sarıldım.

27

Ona bakıyordum, görüntüsünü beynime kazımak ister gibi. Kabul etmişti. Sadece ona değil bana da zaman geçmek bilmemişti. Onu kaldırdığım gibi kucakladım. Benim için fazla hafifti. Daha da zayıflamıştı sanki. Ayakkabılarımı çıkarıp içeriye girdim. İçeriyi çamur yapmak istemedim. Doğruca yukarıya çıktım. Ebeveyn süitine ve onu banyonun ortasına bıraktım. Bu arada geçtiğim yerlere dikkat etmemiştim sadece ona bakıyordum ama banyo harika olmuştu. Hemen üzerimdekileri çıkardım, sadece baksırımla kalmıştım. Ne yaptığımı anlamış ve kızarmıştı. Benim utangaç sevgilim. Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar kızaran bir sevgilim olmamıştı. Bu hâli hoşuma gidiyordu. Sonra onun tişörtünü çıkardım. İçinde siyah dantelli bir sütyen vardı. Göğüsleri ise çok güzeldi. Onlara bakarken göğüs uçları dikleşti. Bakışlarıma bile tepki veriyordu, onları ağzıma aldığımda ne yapacaktı? Altındaki pantolonun düğmesini çözdüm ve fermuarını indirdim. Bacaklarını okşarcasına aşağıya doğru çektim. Bu sırada eğilmiş, pantolonu ayaklarından çıkarıyordum. Ellerini omuzlarıma koymuştu. Siyah küçük dantel külotu çok davetkârdı. Ayağa kalkmadan külotunun üzerinden onu öptüm. Birden irkildi. Parmaklarımı külotunun kenarlarından tutarak onu, aşağıya bacaklarına doğru çektim. Bütün güzelliğiyle karşımda duruyordu. Ellerim vücudunu okşayarak, yukarı doğru çıkarken ben de ayağa kalktım. Sonra onun sütyenini çıkardım. Kendi baksırımı da çıkarmıştım. Banyonun ortasında, ikimizde çıplak birbirimize bakıyorduk. Suyun sıcaklığını ayarlayıp, onu duşa soktum. Arkasından duşa ben de girdim. Sıcak suyun altında, tekrar ona sarılıp öpmeye başladım. Artık

bundan geri dönüş yoktu. Yirmi iki yıl intikam için atan kalbim, şimdi kollarımdaki bu narin kız için atıyordu. Öpüşlerim dudaklarından boynuna doğru kaydı, kulağına doğru "Çok güzelsin" diye fısıldadım.

Sabunu alarak onu sabunladım, bütün vücudunu okşuyordum. Okşamadığım yeri kalmamıştı. Nefes nefeseydi. Bir an kollarıma yığılacak gibiydi. Aynı şeyleri bana da yapmasını istedim. Titreyen elleriyle o da beni sabunladı. Suyun altında sabun, vücudumuzdan akıp giderken ellerim göğüslerini buldu. Tam avucuma göreydiler. Göğüs uçları birden sertleşti. Başımı eğerek onları ağzıma aldım. Dudaklarından bir inilti çıktı. Vücudunu geriye doğru gerdi. Görüntü harika, tadı mükemmeldi.

Akan sıcak suyun altında, onu yiyip bitiriyordum. Onu görmeden ve ona dokunmadan geçen bu beş ay beni oldukça sabırsız yapmıştı. İlk sevişmemizin uzun olmayacağını biliyordum. Ama ondan sonrakileri, onun için mükemmel yapabilirdim. Dudaklarım dudaklarını bulduğunda artık sertleşmiştim ve ihtiyacım olan tek şey, onun içinde kaybolmaktı. Onun da hazır olduğunu biliyordum. Onun için çok beklemiştim. Onu görmeden geçen beş ay ise beni ona karşı daha da arzulu yapmıştı. Eğer benim şartlarımı kabul etmeseydi, onun için onları esnetebilirdim ama buna gerek kalmadı. Bütün vücudunu okşamış ve öpmüştüm.

*Onu duşun duvarına doğru yasladım. Bacağının birini tu*tup belime sardım. Ne yapacağımı anlamış gibi birden gerildi. Ellerini göğsüme koyarak, beni biraz kendinden uzaklaştırdı. Ona baktığımda kocaman gözlerle bana bakıyordu. Canını mı yakmıştım anlayamadım. Ona karşı nazik olmaya çalışıyordum ama benim de sabrımın bir sınırı vardı. Sonunda dudaklarından "Dur!" kelimesi çıktı. Buz gibi olmuştum. Ne olmuştu da vazgeçmişti? Bu saatten sonra nasıl duracağımı bilmez hâlde alnımı onun alnına dayanarak ona sarıldım.

"Ne oldu, canını mı yaktım." diye sordum,

"Hayır." dedi. Derin bir nefes aldım. Biraz sonra ölebilirdim, bu hâlde bir erkeği bekletmenin ne demek olduğunu bildiğini sanıyordum.

"Eee neden durmamı istedin?"

"Çünkü... çünkü ilk defa sevişeceğim ve bunun yatakta olmasını istiyorum." Duyduklarımı acaba doğru mu duymuştum? Başımı alnından çekip ona baktım. Kızarmıştı. Bana bakire olduğunu mu anlatmak istiyordu? Bakışım onu rahatsız etti galiba. Bana "Bakirelerden hoşlanmıyor musun?" diye çekinerek sordu. Bir erkeği böyle bekletmenin ne demek olduğunu gerçekten de bilmiyordu.

Güldüm, hiçbir bakire ile birlikte olmamıştım. Tercihim her zaman işini bilen kadınlar olmuştu. Bakirelere öğretecek kadar kadınlarla uzun beraberliklerim olmuyordu ki. Bakire hem de yirmi beş yaşında, hiç aklıma gelen bir şey değildi. Hâlâ bana şaşkın gözlerle bakıyordu.

"Sen ilk olacaksın, bu sorunun cevabını daha sonra versem" dedim.

"Seni istiyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum" dedi utanmıştı. Yüzü kızardı. Onu öptüm. Dudakları dudaklarımın altında hareket ediyordu ve ben biraz kendime gelebilmiştim. Artık ben de ne yapacağımı bilmiyordum. Biraz önce neredeyse duşun altında onu duvara yaslayıp sahip olacaktım. İyi ki beni durdurmuştu. Yoksa onunla duşun altında sevişecektim. Tecrübesiz olduğunu onu öperken anlamıştım ama bakire olması beklediğim bir şey değildi. Suyu kapattım ve dışarı çıktım. Banyodaki dolaptan bir havlu alarak onu belime sardım. Diğer havluyu da onu duştan çıkarıp onu kurulamaya başladım. Okşarcasına onu kuruluyordum. Sonra saçlarını kuruladım. Kendimde belime sardığım havluyla kurulandım. Onu kucakladığım gibi yatağa taşıdım.

Yatağa bıraktığımda, kendini geri çekerek yatağa yerleşti. Sıcak suyun altından sonra havanın serinliği hem onu hem

de beni titretti. Örtülerin altına girdik. Bir süre ona sarıldım. Nedense bakire olması hoşuma gitmişti. Tipik egoist erkek davranışı... İçten içe birlikte olduğun kadının ilk erkeği olmayı istemek, biz erkeklerin doğasında vardı. O benim olacaktı, sadece benim. Onun ilk erkeği olacaktım. Sonra ellerim vücudunu keşfetmeye başladı. Değdiğim yerler ateş gibi yanıyordu. Her iki göğsünün uçlarını öptüm, ısırdım, dişledim, ellerimin altında kıvranıyordu. Dudaklarım karnına doğru indiğinde yay gibi gerildi. Nefesi sıklaşmış ağzından ufak iniltiler çıkıyordu. Parmakları ile bacaklarının arasını okşamaya başladım. Dudaklarımı göğüslerinden çekerek tekrar dudaklarını öpmeye başladım. Dilimle onun dudaklarını aralamaya çalışırken, ellerim de bacak arasını okşamaya devam ediyordu. Bir süre sonra, Aslı kasıldı. Bacaklarını kapatmış ve kendini kasmıştı. Gergindi ve böyle devam ederse canı daha çok yanacaktı. Birden durdum. Ellerimi kızın vücudundan çektim. Aslı gözleri kapalı, endişeli bir suratla öylece yatıyordu. Yirmi beş yaşında hiç sevişmemiş biriyle birlikte olmak gerçekten de zordu. Aslı'nın yüzünü avuçlarımın arasına alarak, boğuk bir sesle:

"Bak bana küçüğüm." dedim. Aslı, zevkten baygın bir hâlde gözlerini açtı, gözlerimin içine bakıyordu.

"Bu kadar kasılma, canını yakmayacağım."

"Biliyorum."

"O zaman kendini bırak."

"Özür dilerim, bırakmak istiyorum ama elimde değil."

"Sadece zevke odaklan, vakti geldiğinde sana haber vereceğim" diyerek, onu tekrar öpmeye başladım. Onu sakinleştirmeliydim. Öpüşüme karşılık vermeye başladığında altımdaki kızın gevşediğini hissettim. Dudaklarım boynuna doğru kaydı, oradan da göğüslerinin arasındaki vadiye, bir süre orada oyalandım ve göğüslerinin birinin ucunu emmeye başladım. Aslı, zevkten kendini kaybetmiş gibiydi. Yavaşça elimi tekrar bacaklarının arasına götürdüm. Hareket etmeden orada öylece kaldım. Sonra

kafamı kaldırıp kıza baktım, gözleri kapalı, dudakları aralıktı. Kesik kesik nefesler alıyordu.

Yavaşça bacaklarının arasındaki elimi, oynatmaya başladım. Aslı, biraz önce bacaklarını sımsıkı kapatmıştı ama şimdi daha rahattı. Islanmıştı, benim için hazırdı ama biraz daha oyalanmak istiyordum. Ona biraz daha zaman vermek istedim. Gözleri kapalıydı. Dudakları aralanmıştı. Saçları yastığa dağılmıştı ve inanılmaz güzeldi, bir o kadar da masum. Parmaklarım onu keşfederken, tekrar sertleşmiştim ve artık durmam imkânsızdı. Yavaşça dizlerimle bacaklarını açtım, arasında yerimi aldığımda "Gözlerini açmanı istiyorum" dedim fısıltıyla. Gözleri yavaşça açıldı. Bana baktığında gülümsedi, bende ona gülümsedim.

"Canını yakmamaya çalışacağım." Dudaklarım aşağılara kayarak karnında bir süre oyalandı, sonra tekrar yukarıya doğru çıktım. Dudaklarımız tekrar birleşti. Artık dayanacak noktayı geçmiştim. Kulağına doğru "Canını yakmayacağım." diye kıza fısıldadım.

"Benim için bacaklarını aç küçüğüm." dedim. Aslı bacaklarını biraz daha açtı. Erkekliğimin başı, kızın nemli girişinde duruyordu, yavaş yavaş içine girmeye başladım. O kadar yavaş hareket ediyordum ki acı çeken bendim. Daha ilk geceden kızı seksten soğutmak istemiyordum. Sonunda son bir hamle ile bastırdığımda, Aslı hafif bir çığlık attı ve vücudu iyice gerildi. Hareketsiz bir şekilde kızın içinde duruyordum.

"Nefes al bebeğim, birazdan geçecek." Aslı gözlerini açtı, gözlerimin içine baktı.

"Canın yanıyor mu?" diye sordum. Aslı hâlâ gözlerimin içine bakıyordu "Hayır!" dedi. Yavaşça kızın içinde hareket etmeye başladım. Bunu onun için güzel yapmak istiyordum. İlk sevişmesini güzel hatırlamalıydı. Bencildim, ilk sevişmesini her hatırladığında beni de hatırlayacağını biliyordum. Onun için güzel olmasını sağlamalıydım. İleride beni unutmasına dayanamazdım. Çünkü; bana bunları hissettiren kadını, ben asla

unutmayacaktım. Kendimden çok onu düşünüyordum. Önce o diyordum kendi kendime. Önce o zevk alacak.

Hareketlerim sıklaştıkça, altımdaki bedenin sona yaklaşmakta olduğunu, anladım. Küçük çığlıklar atıyordu. Sonra adımı fısıldadı. O sırada bende sona yaklaşmaktaydım. Aslı altımda inliyor, zevkten çıldırıyordu, tırnaklarını sırtıma geçiriyordu. Ama zevk o kadar yoğundu ki o acıyı duymuyordum bile. Beni kendine doğru çekiyordu. İçinde fırtınalar kopuyordu. Sona yaklaşmıştı.

"Beni bekle bir tanem, biraz daha" dedim, fısıltıyla. Kendimi tutuyordum ama Aslı uzun dalgalar hâlinde patladı. Son bir kez daha bastırdım, hemen arkasından da kızın içine patlamamak için son anda çıktım ve dışarıya boşaldım. Prezervatifim yoktu ve bakire bir kızın korunduğunu sanmıyordum. İlk sevişmemizde hamile kalmasını istemiyordum. Ne de bundan sonraki sevişmelerimizde... Bir süre öylece kaldık, ama ezilmesini istemiyordum ağırlığımı hemen kızın üzerinden çektim. Aslı'nın kalbi deli gibi atıyordu. Onun yanına uzandım ve başını göğsüme bastırdım. Ona sıkıca sarılmıştım. Sonra fısıltıyla "Ne kadar heyecan verici olduğunu biliyor musun?" dedim.

Aslı, cevap verecek durumda değildi. Hâlâ havada uçtuğu belliydi. Daha yere inmemişti. Nefesi yavaş yavaş düzene girdi. Ben ise onu sırt üstü yatırmış, üzerine eğilmiş ve dudaklarını öpmeye başlamıştım. Sonra onu kaldırarak banyoya taşıdım. Sıcak suyun altında onu tekrar yıkadım. Bakire olduğunu söylemeden önce yapmak istediklerimi yapmaya başladım. Bütün vücudunu öpüyordum, bana "Yine mi sevişeceğiz" diye sordu.

"Evet, istemiyor musun?"

"İstiyorum" dedi kızararak.

"Seninle burada sevişmemde bir sakınca var mı?"

"Yok."

"Sana Asos'da duşun altında sevişmeyi sevdiğimi söylediğimi hatırlıyorum."

"Evet, söylemiştin." dedi ve gözlerini yumdu. Dayanılmazdı ve ben hayatımda ilk defa bu kadar acemi biriyle sevişip, ölesiye zevk almıştım. Onu duvara dayayıp, içine girdiğimde, ağzından çıkan iniltiler neredeyse boşalmama neden olacaktı. Sert davranmamaya özen gösteriyordum. Onun için iyi olmasına çalışıyordum. Bu durum beni zorlasa da önceliğim oydu. Bu benim içinde yeniydi. Daha önceki sevişmelerimde kadınları bu kadar düşünen biri değildim. Çünkü yattığım kadınlar ne yaptığını bilen kadınlardı. Ama bu kızı incitmek istemiyordum. O benim için çok değerliydi. Artık onu bırakabilir miydim bilmiyorum ama kesin olan bir şey vardı, her şeyi öğrendiğinde o beni bırakacaktı.

Odaya girdiğimizde, çarşaflarda kan lekeleri ve sperm vardı. Kirli çarşafları çekip yataktan aldım. Yeni çarşaf sererek onu yatağa yatırdım. Onu kendime çekerek sarıldım. Tekrar sevişmek istiyordum ama şu anda hassastı. İki kere üst üste sevişmek, tecrübesiz bir bakire için fazlaydı. Bir süre daha bekleyebilirdim. Nasıl olsa bundan sonraki günler bizimdi.

Kollarımın arasında bana doğru döndü. Gözlerindeki hüzün silinmişti. O gözlerde gördüğüm kesinlikle aşktı. Parmakları yaralı yüzüme doğru gitti. Yanağıma elini sürdüğünde irkildim. Yaralarıma dokunulmasından hoşlanmazdım. Ama o tüy gibi parmakları ile yanağımı okşuyordu. Sonra başını uzatarak yanağımı öptü. İlk tanıştığımız zamanı hatırladım. Daha birkaç ay önce beni gördüğü zaman bana bakarken iğrenmişti. Şimdi yaralı yanağımı öpüyordu. Bir insan bu kadar iyi rol yapamaz diye düşündüm. O beni gerçekten istiyordu. Parmakları yanağımda dolaşırken, uzandım ve elini tuttum.

"İğrenmiyor musun?" diye sordum. O da Assos'a giderken arabada konuşulanları hatırlamış olmalı ki utandı.

"Hayır, seni daha da gizemli yapıyor" dedi bana hülyalı hülyalı bakarken.

"Beni gizemli buluyorsun öyle mi?"

"Evet, aynı zamanda çok yakışıklı..." Güldüm. Yakışıklılık ve ben aynı cümle içinde pek geçmezdik. Ama o kadar inanarak söylemişti ki kesinlikle rol yapmıyordu.

"Senin göz doktoruna ihtiyacın var küçüğüm." Parmakları hâlâ yüzümdeki yaraların üstünde geziniyordu. Huzursuz olmam gerekiyordu ama nedense bu temas beni rahatlatmıştı.

"Bana bunların nasıl olduğunu anlatacak mısın?"

"Şimdilik hayır, konuşmaktan hoşlandığım bir konu değil, belki ileride." Tekrar öptü, onu kendime çekerek dudaklarından öptüm. Dudakları aralandığında dilimi ağzının içine doğru ittim. Diliyle karşılamaya çalıştı. Öpüşüm derinleşmişti ve ben hazır durumdaydım. Ama Aslı hazır değildi ve daha ilk günden benden bıkmasını istemiyordum. Aslında benden hiç bıkmasını istemiyordum.

"Neden dışarıya boşaldın?" diye sordu. Beklediğim bir soru değildi. Demek fark etmişti. Hâlbuki orgazm olurken o kadar başka dünyalarda geziyor gibi bir hâli vardı ki. Dikkati, beni her zaman çok şaşırtıyordu. Ayrıntıları görme becerisi gelişmişti. Onun yanında açık vermek demek, kimliğimin deşifre olması demekti. Konu Aslı olunca gözüm başka bir şeyi görmüyordu. Ayaklarımı yerden kesiyordu. Sonra ona baktım kollarımda ki bu küçük ve narin kadın benimdi ve ben onun ilk erkeği idim.

"Prezervatifim yoktu ve senin de korunduğunu sanmıyorum"

"Ahh!" dedi ve başka bir şey söylemedi. Ne demekti şimdi bu? Kafam karıştı. Daha ilk günden kabul ettiği şartları bozmayı mı düşünüyordu? Bu ah beni son derece rahatsız etti. Sesimi çıkarmadım. O da bir şey söylemedi. Bir süre daha sessiz bir şekilde yattık. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi hemen yatakta oturdu.

"Kalkmalıyız."

"Neden?"

"Çünkü birazdan ustalar gelecek, perdelerin montajı var" di-

yerek, yataktan fırladı. Çıplak olduğunu yeni anlamış gibi çarşafı yataktan çekerek sarındı. Ne kadar komik göründüğünün farkında bile değildi. Örtmeye çalıştığı vücudunun her santimini görmüştüm, üstelikte okşamış ve öpmüştüm. Yine de benden utanıyordu. Zamanla rahat olacağını biliyordum ama bu hâlleri gerçekten hoştu.

Dolaplardan birinin çekmecesini açıp içinden iç çamaşırı aldı. Banyoya gidip giyindi. Ağzım açık onu seyrediyordum. Bu eve mi yerleşmişti? Burada mı kalıyordu? Yataktan kalktım. Biraz önce açtığı çekmeceyi açtım, içinde onun iç çamaşırları vardı. Güldüm, benden önce burada yaşamaya başlamıştı demek. Birlikte yaşamak mı istiyordu? Şimdiye kadar hiçbir kadınla birlikte yaşamamıştım. Tahammül edilmesi zor biriydim ve bende sürekli ayakaltında dolaşan bir kadına tahammül edemezdim. Onunla bu evde birlikte yaşayabilir miydim bilmiyordum. Şu anda burada yatağımda, bu odada, bu evde olması hoşuma gitmişti. Süreklilik hoşlanacağım bir şey miydi ondan emin değildim. Kendi evinde kalmasında benim için hiçbir sorun yoktu. Sonra bu koskoca içi acı anılarla dolu evde tek başıma yaşayabilir miydim ondan da emin değildim. Eve yerleşmiş kıza nasıl evine git diyecektim? Gitmesini istiyor muydum? Bundan da emin değildim. Oluruna bırakmaya karar verdim. Benim içinde yeni bir şey olacaktı. Onunla birlikte yaşamayı deneyebilirdim, deneyip bakabilirdim.

Çekmeceyi kapattığımda banyodan çıktı. Giyinme odasına giderek üzerine siyah bir kazak ve kot pantolon giydi. Ben ise giyinme odasının kapısında çıplak vaziyette durmuş, ona bakıyordum. Kapıda beni görünce güldü.

"Gelenleri böyle mi karşılayacaksın? Giyin hadi."

"Giysilerim çamurlu."

"Valizin nerede?"

"Güvenlik kapısında." Aceleyle yanımdan geçti. Kolundan tutarak onu durdurdum. Kendime doğru çekerek "Dur panik

olma, önce bir öpücük ver bakalım." dedim. Aceleyle bana doğru eğildi ve tam öpüşecekken güvenlikle bağlantılı diafon koridorda çaldı. Kollarımdan kurtuldu. Diafonun düğmesine bastı.

"Aslı Hanım, perdeciler geldi."

"Tamam gönder Ali, bir de Ege Bey'in valizi oradaymış, onu da gönderebilir misin?"

"Tabi Aslı Hanım" Benim kendisine baktığımı görünce "Burada kal, valizini yukarı getiririm" diyerek, merdivenlerden aşağıya doğru indi. Giyinme odasına doğru giderek, dolaplara baktım. Hepsi boştu. Sadece bir askılıkta birkaç parça giysisi vardı. Aynı yerin üstünde katlanmış giysileri ve altında da birkaç ayakkabı. Fazla olmasa da burada eşyaları vardı. Ben gelmeden bu evde yaşıyordu. Hem de tek başına. Perilere inanan biri olarak cesareti hayranlık uyandıracak kadar, çoktu demek. Bu arada yatak odasına tekrar göz gezdirdim. Harika tasarlamıştı. Her şey işlevseldi. Burada da beyaz renk hâkimdi. Yatağın dayandığı duvar üzerinde; kocaman çiçekleri olan duvar kâğıdı ile kaplanmıştı. Kadın elinin değdiği o kadar belliydi ki. Gerçi çiçekler pek benim tarzım değildi ama onu suçlayamazdım. İç dekorasyon yapılırken her şeyi ona bırakmıştım. Evin içi yapılırken bana telefon etmişti. Neleri tercih edeceğime dair! Bende ona o evde yaşadığını hayal et ve ona göre yap demiştim. Aslı, hayal etmekle kalmamıştı, bu evde yaşıyordu. Beni gördüğünde şartlarımı kabul etmemişti. O zaten bu eve yerleşmiş ve çok önceden şartlarımı kabul etmişti. Benimle birlikte olmak istiyordu. Bana âşık olduğunu tahmin ediyordum. Gerçi bunu şimdiye kadar dile getirmemişti ama bunu anlayacak kadar onu tanıyordum. O sevmediği bir adamla beraber olacak biri değildi. Bakire olması bunun tek kanıtıydı. Berk gibi bir adamla bir yıl nişanlı kalmıştı ve onunla hiçbir ilişkiye girmemişti. Kadınlar genelde Berk'in önüne kendilerini atarlardı.

Aşağıdan sesleri duyunca, ustaların geldiğini anladım. Bir

süre sonra da Aslı koca valizi getirip odanın ortasına koydu. Valiz ağırdı onu merdivenlerden kendi çıkarmış olamazdı.

"Yalnız çıkarmadın umarım?"

"Yalnız çıkardım."

"Nasıl taşıdın bu valiz senden bile ağırdır."

"Eve asansör yaptım."

"İki katlı eve mi?" diye güldüm.

"Şimdi komik gelebilir ama bunun yaşlılığı da var, ben öyle yaşlanınca merdiven tırmanamam." Ağzım açık, ona bakıyordum. Dediği şeyleri kulağının duyup duymadığını bilmiyordum. Ama anladığım kadarıyla Aslı benimle çok uzun yıllar yaşamak istiyordu. Hatta yaşlana kadar. Kendini düşünüp, yaşlandığında rahat çıksın diye asansörde yaptırmıştı.

Birden onunla uzun yıllar birlikte olabilir miyim diye düşündüm. Benim için bir sorun gözükmüyordu. Ben kısa ilişkiler yaşayan bir adam zaten değildim. Kadınlar beni terk etmediği sürece, ben kolay kolay kimseden ayrılmazdım. Biliyordum ki kısa bir süre sonra Aslı'da benim ilgisizliğimden sıkılacak kendi gidecekti. Ya da babasına yaptıklarıma canı sıkılacak ve beni terk edecekti.

"Hadi giyin ve aşağıya gel sana evini gezdireceğim." diyerek odadan çıktı.

28

Giyindim ve yatak odasından çıktım. Koridorun sonuna geldiğimde, evde galeri boşluğu olduğunu gördüm. Cam korkuluklardan aşağıya baktığımda büyük merdivenler kurulmuş, adamlar perdeleri takıyorlardı. Baktığımı anlamış gibi Aslı kafasını kaldırıp bana baktı ve güldü. Ben de ona güldüm. Evin dışı ne kadar eski eve benzese de içi o kadar başkaydı. Burasının eski evle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Tamamen farklı bir evdi. Bu değişikliğin hoşuma gidip gitmediğine daha karar verememiştim. Sonra yukarı çıkmaya başladı. Benim yanıma geldiğinde durdu. Biraz önce bu kızı yukarı çıkardığımda, başka bir merdivenden yukarı çıkmıştık. Elimden tutarak, beni oradan uzaklaştırdı. Tekrar yatak odalarının bulunduğu koridora girdiğimizde, odaların kapılarını açarak bana tek tek gösterdi.

Her bir oda, aynı büyüklükte ve ebeveyn banyolarına sahipti. Duvarlar boyanmıştı. Ve dört odanın dördü de boştu.

"Neden boş?"

"Buraları ne olarak kullanacağını bilemedim. Onun için seni bekledim."

"Çocuk odası." dedim. Şaşırdı, bana baktı. Hiçbir şey söylemedi. Öylece bakmaya devam ediyordu.

"Çocuk istemediğini sanıyordum." dedi. Sesi kırgın çıkmış gibiydi. Haklıydı. Çocuk istemediğimi söyleyip, sonrada ona boş odaları çocuk odası olarak istiyordum. Aklından neler geçiyorsa, iyi bir şey olmadığını yüzüne bakarak anlamıştım.

"Hâlâ istemiyorum ama bu odalardan ikisini çocuk odası, diğer ikisini de misafir odası olarak hazırlayabilir misin?"

"Çocukların cinsiyetleri belli mi?" diye sordu. Sesinin kırıklığından, üzüldüğünü anladım.

"Evet, biri kız, diğeri erkek için olsun."

"Sen ciddi misin?"

"Evet."

"Ege?"

"Evet küçüğüm."

"Senin..." dedi sustu, ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bir hâli vardı sonra tekrar konuştu. "Senin çocukların mı var?" Güldüm, düşündüğü şey bu muydu?

"Hayır, bildiğim kadarıyla yok."

"O zaman neden çocuk odası?" Başka bir şey sormadı. Yüzüme tekrar baktı. Kafası karışmıştı bunu görebiliyordum. Ona bir açıklama yapmak zorunda olduğumu biliyordum ama bunu nasıl diyeceğimi bilmiyordum. Her bir açıklama özenle saklamaya çalıştığım kimliğimin ortaya çıkması demekti. Bu da benim isteyeceğim en son şeydi. Onu belinden tutarak kendime doğru çektim.

"Lütfen yanlış anlama ve lütfen bir şey sorma, sadece yap olur mu?"

"Peki." Dudaklarını öpmeye başladım. Hemen karşılık verdi. Gözleri hüzünlenmişti ve ben onu birlikte olduğumuz ilk gün üzmüştüm. İşte kadınlar beni bunun için terk ediyorlardı. Bir süre sonra benim ilgisizliğim, dengesizliğim onları bıktırıyordu. Benimle yaşlanmayı planlayan bir kadına, asla çocuk istemediğimi söyleyip sonra da ona çocuk odası hazırlatacak kadar duygusuz bir sersemdim.

Elimi tutarak oradan aşağıya indirdi.. Bundan aylar önce eski evi gezdirirken, ben onun elini tutmuştum. Çünkü o zaman evin perili olduğuna inanıyor ve korkuyordu. Şimdi o benim elimden tutmuş bana evi gezdiriyordu. Yukarı çıkan iki merdiven vardı. Biri mutfağın arkasından direk yatak odalarının

koridoruna çıkan, diğeri de galerili salondan ve garajdan yatak odalarına kadar çıkan. Birde asansör vardı. Salonu ve mutfağı sabah görmüştüm. Ama görmediğim; eski evdeki bazı eşyaların burada kullanılmış olmasıydı. Bunlardan biri eski yemek masasıydı. Yeniden boyanmış, yenilenmiş ve mutfak masası olarak kullanılmıştı. Salondaki iki adet tekli berjer yine yüzleri değiştirilmiş ve şöminenin önüne yerleştirilmişti. Mutfağa geçerek ona sarıldım.

"Burada olağanüstü bir şey başarmışsın"

"Beğendiğine sevindim"

"Beğendim, hem de çok. Bu kadar güzel olabileceğini tahmin etmemiştim." Kendime çekerek onu öptüm. Sabah iki kere sevişmemize rağmen, hâlâ onu istiyordum. Akşama doğru adamların işleri bitmiş ve gitmişlerdi. Perdeleri ışığa duyarlı olduğumu bildiği için koyu renk seçmişti. Gayet neşeli duruyordu. Evi gezdirirken cıvıl cıvıl konuşmuştu. Ondan beklenmeyecek kadar neşeli ve konuşkandı. Hüzünlü Aslı'ya o kadar çok alışmıştım ki bu neşeli Aslı bana yabancı geldi. Bu beş ayda değişmişti. Artık eskisi gibi hüzünlü durmuyordu. Ama ona her baktığımda yatak odalarında yaptığımız konuşmadan sonra gözlerine oturan o hüznü dağıtmaya yetmemişti. O hüzün orada öylece oturmuştu. Akşam olduğunda dışarıdan söylediğimiz yemeklerimizi yedik. Bulaşıkları yıkamasına yardım ettim. Bir süre sonra "Ben artık gideyim, sende bu akşam evinle baş başa kal." dedi.

"Gitmek mi?" diye hayretle sordum.

"Evet, geç oldu. Bu sabah geldiğine bakarsak yorulmuş olman lazım." Çok şaşırmıştım. Yukarıda eşyaları olan biri nerede kalırdı ki?

"Sen burada kalmıyor musun?"

"Hayır."

"Ama yukarıda eşyaların var?"

"Şey, bazen buradayken görüşmelerim oluyordu, eve gidip

gelmemek için buraya birkaç parça giysi getirdim. Ama yarın sabah hepsini toplarım, seni rahatsız ediyorsa bu akşam da toplayabilirim."

"Beni rahatsız etmiyor, neden etsin?"

"Bilmiyorum burası senin evin." Karşımdaki kıza baktım. Birkaç saat önce ona sarılıp yatmaktan büyük bir zevk almıştım. Her ne kadar iki kere birlikte olsak da hâlâ aynı şiddetle bu kızı istiyordum. Birazdan evden çekip gitmesi beni rahatsız etmeye başlamıştı. Sanki eve girdiğimden beri o, bu eve ait gibi duruyordu. Bu evin bir parçasıymış gibi, evi birden onsuz düşünemedim ve hiç düşünmeden ağzımdan çıkan sözlere, ben bile hazırlıklı değildim.

"Aslı ben bizim evimiz olsun istiyorum, buraya taşınabilirsin."

"Hayır, seninle aynı evde yaşamak istemiyorum." Şoktaydım. Benimle birlikte yaşlanmak istediğini ima eden bir kadın, benimle aynı evde yaşamak istemiyordu. İlk günün akşamı beni terk mi ediyordu yani? Eğer öyleyse gerçekten rekor kırmış olacaktı. Şimdiye kadar aynı günde hiç terk edilmemiştim.

"Neden?"

"Çünkü biriyle birlikte yaşamaya henüz hazır değilim."

"Peki ilişkimiz, benimle birlikte olduğuna pişman mı oldun?"

"Hayır, şimdilik pişman değilim ama ileride olur muyum bilmiyorum.'

"Böyle bir ihtimal var öyle mi?"

"Bu senin için de geçerli. Belki ileride sen de benimle birlikte olduğuna pişman olursun."

"Eee ne yapacağız peki?"

"Bence herkes kendi evinde kalsın, ileride karar verelim aynı evde olup olmayacağımıza."

"Sen nasıl istersen! Seni zorlamak istemiyorum."

"Böylesi daha iyi..." Birden anılarla dolu bu evde yalnız kalmak içimi sıkmıştı. Gerçi evin içi tamamen farklıydı ama ne olursa olsun burası benim eski evimdi. İçinde kötü olayların yaşandığı, hatıraların hep güzel olmadığı bir evdi hâlâ burası. Ve ben ilk defa bu akşam burada yalnız kalacaktım. Kâbuslar görerek uyanmak istemiyordum. Uyuduğum birkaç saatlik uykuyu huzur içinde uyumak istiyordum.

"Bu akşam benimle kalır mısın peki?" derken buldum, kendimi.

"Kalmamı mı istiyorsun?"

"Evet ve söz veriyorum istemediğin hiçbir şey yapmam." Bir an itiraz edeceğini sandım. Ama o bana gülümseyerek "Tamam" dedi. Yerimden kalkıp, onunda elini tutarak kaldırdım.

"Hadi o zaman gidip yatalım, yorucu bir gündü." El ele yukarı çıktık. Uykum yoktu, zaten benim hiç uykum olmazdı. Ama yatakta onunla vakit geçirmek istiyordum. Odaya girdiğimde hemen soyundum. Banyoda dişlerimi fırçaladım ve yatağa girdim. O ise banyoya gitti. Bir süre sonra üzerinde külot ve sutyeniyle içeri girdi.

"Geceliğim yok."

"Gel buraya, geceliğin olsa bile üzerinde fazla durmazdı." Kendini yatağa attı. Gülüyordu.

"Hani istemediğim şeyleri yapmayacaktın?"

"Hangi geri zekâlı böyle bir şey söylemiş?"

"Sen!" Onu tutarak altıma almıştım. Gözlerini gözlerime kilitlemişti. Nefesi hızlandı. "Sen bana geri zekâlı mı diyorsun şimdi?"

"Evet."

"Bana geri zekâlı diyen cezasını çekmeye hazır olmalı."

"Cezamı çekmeye hazırım o zaman."

"Ben de sana güzel bir ceza vermeye hazırım." diyerek onu öpmeye başladım. İkimizde yorgun olmamıza rağmen, yine

de harika bir sevişme yaşadık. Yatağa tekrar girdiğimizde artık Aslı'nın gözleri kapanıyordu. Ona sarılarak bir süre daha öylece kaldım. Kollarımda ki kız uykuya dalmıştı. Nefesleri düzene girdi. Dudakları hafif aralık uyuyordu. Bir süre dirseğimin üstünde doğrularak onu seyrettim. Ne kadar güzel uyuyordu. Onun gibi deliksiz uyumak istedim ama bir iki saatten fazla uyuyamıyordum. Beynimdeki uyku merkezi hasar görmüştü. Kolum uyuşana kadar onu seyrettim ve sonra sırt üstü dönerek gözlerimi yumdum.

Uyandığımda rüyamda babamı görüyordum. Tabancayı bana doğrultmuş, delici bakışlarıyla "Üzgünüm oğlum..." diyordu. Bütün vücudum ter içinde kalmıştı. Bir süre nerede olduğumu anlayamadım. Anladığımda ise kafamı çevirip yanımda uyuyan kıza baktım. Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Onu uyandırmamaya özen göstererek banyoya girdim. Aynada kendime baktım. Alnımda hâlâ terler vardı. Aynada yansıyan gözlerime baktım acaba bende ileride babam gibi delirip, yakınımdakilere neler yapacaktım? Gözlerim gayet normaldi. Elimi yüzümü yıkadım. Sol kulağımın arkasındaki yara, resmen ağrıyordu. Aslında çok uzun zamandır gerçekten ağrımıyordu ama ben bu histen kurtulamıyordum. Özellikle önceki hayatımla ilgili rüyalar ya da kâbuslar gördüğümde, kurşunun girdiği yerde ağrı hissederdim. Tıpkı şimdi hissettiğim gibi. Sessizce banyodan çıktım, üzerime pantolonumu ve kazağımı giyerek aşağıya indim. Boğulduğumu hissediyordum. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Saate baktığımda saat sabahın üçüydü ve iki saatlik uyku bana yetmişti. Önce terasa çıktım, havuzun ışığı belli bir saatte sönmüştü. Terası aydınlatan ışıkların bir kısmı da kapalıydı. Birkaç ışık etrafı aydınlatmaya yetmiyordu. Sonra koltuklardan birine oturdum. Hava oldukça serindi. Kasım ayındaydık. Yine de iyi sayılırdı. Temiz ve soğuk havayı içime doğru çektim. Temiz hava ciğerlerime girdiğinde, kendimi yenilenmiş gibi hissettim. İlk akşamın böyle geçeceğine hazırdım ama biliyordum ki çoğu akşamım

böyle geçecekti. Çünkü benim rüyalarımın başrol oyuncusu hep babamdı.

Yatağımda uyuyan kızı düşündüm. Birkaç ay öncesine kadar nefret ettiğim kızı... Şimdi onun için deli oluyordum. Bana âşık olduğunu hissediyordum. Her ne kadar bunu dile getirmemiş bile olsa durum buydu. Ondan hoşlanıyordum ama onu seviyor muydum, bilmiyordum.

Babasına yaptıklarımı, şirketlerini batırmak için uğraştığımı öğrendiğinde, arkasına bakmadan kaçacaktı. Bundan emindim. Bunu Aslı'dan ne kadar saklayabilirdim, bilmiyordum. Babasının ödemesi gereken vade geliyordu ve hiç paralarının olmadığını biliyordum. Düzlüğe çıkmak için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, bende onları aşağıya çekmeye uğraşıyordum. Sonunda üzülecekti ama şimdilik bu benim umurumda bile değildi. Hiç kimse için yapacaklarımdan vazgeçmeyecektim. Buna Aslı'da dâhildi. Yıllarca bunu beklemiştim. Çok az kalmıştı. Her şeylerini ellerinden alacaktım. Bunun bedeli Aslı'yı kaybetmek olacaksa buna razıydım.

29

Aslı, gözleri kapalı yatakta Ege'ye doğru döndü ve kolunu onun tarafına doğru uzattı. Kolunun değdiği yer sadece yataktı. Zorlukla gözlerini açtı. Dönüp baş ucundaki lambayı yaktı ve yatağın diğer tarafına doğru baktı. Ege yoktu. Saate baktığında saat sabahın üç buçuğuydu. Yatağa yattıklarında adamın yorgun olduğunu biliyordu. Üstelik sabahın köründe on üç saat uçarak Amerika'dan gelmişti. Yatmadan sevişmişlerdi. Kendisi yorgunluktan ölü gibi uyurken, Ege neredeydi?

Bugün onun en mutlu günüydü. Ege'ye âşıktı ve adam onunla yaşamasını istiyordu. Bunca yıl sonra kendisine hiçbir söz vermeyen bir adama âşıktı. Onu terasta gördüğü anda onu çok özlediğini anlamıştı ama ona sarıldığında aslında özlemekten çok, onu sevdiğini anlamıştı. Berk ile üç yıl birlikte çalışmış, bunun bir yılı nişanlılık olmasına rağmen ona duymadığı hisleri sadece beş altı gün gördüğü ve sonra beş ay boyunca görmediği bir adama duyuyor olmak, onu korkutmuştu. Hele sevişmeleri o kadar güzeldi ki. Onun kendisine dokunduğu anda hissettiklerini dünyada hiçbir şeye değişmezdi. Ona yaptıkları o kadar çok hoşuna gitmişti ki. Adamla defalarca sevişebilirdi ve üst üste iki kere sevişmeleri bile ona yetmemişti. Ege'nin de kendisini arzuladığını biliyordu.

Birden aklına evi gezdirirken, Ege'nin ona söylediği şeyler geldi. O zamana kadar o kadar çok mutluydu, ondan sonra kırılmıştı. Bugün nedense en mutlu günü olması gerekirken, ona iki tane çocuk odası hazırlamasını istemişti. Çocuk istemeyen ve asla çocuklarım olmayacak diyen adam neden bir kız ve bir erkek çocuk odası istiyordu? Belki de çocukları vardı, onun için

başka çocuk istemiyordu. Olmadığını söylemişti ama ona ne kadar güvenebilirdi ki? Neredeyse onu tanımıyordu bile. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Tamamen yabancı birisiydi. Yüzündeki ve boynundaki yaraların nasıl olduğunu bile bilmiyordu. Bir kaza demiş geçiştirmişti. Nasıl bir kaza böyle bir şeye neden olurdu ki? Üstelik sol kulağının arkasında saçlarının örttüğü yerde, başka bir yara izi daha vardı. Bir yumru gibiydi. Ellerini ensesine götürdüğünde hissedilen...

Babasından neden nefret ettiğini ise bir türlü anlamamıştı. Geçen bu süre sonucunda, babası hâlâ ona kırgın olsa bile kendisi ile konuşmaya başlamıştı. Hatta inşaat aşamasında buraya birkaç kere de gelmişti. Bunu Ege'ye söylemeye gerek yoktu. Tekrar holdinge dönmesini istiyordu. Kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Sonuçta ne yaparsa yapsın o babasıydı.

Yataktan çıkarak giyindi. Aşağıya indiğinde, Ege'yi göremedi. Sonra pencereye doğru yaklaştı ve terasa baktı. Dışarısı karanlıktı ve ışıklar ortalığı yeteri kadar aydınlatmıyordu. Tam dönüp gidecekti ki adamı gördü. Koltuklardan birinde oturuyordu. Ayağını diğer koltuğa uzatmıştı. Hava serindi bu soğukta orada ne işi vardı? Eğer orada uyuyup kaldıysa hasta olurdu. Dışarı çıktı. Serin hava birden yüzüne çarpıp titremesine neden oldu. Adama yaklaştığında onun uyumadığını fark etti. Kafasını kaldırıp kıza bakmıştı. Gözlerini tam göremiyordu. Onları görecek kadar ışık yoktu. Oda gidip onun yanına oturdu. Adam onu yanına çekerek sarıldı. Hava soğuk olmasına rağmen Ege sıcacıktı.

"Neden ayaktasın?"

"Uyandığımda yoktun, merak ettim. Yorgun değil misin?"

"Hayır."

"Ama ancak iki saat uyumuşsundur."

"Ben zaten o kadar uyuyabiliyorum."

"Neden?"

"Beynimdeki uyku merkezi pek iyi çalışmıyor." Kafasını

göğsünden kaldırıp adama baktı. Ege'de ona bakıyordu. Uyku merkezinin çalışmaması ne demekti? Karanlıkta yüzünü pek göremese de ona neden baktığını anlamış gibi "Kazayla ilgili" dedi.

"Ne oldu?"

"Boş ver."

"Boş vermek istemiyorum."

"Ben bütün bir gün ancak iki ya da üç saat uyuyabiliyorum."

"Nasıl dayanıyorsun?"

"Çok uzun yıllardır böyleyim. Benim için artık fark etmiyor."

"Ses ve ışığa karşı da duyarlı olduğunu biliyorum, başka ne var?"

"Dikkat dağınıklığı, aşırı sinirlilik hâli, şiddetli baş ağrıları, sol kulağımın hiç duymaması, işte bunun gibi şeyler. Kazadan sonra beynimde bazı hasarlar oldu, çok uzun bir süre komada kaldım." Sustu, kendisi de konuşmadı. Başı onun göğsünde öylece oturdular. Aslı çok şeyler sormak istiyordu ama Ege'nin anlatmayacağını biliyordu.

Aslı konuşmadan başını göğsüme koymuştu ve ben de onun saçlarını okşuyordum. Kendimi o an o kadar huzurlu hissettim ki. Karabasanlar kaybolmuş gibiydi. Ama hava oldukça serindi ve kollarımdaki kızın üşüdüğünü hissediyordum.

"Hadi içeri girelim, hava soğuk." Onu elinden tutarak içeri soktum. İçerinin sıcaklığına girince gerçekten de dışarısının soğuk olduğunu anlamıştım. Ona sarıldım. Üşümüştü. Kendi kendime küfür ettim.

"Yukarı çıkıp seni ısıtalım." Onu kucağıma alarak merdivenlerden yukarı çıktım. Üstündekileri çıkarıp yatağa soktum.

Biraz sonra ben de yanına yatmış, onu kendime çekerek sarılmıştım. Hiçbir şey demedi, ben de soru sormadım. Hâlâ ona sarılmış vaziyetteydim.

"Isındın mı?"

"Evet."

"Ne yapmak istersin?"

"Bu şekilde yatmak hoşuma gidiyor." Bir süre sonrada düzenli nefeslerinden uyuduğunu anladım. Yataktan kalkmadım, gözlerimi yumdum ve kollarımdaki kızı düşündüm. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Bana huzur verdiği muhakkaktı. Onun yanında daha çok gülen bir adam olmuştum. Ondan hoşlanıyordum. Şimdiye kadar hiçbir kadına yapmadığım teklifi yapmış; ona bu eve taşınması konusunda ısrar etmiştim.

Yakında babasının zor durumda olduğunu anlardı. On beş gün sonra altı ay dolacaktı ve bana ilk taksiti ödemek zorundaydılar. Ama nakit paraları bitmişti. Elimde fabrikalarının ipoteği vardı. Benim istediğim ise; holdingin merkez binasıydı. Nakit para ellerine geçtiğinde, kendilerini toplamışlardı. Birkaç aya kalmaz zor duruma düşeceklerdi. Çünkü onların batması için uğraşıyordum. Bir de kızının benimle olan ilişkisini öğrendiğinde ne yapacaktı? Ondan hoşlanmadığımı, bir toplantıda kendisine söylemiştim. Benim kim olduğumu araştırdığını biliyordum ama şimdiye kadar bir şey bulduğunu sanmıyordum.

Benim kim olduğumu bulamamak, onu bana karşı daha da saldırgan yapmıştı. Elinde olsa benimle çalışmayacağını biliyordum. Bir kere anlaşma yapmıştı. Vazgeçmeleri hâlinde verilen paranın yanı sıra, yüklü bir tazminat ödeyeceklerdi. Bırakın tazminatı, anaparanın ilk taksitini bile ödemeye paraları yoktu.

30

Aslı ile ilişkimizin duyulması, fazla uzun sürmedi. Özellikle ben zaten bunu, Fikret'in duymasını istiyordum. Altı aylık süre dolmuş, paranın ilk taksiti ödenmemişti. İlk taksit kadar tutan gayrimenkullerin üzerindeki ipotek devreye sokulmuş ve o gayrimenkuller adıma geçmişti. Son girdikleri işte tekrar batmışlardı. Oldukça yüklü bir borç bırakarak... O borçlar karşılığında onlara tekrar para akışı sağlamıştık. Yavaş yavaş sona geliyordum. Babamdan aldıklarını aldığım gibi artık onun her şeyini istiyordum. Önce kızını almıştım, şimdi de fabrikalarını. Son verdiğim paralarla birlikte yakında holding binası da benim olacaktı. Ama içimdeki sıkıntı beni boğacak kadar çoktu. Babası ile sona yaklaşmam aslında Aslı ile sona yaklaşmam demekti. Babasına ve şirketlerine yaptıklarımı öğrendikten sonra benimle birlikte olacağını sanmıyordum ve ben daha Aslı'dan ayrılmaya henüz hazır değildim. Zaman içinde hazır olurdum belki ama kısa sürede, olacağımı sanmıyordum.

Üstelikte Aslı tekrar holdingte çalışmaya başlamıştı. Her ne kadar onun orada çalışmasını istemiyorsam da ona bunu söylemeye hakkım yoktu. O yetişkin bir kadındı ve kararlarını kendisi vermesi gerekiyordu. Gerçi bu benim işime yarıyordu, bilmediğimiz birkaç işin varlığını Aslı'dan öğrenmiştim. İşleri David'e aktardığımda, artık öyle bir işleri yoktu.

Aslı ise Ege'nin evini yaparken ayrıldığı holdinge tekrar geri dönmüştü. Berk gittikten sonra, babası daha da çekilmez

bir adam olmuşsa da sonuçta aile diyebildiği tek kişiye, sırtını dönmek istememişti. Ege'ye konuyu açtığında hiçbir yorumda bulunmamıştı. Sadece mutlu olduğun işi yap demişti. Kendisi mutlu olurken, babasının mutsuzluğuna daha fazla dayanamamış ve şirkete bu sefer Berk'in görevlerini de üstlenerek geri dönmüştü. Ege ile birlikte olmak hoşuna gidiyordu. Ege ise birlikte olmaya başladıklarından beri eve taşınmasını istiyordu. Gerçi haftanın belli günleri orada kalıyordu ve neredeyse her gün birlikte olmalarına karşı adamla birlikte yaşamaya şimdiye kadar yanaşmamıştı. Ama Ege, onu nasıl ikna edeceğini biliyordu ve bir hafta önce resmen onun yanına taşınmıştı. Bundan daha babasının haberi yoktu ama yakında öğreneceğini tahmin ediyordu. Bu arada kısa süreliğine Ege iki kere Amerika'ya gidip gelmişti. Bunları düşünürken hızla odasının kapısı açıldı. Başını kaldırdığında, babası kapıda duruyordu. Hemen ayağa kalkarak "Hoş geldin baba." dedi.

Babası hiçbir şey demeden, yanından geçip koltuğa oturdu. Sinirliydi ve büyük olasılıkla konu yine, Ege olacaktı. Artık son zamanlardaki kavgalarının nedeni; her zaman Ege oluyordu. O da karşısındaki koltuğa oturdu.

"Bir şeyler içer misin baba?"

"Hayır. Sevgilin nerede?"

"Baba, lütfen gelir gelmez başlama."

"Neden, başlamayayım? Onunla aynı eve taşınmışsın." Tahmin ettiğinden de çabuk öğrenmişti. Konuşma yeteri kadar canını sıkacaktı.

"Evet baba."

"Bana haber verme zahmetine bile girmeden."

"Sana söyleyecektim."

"Sen nasıl bir kız oldun böyle? Beni rezil ettiğinin farkında değil misin?"

"Onu seviyorum baba."

"Seviyormuş, o seni seviyor mu? Seni sevse adının böyle kirlenmesine müsaade eder mi, bunu düşünüyor musun?"

"O da beni seviyor, benim adım kirli falan değil. Hangi devirde yaşıyoruz? Bir sürü insan evlenmeden yaşayabiliyor."

"Sen bir sürü insan değilsin, sen Aslı Aksoy'sun, Fikret Aksoy'un kızısın."

"Baba lütfen, bırak artık ona olan düşmanlığını."

"Söyleyene bak, ben ona düşman değilim ama o bana düşman ve bizi mahvediyor, bunun farkında mısın?"

"Yapma baba, bize para vererek mi mahvediyor. O olmasaydı şimdiye kadar çoktan batmıştık."

"Karşılığını almadığını mı sanıyorsun? Bugün Edirne'deki ve Manisa'daki fabrikalara el koydu. Mülkiyetleri artık onun." Bazen Ege'nin babasına karşı neden bu kadar nefret dolu olduğuna kendisi de çok şaşırıyordu. Ama bunu ona bir kere, sorduğunda bu konudan uzak durmasını söylemişti. Yine de ısrar etmişti ve bu seferde sinirlenmiş, kendisine her şeyi kabul ederek geldiğini, bu konuların tartışmaya açık olmadığını söylemiş ve kapıyı çarparak çıkıp gitmişti. Bu ilk tartışmalarıydı. O gece bunu uzun uzun düşünmüştü. Babası ve Ege arasında kendisinin çözemediği bir sorun vardı. Bu ilişkilerini zaman zaman germeye yetiyordu. Ne olduğunu bilmiyordu. Ege anlatmıyor, babası da anlam veremiyordu. Ertesi gün elinde bir sürü güllerle gelmiş ve özür dilemişti. Onu çok seviyordu ve küs kalması mümkün değildi. Ondan sonrada bir daha babası ile ilgili onunla konuşmamıştı.

"Ondan para alırken bunu biliyordun." dedi babasına.

"Bana onu savunma, babanı batıran bir adamla birliktesin. Seni bırakıp çekip gittiğinde, yanında yine ben olacağım."

"O seni batırmadı. Seni, senin hırsın batırdı baba."

"Benim hırsımmış. Berk ile evlenseydin, en azından orayı

çekip çeviren biri olurdu. Sen ne yaptın? Yakışıklı nişanlını bırakıp, o ucube ile birlikte oldun."

"O ucube değil."

"Gözünü iyi boyamış, onun ucubeliğini bile görmeyecek kadar körsün."

"Bunu seninle tartışmayacağım." Babası sustu. Aslı babasına baktı. Sanki adam birkaç ayda daha fazla yaşlanmıştı. Ne kadar kötü olursa olsun o babasıydı. Ondan başka akrabası yoktu. O holding onun her şeyiydi. Babasının yaşamı boyunca annesinden ve kendisinden önce gelmişti. Bütün hayatını oraya vermişti. Ve gözlerinin önünde onun batmasını kaldıramıyordu. Onun için üzüldü. Ama elinden ne gelebilirdi ki?

"Onunla konuşmanı istiyorum." dedi babası. Ege'yi kastediyordu.

"Bak baba, bu konuları biz hiç konuşmuyoruz, onun için..."

"Senden onunla konuşmanı istiyorum." diyerek sözünü tamamlamasına izin vermedi. Sonra da sinirle ayağa kalktı. Pencereye doğru gitti. Yavaşça ona dönerek "Madem koynuna giriyorsun, baban için bir şeyler isteyebilirsin." dedi. Bunu duyduğunda irkildi. Onunla yattı diye ondan hiçbir şey istemeyecekti. Eğer onunla yatıyorsa o adamı çok sevdiği için yatıyordu. Bir şeyler istemek için değil.

"Bunu yapmayacağım." dedi, sinirlenmişti ve o da ayağa kalktı. "Buraya tekrar dönmemi bunun için mi istedin?" Fikret hışımla kızına doğru geldi, onu kollarında tutarak sarstı.

"Buraya neden geldiğini biliyorsun, benden sonra bütün bunlar senin olacak. Ama o birlikte yaşadığın serseri tüm bunları elinden almak üzere, ondan sonra seni de yanında ne kadar tutacak, hiç merak ediyor musun?"

"Baba, ben..."

"Onunla yatıyorsun ve karşılığında ne alıyorsun?" Kollarını babasından kurtardı. Duydukları hazmedemeyeceği şeylerdi. O

kadar sinirlenmişti ki gözleri doldu ama ağlamayacaktı. Bu yaşlı acımasız adamın karşısında ağlamayacaktı.

"Defol buradan." diye bağırdı.

"Seninle sırf benden nefret ettiği için birlikte ve ben, bu nefretinin anlamını hâlâ çözebilmiş değilim. Bunu göremiyor ve anlamıyor musun? Benimle işi bittiğinde seninle de işi bitmiş olacak." Aslı sessiz kaldı. Eğer konuşursa kendini tutamayacağını biliyordu. Babası da bunun farkındaydı. Babası güldü. "Yakında onunla ilgili gerçekleri öğreneceğim. Buraya neden geldiğini ve kim olduğunu öğreneceğim ve onu mahvedeceğim. İşte o zaman onun ne mal olduğunu anlayacaksın." diyerek ona son kez baktı ve yanından geçip gitti.

Aslı titriyordu. Odanın ortasında titriyordu. Sinirden midesi düğümlenmişti. Daha fazla dayanamadı ve dizlerinin üstüne çöktü. Babası nasıl ona böyle şeyler söyleyebilirdi? Bir baba bu kadar acımasız olabilir miydi? Orada öylece ne kadar kaldığını bilmiyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Aslı'ya sürpriz yapacaktım. Genelde holdinge gelmezdim. Ama buraya çok yakın bir yerdeydim ve onu öğle yemeğine çıkarıp sürpriz yapmak istiyordum. Sonunda ısrarlarıma dayanamamış ve bir hafta önce yanıma taşınmıştı. Çok mutluydum. Onun olmadığı zamanlar, o ev artık gözüme yuva gibi görünmüyordu. Ve ondan bir dakika bile ayrı yaşamak, beni huzursuz ediyordu. O kız kısa sürede kalbime girmeyi başarmıştı. Ve ben kalbimi ona açtığım için mutluydum. Odasının bulunduğu yönetim katına çıktığımda, camlı kapıdan içeri girdim. Sekreteri ortada yoktu. Önemli değildi. Ne de olsa geldiğimi söylemesini istemeyecektim.

Koridorun sonundaki odasına doğru gittim ve kapıyı açtım. Gördüğüm manzara şok olmamı sağladı. Aslı odanın ortasında

dizlerinin üstüne çökmüş, iki büklüm ağlıyordu. Hem de hıçkıra hıçkıra... Bir an kalbimin teklediğini düşündüm. Onu bu hâlde görmek beklediğim bir şey değildi. Kapıyı kapatıp hemen yanına bende dizlerimin üstüne çöktüm. Kafasını kaldırdı ve beni gördü ve işte o zaman bana doğru bir hamle yapıp bana sarıldı ve daha çok ağlamaya başladı. Ben de ona sarılmıştım. Sonra yavaşça yerden kaldırdım ve kanepeye oturttum. Hiçbir şey sormadım, çünkü anlatacak durumda değildi. Kendine gelmesini bekledim. Onu kollarıma aldım, bir yandan da sırtını okşuyordum, ona bunu kim yaptıysa onu öldürecektim.

Uzun bir süre sonra, hıçkırıkları dinmişti. Hâlâ kafası göğsümde, koltukta öylece oturuyorduk. Sonra kafasını kaldırıp, gözlerini sildi. İşte o zaman ona:

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç!" dedi.

"Hiç için bu kadar ağlanmaz. Hadi söyle ne oldu?" Çok sinirliydim ama sakin olmakta fayda vardı. Aslı, son zamanlarda sinirliyken benimle konuşmuyordu. Sakin olduğum sürece anlatacaktı.

"Babamla konuştum." Tahmin etmeliydim. Sadece o adam bu kızı bu hâle getirebilirdi. Elini uzatıp yaralı yüzümü okşadı. Sinirlendiğimi anlamış, kendimi zor tuttuğumu tahmin etmişti.

"Şimdi iyiyim, sadece biraz üzüldüm."

"Yapma Aslı, bunu yapma. İyi değilsin, söz hiçbir şey yapmayacağım, bana ne olduğunu anlat."

"Anlatamam, lütfen sorma."

"Sen anlatmazsan gidip ona sorarım ve bu kadar sakin olacağımı da zannetmiyorum."

"Bunu yapamazsın." dedi burnunu çekerek.

"Yapacağımı biliyorsun, onun için anlat."

"Buraya geldi. Senin yanına taşındığımı duymuş. Seninle olan ilişkim onu utandırıyormuş, evlenmeden böyle bir şey nasıl

yaparmışım onun gibi şeyler." Daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu kadar şeye böyle bir tepki vermezdi.

"Başka?"

"Bu ... bu kadar."

"Başka Aslı?" dedim, bu sefer sesim sert çıkmıştı. Bana baktı. Kararlı olduğumu biliyordu, öğrenmeden onu bırakmayacağımı biliyordu, çünkü en azından beni biraz olsun tanımıştı.

"Alacağı ertelemediğini ve fabrikalara el koyduğunu söyledi. Senin bizi mahvetmeye çalıştığını söyledi. Sonunda senin kim olduğunu bulacağını söyledi. Ondan nefret ettiğini, onunla işin bittiğinde, beni bırakacağını söyledi. Seninle konuşmamı alacakları ertelemeni istediğimi, söylememi istedi. Bunu yapamayacağımı söylediğimde, seninle... seninle yattığımı ve bunun karşılığında ne aldığımı sordu." . Aslı bunu söylediğinde ağlamaya başladı. Ellerim yumruk olmuştu. Ne yapacağımı bilemez hâlde ona sarılmıştım ama dudaklarımdan dökülen kelimelere engel olamadım.

"Öldüreceğim o şerefsizi, yemin ederim öldüreceğim." dedim. Kollarımdaki kız bunu duyduğunda irkildi. Başını kaldırdı, sulu gözlerle bana baktı.

"Hayır!" dedi. "Söz verdin hiçbir şey yapmayacağına söz verdin, üstelik ne derse desin o benim babam ve ben ona bir şey yapmanı istemiyorum." Ona sarılmıştım, hiçbir şey demedim. Bunu kızına dediğine inanamıyordum. Ama bundan aylar öncede, kızına bana karşı kadınlığını kullan diyen bir adamdan bahsediyordum. Bu sözleri de söyleyebileceğini bilmem gerekiyordu. Bir süre daha o şekilde oturduk. Sonra kalktım. Yerimde duramıyordum, bunu onun yanına bırakmayacaktım. Şimdi olmasa bile yakında onun canına okuyacaktım. Aslı'ya baktım, şimdi biraz daha iyiydi. En azından ağlama nöbetleri bitmişti. Hiç kimse hem de hiç kimse birlikte olmaktan hoşlandığım kadını bu kadar üzemezdi, buna babası da dâhildi.

"Dışarı çıkmak ister misin?"

"Yok, çalışmam gerek, akşamüstü bir toplantım var ve erteleyemem."

"Tamam o zaman, gideyim de çalış." Onu tutup öptüm. Bıraktığımda kapıya doğru gittim, tam çıkacakken, Aslı seslendi.

"Ege?"

"Evet."

"Bana söz verdin unutma."

"Unutmam" dedim gülerek. "Akşama görüşürüz küçüğüm" diyerek dışarı çıktım. Doğruca aşağıya indim. David Amerika'daydı. Ben burada daha uzun kaldığımdan dolayı işlerin başında o vardı. Saat farkını hesapladım, telefonu çıkarıp, David'i aradım. İlk çalışta açtı.

"Alo?"

"Neredesin?"

"Şirketteyim, şimdi geldim burada daha sabahın körü."

"Fikret Aksoy şerefsizini ara ve parayı geri iste." Bir an sadece David'in nefesini duydum. Benim ne kadar sinirli olduğumu anlamıştı.

"Nasıl yani? Daha parayı vereli bir ay olmadı."

"Onu değil, daha önce verdiğimiz parayı."

"Onun süresi var, daha dört ayı var adamın."

"Daha önce isteme şansımız yok mu?"

"Hayır, ilk anlaşmada böyle bir madde koymuştuk, hatırla bize güvenmeleri için, anlaşmaya aykırı."

"Peki, ikinci ödeme?"

"Onda da böyle bir madde var. Ne oldu Ege?"

"Bir şey yok."

"Hadi seni tanırım, yine ne yaptı? Aslı'yla mı ilgili?"

"Evet." dedim. David'in aklımı okuma gibi bir özelliği vardı. Bunu telefonda bile başarabiliyordu. Bir süre konuşmadı.

"Ege, onlar baba kız, aralarına girme. Sen nasıl Aslı'dan babası ile senin arasına girmemesini istediysen, buna sende uy ve baba kızın arasına girme."

"Elimde değil, Aslı'mn yanına gelmiş. Onu görseydin David, böyle konuşmazdın, onu o hâlde gördüğümde o şerefsizi öldürmek istedim."

"Aslı ile bir ilişki yaşadığında, böyle şeyler olacağını biliyordun."

"Evet ama onu üzüyor, burada çalışmasını hiç istemiyorum ve bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Onu yakında sen de üzeceksin unutma. Babasına yaptıklarını duyduğunda üzülmeyecek mi sanıyorsun? Hâlâ yanında olacak mı sanıyorsun?" Doğru söylüyordu. Bir şekilde babasının yaptıklarını affedebilirdi ve zaman geçince de affediyordu ama benim yaptıklarımı affetmeyeceğini biliyordum. Söylediğime kendim bile inanmadığım hâlde:

"Beni seviyor.' dedim.

"Yine de öyle bir durumda babasının yanında olacaktır. Senin kim olduğunu öğrendiği anda, yanında durmayacaktır."

"Ne yapayım David? Gerçi Aslı'ya bir şey yapmayacağıma söz verdim."

"Sözünü tut o zaman. Yine de bu seni ilgilendirmesin. Onlar bugün bu şekilde birbirlerini kırarlar, yarın bir bakmışsın iyiler. Karışma Ege, bence bir süre buraya gel, gerekirse Aslı'yı da al gel. Ondan uzak biraz kafa dinleyin, her ikinizde."

"Düşüneceğim."

"Düşün o zaman. Orası seni kötü etkiliyor dostum. Planlar istediğimiz şekilde ilerliyor, bir şeyler yapıp onu mahvetme."

"Tamam görüşürüz, o zaman."

"Kendine dikkat et."

"Olur." Amaçsızca dolaştım. Sinirimi boşaltmam gerekiyordu. Eğer Aslı'ya söz vermemiş olsaydım, şimdi gider onun ya-

kasına yapışırdım. David'in söylediği şeyi düşündüm. Haklıydı bu onların sorunuydu. Ben yokken de böyle birbirlerini kırıyorlardı. Üstelik Aslı, "Ne söylerse söylesin o benim babam demişti." Bir süre Amerika'ya gitmek fena bir fikir gibi gelmiyordu. Nasıl olsa Fikret'i batırmak için buradaki adamlarda gece gündüz çalışıyorlardı. Sonu yakındı hem de çok yakın. Beni tek endişelendiren tarafı: David'in haklı olmasıydı. Yakında onu bende üzecektim. Üstelik babasının yaptıkları benim yaptıklarımın yanında hiçbir şeydi. Tüm bunları öğrendiğinde, benim yanımda olacağını sanmıyordum. Onlar her ne kadar birbirlerini anlamasa da, birbirlerini kırsalar da bir aileydi ve o ailenin bir parçası değildim ve hiç olmayacaktım. Aslı, tüm bunları öğrendiğinde hâlâ benimle birlikte olabilecek miydi? Yoksa babasının tarafına mı geçecekti? Ondan nefret ediyordu ama değiştiremeyeceğim tek şey; ne olursa olsun onun babasıydı.

Bu düşüncelerle biraz dolaştım. Sonrada eve gittim. Hava oldukça soğuktu. Yağmur ya da kar yoktu ama kuru bir soğuk vardı. İki ay sonra, Aslı'nın doğum günüydü. Elimde olsa ona dünyaları verirdim. Benim yaralı ve karanlık ruhuma iyi geliyordu. Fikret sona yaklaştıkça, onu kaybedeceğim düşüncesi son zamanlarda daha çok aklıma gelir olmuştu. Şirkette tekrar çalışması hiç hoşuma gitmiyordu. Bu baba kızın daha çok birlikte olması demekti ve babasının ona davranışları hiç de hoş değildi.

Biliyordum, sanki içime doğuyordu. Babasını, Berk'i ve benim kim olduğumu öğrendiğinde kesinlikle beni terk edecekti. O kızı seviyor muydum? Hâlâ bilmiyordum. Ondan hoşlanıyordum, hem de çok. Ama sevgi? İçimde sevebilecek bir şeyler kalmış mıydı onu da bilmiyorum. Yatakta ona sarılıp yatmak hoşuma gidiyordu. Sabahları kalktığında yaralı yüzümü okşaması ve öpmesi hoşuma gidiyordu. Sevişirken çıkardığı seslere bayılıyordum. Hâlâ seks ile ilgili konularda kızarıyordu. Mutlu olduğunda da, mutsuz olduğunda da ağlıyordu. Onun kadar ağ-

layan bir kadına hiç rastlamamıştım. Eskiden ağlayan kadınlara tahammül edemezdim ama onun ağlamasını da seviyordum. Yatak odamızın onun tarafındaki masasında, bu evde bulduğu resim duruyordu. Eğer onun ben olduğumu bilmesem, o çocuğu kıskanacaktım neredeyse.

İlişkimizin başından beri, Aslı korunuyordu. Bu konuda beni kandırmayacağını biliyordum. Aslında onun korunması iyi olmuştu. Prezervatifle sevişmeyi sevmiyordum. Onu hissetmek istiyordum. Çocuk istemediğimi çok net anlatmıştım. Anlamış görünüyordu.

Çocuk odalarını, hiçbir şey sormadan hazırlamıştı. Kız için olan çocuk odasına kız kardeşimin bu evde bulduğum ayısını koymuştum. Onu görmüştü ama hiçbir şey sormamıştı. O odalarda vakit geçirmeyi seviyordum. Bazen beni gece yarısı orada oturur bulurdu. Bu konunun onu üzdüğünü biliyordum, yine de bir gün bile bana hiçbir şey sormadı. Bende şimdiye kadar ona anlatmadım. Bu konuda beni rahat bırakması hoşuma gidiyordu. Gerçekten merak mı etmiyordu yoksa kızacağım için mi sormuyordu bilmiyorum. Bu aramızda hiç konuşulmayan bir durumdu. Bazen ona bütün gerçeği anlatmak istiyordum. Bana inanır mıydı onu da bilmiyordum. Kim olduğumu, neden burada olduğumu, neden hayatında olduğumu, babasından neden nefret ettiğimi hepsini anlatmak istiyordum ama anlattığım zaman bu ilişkinin biteceğini biliyordum. Her sabah, yatakta onun yüzüne bakıyor ve onu aldattığım için vicdan azabı duyuyordum. Onun sayesinde şimdiye kadar bilmediğim bir vicdanımın olduğunu keşfetmiştim.

Saat yedi gibi, Aslı geldi. Evdeki yardımcı yemekleri yapıp gitmişti. Telefon ederek geç geleceğini bildirmişti. Yorgun gözüküyordu. Beni görünce çantasını bıraktı ve yanıma geldi. Ona sarıldım ve öptüm. Bir gün bu kadından bıkacak mıydım bilmiyorum. Ayrıldığımda:

"Nasılsın?" diye sordum.

"Yorgunum."

"Aç mısın?"

"Hayır, Yelda uğradı, onunla bir şeyler atıştırdık." Yelda, Aslı'nın samimi olduğu arkadaşlarından biriydi, hatta tek arkadaşı olduğu bile söylenebilirdi. Başta birbirimizden pek hoşlanmasak ta sonradan arkadaş olabilmeyi başarmıştık. Gerçi Yelda gibi kadınlar, zaten benden pek hoşlanmazlardı. Onu arkadaşlarından bulunduğu çevreden ayırmak gibi bir niyetim yoktu ve hiç olmamıştı. Onlarla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Ne o bana, ne de ben ona hesap soruyorduk. Sonuçta; ben sık sık Amerika'ya gidiyordum. Bu sürelerde onun burada yalnız kalmasını istemiyordum. Yemeklerimizi yedikten sonra ona baktım, bacaklarını altına toplamış, televizyon seyrediyordu. Yanına oturdum, kolumu omzuna attım, bana döndü, gülümsedi.

"Bir seyahate gidelim mi?"

"Nereye?"

"Amerika'ya sen ve ben..."

"Çok isterdim ama gelemem, yapılacak çok iş var. Daha yeni çalışmaya başladım, biraz toparlamam lazım."

"Şimdiye kadar durmuşlar, biraz daha durabilir."

"Üzgünüm, sen gidecek misin? Daha yeni gelmiştin."

"Beraber gideriz diye düşünmüştüm."

"Başka sefere, şimdi olmaz, üzgünüm." Onu kendime doğru çektim ve sarıldım. Başka bir kadın olsaydı bu teklife balıklama atlardı ama Aslı, her ne kadar sevmediği bir işi yapsa da, iş prensiplerine bağlı bir yapısı vardı.

31

Aslı'yı bürosunda ağlarken bulduğum günün üzerinden iki ay geçmişti. Ama artık aramızda bir şeyler eskisi gibi değildi bunu hissediyordum. Görünürde elle tutulacak hiçbir şey yoktu ama Aslı daha da içine kapanmıştı sanki. Hâlâ her gece onunla sevişiyordum. Hâlâ bana aynı tutkuyla karşılık veriyordu ama ilişkimizin sihri kaybolmuş gibiydi. Ya da ben fazla düşündüğümden böyle hissediyordum. Şirketin sonu ile ilişkimizin sonu, aynı paralelde ilerliyordu. Bir hafta sonra Amerika'ya gidecektim, onu burada yalnız bırakmak istemiyordum. En az iki hafta kalmam gerekiyordu.

İçeriye girdiğimde, ayaklarını altına almış koltukta oturuyor ve televizyon seyrediyordu. Gözüm televizyona ilişince seyrettiği şeyin çizgi film olduğunu gördüm. Güldüm. Çizgi film seyreden, olur olmaz şeylere ağlayan, seks konusunda hâlâ kızaran, yirmi beş yaşında bir sevgilim vardı. Yanına oturdum, bana bakıp gülümsedi. Elimi omzuna atıp onu kendime doğru çektim. Filmi durdurup bana baktı. Ona doğru eğildim ve onu öptüm. Oda karşılık verdi. Elim tişörtünün içinden göğsüne doğru gitti. Sütyen giymemişti ve dik yuvarlaklığı avucuma aldığımda, ucu hemen sertleşmişti. Başparmağım göğsünün ucuyla oynarken dudaklarımda dudaklarını sömürüyordu. Her defasında böyle oluyordu, basit bir öpücük ateşli bir sevişmeye doğru ilerliyordu. Bu kadına doyamıyordum. Beni bu kadar heyecanlandıran başka bir kadın yoktu. Bu kadar soğuk duran ve bu kadar ateşli biri daha olabilir miydi? Kollarımda ki kadın böyle biriydi.

Onu koltuğa doğru yatırdım, şu anda dudaklarım boynundan göğsüne doğru kayıyordu. Altımda inledi ve adımı söyledi. Bu

bana yetmişti. Kalktım ve onu da kucağıma alarak üst kata çıktım. Odamıza geldiğimizde yatağa yatırdım. Üstündeki tişörtü ve pantolonunu çıkarmak bir dakikamı bile almamıştı. Yatağın üzerindeki sadece külotu ile kalan kadına baktım. Harika bir vücudu vardı ve beni ilk günkü kadar heyecanlandırıyordu.

Soyundum, yavaşça bacaklarından başlayarak ve onu öperek yukarıya doğru çıkıyordum. Külotunun iki yanından tutarak onu aşağıya çektim. Dudaklarım kadınlığının pürüzsüz tenine değdiği anda zevkten inledi. Önce dudaklarımla onu ödüllendirdim. Tadı çok güzeldi dilimle ona işkence ederken, elleri saçlarımı çekiştiriyordu. Doruk noktasına ulaşana kadar onu işkence etmeye devam ettim. Sonunda çığlık atarak boşaldığında kendini bıraktı.

Yüzüne varana dek bedenine öpücükler kondurarak ilerledim. Nefesleri sıklaşmıştı ve sersemlemiş gibi bir hâli vardı. Bacaklarının arasına girdiğimde beni kendine doğru çekti. Hızlı ve sert olarak içine girdim, vücudu yay gibi gerildi. Hareketlerim hızlandıkça inlemeleri arttı. Sonunda ikimizde aynı anda boşaldık. Onu öptüm ve yanına uzandım. Kendime çekerek sımsıkı sarıldım. Kendine geldiğinde, bana doğru dönüp o güzel gözleriyle bana baktı, gülümsedi ve "Seni seviyorum" dedi.

Kalbim birden atmayı durdurdu. Beni sevdiğini tahmin ediyordum ama şimdiye kadar bunu hiç dile getirmemişti. Bir yanım seviniyordu, beni sevdiğini duymak hoşuma gitmişti, ama diğer yanım benden bunun karşılığını duymak istediğini söylüyordu. Hâlâ gülümseyen bir yüzle bana bakıyordu, gözlerindeki umudu ve beklentiyi görebiliyordum. Benim de ona bir şeyler dememi bekliyor gibiydi. Duymak istediği kelimeler ne yazık ki ağzımdan çıkmadı. Onun yerine, sadece ona baktım.

Bir süre daha bana baktı. Gözlerinden hayal kırıklığı geçti. Gülümseyen yüzü yavaşça soldu. Ona bende seni seviyorum demek çok kolaydı ama gerçekten seviyor muydum? Duymak istediği şeyleri söyleyememek, beni rahatsız ediyordu. Emi-

nim aynı rahatsızlığı o da duyuyordu. Yalan söylemek istemiyordum. Başını tekrar göğsüme koydu. O dakikadan itibaren de aramızdaki büyü bozulmuş oldu. Bir süre daha bu şekilde yattıktan sonra yavaşça kollarımdan sıyrıldı ve banyoya gitti. Kendi kendime küfür ettim. Onu üzmüştüm farkındaydım. Kırıldığını tahmin edebiliyordum. Ona değer veriyordum, benim için önemliydi ama o beni ne kadar mutlu ederse etsin ben onu mutlu etmesini beceremiyordum.

Uzun bir süre banyoda kaldı. Sonunda üzerinde bornozu ile çıktığında gözleri kırmızıydı. İşte yine ağlamıştı ve bu sefer ki benim yüzümdendi. Bende banyoya doğru yürüdüğümde, yanımdan geçti ve giyinme odasına girdi. Tek kelime etmemişti. Duşa girdiğimde kendime lanet okuyordum. Onu mutlu etmek için bile seni seviyorum diyememiştim. Onu hak etmiyordum ve o benden çok daha iyi bir erkeği hak ediyordu. Ona istediği şeyleri verecek olan bir erkeği, seni seviyorum dediğinde karşılık olarak, gözünün içine bakıp ona seni seviyorum diyen bir erkeği. Ne yazık ki o ben değildim. Hayatımda ilk defa ruhuma ve kalbime dokunan bir kadın olmuştu ve ben onu kaybediyordum. Ama benim için sevgi hiçbir şey ifade etmiyordu. Babamın annemi ne kadar çok sevdiğini hatırlıyordum ama sonuçta yine de onu vurmuştu. Sevgi yıkıcıydı, en azından benim hayatımda, yapıcı hiçbir şeyi olmamıştı.

Hemen bir duş alıp çıktım, odaya girdiğimde giyinmişti. Üzerinde siyah askılı mini bir elbise vardı. Ayaklarına yine siyah yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Makyaj yapmıştı çarpıcı ve seksi görünüyordu. Benim için giyinmediği belliydi. Dışarıya çıkacak gibi bir hâli vardı. Nereye gideceğini bilmiyordum ve bundan haberim bile yoktu. Zaman zaman arkadaşları ile dışarıya çıkıyordu ama çoğunda yanında bende oluyordum. Üstelik Amerika'da olduğum zamanlarda bile arkadaşları ile çıkacaksa bana haber verirdi. Bu akşam ki programdan hiç haberim yoktu.

"Nereye?" diye sordum.

"Yelda ile buluşacaktık."

"Bu saatte mi?"

"Ne var saatte? Daha on." Sinirliydi, üzerine gitmemeye karar verdim. İşler kötüydü ve daha da kötüleştirmenin anlamı yoktu.

"Tamam küçüğüm ama bu saatte pek dışarı çıkmazdın."

"Şimdi çıkmak istiyorum, bunun için izin almam gerektiğini bilmiyordum."

"Gerekmiyor zaten."

"Geç kalmam." diyerek odadan çıktı. Güzel başlayan bir şeyi sonunda boka çevirmiştim. Bir gün bu odadan çıktığı gibi hayatımdan da çıkıp gidecekti. Ve bende arkasından böyle bakacaktım. Ne yazık ki o gün çok yakındı. Bir şeyler yapmasam onu kaybedecektim ve ne yapılması gerektiğine karşı hiçbir fikrim yoktu. Saat on iki olmasına rağmen, Aslı hâlâ ortalıkta yoktu. Nereye gittiğini bile bilmiyordum. Yarım saattir elimde telefon onu arayıp aramamayı düşünüyordum. Bana kızgın olduğunu biliyordum. Ama beraber olduğumuz sürece hiç yapmadığı bir şeyi yapmış ve yanında ben olmadan dışarı çıkmıştı. Madem yalnız başına eğlenmeye karar vermişti. Onu aramayacaktım. Nasıl olsa döneceği yer burasıydı. Bu eve taşındığından beri, burayı o kadar çok doldurmuştu ki şimdi ev gözüme bomboş geliyordu. Ona yalanda olsa duymak istediği şeyleri söyleyememiştim, sanki ilişkimizde her şey dürüstmüş gibi.

Zaman geçmek bilmiyordu. Birini beklerken ve nerede olduğunu merak ederken, zamanın bu kadar yavaş aktığını bilmiyordum. Bu bana o kadar yabancı bir duyguydu ki. Şimdiye kadar hissetmediğim her şeyi, Aslı ile hissetmiştim. Nerede ve kimlerleydi hiçbir fikrim yoktu, sadece Yelda demişti ama yanlarında başkaları da olmalıydı. Neredeyse on dakikada bir saate bakıyordum ve her geçen dakika endişem artıyordu.

Nihayet saat iki gibi yabancı bir araba evinin önünde durdu.

Kendi arabası ile gitmişti ve tanımadığım bir adamın arabası ile eve dönüyordu. Zorla arabadan çıktı, adam ona yardım ediyordu ve kör kütük sarhoştu. Onu hiç sarhoş görmemiştim, çünkü benim yanımda hiç sarhoş olmamıştı. Kapıyı açıp onların yanına gittim. Gülüyordu ve koluna girmiş olan adama dönüp:

"Bak bu korkunç adam, benim sevgilim." dedi. Adam da fazla ayık sayılmazdı ama Aslı'dan on kat daha iyiydi. Elini uzattı "Merhaba, Ben Murat, Yelda'nın abisiyim." Ben de elimi uzattım.

"Merhaba!" dedim. Aslı'yı onun kolundan çıkardım ve ona sarıldım. Bu sürede bir şeyler geveledi ama ne dediğini anlamadım.

"Onu getirdiğin için teşekkür ederim."

"Önemli değil, arabasını Yelda aldı, yarın bırakır, iyi geceler."

"Size de." Adamın arabaya binip uzaklaşmasını seyrettim ve sarıldığım kadına baktım. Havada uçuyordu. Onu kucakladığım gibi odaya götürdüm. Yatağa yatırdım. Önce ayakkabılarını çıkardım sonra da elbisesini. Onu duşa soktum önce itiraz etmeye kalktı ama benimle baş edemeyeceğini anlayınca sesini çıkarmadı. Biraz kendine gelmesini sağlamak istedim fakat ayılacak gibi durmuyordu. Bu hâle gelebilmesi için ne kadar içmişti acaba? Duştan sonra onu yatağa yatırdım, bana bakıp gülümsedi.

"Seni seviyorum" dedi tekrar. Bu sefer duymak istediği şeyi söyleyecektim, yanına uzandım, kulağına doğru eğilerek "Bende seni seviyorum" dedim. Hiç tepki vermedi, biraz daha eğilip baktığımda sızmıştı. Benim söylediğimi duyduğunu sanmıyordum. Gözlerimi tavana dikerek uzun bir süre öylece kaldım. Yarın çok kötü bir baş ağrısıyla uyanacaktı ve oldukça da sinirli olacaktı.

Gözlerini açmak, Aslı'ya o kadar zor gelmişti ki. Neden bu kadar zorlandığını anlamıyordu. Sonunda uzun bir uğraştan sonra gözlerini açabildi. Sabah olmuştu ama odanın perdeleri kapalı olduğu için odanın içi karanlıktı. Saate baktı saat birdi. Bu kadar nasıl uyumuştu? Yatakta oturur pozisyona geldi. Dün geceyi hatırladı. Ege ile sevişmişler ve ona kendini tutamayarak sevdiğini itiraf etmişti. Beklemişti onunda kendisini sevdiğini söylemesini ama o sadece biliyorum demişti.

Onun için bir sürü şeye katlanıyordu. Babasının hakaretlerine katlanıyordu. Evli olmadığı biriyle yaşadığı için üzülüyordu ve adam onu sevdiğini bile söylemiyordu. Çok kızmış ve üzülmüştü. Bunu itiraf ettiği için kendine çok kızmıştı. Ve duymak istediklerini söylemediği içinde çok üzülmüştü. Ağlamıştı, banyodan çıktığında Yelda aramıştı. Murat'ın doğum günüydü ve onları da çağırmışlardı. Ege duş alıyordu ve onunla yalnız kalmak istemiyordu. Hem arkadaşlarını da özlemişti. Giyinmişti, çıkarken Ege banyodan çıkmıştı. Aslında onu da çağırmışlardı ama ona söylemedi. Biraz yalnız kalmalı ve düşünmeliydi.

Arabasına binip de buluşacakları yere geldiğinde, çoktan daveti kabul ettiğine pişman olmuştu. Tam içeri girmeden dönüp gitmek üzereyken arkadaşları görmüştü. O da mecburen içeriye girmişti. İçerisi kalabalık ve gürültülüydü. Bir süre sonra içki içmeye başladığında gerginliği kaybolmuştu. Uzun zamandır arkadaşlarını görmüyordu eğlenmişti de. Bir kere bile Ege merak edip aramamıştı. Buna daha da üzüldü ve arka arkaya önüne gelen içkileri içmeye başladı. Gitme vakti geldiğinde artık ayakta duracak hâli yoktu. En son Murat'ın arabasına bindiğini hatırlıyordu. Buraya nasıl geldiğini bile hatırlamıyordu.

Sonunda yataktan kalktı ve banyoya gidip duşun altına girdi. Ilık bir duş onu kendine getirmişti. Ege evde olmalıydı. Duştan çıktı. Odaya girince perdeleri açtı. Güneş ışığı gözlerini kısmasına, neden olmuştu. Üzerine bir eşofman giydi ve aşağıya indi.

Mutfağa girdiğinde masanın üzerinde duran kahvaltı tepsisini gördü. Yanında da bir not vardı açtı:

Aslı,

İşlerimden dolayı çıkmak zorundayım, portakal suyun buzdolabında, kahvaltını yap, akşama görüşürüz. Seni üzdüğüm için özür dilerim küçüğüm,

Ege

Notu göğsüne bastırdı. Bu adamı ne yaparsa yapsın çok seviyordu.

32

Aslı, Ege'nin Amerika'ya gitmesini fırsat bilerek, işlere daha çok vakit ayırmaya başladı. Artık geç saatlere kadar şirkette kalıyor ve geçmişten gelen dosyaları inceliyordu. Babası ile bir daha çalışmamaya kendine söz vermesine rağmen ne olursa olsun şu anda babasının ona ihtiyacı vardı ve ayağına kadar gelerek, yaptığı teklifi olumlu karşılamıştı. Babası her ne kadar çalışılması zor bir adamsa da sonuçta aile diyebileceği tek kişiydi ve şirketin zor zamanlar geçirdiğini biliyordu. Aile diyebilecek bu huysuz ve yaşlı adamdan başka hiç kimsesi yoktu. Tekrar şirkete dönmüş olması her ne kadar belli etmemeye çalışsa da babasını mutlu etmişti. Onu o şekilde kabullenmeye çalışacaktı. Babası sevgiyi bilmiyordu ve bilmediği bir şeyi de göstermeyi başaramıyordu. Yaklaşık iki ay önce onu bu odada ağlattıktan sonra, artık daha iyi geçinmeye başlamışlardı. Aralarında tek konuşulmayan konu: Ege'ydi. Babası ile onun hakkında konuşmamak, onu da mutlu ediyordu.

Berk gittiğinden beri, işler daha da kötüydü. Onun görevini üstlenmeye başladı. Son dört yıldır gerçekten de şirket kötü durumdaydı. Girilen hiçbir ihale alınamamış, alınan ihalelerde yanlış fiyat verildiği için hep zararla kapatılmıştı. Bu gidişat, Berk'in şirkette çalışmaya başladığında, daha da artmış ve bundan sonra hızla düşüş başlamıştı. Bu dosyalara o zaman neden bakmadığını bilmiyordu ama o zaman holding bu kadar da umurunda değildi. Ama şimdi umursuyordu ve birileri onlarla, gerçekten uğraşıyormuş gibi görünüyordu. Tesadüf olabilir miydi? Babasının dediği gibi koskoca bir şirketin işlerinde, bu kadar tesadüf bir araya gelebilir miydi? İnandırıcı durmu-

yordu. Neden buradayken, işlere daha çok vakit ayırmamış ve babasının sıkıntısını görememişti? Ege'den alınan paralar kısa süreliğine şirketi düzlüğe çıkarır gibi olmuşsa da yapılan işler yine de kâr getirmemişti. Sanki koskoca holdingi Berk'ten önce ve Berk'ten sonra diye ayırmak gerekiyordu. Öncesinde kârlı işlere imza atan Aksoy Holding, sonrasında batmak üzere gibi duruyordu. Bir aydır ofisinde geç saatlere kadar bütün dosyaları incelemiş ve bu batışta Berk'in parmağı olduğunu anlamıştı. Bunu onlara neden yaptığını bilmiyordu? Üstelik bu adamla bir sene boyunca nişanlı kalmışlardı. Neden bunu yapacak kadar onlara düşmandı?

Saate baktı, dokuza geliyordu ve hâlâ ofisinde oturmuş bunları düşünüyordu. Üç gün sonra Ege gelecekti. Onunla da konuşması gerekiyordu. Berk hakkında daha detaylı bilgiyi belki ondan alabilirdi. Ne de olsa Berk Amerika'da onun şirketinde çalışmıştı. Günde bir kere de olsa mutlaka telefonla görüşüyorlardı ve onu çok özlemişti. Yorgundu, bulduğu detaylar onu üzmüştü. Berk'e çok güvenmişlerdi, hele babası onu neredeyse oğlu gibi görmüştü ama şimdi baktığında onun ihaneti içini sızlatıyordu. Bunu babasına nasıl anlatacaktı? Kabullenmeyeceğini biliyordu. Koltuğunda arkasına yaslandı, bir süre öylece karşısındaki kapıya bakarak düşündü. Yarın babası ile konuşması gerekiyordu. Tam masadan kalkacaktı kapısı açıldı. Gelen babasıydı.

"Çıkıyordum ışığını gördüm, hâlâ burada ne arıyorsun?"

"Vaktin nasıl geçtiğini anlamadım, dosyaları inceliyordum."

"Metin söylemişti, neden eski dosyaları inceliyorsun ki? Onlara defalarca baktım hiçbir şey göremedim sen ne buldun?" Aslı babasına sus işareti yaptı ve koltuğundan kalkarak onun yanına gitti, ona elini uzattı. Babası elinden tuttuğunda, onu kendi masasına doğru götürüp yere diz çöktü ve ona da aynısını yapmasını işaret etti. Fikret, konuşmak için ağzını açmıştı ki Aslı

onu susturdu ve parmağı ile ona bir şey gösterdi. Fikret kızının gösterdiği şeye dikkatlice bakınca, bunun bir dinleme aygıtı olduğunu anladı.

Masanın yanındaki koltuğa oturdu. Aslı babasına baktı gerçekten de bir kaç ay öncesine göre yaşlı duruyordu ve biraz da kilo vermişti sanki. O da yerinden kalkarak babasının karşısındaki koltuğa oturdu.

"Ben de o dosyalarda hiçbir şey bulamadım" dedi babasına bakarak, onları her kim dinliyorsa şüphelendirmemeleri gerekiyordu.

"Pekâlâ, hadi çıkalım, yemek yedin mi?"

"Atıştırdım, biraz." Baba kız şirketten çıkana kadar havadan sudan konuştular garaja inince Aslı babasına dönerek:

"Benim arabamı alalım, onu incelettim hiçbir şey yok."

"Benimkinde olabilir mi?" dedi, Fikret arabasına bakarak.

"Bilmiyorum, yarın onu inceletiriz ama eğer varsa yerinden çıkarma." Aslı'nın arabasına bindiklerinde Aslı babasına doğru baktı ve cep telefonunu çıkararak onu kapattı ve pilini de çıkardı. Aynı şeyi babası da yapınca Aslı konuşmaya başladı.

"O dinleme aygıtını üç gün önce buldum."

"Ne zamandır orada?"

"Allah bilir."

"O zaman benim odamda da olabilir. Arabada belki evde, neler oluyor?"

"Bilmiyorum ama biri ya da birileri bizim her konuştuğumuzu öğrenmek istiyor."

"Kim?"

"Bak baba, yarın odanı ve arabanı araştıracağız ama bulduklarımızı yerinden almak yok. Eğer bulduğumuzu anlarlarsa tedbirlerini alırlar şu anda avantaj bizde. Bizi dinlediklerini biliyoruz, buda bizim için avantaj."

"Bu arada o dosyalarda bir şey buldun mu?"

"O dosyalarda Berk'in ihanetini buldum."

"İhanet mi?" dedi adam kızına bakarak. Berk'i oğlu gibi severdi ve nişan bozulup da Berk şirketten ayrıldığında, buna çok üzülmüştü.

"Evet baba, Berk ile nasıl tanıştın?"

"Amerika'dan dönerken uçakta, bunu biliyorsun zaten daha önce anlatmıştım."

"Bilmiyorum o zaman için rastlantı gibiydi, şimdi ise biraz kuşkulu."

"Berk neden böyle bir şey yapsın? Ona her imkânı sundum, onunla nişanlandın, ayrılmasaydın, her şeyin sahibi olacaktı."

"Baba, Ege'den para alıp almama konusunu tartıştığımız toplantıyı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Orada bana şirkette bir muhbir var demiştin, hatırladın mı?"

"Evet."

"İşte o muhbir Berk."

"Bundan emin misin? Adamla bir senedir çalışmıyoruz ama yine işlerimiz hep kötü."

"Çünkü onun kurduğu ekip hâlâ burada çalışıyor ve her şeyi dinliyorlar ve işimizi biliyorlar. Bak baba. Berk'ten önce neredeyse her ihaleyi kazanmışız. Ve kârlı, sonra hop Berk şirkette çalışmaya başlıyor ne oluyor? İhaleler kaybedilmeye başlanıyor ya da alınan ihaleler zararla kapatılıyor, oldu gözüyle baktığımız bütün işler saçma sapan nedenlerden iptal ediliyor. Sence bu tesadüf mü?"

"Tesadüflere inanmam."

"Bence de tesadüf değil. Bak bütün dosyaları inceledim, tam dört yıl geriye giderek ve beni tek bir isime götürüyor, o da Berk."

"Emin misin Aslı?"

"Eminim baba, bizimle ne alıp veremediği var bilmiyorum şahsi bir şey mi yoksa biri için mi çalışıyor bilmiyorum ama bizi batırmak için çalıştığını biliyorum."

"Ne yapacağız?" Aslı uzanıp arka koltuktan bir dosya aldı ve babasına uzattı. Fikret dosyayı alıp kapağını açtı ve bir ay sonra girecekleri ihaleyi gördü. Kafasını kaldırıp kızına baktı.

"Bu ihaleye gireceğiz biliyorsun, ekip çalışmaya başladı."

"İhaleye onların hazırladığı dosya ile girmeyeceğiz baba."

"Anlamadım, bu bizim kurtuluşumuz olabilir."

"Ya da batışımız." dedi Aslı babasına bakarak.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"İhaleye Berk'in kurduğu ekip bırak hazırlansın ama bizde hazırlanacağız sadece sen ve ben, hiç kimseye haber vermeden."

"Ve?"

"Ve ihale günü sadece ben katılacağım, kendi dosyamızla"

"Orada teknik çok konu var, onu nasıl çözeceğiz?"

"Onu bana bırak, hocalarımdan yardım alacağım, şimdi yapmamız gereken hiçbir şey olmamış gibi konuşmalarımıza dikkat etmek." Bir süre her ikisi de konuşmadan yola devam ettiler. Sonunda Fikret kızına dönüp:

"Şimdi kızacaksın ama bunda Ege'nin parmağı olabilir mi? Bizi Ege ile tanıştıran Berk. O ve David geldikten sonra, Berk ayrıldı."

"Zannetmiyorum baba, Ege öyle biri değil. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Berk daha önce onun şirketinde çalışmış ve adam bize karşı acımasız, ne borcu erteledi ne de taksitlendirdiği parayı ödemediğimiz için hemen ipotekleri işleme koydu. En önemlisi de benden nefret emesi ve bunu saklama gereği bile duymuyor. Üstelik onunla birlikte yaşamana rağmen."

"Bilmiyorum baba, sen de ondan nefret ediyorsun." Sessizlik Aslı'yı son derece rahatsız etti. Aklına Ege hiç gelmemişti

ama birden olabilir mi diye aklında soru belirmişti. Onu seviyordu ve âşıktı. Ege'nin de kendisini düşündüğünü biliyordu ama hem onu düşünüp hem de böyle bir şey yapabilir miydi? Onunla ilk karşılaşmalarını düşündü, sanki daha ilk karşılaşmalarında, onlardan nefret eder gibi davranmıştı. Ama onu seviyordu her ne kadar söylememiş olsa da onun da kendisine ilgi duyduğunu biliyordu. Ege böyle şeyler yapacak biri değildi.

Erenköy'deki eve gelince, Aslı bahçeye girdi. Şimdi baba kız arabada oturmuşlar hiç konuşmadan birbirlerine bakıyorlardı. Saat on biri geçmişti ve Aslı, babasını bırakıp Çamlıca'da ki eve yalnız girmeyi hiç istemediğini fark etti.

"Burada kalmak ister misin?" diye sordu babası.

"Evet iyi olur."

"Hadi o zaman, acaba evde de var mıdır?"

"Bilmiyorum ama biz varmış gibi davranabiliriz."

"Pekâlâ, konuşmak istediğimizi baş başa yemeklerde yapalım. Dosyayı, kendi evimde hazırlayacağım. Orayı arattım dinleme cihazı yok."

"Tamam, şu anda şirkette hiç kimseye güvenemeyiz, kimin kim için çalıştığı belli değil ya da kimlere para yedirdiği."

"Bir yolunu bulacağız baba, merak etme." Arabadan indiler ve eve doğru yürümeye başladılar. Aslı o kadar uzun zamandır burada kalmıyordu ki, içinden bir şeylerin koptuğunu düşündü. Gözünün önüne, yıllar öncesinde annesinin burada arabaya binişi ve ona el sallayışı geldi. O günden sonra bir daha annesi olmamıştı...

33

Üç gün sonra yine İstanbul'daydım. Bir aylığına gitmiş ama beş hafta kalmıştım. Aslı'yı çok özlemiştim. Beni havaalanında karşılamayı çok istemişti. Ve banttan valizimi alıp, pasaport kontrolünden çıkar çıkmaz, doğruca dışarıya çıkmıştım. Çıkar çıkmaz da onu görmüştüm. Gülerek bana bakıyordu. Yanına giderek ona sarıldım ve başımı eğerek onu öptüm, hemen kızardı. Kamuya açık yerlerde öpüşmekten, pek hoşlanmıyordu ve utanıyordu. Yaklaşık olarak onunla dokuz aydır birlikteydim ve hâlâ herkesin içinde onu öptüğümde, kızaran bir sevgilim vardı. Dokuz aydır, onu ilk günkü gibi arzuluyordum. Hâlâ benim için çok özeldi. İlk defa bir ilişkim bu kadar uzun sürüyordu. Ve bitmesini istemiyordum.

Aslı ile aynı evde yaşamaya başlayalı neredeyse yedi ay olmuştu. Onunla birlikte olmaktan büyük keyif alıyordum. Babasının onun bürosuna gittiği günden beri, bir daha bu konuyu aramızda hiç konuşmadık. Babası ile konuşuyor muydu bilmiyorum, bana hiç anlatmıyordu.

Aslı ise çok değişmişti. Bana seni seviyorum dediği günden sonra bir daha beni sevdiğini hiç söylemedi. Beraberliğimiz dokuz aya yaklaşıyordu. Artık eskisi kadar çok ağlamıyordu. Ama çok mutlu olduğu da söylenemezdi. Aramız yine eskisi gibiydi, hâlâ birbirimizi ilk günkü gibi arzuluyorduk. Ona olan arzum hiç bitmemişti. Ama eksik bir şeyler vardı ve ben onların ne olduğunu bilmiyordum.

Bir akşam evde otururken, güvenlik aradı.

"Evet?"

"Misafiriniz var efendim." O sırada ikimizde kapının

önündeydik, Aslı'ya baktım, o da bana bakıyordu. Arada David çeşitli kadın arkadaşları ile evimize gelirdi. Bazı zamanlarda da Aslı'nın arkadaşları ama bunlardan daha önce haberim olurdu. Ne ben, ne de Aslı hiç kimseyi beklemiyorduk.

"Gelen kim?"

"Fikret Aksoy efendim, kendisi Aslı Hanım'ın babasıymış." Eğer Aslı yanımda olmasaydı, kovmalarını söylerdim. O adamın bu eve gelerek, burayı kirletmesini istemiyordum. Ama Aslı için babası hâlâ onun zayıf tarafıydı. Aslı'ya baktım, hiçbir şey dememişti. Babasının bu eve gelmesini istemiyordum. Bunu biliyordu.

"Biraz beklesin, ben oraya giderim." dedi. Onun güvenliğe kadar gidip onunla orada konuşmasını istemiyordum. Aslında onunla hiç konuşmamasını istiyordum. Üstelik holding de birlikte çalışıyorlardı, ne söyleyecekse yarın söyleyebilirdi. Bu akşam söyleyecek kadar önemli ne olabilir di ki? Düşündüklerimi Aslı'ya deme hakkım olmadığını biliyordum.

"Oraya gitmeni istemiyorum."

"Buraya kadar geldiğine göre önemli olmalı, lütfen Ege. Buraya gelmesini istemiyorsun ama ben onunla konuşmak istiyorum." Yüzüne baktım. Kararlıydı. Bu nefretimi anlamıyor ve bir neden de göremiyordu. Bende ona anlatamadığıma göre, bu adama katlanmak zorundaydım.

Güvenliğe, istemeyerek "Gelsin" dedim. Birden Aslı'nın asık yüzü, mutlulukla doldu. Gözleri parladı. Babası onun için önemliydi ve ben artık bu konuda pes etmek üzereydim. Bir süre sonra Fikret kapıdaydı. O kapıdan bile eve girsin istemiyordum. Biliyordum iyi bir şey için gelmemişti.

Aslı, babasına sarıldı ve öptü. Bana gelince elini uzatmıştı ve ben de elimi uzatarak sıktım. İçeri girdiğinde çevresine bakmıştı. Sonra onu terasa çıkardık. Çünkü gelmeden önce orada oturuyorduk. Ve hava dışarıda oturmak için oldukça güzeldi. Tekli koltuklardan birine oturmuştu. Aslı ise onun karşısında-

ki kanepede oturuyordu. Bende gidip Aslı'nın yanına oturdum. Elimi de kızın arkasına doğru attım. Parmaklarım saçlarının uçlarını okşuyordu. Bizim beraber olduğumuzu anlaması gerekiyordu. Bir süre bize baktı.

"Çok güzel bir iş başarmışsın kızım."

"Teşekkür ederim, baba."

"Seni de tebrik ederim, bu viraneyi yeniden yuva hâline getirdin."

"Teşekkürler." dedim, onunla konuşmak içimden gelmiyordu.

"Bu evin eski hâlini bilirim, o zamanda güzeldi ama şimdi mükemmel." Evimin eski hâlinden bahsetmesi gerilmeme neden olmuştu. Orada öyle hiçbir şey olmamış gibi oturması ise sinirlenmeme sebep oluyordu. Onun bu eve gelmesi aileme ihanet ediyormuş hissi uyandırıyordu bende ve bu da beni huzursuz ediyordu. Ne söyleyecekse, bir an önce söyleyip gitmesini istiyordum.

"Burayı aynen o zamanki gibi yapmanız da iyi olmuş, bu havuzlu teras, o zamanın şartlarında bile çok güzeldi."

"Biliyorum, eski fotoğrafları gördüğümde bende buranın olağanüstü olduğunu bir kere daha anlamıştım." dedi Aslı.

"Seni daha önceden bu işlere bulaştırmalıymışım, bu kadar başarılı olman beni sevindiriyor."

"Sağ ol baba, sen elinden geleni yaptın." Artık dayanamayacaktım. Bir an önce çekip gitmesini istiyordum. Müdahale etmeye karar verdim, yoksa baba kızın sohbeti evin güzelliğiyle ilgili uzayıp gidecekti.

"Buraya neden geldin?" dedim, sesim buz gibi çıkmıştı.

Aslı, bana bakarak "Ege" dedi. Adımı söylediğinde ben de ona dönüp baktım. Babasını istemediğimi ima etmem, onu üzmüş gibi duruyordu. Ama babasını bu evde istemediğimi ona en başından söylemiştim. Onunla görüşmesini engellemiyordum

zaten her gün en az sekiz saat beraber oluyorlardı. Sadece o adamı bu evde görmek istemiyordum, o kadar.

"Kızımla yaşıyorsun ve onun babasına karşı hâlâ kabasın."

"Konumuz benim kabalığım değil, seni ilk gördüğüm günden beri, senden hoşlanmıyorum. Onun için ne söyleyeceksen söyle ve git."

"Ama ben onun babasıyım, evlendiğiniz takdirde senin de kayınpederin olacağım, tabi eğer evlenirsen."

"Bu da ne demek şimdi?" diye konuştum. Sesimin tonu, ister istemez yükselmişti. Aslı uzanıp elimi tuttu. Gözlerimi babasın üstünden çekip ona doğru döndüm. Sakin ol der gibi bakıyordu. Aslı'yı kırmak istemedim. Bu adam yüzünden yeteri kadar üzülmüştü. Benim yüzümden üzülsün istemedim. Biraz daha bu yaşlı adama dayanabilirdim.

"Onunla evlenecek misin?" Cevap vermedim. Benim sustuğumu gören Aslı, babasına döndü.

"Zamanı geldiğinde, evleneceğiz baba." Babasına neden böyle bir şey dediğini anlamadım. Onunla evlenmeyeceğimi biliyordu. Sonra aklıma David geldi. Aylar önce onunla konuşurken "Senden yapmayacağın şeyler istemeye başlayacaktır" demişti. Bende bekliyordum bu konuların aramızda konuşulmaya başlanacağını ama birlikte olduktan, dokuz ay sonra değil.

"Seni böyle mi kandırıyor?" dedi Fikret.

"Beni kandırmıyor baba, bu konuyu konuşmadık, zamanı gelince konuşacağız."

"Onun haberi yok değil mi?" diye bana döndü. Neden bahsettiğini anlamadım. Neden haberi yoktu? Ne öğrenmişti? Kimliğimi bildiğini sanmıyordum. Ama bana bakışlarından bir şeyler öğrendiğini tahmin ediyordum. Bu daha da gerilmeme neden olmuştu.

"Neden bahsediyorsun sen?" dedim sinirle.

"Sana bir soru sordum, onunla evlenecek misin, dedim."

"Bunun cevabını kızın verdi. Bunu öğrenmek için mi buraya geldin? Son baktığımda kızın yirmi altı yaşındaydı. Onunla evlenip evlenmemem, seni hiç ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirdiği için buradayım, onunla asla evlenmeyeceğini o bilmiyor olabilir, eskiden de bu kadar saftı. Onu kandırmak kolaydır. Ama sen ve ben biliyoruz." Aslı önce babasına sonra da bana baktı. Bir cevap bekler gibiydi. Sonunda bana dönerek "Benim bilmediğim, ama sizin bildiğiniz ne?" diye sordu.

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Çünkü adamın neden bahsettiğini, gerçekten bilmiyordum. Evet, evlenmek istemiyordum. Bunu ilişkimizin başında Aslı'ya da söylemiştim. Ama Fikret farklı bir şeylerden bahsediyordu. Benim hakkımda bir şeyler öğrenmişti. Buraya gelerek, beni kızının yanında zor duruma düşürmek istediğini biliyordum. Her ikimizde sessiz kalınca, Aslı ayağa kalktı. Önce babasına sonra bana baktı. Oldukça soğukkanlı duruyordu. Sesinin tonunu koruyarak "Benim bilmediğim ne baba?" dedi.

"Bunu neden ona sormuyorsun?" diyerek beni gösterdi babası. Aslı bana döndü. Artık o kadar da sakin değildi.

"Benim bilmediğim ne Ege?" diye oldukça yumuşak sordu. Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Çünkü Fikret'in neden bahsettiğinden gerçekten haberim yoktu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum küçüğüm?" dedim. Sesimi mümkün olduğunca sakin çıkmasına özen göstererek. Tekrar babasına döndü.

"Ege Bey söylemeyeceğine göre ben söyleyeyim." dedi Fikret. Her zamanki gibi gözlerindeki zafer pırıltıları, beni daha da gerdi.

"Baba, söyle artık şu lanet şeyi" diye bağırdı.

"Seninle asla evlenmeyecek kızım, sana ne söz verirse versin. Burada kaldığı süre boyunca seni kullanacak. Gününü gün edecek. Buradan gidince de sen aklına bile gelmeyeceksin. Çünkü onu Amerika'da bekleyen karısı ve çocukları var."

Aynı anda hem Aslı, hem de ben "Ne?" diye bağırdık. İlk toplayan kendisini Aslı oldu. Bana bakıyordu, benden bunun yalan olduğunu duymak istiyordu. Yalandı. Ben hiç evlenmemiştim. Aslı'ya "Böyle bir şey yok küçüğüm, ben hiç..." dedim durdum. Evlenmedim diyecektim ama birden hatırladım ben evlenmiştim. Hem de on beş yıl önce. Bunu nasıl unutmuştum.

"Bunun yalan olduğunu söyle Ege." Sadece bakıyordum. Gerçi anlaşmalı bir evlilikti ama yalan değildi.

"Yalan olduğunu söyleyemez, çünkü evliliğini gösteren belge burada." diyerek, Fikret cebinden bir kâğıt çıkardı ve kızına verdi. Aslı, hâlâ gözlerimin içine bakarak, babasının uzattığı kâğıdı aldı. Ve okudu. Sonrada bana baktı. İçimden keşke bakmasaydı diye geçirdim. Keşke arkasını dönse ve gitseydi ama o güzelim gri mavi gözleriyle bana baktığında, gördüğüm hayal kırıklığını anlatmaya kelimeler yetmezdi. O anda onu kaybettiğimi anladım. Onu geri dönmeyecek şekilde kaybetmiştim. Belki burada benimle kalmaya devam ederdi ama artık bana eskisi gibi bakacağını sanmıyordum. Tamamen kendi salaklığım yüzünden. Ama gerçekten unutmuştum. Evlendiğimde yirmi beş yaşındaydım. Yaptığım sadece teyzemin arkadaşının kızına iyilikti. Beş yıl sonra boşanacaktık. Ne olmuştu da ben hâlâ evli gözüküyordum. Ve bu belgeleri Fikret nasıl ele geçirmişti? Birini mi tutmuştu? Benim bile unuttuğum bu evliliği kim hatırlıyordu?

Aslı ise bana bakıp "Yukarıdaki o çocuk odaları" dedi sustu. Hâlâ bana bakıyordu "Onlar çocukların için mi?" diye sordu.

"Hayır, küçüğüm benim hiç çocuğum yok." Bunu dediğim anda Aslı olanca gücüyle suratıma bir tokat indirdi. Gözleri dolmuştu. Gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarına doğru aktı. O kadar savunmasız ve kırılmış görünüyordu ki, ona sarılmak istedim. Bunları düşünürken ve biz Aslı ile birbirimize hâlâ bakarken, Fikret ise kızına bağırıyordu.

"Seni kendine metres tuttu, seni fahişesi yaptı. Ve sen bu

kim olduğunu bilmediğimiz adam için neredeyse babanı terk ediyordun."

Ben de o anda film koptu. Nasıl dönüp adamın yanına gittiğimi ve onu boğazından yakaladığımı hatırlamıyordum. En çok kızdığım şey, kızına fahişe demesi olmuştu. Eğer Aslı "Bırak onu!" diye kulağımın yanında bağırmasaydı, kesin olan onu bu evde öldürecektim. Bıraktığımda, yüzü kıpkırmızıydı. Zor nefes alıyordu. Ben ise burnumdan soluyordum. Bütün beynim yerinden çıkacak gibi ağrıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum. Orada kalmam demek, Fikret'i öldürmem demekti. Arkamı döndüm ve oradan uzaklaştım. Nasıl olsa, şu anda ne söylersem söyleyeyim, Aslı inanmayacaktı. Onun için hem ben sakinleşmeliydim, hem de o beni dinleyecek duruma gelmeliydi.

Arabanın anahtarlarını alarak, kapıdan çıktım. Garajdan arabayı aldım ve evden ayrıldım. Kafamı toplamalıydım. Nereye gittiğimi bilmeden, çılgın gibi arabayı kullanıyordum. Bir süre sonra deniz kenarında durdum. Telefonumu çıkardım. Avukatımı arayacaktım. Şu anda Amerika'da saatin kaç olduğu önemli değildi. Önemli olan ben hâlâ neden evliydim? Telefon altıncı çalıştan sonra açıldı. Uykulu bir ses:

"Alo Ege, saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Sen benim hâlâ evli olduğumu biliyor musun?" Diye gürledim.

"Ne dedin?"

"John, ben hâlâ neden evliyim? On sene önce bitmesi gereken lanet evlilik hâlâ neden devam ediyor?"

"Bitti Ege, hem de on sene önce."

"Bitti mi?"

"Evet, kız zaten çocuklarının babası ile birlikte yaşıyordu ve süre dolunca yaşadığı adamla evlenebilmek için kendisi boşanma davası açtı unuttun mu?"

"Ben evli olduğumu bile unuttum, boşandığımı nereden hatırlayayım? Bu işleri, sen takip ediyordun."

"Sen tam süresinde boşandın."

"Peki hâlâ evli olduğumu gösteren bir kağıt var burada."

"Yeni tarihli olması mümkün değil. Belki evliliğin devam ederken alınmıştır. Ne bileyim ben sabahın köründe?"

"John yarın sabah ilk işin bunu kontrol etmek olsun, saat kaç olursa olsun beni ara." John'la konuştuktan sonra biraz sakinleşmiştim. Saate baktım yaklaşık üç saattir dışarıdaydım ve saat on ikiye geliyordu. Arabaya bindim ve eve doğru yola çıktım. Beni neyin beklediğini bilmiyordum. Aslı hâlâ evde miydi? Yoksa babasi ile gitmiş miydi? Eve yaklaştıkça huzursuzluğum iyice arttı. Kapıdan içeri girdim. Arabayı garaja çektiğimde evdeki ışıkların kapalı olduğunu gördüm, sadece mutfağın ışığı yanıyordu. Lütfen dedim Allah'ım bu Aslı olsun. Aslı'nın arabası garajdaydı. Ama bu arabayı ona ben almıştım. Arabanın orada olması onun evde olduğunu göstermiyordu. Aslı'yı tanıyordum, eğer gitmişse bu evden özel eşyaları haricinde hiçbir şey almayacağını biliyordum.

Garajdan yukarıya çıktım ve mutfağa doğru döndüğümde, gözüme dış kapının yanında duran iki adet valiz ilişti. Gitmemişti ama gitmek için, beni beklediğini biliyordum.

34

Mutfağa girdim, yanılmamıştım önünde bir kupa ile masada oturuyordu. Geldiğimi görünce, başını kaldırıp bana baktı. Ağlamıştı, her zamanki gibi gözleri kızarıktı. Ve gözlerindeki ifade aldatılmışlığı ve hayal kırıklığını yansıtıyordu. Karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Baban gitti mi?"

"Evet, bende gitmek için seni bekliyordum."

"Açıklayabilirim Aslı."

"Gerek yok, belge yeteri kadar açıklayıcıydı."

"Ben evli değilim, On sene önce boşandım ve hiç çocuğum yok."

"Hâlâ inkâr edebildiğine göre, karına ve çocuklarına hiç saygın yok anlaşılan."

"Aslı bunu yapma, babana mı inanıyorsun bana mı?" Sorduğum sorunun saçmalığını ağzımdan çıktığı anda anlamıştım. Böyle bir durumda babasına inanacaktı. Onun elinde belge vardı, benim ise sadece sözlerim.

"Seni hiç tanımıyorum." dedi. Bu söz beni kırdı. Beni hiç tanımadığını söylemişti. Hâlbuki ben onu gayet iyi tanıyordum. Bu kadar kolay vazgeçilir olmak zoruma gitmişti. Benden yıllar önce gerçekleşmiş ve asla gerçek olmamış bir olay için ayrılıyordu ve açıklamamı bile dinlemek istemiyordu. Ama ben ondan ayrılmaya hazır değildim. Bir gün olacak mıydım bilmiyorum ama şimdi hazır değildim ve beni bırakmasını istemiyordum. Bir tarafım bırak gitsin diyordu, bırak gitsin. Seni yumuşatıyor. Hedefine bu kadar yakınken zaten öğrenince gidecek.

Diğer tarafım ise kalmasını istiyordu. Bu ev onunla bir yuva hâline gelmişti. Gittiği anda yuva olmayacaktı.

"Pekâlâ, madem gideceksin hiç olmazsa anlatmama izin ver, öyle git."

"Gerçekten duymak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Aslı, sandığın gibi değil, lütfen müsaade et anlatayım."

"Dinliyorum." dedi duygusuz bir sesle.

"Yirmi beş yaşındaydım, annemin bir arkadaşının kızıydı. Töreden kaçıp, Amerika'ya gelmişti. Hamileydi. Ablasının kocası tarafından tecavüze uğramıştı ve onu suçluyorlardı. Annem rica etti. Green kart alabilmesi için evlenmesi lazımdı. Beş yıl evli kalıp boşanacaktık. Hiç evlenmeyeceğimi, hiç ailemin olmasını istemediğimi biliyordum. Kabul ettim. Bir kişiye yardım edecektim. Onu, sadece evlendiğim gün gördüm. Yemin ederim, onunla bir daha hiç karşılaşmadık. Çocuğunu düşürmüştü. Sonra öğrendiğime göre biriyle tanışmıştı. Ama boşandığımız takdirde sınır dışı edilecekti. Adamla birlikte yaşıyordu. Çocukları olmuş ama hiçbiri benim nüfusuma kayıtlı değil. Süre bitiminde de boşandık ve kız sevdiği adam olan çocuklarının babası ile evlendi."

"Neden anlatmadın?"

"Çünkü unutmuştum." Bunu duyduğunda Aslı kahkaha attı. Deli gibiydi. Gerçekten bir an delirdiğini sandım.

"Hangi tür insan evlendiğini unutur?"

"Onunla evlendiğim günün dışında, bir daha hiç karşılaşmadık. Boşanmanın bile ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Avukatımı aradım, adam on yıl önce boşandığımı söyledi. O belge, ya sahte ya da evli olduğum dönemden kalma. Doğru söylüyorum küçüğüm. Seni hiç aldatmadım. Tanıştığımızdan beri yalnızca sen varsın. Sana en başından beri evlenmeyeceğimi söyledim. Lütfen Aslı. Gitme. Evlendiğimi hatırlamamam çok doğaldı. İnan bana aklıma gelseydi sana anlatırdım."

"Peki o zaman yukarıdaki o çocuk odaları kimin Ege?"

"Buna cevap vermek istemiyorum ama inan bana hiç çocuğum yok."

"Tamam, peki. Sen babamı hiç tanımadığın hâlde ondan neden bu kadar nefret ediyorsun? İlk geldiğin gün benden de nefret ettiğini hatırlıyorum, neden Ege?"

"Buna da cevap veremem küçüğüm."

"Evet, demek ki sorduğum sorulara bile cevap verilmeyecek kadar değersiz biriyim."

"Sen asla değersiz olmadın Aslı, kendine haksızlık yapma."

"Kendime haksızlık yapmayayım öyle mi" diye bağırdı. Sonra yüksek seslerin beni rahatsız ettiğini hatırlamış olmalı. Sustu ve bana baktı. Tekrar başladığında sakince konuşuyordu.

"Neredeyse dokuz aydır, evli olmadığım bir adamla yaşıyorum. Onun garip isteklerine uyuyorum, üstelik beraber olduğum adam babamdan ölesiye nefret ediyor, bunu sebebini de bilmiyorum. Kendisi hakkında sorduğum hiçbir soruya, zaten cevap vermediğini de görmezlikten geliyorum." Sustu ve bakmaya devam etti, ses tonu hiç değişmemişti ve değişmeden de devam etti. "Duyduğun üzere, ilişkimiz ne kadar çok güvene dayalı değil mi? Ama nedense bu güveni sadece ben duyuyorum, diğer taraf ne yapıyor, hiçbir sırrını ortaya koymamak için garip isteklerle beni bağlamaya çalışıyor. Onun için neden kendime haksızlık yapayım ki Ege?"

"Böyle hissettiğini bilmiyordum."

"Hiç ilgilenmedin ki bilesin."

"Bunları sana en başında söylemiştim. Zor biri olduğumu söylemiştim."

"Peki, bundan sonra nasıl bir ilişki yaşayacağız Ege? Biz ne olacağız, ya da biz diye bir şey var mı? Sen benimle evlenmeyi hiç düşündün mü?" İşte olumlu cevap veremeyeceğim bir soru daha sormuştu.

"Bunu konuşmuştuk Aslı evlenmeyeceğimi biliyorsun. Evlenmek istemediğimi sana en başta söyledim, lütfen bunu zor hâle getirme, gayet mutluyduk, öyle değil mi?"

"Evet mutluyduk. Ama hiç tanımadığın birine bile yardım etmiş ve onunla evlenmişsin. Demek ki evlenebiliyorsun, demek ki bu ölüm kalım savaşı olmuyor hayatında, böyle bir fobin yok?"

"O anlaşmalı bir evlilikti, lanet olsun gerçek bir evlilik bile değildi." Artık sabrım taşıyordu. Bunu onunla bir ilişkiye girmeden önce konuşmuştum. Evlenmek istemediğimi, asla bir aileye sahip olmak istemediğimi ona söylemiştim. Kabul etmişti. Eğer o zaman etmeseydi asla ona dokunmazdım. Bunu biliyordu. Şimdi ne olmuştu da evlenmek için yanıp tutuşuyordu.

"Benimle neden evlenmek istemiyorsun, hiç olmazsa bu soruya cevap ver. Babamdan hoşlanmadığın için mi? Yoksa evlenilmeyecek kadar, senin için iyi değil miyim?" Ne diyebilirdim? Babanı mahvetmek istiyorum ama seninle evlensem bile onu mahvedeceğim, onun için ileride beni terk edeceksin, ondan dolayı senle evlenemem mi demeliydim?

"Ne seninle ne de başkasıyla evlenmeyeceğimi biliyorsun. Beni bırakamazsın Aslı, beni seviyorsun, bana söylemiştin, beni sevdiğini biliyorum."

"Tek güvencen; bu mu seni sevdiğim için bırakamam öyle mi?"

"Bırakmayacağını biliyorum küçüğüm."

"Bana aylar önce ne demiştin, Ege hatırlıyor musun?" Yüzüne baktım, ne demiştim çok şey demiştim ama onun bana neyi hatırlatmak istediğini bilmiyordum. Benim bilmediğimi anlamış olmalı, konuşmaya devam etti.

"Bana, 'Ben hayatımda çok şeyden vazgeçtim. Benim için önemli olan çok şeyi geride bıraktım. Gözümü kırpmadan seni de bırakırım.' demiştin. İşte bende seninle olabilmek için benim için önemli olan çok şeyi geride bıraktım, onun için senide bıra-

kabilirim." Beni ona söylediğim sözlerimle vuruyordu. Hak etmiştim, o zaman ne kadar saçmaladığımı, şimdi onun ağzından duyunca emin oldum.

"Benim için çok değerlisin. Seninle evlenemem, bunu sana en başından söyledim, eğer o zaman kabul etmeseydin, seninle birlikte olmazdım."

"Bu vicdanını rahatlatıyor değil mi?" Cevap vermedim. Bana bakıyordu. Gözleri kısılmıştı. Onu hiç böyle görmemiştim. Bağırıp çağırmasını tercih ederdim ama o kadar sakindi ki, insanın kanını donduracak kadar. O soğukkanlı Aslı şimdi karşımdaydı ve ben bu hâlinden hiç hoşlanmamıştım.

"Kadınları öpüyor, okşuyor, onları seni düşünür hâle getiriyor ve sonra da böyle sözler vermesini istiyorsun. Sonunda seni terk ettiklerinde ben size söylemiştim diyorsun."

"Aslı yeter artık böyle davranarak kendini daha çok üzdüğünün farkında mısın?"

"Evet, sen beni hiç üzmüyorsun. Ama ben mutlu olmasını bilen biri değilim, hiç olmadım, on bir yaşımdan sonra mutluymuşum gibi rol yaptım. Kendimi üzmesini ise iyi beceririm, kendimi üzmek için hayatımda başkasına yer yok. Mutlu olmak için hayatımda birilerine ihtiyaç var ve sen beni mutlu edecek adam değilsin." Haklıydı onu mutlu edecek bir adam değildim. Bırak mutlu olmayı, kim olduğumu ve ne istediğimi bildiğinde daha da mutsuz olacaktı.

"Aslı, hadi yukarı çıkalım, yarın gözüne bu kadar kötü görünmeyecek."

"Üzgünüm Ege, yirmi altı yaşımdayım. Biyolojik saatim çalışırken, çocuklarım olsun istiyorum. Sen çocuk istemiyorsun. "İstemiyorsun değil mi?" diye sordu.

"İstemiyorum." dedim hiç düşünmeden. Bir süre bana baktı. Sanki ilk defa karşılaşmışız gibiydi. Bakışları o kadar soğuk ve mesafeliydi ki. Konuşmaya başladığında sesi de o kadar soğuk ve mesafeliydi.

"Ama ben istiyorum, hem de çok istiyorum bana istediklerimi verebilir misin Ege?"

"Bunun dışında her şeyi verebilirim Aslı, iste dünyaları önüne sereyim."

"Ben dünyaları istemiyorum, istediğim şey çok basit."

"İstediğini sana verememe, küçüğüm."

Gülümsedi "Bende öyle tahmin etmiştim." dedi fısıltı hâlinde. Bitmişti. Bittiğini biliyordum. Ona istediklerini veremezdim. İstemiyordum. Bir gün babam gibi olmak istemiyordum. Bütün ailemi katletmek istemiyordum, babamın nasıl bir deliliği vardı bilmiyordum. Ama ancak akıl sağlığı bozuk olan birisi, babamın yaptıklarını ailesine yapardı.

Aslı'nın önünde sonunda evlenmek isteyeceğini ve çocukları olmasını isteyeceğini biliyordum. Ona haksızlık yaptığımın farkındaydım. Yaşı ilerledikçe çocuk sahibi olamamanın suçlusu olarak beni görecekti. Ve ilişkimiz ilerledikçe benden nefret edecekti. Belki de şimdi bitmesi daha iyiydi ama ben bitmesini istemiyordum. Onun önünde hâlâ yaşayacağı güzel günler vardı. İleride seveceği biriyle evlenir ve çocukları olabilirdi. Benimle hiç şansı yoktu. Ama onu bir başkası ile evlenmiş düşünmek ve o dümdüz karnında evlendiği adamın çocuklarını taşıdığını düşünmek, bile beni rahatsız etmeye yetmişti.

Ayağa kalktı, önündeki kupayı suda çalkalayıp, tezgâha koydu. Bana dönerek baktı.

"Bana bir taksi çağırır mısın lütfen?"

"Araban garajda, onu alabilirsin."

"Teşekkür ederim ama o benim değil."

"O senin araban."

"Parasını ben vermedim." Israr etmedim, almayacağını zaten biliyordum. Israr etmenin anlamı yoktu.

"O zaman seni ben bırakayım, nereye gideceksin?"

"Evime." Senin evin burası diye bağırmak istedim ama sus-

tum. Onu kendime doğru çektim, itiraz etmedi ona sarıldım, o da bana sarılmıştı, gitmesini istemiyordum.

"Lütfen kal Aslı, senin evin burası, evimiz burası küçüğüm."

"Kalamam." Artık son kozumu oynamam gerekiyordu, onu biraz kendimden uzaklaştırdım ve gözlerinin içine baktım. Biraz sonra söyleyeceklerim için kendime lanet ediyordum ama onun gitmesine asla izin veremezdim.

"Kalabilirsin, seni seviyorum, inan bana sana yalan söylemedim sadece yıllar önce olmuş ve benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir olayı unuttum, o kadar. Seni seviyorum Aslı, bu kadar çok istiyorsan çocuk konusunu bir kere daha düşünebilirim." Bir süre daha mutfağın ortasında, birbirimize sarılarak durduk. Sözlerimi duymuştu, ilk defa onu sevdiğimi söylemiştim ve çocuk konusunu düşüneceğimi. Yüzündeki şaşkınlıkla bana bakmaya devam etti, inanmış mıydı anlamadım ama gözlerinde gördüğüm umut, bana cesaret verdi ve inanmadığım şeyleri ona söylerken, vicdanım gerçekten de sızlıyordu.

"Gitme Aslı, beni bırakma sevgilim, sensiz yaşamak istemiyorum." Hâlâ mutfağın ortasında ona sarılmış vaziyette duruyordum. Aşağılık bir adamdım, kendimi düşündüğüm için değer verdiğim bu kadına yalan söylemiştim. Sonra onu öpmeye başladım, hemen karşılık verdi, beni seviyordu, şimdi ona yaptığım itiraftan dolayı beni bırakmayacağını biliyordum. Onu kucakladım ve yukarıya odamıza çıkardım. İlk defa vicdanım bu kadar sızlarken, yalan söylediğim kadınla sevişiyordum.

35

İlişkimiz ilk krizi atlatmıştı ama bir şeyler artık eskisi gibi değildi. Aslı'ya her baktığımda, gözlerindeki hüznün oraya yerleştiğini görebiliyordum. Aradan iki ay geçmesine rağmen daha önceki sıcaklığı bir türlü yakalayamadık. İlk zamanlar mutlu görünmeye, gayret ettiğini görüyordum. Bazen saatlerce yanında olmama rağmen uzaklara dalıyordu. Ne düşünüyordu, bilmiyordum artık bana da pek anlatmaz olmuştu. Mutluymuş gibi davranıyordu ama mutsuz olduğunu biliyordum. Çünkü onu gerçekten mutlu olduğu zamanlarda görmüştüm.

Bir süre sonra o da bu sahte mutluluktan sıkılmış olmalı artık eski Aslı gibiydi. Öfkeli, soğuk ve mutsuz... Coşku kaybolmuştu. Sihir bozulmuştu. Ama bu kadını her ne olursa olsun bırakmaya hazır değildim. Zamana ihtiyacımız vardı ama zaman daralıyordu. Çocuk konusu bir daha açılmadı. Ne o bu konuda konuştu ne de ben. İlk zamanlar doğum kontrol haplarını bırakır mı diye endişe duymuştum ama hâlâ haplarını almaya devam ediyordu. Ahlak anlayışı katı biriydi, büyük olasılıkla evlenmeden çocuk sahibi olmak istemiyordu. Üstelik her ne kadar çocuk konusunu düşüneceğim demişsem de, gerçekten istemediğimi biliyordu ve istemediğimi bile bile hamile kalmak istemiyor olabilirdi.

Ona şu anda ihtiyacım vardı. Bencilce davrandığımı biliyordum, bırakıp gitmemesi için ona yalan söylemiştim ve bu beni her geçen gün daha da rahatsız etmeye başlamıştı. Bu yalandan, bu kadar rahatsız olacağımı tahmin etmemiştim. İlişkimiz başladığından beri ona yalan söylemiştim ama en çok bu rahatsız etmişti. Eninde sonunda ona yalan söylediğimi anlaya-

caktı ve tabi birde holdinge yaptıklarım vardı, bunları öğrendiğinde hiç şansımın olmayacağını biliyordum. Yine de kötü sona doğru hızla yaklaştığımın bilincindeydim ama onu bırakmaya hazır değildim. Bir gün hazır olacak mıydım ondan da emin değildim.

Hiçbir mutluluk kalıcı değildi. Sonsuza kadar mutlu yaşadılar sözü, gerçekten palavraydı. Ne yazık ki onun mutlulukları bırakın kalıcılığı, uzun bile sürmüyordu. Ege ile birlikte olmaya başladığından beri, gerçekten hayatının bir anlamı olmaya başlamıştı. Annesinin ölümünden sonra gerçek anlamda hiçbir rol yapmadan mutlu olmayı başarmıştı, hayatında ilk defa bir erkeği kendinden bile çok seviyordu. Onun için her türlü fedakârlığı yapmaya hazırdı. Babasının eve gelip de yaptığı itiraftan sonra, kısa süreli bir kriz yaşansa da sevdiği adama inanmak istemişti. Ege ile yaşadığı mutluluğu kaybetmek istemiyordu. O kadar uzun bir süre böyle bir sevgi aramıştı ki bu kadar kısa sürede kaybetmeye hazır değildi ve âşık olduğu adama inanmayı tercih etti.

Onun verdiği sözlere inanmamıştı ama kendisine gitmemesi için söylediği yalanlar içini acıtmıştı. İlk defa sevdiğini söylemişti, ondan sonra da sık olmasa da arada sevdiğini söylüyordu ama çocuk konusunu ne kendisi ne de o açıyordu. Hâlâ haplarını almaya devam ediyordu, bir süre bırakmayı gerçekten ciddi olarak düşünmüştü ama Ege'nin istemediği bir bebeğe hamile kalmak istemiyordu. Artık ilk zamanlardaki kadar mutlu değildi. Kalbi kırılmıştı ama her ne kadar Ege ondan şimdi ayrılmak istemiyorsa o da ondan ayrılmak istemiyordu. Bir yerde biteceğini biliyordu bu da artık ona yeteri kadar sıcak davranmasını engelliyordu.

Bütün bu özel yaşamının belirsizliği arasında, en azından

şirkette iyi şeyler olmaya başlamıştı. Bu arada en son girdikleri ihaleyi almışlar ve holding olarak nefes almışlardı. Oldukça kârlı bir iş olacaktı. Berk'in işe aldığı bütün elemanları çıkarmışlar ve bütün holdingi dinleme cihazlarına karşı aratmışlardı. Neredeyse üst düzey bütün müdürlerin odasının dinlendiği belirlenmişti. Daha şirkette olanları Ege'ye anlatmamıştı. Onunla bunu konuşmak istiyordu, ondan alması gereken bazı tavsiyelere ihtiyacı vardı. Uzun zamandır ilk defa babasının yüzü gülüyordu. Babası, onları ayıramayacağını anladıktan sonra yaşlı adam kızına karşı gelmekten vazgeçmişti. İhaleyi almak, baba kızı biraz daha birbirlerine yaklaştırmıştı. Aralarında yılların verdiği uçurumu, kapatmak kolay değildi ama artık en azından birbirlerini kırmadan ve üzmeden bir yol bulmuş gibilerdi.

Aslı uykusundan uyandığında, yanında Ege yoktu. Hâlâ onun bu kadar az uyumasına alışamamıştı. Yataktan çıktı. Hava oldukça sıcaktı, aşağıya indi, her yer karanlıktı ve büyük olasılıkla, Ege terastaydı. Kapı çok az aralıktı ve Ege arkası kapıya dönük koltuğa oturmuş telefonla konuşuyordu. Konuşulanları buradan duyamayacak kadar sesi kısıktı. Bu saatte kiminle konuşuyordu? Gecenin bir körü... Sonra saat farkından dolayı, Amerika ile konuştuğunu anladı, tam kapıyı açıp dışarı çıkacaktı ki kulağına çalınan kelimeler olduğu yerde durmasına neden oldu. Ege her kim ile konuşuyorsa oldukça sinirliydi. Sonra onun David ile konuştuğunu anladı, anlamadığı ise iki gün önce girdikleri ihale hakkında konuşuyordu. Ege o ihaleyi nereden biliyordu ki? Biraz daha kapıya yaklaştı, kapıyı hafifçe itti. Şimdi konuşmaları daha net duyuyordu.

"Ne demek zarfları değiştirmişler, David?"

"Bize söyledikleri zarfı değil, tamamen başka bir zarfla katılmışlar ihaleye."

"Sen ne yapıyordun o zaman? Hani bu adamlar bizim dediklerimizi yapıyordu?"

"Ben de anlamadım Ege ama Aslı'ya zarfı teslim etmişler, o dosyayı gördüm, onunla ihaleyi almaları mümkün değildi ama içeriye verdikleri dosya başkaydı."

"Zarfları Aslı mı değiştirdi yani?"

"Olabilir ama tamamen ayrı bir dosya ile girilmiş ihaleye ve onlarda kaldı."

"Yıllarca David, yıllarca Aksoy Holding'i batırmak için uğraştım, bu uğurda milyonlar harcadım, sadece son bir hamle kalmıştı, her şeyin benim olması için ufacık, son bir hamle ve şimdi kalktılar en kârlı ihaleyi aldılar öyle mi?"

"Ne yazık ki öyle..."

"Pekâlâ, şimdi ne yapacağız? Bunu benim anlamam lazımdı ama Aslı işlerle ilgili hiçbir şey söylemedi, her şeyi anlatıyordu ama son zamanlarda aramızı düzeltmek için o kadar çok uğraştım ki ne olduğunu ben bile anlamadım."

"Her şey bitmiş değil, sadece işimiz biraz daha uzadı."

"David o ihaleyi iptal ettirme şansımız ne? Bunu öğrenmek istiyorum ne gerekiyorsa yap, para vermen gerekiyorsa ver. Bakalım iptal ettirecek miyiz?"

"Tamam, seni sonra ararım."

"Bir de bak bakalım, ihaleyi kazandıkları o dosyayı kim hazırlamış? Öğrenince bana da bildir." Telefonu kapadım. Çok sinirliydim. Aslı'dan böyle bir şey beklemiyordum. Gerçekten de işlerle ilgilenmeye başlamıştı demek. O holdingde severek çalışmadığını biliyordum. Babasını kırmamak için orada tekrar çalışmaya başlamıştı. Ne olmuştu da işlerle bu kadar ilgilenmeye başlamıştı? Son zamanlarda dikkatim o kadar dağınıktı ki Aslı ile hiç bu konuları konuşmamıştık. Tam sona gelmişken Aksoy Holding atağa geçmişti. Yerimden kalktım, yukarıda uyuyan kızı düşündüm. Daha ilk gün onun ne kadar dikkatli ol-

duğunu anlamıştım. Ne bulmuştu da ihale dosyasını içeri vermemiş ve başka bir dosya sunmuştu? Hiç kimse bilmeden o dosyayı kime hazırlatmışlardı? Bana ne kadar yaklaşmıştı? Yoksa gerçeği öğrenmişler miydi? İçeri girip bir şeyler içmek istedim, kapıya doğru döndüğümde, kapının önünde gözleri kocaman olmuş, şok geçiren Aslı'yı görmek, benim içinde tam bir şoktu. Birden kalbimin teklediğini hissettim. Ne zamandır oradaydı ve ne kadarını duymuştu? Anlayıp anlamadığını bilmiyordum ama yüzüne baktığımda, her şeyi duyacak ve anlayacak kadar orada olduğuna emin oldum. Karşılıklı durmuş birbirimize bakıyorduk, sonra neredeyse duyamayacağım kadar kısık sesle:

"O dosyayı ben hazırladım." dedi. Ona doğru bir adım attım, o da geriye doğru bir adım attı.

"Küçüğüm... ben.."

"Bana yaklaşma." Olduğum yerde durdum. Ona bakıyordum ama o bakmaya doyamadığım gözlerinde gördüğüm nefret beklediğim bir şey değildi. O kadar üzgün duruyordu ki kalbim onu bu kadar üzgün görmeye dayanamayacaktı. Bir süre daha bana baktı ve "Bunu nasıl yapabildin Ege, bana bunu nasıl yapabildin?" diye fısıldadı. "Benim o şirkette gece gündüz demeden çalışmamı seyrettin. Ama batırmak için elinden geleni yaptın, üstelik sana her şeyi anlatıyordum."

"Aslı?"

"Çok güldünüz mü bari ne kadar geri zekâlı olduğuma bakıp güldünüz mü?"

"Aslı... bak..."

"Sakın!" diye susturdu. "Sakın bir şey söyleme, artık yalan duymak istemiyorum, yalanlarından usandım, benimle bunun için beraber oldun değil mi? Sevgin yalandı. Her şey yalandı. Sana birinci elden bilgi vermem için benimle birlikte oldun, şirkete koyduğun dinleme cihazları sana yetmedi değil mi?"

"Şirkete dinleme cihazı falan koymadım ve bunun için de seninle birlikte olmadım. Seni sevdiğim için seninle birlikte-

yim." Gülmeye başladı, deli gibi gülüyordu. Onu hiç böyle görmemiştim, endişelenmeme sebep oldu. Sonra gülmeye başladığı gibi aniden sustu ve bana bakmaya devam etti. Konuşmaya başladığında, o kadar sakindi ki beni korkuttu.

"Bu sefer gitmemem için daha büyük bir yalan söylemen gerekli Ege, seni seviyorum yalanından daha büyük olmalı, hatta çocuk konusunu düşüneceğinden de daha büyük olmalı. O kadar büyük olmalı ki senin yanında kalmaya devam edeyim. O kadar büyük bir yalan söylemelisin ki gitmeyeyim." Daha önce söylediğim şeylerin gerçek olmadığını biliyordu ve buna rağmen o zaman beni terk etmemişti. Bunun tek nedeni; beni gerçekten seviyor oluşuydu. Sevgisi elle tutulacak kadar gerçekti. Aynı şimdi, nefreti elle tutulacak kadar gerçek olduğu gibi. Gözleri dolmuştu ve ağlamamak için uğraşıyordu.

"Sana inandım. Sana değer verdim. Seninle birlikte olmak için bütün ilkelerimden vazgeçtim ve en önemlisi seni sevdim. Sana âşık oldum kahrolası bunu nasıl yapabildin, bunu bana nasıl yapabildin Ege? Gözlerimin içine bakıp bu kadar yalanı nasıl söyleyebildin? Senin vicdanın nerede, kalbin nerede? Beni kullandın, beni holdingi ele geçirmek için kullandın. Vücudumu kullandın. Sevgimi kullandın. Duygularımı kullandın, hâlbuki sana güvenmiştim. Bu holding bu kadar mı değerli, bu uğurda yapmadığın bir şey kaldı mı?"

"Konuşabiliriz."

"Ne anlatacaksın Ege? Duyduklarımın yanlış olduğunu mu anlatacaksın, beni çok sevdiğini bensiz olamadığını mı anlatacaksın, yoksa benimle evlenmek istediğini mi anlatacaksın, ne anlatacaksın?"

"Aslı beni sevdiğini biliyorum, inan küçüğüm sandığın gibi değil. Biraz sakinleşsen sana gerçeği anlatacağım. Göründüğü kadar kötü olmadığını anlayacaksın."

"Seni sevdiğimi biliyorsun ha. Yanılıyorsun Ege. Ben hastalandığımda bana bakan adamı seviyorum. Üzülmemem için

dünyayı ayaklarımın altına seren adamı seviyorum. Saçımı okşayan, beni güldüren, beni koruyan, bana özel olduğumu hissettiren adamı seviyorum, yani bir hayali ama seni değil, senin kim olduğunu bile bilmiyorum." Artık gözyaşlarını tutamıyordu. Yanaklarından akan yaşlara öylece baktım. Karşımdaki kızı üzdüğümü biliyordum ama nasıl gönlünü alırım onu bilmiyordum. Bu sefer daha önceki gibi işlerimin kolay olmayacağını biliyordum.

"Bu kadar yeter. Aslı hiçbir şey bilmeden beni suçlayamazsın." diye bağırdım. Çok sinirlenmiştim ve o anda gözüm Aslı'yı bile görmüyordu. Benim bağırmamla birlikte irkildi ve bir adım daha geri gitti.

"Hiçbir şey duymak istemiyorum, babamın ne kadar haklı olduğunu anlamış oldum. Arkadaşlarınla birlikte benim arkamdan iyi gülmüşsündür, ilk öpüşmede teslim olan salak kızın arkasından, dokunduğun anda kendini kaybeden ve üstelikte kör kütük âşık olacak kadar sana değer veren biri, oldukça eğlenmiş olmalısın. Yaşadığım sürece seni asla affetmeyeceğim asla." Arkasını döndü ve koşarak merdivenleri çıkmaya başladı. Bir süre daha terasda kaldım, sonra yavaş adımlarla yukarıya çıktım. Aslı üstünü giyinmişti ve yanına sadece çantasını aldı, kapının önünde dikiliyordum. Kapıya doğru yürüdü, tam karşımda durdu. Çıkabilmesi için kapıdan çekilmem gerekiyordu.

"Aslı beni dinlemelisin, o zaman beni bu kadar yargılamayacaksın ve senin arkandan asla gülmedim."

"Seni dinlemek istemiyorum, seni çok dinledim, artık bitti anlıyor musun bitti."

"Küçüğüm lütfen ben.." Elini kaldırdı sözümü kesti:

"Sakın bir daha bana böyle seslenme, hiç olmazsa benim için değerli olan o kelimeyi söyleyerek kirletme. Sen beni kullandın, hem de babama karşı, bizden bu kadar nasıl nefret edebildin?"

"Senden nefret etmiyorum Aslı beraber olduğumuz süre boyunca da nefret etmedim."

"Yolumdan çekil."

"Gitme bebeğim, sana anlatayım."

"Anlatacaklarına inanacağımı mı sanıyorsun? Artık bu aptal bile akıllandı."

"Bu kapıdan çıkıp gidersen, bir daha buraya dönemezsin."

"Değil buraya dönmek, senin yüzünü bile görmek istemiyorum." Uzandım kolunu tuttum.

"Bırak beni, sakın bana dokunma." Kolunu bıraktım, her ikimizde çok sinirliydik onu yeteri kadar incitmiştim daha fazla incitmek istemiyordum ama giderse onu sonsuza kadar kaybedeceğimi biliyordum. O kadar sinirliydim ki ona zarar vermekten korkuyordum. Ne söylersem söyleyeyim onu yolundan çeviremeyecektim.

"Pekâlâ, git bakalım, ama ne yaparsanız yapın o holding benim olacak." Yüzüme baktı. Gözlerindeki nefret beni bile korkuttu. Kapıdan çekildim. Aslı arkasına bile bakmadan merdivenlerden indi. İlk karşılaştığımız gibi, başı dik ve gururlu. Bir süre sonra garajdan, babasının ona verdiği spor arabasını alarak çıktı. Gitmişti ve benim için her şeyden önemli olan kadını kaybetmiştim. Bunu anlamam neden bu kadar uzun sürmüştü. O benim için önemliydi. Hayatımda ilk defa bir ilişkim bu kadar uzun sürmüştü ve beni iyi hissettirmişti. Bitmişti. Bir daha dönmemek üzere gitmişti.

36

Aslı, güvenliğin oraya geldiğinde, çantasında taşıdığı evin anahtarlarını güvenliğe bıraktı. Biraz uzaklaştığında artık daha fazla dayanamamış, arabayı kenara çekip ağlamaya başlamıştı. Gecenin bir köründe gözlerindeki yaşlar kuruyana kadar ağladı. Kendine geldiğinde, sabahın ilk ışıkları geceyi aydınlatmaya başlamıştı. Nereye gideceğini bilemedi. O kadar uzun zamandır evine gitmemişti ki. Babasını da gitmek istemiyordu. Şimdi onun ben sana söylemiştim, nutuklarını çekecek durumda değildi. Arabayı evinin garajına çektiğinde, hava aydınlanmıştı.

Ayrılırken evden hiçbir şey almamıştı, sadece küçükken Cem ile birlikte çektirdikleri resim dışında. Bütün giysileri her şey Ege'nin evindeydi ve onları almayacaktı. Birçoğu onunla birlikte aldıkları şeylerdi. Onun aldığı hiçbir şeyi istemiyordu. Kendisini sevmediğini biliyordu ama böyle bir şey için kullanılmak canını çok acıtıyordu. Onu David ile konuşurken duymuştu. Bu uğurda milyonlar harcadığını söylemişti. Neden? Neden bu holdingi bu kadar çok istiyordu? Madem bu kadar para harcamıştı kendilerinden satın alabilirdi. Ama koskoca bir holdingi batırmak onun ne işine yarardı?

Tekrar ağlamaya başlamıştı. Aylardır kapalı olan ev havasızdı. Gidip pencereleri açtı. Sonrada koltuğa oturarak, boşluğa doğru hiçbir şey görmeden baktı. Bu arada gözlerinden yaşlar akıyordu. Birkaç saat önceyi düşündü. Sadece birkaç saat önce çok mutlu bir kadındı. Nedense onunla yaşamaya başladığından beri babası, Ege'den nefret etmişti. Ege'de babasından nefret ediyordu. Neden bir türlü birbirlerini sevemediklerini anlaya-

mamıştı. Eve ilk taşındığında Ege, babasının bu eve gelmesini istemediğini söylemişti. Bu o zaman onun kalbini kırmıştı ama zaman içinde birbirlerine alışırlar diye düşünmüştü. Onu çok seviyordu. Hem de herkesten, her şeyden çok... Ama Ege'nin sevgisinden emin olamıyordu. Ama bu gece emin olduğu tek şey; onu sevmediğiydi. Sadece bir amacı olmuştu; şirketi ele geçirmek için onu kullanmıştı. Hiç acımadan, vicdanı sızlamadan onu bu uğurda kullanmıştı. Oysa hayal kırıklıklarını anlattığı tek insandı; Ege. Hayatında aşkı ve sevgiyi geç bulmuştu. Yirmi beş yaşına kadar hiç kimseyi sevmemişti. Bu yüzü ve yüreği yaralı adam, onun diğer yarısıydı. Ama o adamın diğer yarısı kendisi değildi anlaşılan.

Ona nasıl inanmıştı? Bu kadar mantıklı biri olarak, nasıl onun o güzel sözlerine kanmıştı? Ayakları nasıl yerden kesilmişti? Aşk böyle bir şeydi demek, insanı önce gökyüzünde uçuruyor, ona cenneti gösteriyor sonra da hızla yere çarpıyor ona cehennemi gösteriyordu. Yerinden kalktı. Bu süre boyunca sürekli ağlamıştı. İnsanın ağlamaktan, gözyaşları bitmiyordu. Bitseydi şimdiye kadar onunki bitmiş olurdu.

Huzursuz bir uykunun ardından uyandığında, gerçek bütün acımasızlığı ile karşısında duruyordu. Vahşi bir adam tarafından kullanılmış ve atılmıştı. Giyindi, işe gitmesi gerekiyordu babasına ne diyeceğini bilmiyordu. Ben sana söylemiştim kelimelerini duymak, onu bu sefer öldürebilirdi. Şirkete gittiğinde öğlen olmuştu. Doğruca odasına gitti. Sekreteri babasına haber vermiş olmalıydı kısa bir süre sonra babası odasına gelmişti. Adam onu gördüğünde olduğu yerde durdu ve hiçbir şey söylemeden koltuğa oturdu.

"Hasta mısın?" Bu işi uzatmadan babasına anlatması gerekiyordu. Nasıl olsa öğrenecekti. Zaten yeterince acı çekiyordu, biraz sonra babasının dedikleri daha da çok acı çekmesine neden olacaktı ama bunu saklamanın anlamı yoktu. Ege ile artık bir araya gelmesi söz konusu değildi. Her şeyi affedebilirdi ama

bunu affetmeyecekti. Kendisini holdingi ele geçirmek için kullanmasını affetmeyecekti. Son sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. "Ne yaparsanız yapın, o holding benim olacak." Batmak üzere olan holding onun olsa ne olacaktı?

Onun gözünde hiçbir değeri yoktu. Onun için, amacına giden yolda harcanacak bir engeldi ve iyi harcanmıştı. Nasıl bu kadar kör ve aptal olabilirdi ki? Üç günde hangi aklı başında bir kadın bir adama âşık olabilirdi? Hiç tanımadığı, gördüğü anda hoşlanmadığı bir adama hangi aptal âşık olabilirdi? Assos'da ona yakınlık gösterdi diye neredeyse adamın kollarına atmıştı kendini. Sevgiye ve ilgiye bu kadar mı açtı? Kolay hedef olduğunu göstermişti ve Ege'de ne yapması gerektiğini iyi biliyordu. Yıllarca hiç kimselere anlatmadığı sırlarını anlatmıştı. Sonunda, merakla kendisine bakan babasına baktı.

"Ege ile ayrıldık."

"Ayrıldınız mı?"

"Evet."

"Neden? Her şeye rağmen onun yanında kalmaya devam etmiştin, ne oldu?"

"Çünkü... çünkü; bizi batırmak isteyen kişinin o olduğunu anladım." Fikret, oturduğu koltuktan öne doğru eğilip, kızına daha da yaklaştı.

"Bütün bunların arkasında o mu var?"

"Evet, baba dün gece onu David ile konuşurken duydum, ihaleden bahsediyorlardı ve onu iptal ettirmeye çalışacaklar."

"O adamdan hiç hoşlanmamıştım zaten, onda beni rahatsız eden bir şey vardı. Ne yapmaya çalışıyor peki, ihale iptal olursa parasını nasıl alacak?"

"Onun derdi para değil baba, onun derdi..." Durdu elini kaldırıp, etrafı gösterdi, sonra biraz daha sakinleşerek. "Onun derdi, burayı almak. Bizi batırmak."

"Eline ne geçecek?"

"Tüm bunların sahibi olacak. Her şey ona ipotekli, her şeyi alacak." Sustu babasına baktı. İhale iptal olursa, hiç şansları olmadığını biliyordu ve babası da bunu düşünüyordu büyük ihtimalle.

"Üzgünüm baba, anlamalıydım, ne yapmaya çalıştığını anlamalıydım ama, ... ama ona o kadar âşık tım ki gözüm başka hiçbir şeyi görmedi. Şimdi ne yapacağız?"

"Bilmiyorum, eğer ihale iptal olursa bizi zor günler bekliyor. Üstesinden gelemeyiz, her şeyi elimizden alır."

"Ben sana söylemiştim demen, gerekmiyor mu baba?"

"Böyle bir şeyi demeyeceğim, ne kadar üzüldüğünü görmeyecek kadar kör değilim, onu sevdiğini biliyordum. O akşam eve benimle gelmeyip de evden ayrılmak için onu beklediğinde anladım. Elinde kanıt olmasına rağmen yine de onun açıklamasını beklemiştin. Ona inanmaya o kadar hazırdın ki o akşam anladım onu çok sevdiğini. Ondan sonrada karışmadım zaten. Annen öldüğünden beri ilk defa gözlerinin içi bu kadar gülüyordu ve ilk defa bu kadar mutluydun."

"Ah baba, gerçekten mutluydum, gerçekten annemden sonra ilk defa beni düşünen biri ile karşılaşmıştım ama hepsi bir rüyaymış." Aslı ağlamaya başladı, babasının yaklaşımı onu daha da mutsuz etmişti. Keşke ona bağırıp çağırsa, ben sana demiştim deseydi. Gözyaşlarının arasından babasının yerinden kalktığını gördü, ona doğru gelmiş ve sarılmıştı. Baba kız en son ne zaman böyle birbirlerine sarılmışlardı hatırlamıyordu ama şimdi babasına çok ihtiyacı vardı ve hayatında ilk defa babası ona şefkat gösteriyordu.

"Özür dilerim baba, seni dinlemeliydim."

"Özür dileme Aslı, âşık olduğun için özür dileme, bu duyguyu hiç yaşamadan ölen insanların olduğunu bil, en azından sen bu duyguyu yaşadın."

"Keşke yaşamasaydım, çok mutsuzum ve çok acı çekiyorum. Beni sevmediğini söylese belki bu kadar acı çekmezdim

ama o beni burası için kullandı ve ben, salak gibi beni seviyor sandım."

"Ben bile öyle sandım, neredeyse seni benden bile korumaya çalışır bir hâli vardı, iyi rol yapıyormuş."

"Ne yapacağız?"

"Şu anda hiçbir şey yapamayız, bekleyip göreceğiz. Anlaşmalarımız var, bizden parayı hemen istemesi söz konusu değil, daha süremiz var, ne yapacağımıza bakacağız, önce ihalenin sonucunu beklemeliyiz."

"Bize ne zaman tebliğ ederler?"

"On beş güne kadar açıklama yapmak zorundalar." Aslı gözyaşlarını sildi. Bir süre buralardan uzaklaşması lazımdı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Eskiden böyle zamanlarda çiftliğe giderdi ama artık oraya da gitmesi söz konusu değildi. Aklından geçenleri babası okumuş gibi:

"Biraz tatil yapmaya ne dersin?"

"Tatil yapacak havamda değilim."

"Hadi on beş güne kadar, ne olduğunu bilmeden burada oturup haber beklemek istemiyorum. Baba kız tatil yapalım, en son ne zaman yapmıştık?"

"Ben dokuz yaşındaydım."

"Oldukça uzun zaman olmuş, özür dilerim Aslı sana iyi bir baba olamadım. Şimdi çok geç olduğunun farkındayım ama belki bizim için hâlâ bir umut vardır ha ne dersin?"

"Ah baba, ben de senin istediğin gibi bir evlat olamadım."

"Hayır Aslı, sen iyi bir evlattın, benim bunu görmem uzun sürdü, beni affet."

"Seni seviyorum baba." diyerek, babasına sarıldı. Belki de babasına ilk defa bu kadar içten sarılıyordu. Babası da ilk defa kızına sarılmıştı. Ayrıldıklarında her ikisinin de gözlerinde yaş vardı.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu Aslı.

"Anneannenle, dedeni görmeye gidebiliriz."

"Onlarla görüşmemi istemiyordun?"

"Ama görüştüğünü biliyorum. Deden hastaymış, istersen birlikte ziyaret edebiliriz gerçi beni görmek isteyip istemediklerini bilmiyorum ama gitmek istersen seninle gelmek isterim." Aslı babasına baktı. Annesi öldükten sonra nedense onlarla görüşmesini yasaklamıştı. Üniversiteye gidene kadar onları görmemişti. Ne zaman üniversite için Türkiye'ye gelmişti, ondan sonra onları düzenli olarak ziyaret etmişti. Gizli yaptığını sanıyordu ama babası her şeyi biliyordu. Bilmezlikten gelmişti.

"Gitmek ister misin Aslı?"

"Evet, onları çok özledim."

"Tamam, hadi eve git hazırlan, yarın yola çıkalım."

"Seni seviyorum baba."

"Bunu söylemek için çok geç kaldığımı biliyorum, sana iyi bir baba olmadığımın farkındayım ama ben de seni seviyorum kızım." Baba kız birbirlerine sarılmış vaziyette, bir süre daha durdular. O sırada telefonu çalmaya başlamıştı. Telefonu aldı, arayan Yelda'ydı.

"Efendim Yelda" dediğinde, babası odadan çıkmıştı.

"Ne oldu? Bu sabah sesin çok kötüydü, toplantım vardı konuşamadım. Problem ne Aslı, baban mı?"

"Hayır Yelda, hayatımda ilk defa problem, babam değil."

"O zaman geriye tek kişi kalıyor, Ege mi?"

"Evet, ayrıldık."

"Seni terk mi etti?"

"Ben onu terk ettim."

"Neden?"

"Onunla bir sonumuz yoktu Yelda, üstelik holdingi batırmak için beni kullandığını anladım."

"Nasıl yoktu? Başlarda bende onu sevmiyordum ama o adam sana âşık gibi duruyordu."

"Ah yapma, iyi bir aktördü. Bana hiçbir zaman âşık olmadı sadece rol yeteneği fazla biriydi. Babamdan nefret ediyor."

"Babandan bende nefret ediyorum ama benimle yıllardır arkadaşsın, sebebiniz bu olmamalı."

"Tabi ki sebep bu değil, Yelda. Holdingi batırmak için uğraşıyor, ben sadece ona bilgi veren bir aptaldım, o kadar." Karşıdan bir süre ses gelmedi. Sonunda Yelda:

"Tatlım neredesin? İzin alıp gelebilirim, yalnız kalmanı istemem."

"Şirketteyim."

"Bu hâlinle orada ne işin var, babanın sinirini bozmasını mı bekliyorsun?"

"Babam biliyor, biraz önce buradaydı."

"Sevinmiştir mutlaka, Ege'yi sevmiyordu."

"Aslında, duygularını bilmiyorum ama ilk defa babamla bu kadar yakınlaştık. Bu ayrılığın iyi tarafı; babamla bu kadar yakınlaşmamız."

"Emin misin Aslı? Belki biraz uzaklaşırsan, düşünme fırsatın olur."

"Geri dönüş yok, Yelda, bitti."

"Emin misin tatlım? Onu çok sevdiğini biliyorum."

"Eminim, beni sevdiği falan yoktu."

"Ne yapacaksın?"

"Buradan uzaklaşmam lazım, biraz kafamı dinlemeliyim, onun için babamla yarın Ayvalık'a, anneanneme gideceğim."

"Aslı iyi misin? Baban onlarla görüşmeni istemiyordu."

"Görüştüğümü hep biliyormuş, o da onları görmek istiyor."

"İnanmıyorum, dünyanın sonu geldi o zaman"

"Birazdan çıkacağım. Eve gidip üstüme başıma bir şeyler almam lazım, hiçbir şeyimi almadım."

"Almayacak mısın?"

"Hayır, onun hiçbir şeyini istemiyorum."

Aşağıdaki koltukta uyuyakalmıştım. Uyandığımda boynum ağrıyordu. Ayağa kalktım. Gecenin ikisi olmasına rağmen benim için geçmek bilmeyen gecelerden biriydi. Aslı'nın gittiği dün geceden beri yukarıya çıkmamıştım. Neredeyse bu ev yapıldığından beri burada onunla birlikteydim. Şimdi onsuz olmak istemiyordum. Kesin olan bitmiş olmasıydı. Neden bu kadar üzülüyordum? Hiçbir şey hissetmediğim kadının gitmesi neden beni üzüyordu? Rahatlamam gerekmez miydi? Son zamanlarda zaten aramız eskisi gibi değildi. Şimdi gitmeseydi bile, her şeyi öğrenince zaten gidecekti. Sonunun böyle olacağını bile bile onunla beraber olmuştum. İlk başlarda en az babasından nefret ettiğim kadar ondan da nefret ediyordum. Çekip gitmesi işime gelmeliydi ama gelmiyordu.

Kalbim ağrıyordu, olmayan bir kalbin ağrıması mümkün müydü? Mümkün olmuştu işte. Aslı bir kalbim olduğunu göstermişti. Onunla tanışana kadar bilmediğim, bir kalbim olmuştu. Ona söylediğim bütün o palavralara inanmamış ama yanımda kalmaya devam etmişti. Ona hiçbir şey vermemiştim, aldıklarımın yanında ona hiçbir şey hissetmemiştim. Yanıldığımı gittikten sonra, anlamam ne kadar acıydı. Her şeye rağmen beni gerçekten seven bir kadını kaybetmiştim. Bir daha hiçbir kadının, beni Aslı kadar seveceğini sanmıyordum.

Bu saatten sonra onu geri almam mümkün değildi ama ben onu istiyordum, neredeyse onsuz nefes alamıyordum. Bana bakışını özlemiştim. Hayatımda ilk defa bir kadın bana bakarken

kendimi yakışıklı sanmamı hissettiriyordu. O, Berk'e rağmen beni seçmişti, bende, benim bile bulamadığım sevecek bir şeyler bulmuştu. Üstelik benden hiçbir şey beklemeden... Üstümü değiştirmek için yukarı çıktım. Odanın ışığını açtığımda gözüme ilk çarpan, Aslı'nın yattığı yerde baş ucunda duran fotoğrafın olmamasıydı. Giderken onun için önemli olan o fotoğrafı da yanında götürmüştü. Üstelik o fotoğrafta ki delikanlının ben olduğunu bilmeden. Ve bu evden aldığı tek eşyasıydı. Diğerlerini almaya gelmeyeceğini biliyordum. Büyük kısmını ona ben almıştım. Dolabın önünde durmuş, onun giysilerine bakıyordum. Hâlâ odada kokusu vardı.

Birden askılardaki bütün giysilerini oradan çıkarıp, odanın ortasına doğru attım. Madem gitmişti, ona ait hiçbir şeyi görmek istemiyordum. Bir süre sonra ona ait dolaplarda hiçbir şey kalmamıştı. Hepsi odanın ortasında duruyordu. Güvenliği aradım, birisini göndermelerini söyledim, ona ait ne varsa attıracaktım. Bu evde hiç yaşamamış gibi olacaktı. Bu odada onu hatırlatan her şeyden kurtulacaktım. Dolaptan giysilerimi alıp giydim. Dönmeyeceğini biliyordum. Ona defalarca gitme demiştim ve bundan sonra dön demeyeceğimi o da biliyordu. Benim içinde burada kalmanın hiçbir anlamı kalmamıştı. Uzun zamandır buradaydım en iyisi dönmekti. Bende eşyalarımı toplayıp en kısa zamanda Amerika'ya dönmeye karar verdim. Bu ev bana onu hatırlatıyordu ve bu hatıralar bana acı veriyordu. Bir hafta sonra biletimi almış, evi kapatmış ve Amerika'ya uçmuştum.

37

Aslı neredeyse bir aydır, Ayvalık'ta anneannesi ve dedesi ile birlikte kalıyordu. Babası ile birlikte bir ay önce geldiğinden fiziksel olarak çok daha iyi durumdaydı. Kalbi ise ağrımaya devam ediyordu. Ege ile birlikteyken onsuz olamayacağını düşünür, üzülürdü. Olunabildiğini anlamıştı. Zaman bir şekilde akıyordu, ölmediğine göre nefes alması ve yaşaması gerekiyordu. Bu kadar sevip ve ayrılmak ne kadar zordu.

Babası bir hafta kalmış ve onun kalmasını isteyerek, kendisi dönmüştü. Bir gün sonra da babası onu aramış ve ihalenin iptal olduğunu söylemişti. Ege dediğini yapmış ihaleyi iptal ettirmişti. Artık onlar için yapacak bir şey kalmamıştı. Babası karşı çıkmasına rağmen, annesinden kendisine kalan gayrimenkullerin hepsini satılığa çıkarmıştı. Ve çoğu satılmıştı. İki gün önce tapudaki işlemleri yaptırdığında, deniz kenarındaki bir kafeye oturmuş ağlamıştı. Oralar annesi ile arasındaki tek bağlantıydı ve şimdi o bağlantı kopmuştu. "Beni affet anne!" diye ağlamıştı. Annesi, küçükken "Bunlar bana kendi annemden kaldı, ilerde sende kendi çocuklarına bunları bırakmayı unutma!" demişti. Bir defasında bunu Ege'ye de söylemişti. Bunu ona neden anlattığını bilmiyordu, adam hiçbir zaman çocuk istememişti.

Annesinden kalan son gayrimenkulleri satmış ve dün Ege'ye ödenmesi gereken para ödenmişti. En azından bir dahaki ödeme zamanına kadar nefes alabilirlerdi. Ama biliyordu ki boşuna bir çabaydı. Beş ay sonra ne yapacaklardı? Şimdilik sadece beş ay kazanmışlardı. Onun içinde babası oraları satmasını istememişti. Aslı kararlıydı, kesinlikle Ege'ye borçlu kalmak istemiyordu. Babasına kalsa holdingi kurtarmaları artık mümkün görünmü-

yordu ama Aslı pes etmeyecekti. Eğer holdinge sahip olacaksa bunun o kadar kolay olmayacağını anlamasını istiyordu.

Onu düşünmek istemiyordu. Onu her düşündüğünde, gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. Onu kalbinden ve beyninden atması gerektiğini biliyor ama bunu başaramıyordu. Zaman ilerledikçe, bu kadar çok acı çekmeyecekti. Bunu biliyordu. Hâlâ hatıralar çok tazeydi. Yalnız kaldığında, bütün anılar gözünün önündeydi. Onunla yaşadığı güzel günler aklından çıkmıyordu, sonra holding için kendisini kullandığını hatırlıyor, bu seferde içini tarifsiz bir nefret kaplıyordu. Bir daha bu kadar çok, bir erkeği sevebilir miydi? Bir daha bu kadar çok, bir erkeğe güvenebilir miydi? Bilmiyordu. Kalbindeki ağrının geçmesi için daha kaç gün gerekliydi? Ağlamadan onu hatırlaması için kaç hafta geçmeliydi? Tamamen unutması için kaç yıla ihtiyacı vardı? En önemlisi unutabilecek miydi? Yıllar sonra ağlamadan ve acı duymadan onunla yaşadığı günleri hatırlayabilecek miydi? Başka bir erkeği onu sevdiği kadar sevebilecek miydi? Bunların hiçbirini şu an bilmiyordu, aynı annesi öldüğü zaman ki gibi kaybolmuş gibiydi. Kimsesiz ve yalnız hissediyordu. Yıllarca bu hislerle yaşamıştı ve tekrar bunları yaşamak ağır geliyordu.

Bir hafta sonra İstanbul'a dönecekti. Bugün anneannesi ile denize gitmişlerdi. Geldiğinden beri ilk defa denize gitmişti. Denizden eve döndüğünde, kendisini bitkin hissediyordu. Yaklaşık iki ay önce ağır bir grip geçirmiş, bir sürü antibiyotik kullanmıştı. Tekrar hastalanmak istemiyordu. O zaman yanında Ege vardı. Bir hafta evde yatmış ve ona Ege bakmıştı, hastalanırsa bakacak kimsesi bile yoktu. Bazen ondan nefret etmesine rağmen kalbine söz geçiremiyor, deliler gibi özlüyordu. Her geçen gün daha zor geliyordu. Bu kadar kısa sürede bir insanı bu kadar sevmek, doğru bir şey miydi? Son birkaç sabahtır mide bulantısı ile uyanıyordu. Gün içinde de bazen midesi çok bulanıyordu.

Hiç iştahı yoktu ve epey kilo vermişti. Yarın bir doktora gitmeye karar verdi. Bir virüs kapmıştı herhâlde.

Sabah yataktan kalkmakta zorlandı. Nedense kafasını yastıktan kaldıramıyordu. Hasta olmak istemiyorum diye düşündü. Kafasını kaldırdığında midesi bulandı, kendini yataktan zor kaldırdı, banyoya son anda yetişti. Dün yedikleri kebap dokunmuştu galiba. Üstelik akşam da bir şey yememişti. Hastalanıp, anneannesine yük olmak istemiyordu. Zaten dedesi hastaydı, anneannesi ona bakıyordu. Bir de kendisi ile uğraşmasını istemiyordu.

Elini yüzünü yıkadı. Kahvaltı yapmadan evden çıktı. Bir doktora gitmesi lazımdı. Gittiği doktor, orta yaşlı babacan bir doktordu. Şikâyetlerini dile getirdi. Kan tahlili ve idrar tahlilleri yapıldı. Yarım saat sonra, doktorun muayenesinde tahlil sonuçlarını konuşuyorlardı.

"Pek bir şey görünmüyor, Aslı Hanım, oldukça sağlıklısınız, ama mide bulantılarınızın sebebi; hamile olmanız."

"Hamile mi?" o kadar şaşırmıştı ki, ne diyeceğini bilemedi.

"Evet, idrar tahlilinizde, hamile olduğunuz belli."

"Ama nasıl olur doktor bey? Ben korunuyordum."

"Demek ki işe yaramamış, benim size tavsiyem, bir kadın doğum uzmanına görünmeniz, size kaç aylık olduğunu söyler, kafanızdaki soruları ona sorabilirsiniz."

"Teşekkür ederim." diyerek, dışarı çıktı. Allah'ım hamileydi. Ama nasıl olmuştu? Doğum kontrol haplarını düzenli bir şekilde almıştı. Bir gün bile unutmamıştı. Gerçi neredeyse bir aydır kullanmıyordu ama bu sürede hiç kimseyle birlikte olmamıştı ki nasıl hamile kalabilirdi? Mutlaka bir yanlışlık vardı. Hayatında artık Ege olmadığına göre hapları kullanmasına gerek yoktu. Doktordan çıktıktan sonra, adamın dediği doktoru bulması zor olmadı. Mutlaka yanılmıştı. Hamile kalması imkânsızdı. Mide bulantısı olması, hamile olduğuna işaret değildi ki. Sonra dü-

şünmeye başladı en son ne zaman regli olmuştu. Hatırlayamadı. Ayvalık'a geldiğinden beri olmamıştı, neredeyse iki aydır regli olmamıştı ve buna dikkat bile etmemişti. Gerçekten hamile olabilir miydi hem de Ege'den ama nasıl olurdu? Onunla birlikte olduğu sürede bir gün bile aksatmadan hapını almıştı.

Kadın doğum doktoruna geldiğinde bekleme salonunda oturuyor, sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. Sonunda sıra kendisine geldiğinde içeriye girdi.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, doktor.

"Şey, mide bulantısı ve hâlsizlik için dâhiliyeye gittim, doktor bana hamile olduğumu söyledi."

"Beklemediğiniz bir hamilelik galiba."

"Doğrusu evet, düzenli şekilde doğum kontrol hapı kullandım."

"Her zaman güvenilir değildir."

"Ne yapacağım?" dedi şaşkınlıkla

"İsterseniz sizi önce bir muayene edeyim, bakalım gerçekten hamile misiniz?" Muayene odasına girdiğinde Aslı heyecanlanmıştı. Hamileyse ne yapacaktı? Nasıl bir karar vermesi gerekiyordu? Biraz sonra doktor geldi. Ultrasonla muayene yapıldı.

"Evet Aslı Hanım hamilesiniz." Dedi doktor.

"Hâlâ inanamıyorum."

"Yakın zamanda antibiyotik falan kullandınız mı, ya da çok sık alkol alır mısınız?"

"Alkol pek almam ama iki ay önce ağır bir grip geçirdim, o zaman antibiyotik kullandım."

"Bundan olabilir, bazı antibiyotikler, doğum kontrol haplarının etkisini sıfırlar. Çok sık rastlanan bir durum değildir ama size denk gelmiş."

"Hamileyim."

"Evet, isterseniz eşinizle de konuşun ama iki aylık hamilesiniz." Doktordan çıktıktan sonra, deniz kenarına giderek

oturdu. Haziran ayının sonlarına gelmişlerdi. Şimdilik burası pek kalabalık değildi ama okullar kapanınca, Ayvalık kalabalık olurdu. Hamileydi. Ege'nin bebeğini taşıyordu. Sevdiği adamın hep seveceği adamın... Onu kullanan adamın... Ama o kesinlikle çocuk istemiyordu. Birlikte olmadan önce "Eğer hamile kalırsan, o çocuğu asla kabul etmem, benim yüzümü göremezsin." demişti.

Şimdi neden olduğunu anlıyordu, Ege zaten onunla birlikte olmak istemiyordu ki sadece onun amacı için bir araçtı. Amacına ulaşınca zaten kendisinin bir önemi kalmayacaktı. Hiç kimse önemsiz birinden çocuğunun olmasını istemezdi. Doğal olarak adamda istememişti. Şimdi ne yapacağına karar vermeliydi. Babasına bunu nasıl haber verecekti? Aslında bu bebekten kurtulmalıydı. Onu unutmak isterken, onun çocuğunu nasıl büyütürdü? Asla affetmeyeceği birinden, çocuk sahibi olmak istemiyordu.

Eli karnına gitti. Orada bir canlı büyüyordu. Kendisine ait bir canlı... Bebeğinin kaderi vereceği karara bağlıydı. Ondan kurtulabilir miydi? Ondan kurtulduktan sonra hiçbir şey olmamış gibi yaşayabilir miydi? Belkide bu onun son şansıydı. Bir daha Ege gibi birisini sevemeyeceğini biliyordu. Onu çok sevmişti.

Bu bebeği büyütebilir miydi? Sadece kendisine ait bir bebek... Ne yapacağına karar veremedi. Biraz düşünmesi gerekiyordu. Aslında istiyordu. Hiçbir şeyi istemediği kadar... Ege'nin bilmesine gerek yoktu. Bu bebek sadece onun olacaktı. Zaten o asla bir bebek istememişti. Eli karnına gitti. Bebeği karnında büyüyordu. Gülümsedi. Onu istiyordu. Onu çok istiyordu.

38

Beş aydır, Türkiye'ye hiç gitmemiştim. Artık gerçekten de beni orada bekleyen hiçbir şey yoktu. Aslı ile beraberken Amerika'ya geldiğimde bir an önce Türkiye'ye dönmek isterdim. Bana iyi gelen o kadını, burada olduğum sürede özlerdim. Hayatımın vurulmamdan sonraki en kötü günlerini geçiriyordum. Aslı'yı çok özlemiştim. Ve ne yazık ki ben ancak beni bıraktığında, onu gerçekten sevdiğimi anlamıştım.

Buraya gelmeden önce ki hafta Aslı'nın Caddebostan'daki evine gitmiştim. Aslı orada değildi. Ve telefonu kapalıydı. Ona, onu sevdiğimi isterse onunla evleneceğimi söyleyecektim ama gitmişti. Gerekirse ayaklarına kapanmaya hazırdım. Kendimi affettirebilmek için ne istiyorsa yapmaya hazırdım. İsterse bir düzine çocuk yapabilirdi. Her şeyi kabul edecektim ama yoktu. Fikret'te yoktu. Baba kız birlikte gitmişlerdi ve hiç kimse nerede olduğu söylememişti. Sonunda onu kaybettiğimi kabul ettim. Aslında ne yaparsam yapayım, beni kabul etmeyeceğini biliyordum, sadece kendimi kandırıyordum.

Aslı olmadan hayatım boştu, anlamsızdı ve sevgisizdi ama bir şekilde bu hayatta mutluydum. Çünkü bildiğim tek şekli oydu. Oysa onunla birlikte olup da ayrılınca, artık eski hayatımda ne kadar mutsuz olduğumu anlamıştım. David birkaç gün sonra ihaleyi iptal ettirmişti. Yine ipler benim elime geçmişti ama artık bu beni mutlu etmiyordu. Aslı'yı hayatıma geri istiyordum ve onun için her şeyden vazgeçebilirdim. Yirmi üç yıldır beslediğim, büyüttüğüm kinimi bile unutabilirdim.

Dört ay önce taksiti ödemişlerdi, parayı nereden bulduklarını anlamamıştım. Oradakilere araştırmalarını istedim. Sonra

Aslı'nın annesine ait gayrimenkulleri satıp, paranın ilk taksitini bulduğunu anladım. Annesinden ona kalmış her şeyi satmıştı. Bunu duyduğumda Aslı'yı böyle bir şeye mahkûm ettiğim için daha da çok kendime kızdım. Gözüm intikamdan başka bir şey görmemiş, benim için önemli olan tek kadını kaybetmiştim. Aslı'nın annesini çok sevdiğini biliyordum. Bir konuşmamızda oralar için onlar çocuğuma kalacak dediği yerleri, elden çıkarmıştı. Oraları kime sattılarsa, üstüne daha çok para vererek tek tek hepsini topladım. Bunları Aslı'ya iade edecektim. Bana yaşattığı güzel günlerin hatırına, bunları ona geri verecektim. Bana yeniden sevmeyi öğretmişti. Benim ona yapacağım tek şey bu olacaktı. Kabul etmeyeceğini biliyordum ama ne olursa olsun oraları yine de onun çocuklarına kalması için ölmeden elimden geleni yapacaktım. Artık intikam almak o kadar da beni tatmin etmiyordu. Bu düşüncelerle, sabah ofise girdiğim anda David kapıda belirdi.

"Günaydın."

"Günaydın!" dedim.

"Ne bu hâlin berbat görünüyorsun?"

"Berbat hissediyorum ondandır." Yüzüme baktı. Bu beş ayda ne çektiğimi David biliyordu. Defalarca gidip, ona gerçeği anlatmam gerektiğini söyleyip duruyordu. Anlatmayacağımı bildiği hâlde...

"Ege, bırak artık, aradan çok zaman geçti, bunu sana söylemiştim demekten, nefret ediyorum."

"Bırakmak istemediğimi mi sanıyorsun? Onu unutmak istemediğimi mi sanıyorsun? Onu özlüyorum David. Onu seviyorum ve ben bunu o gittikten sonra fark edecek kadar aptalım."

"Biliyorum ama bu böyle gitmez, git ona her şeyi anlat. Seni seviyor, affedecektir."

"Her şeyden sonra beni affedecek mi sanıyorsun?"

"O kız seni gerçekten seviyordu, sevgi affetme özelliğine sahiptir."

"Ne söylersem söyleyeyim asla bana inanmaz, ona çok yalan söyledim ve her yalanımı bildiğine eminim."

"Ama giderken sadece senin fotoğrafını yanına aldı."

"O benim fotoğrafımı değil, Cem'in fotoğrafını aldı."

"O da sensin, ondan başkası gibi bahsetme."

"Eğer onun ben olduğumu bilse, kesinlikle onu da yanına almazdı merak etme."

"O zaman son noktayı koymaya hazır mısın?"

"Sona geldim artık her şeyleri benim, buradan dönüş yok biliyorsun."

"Fikret'in ödeme günü geldi."

"Ödeyecekler mi?"

"Süre uzatımı istediler, uzatamayacağımızı söyledim."

"Ne dedi?"

"Süreyi uzatmazsak, her şeyini kaybedeceğini söyledi."

"Beklediğimiz son, bayağı güçlü çıktı. Müdahale etmeseydik, batmayacak bir holding, adam işini biliyordu."

"Neden mutlu değilsin? Bunun için yıllarca bekledin."

"Mutlu olmadığımı kim söyledi?"

"Ben." Cevap vermedim. Gerçekten de mutlu olmam gerekiyordu. Sonunda başarmıştım. Yıllarca bu anı beklemiştim. Tam yirmi üç yıldır bu an için yaşamıştım. Bu uğurda milyonlarca dolar harcamıştım. Ama zaferimin tadını çıkaramıyordum. Bu uğurda sevdiğim ve belki de bundan sonra sevebileceğim, tek kadını kaybetmiştim.

"Hazırlan İstanbul'a gidiyoruz." dedim.

"Zaferini yerinde tadacaksın. Hani gelmeyecektin?"

"Madem Aslı'yı kaybettim, hiç olmazsa Fikret'in gözünün içine bakarak, her şeyi almak istiyorum."

"Tamam o zaman, peki ya Aslı?"

"Onu da son kez görmek istiyorum."

İki gün sonra uçaktaydık. Acaba Aslı'yı görebilir miydim? Beş aydır onu görmemiştim ve ondan hiçbir haber almamıştım. Havaalanına indiğimde, doğruca eve gittim. Geldiğimi haber verdiğim için ev açılmış ve temizlenmişti. Bahçe, sonbahara hazırlanmıştı. Ağaçlıklı yoldan eve doğru yürüdüm. Merdivenlerin başına geldiğimde eve baktım. Evimizde, yapıldıktan sonra hep Aslı ile birlikte yaşamıştım. Her geldiğimde o kadının beni burada beklediğini bilirdim. Bu sefer beni beklemek için burada değildi. Birden kapıdan içeri girdiğimde onu görecekmişim gibi geldi. Olmadığını biliyordum artık bu ev bile gözüme o kadar da güzel görünmüyordu.

Şu anda burada olması için canımı bile verebilirdim. Ne yazık ki yoktu. Sanki bu evde hiç yaşamamış gibiydi. Buradan giderken, ona ait ne varsa evden çıkarmalarını istemiştim. Dediğimi yapmışlardı. Evde ona ait bir çöp bile yoktu. Hiç burada yaşamamış gibi, hiç var olmamış gibi. Ama artık ev eski evim değildi. Yuva olmaktan çıkmıştı, burası içi boş bir barınağa dönmüştü. Yarın onu görecektim. Çünkü bu toplantıda onunda olacağını biliyordum.

Akıllı kızdı, kısa sürede Berk'in kim olduğunu anlamış ve benim ne planladığımı duymuştu. Hâlâ benim kim olduğumu bildiklerini sanmıyordum. Bununla ilgili bir şey duymamıştım. Neden bu holdingi mahvetmek istediğime, kafa yorduklarına emindim. Gecenin ilerlemiş saatlerine karşı, hâlâ ayaktaydım. Bunca aydan sonra onu görecek olmam, ister istemez beni germişti. Beni gördüğünde ne yapacağını merak ediyordum. Ve ben onu gördüğümde ne hissedecektim? Ertesi sabah David ile buluşup, doğruca holdinge gittik. Bu kapıdan çıkarken, burası benim olacaktı. Yukarı çıktığımızda bizi direk toplantı odasına aldılar. Metin Bey ve Recep Bey bizden daha önce gelmişlerdi. Fikret ve Aslı'yı bekliyorduk. Baba kız gecikmişti. Bir süre sonra kapıdan Aslı girdi. Onu görmeye gerçekten hazırlıklıydım. Bu toplantıda onunda olacağını biliyordum bunu düşünmekten, bütün

gece ayaktaydım ama hazırlıklı olmadığım kısım Aslı'nın hamileliğiydi. Onu kamı kocaman kapıdan girdiğini gördüğümde gözlerime inanamadım. Hamileydi. Birden kalbimin duracağını sandım. Onu hamile görmek canımı çok acıtmıştı. Canımın bu kadar çok yanacağını bilmiyordum. Bu acının yanında çektiğim diğer acıların adı bile geçmezdi. Benden sonra ne kadar çabuk birini bulmuş ve hamile kalmıştı. Bana olan duyguları ne çabuk bitmişti? Bu kız bana aşktı, beni seviyordu ama gördüğüm kadarıyla onun aşkı ve sevgisi de yalandı. İşte o çok istediği çocuk karnındaydı. Evlenmiş miydi? Benden ayrılır ayrılmaz. İhanete uğramış gibi hissediyordum kendimi. Ben onsuz olamazken o bensiz olmanın yolunu bulmuştu. Ondan ayrıldığımdan beri hiçbir kadına bakmamıştım ama o hamile kalmayı bile becermişti.

Birden anladım ki o da babasının kızıydı. Bitirdiği ilişkinin soğumasını bile beklemeden hemen bir başkası ile birlikte olmuştu. Kendisi ile oynaşırken de nişanlıydı zaten. Sonra ona haksızlık ettiğimi anladım. Onu böyle suçlamamalıydım. Berk'i sevmediğini biliyordum. Üstelik onun ilk erkeğiydim. Ama o beni seviyordu ve başkasından hamile kalması içimde iyi olan ne varsa öldürmeye yetmişti.

İçeri girdiğinde, gülümsedi. Allah'ım o kadar güzeldi ki... Hamilelik bir kadına bu kadar mı yakışırdı? Biraz kilo almıştı. Yine öyle zarif duruyordu. Saçları uzamıştı omuzlarına doğru kıvrılarak iniyordu. Makyajı mükemmeldi. Üzerinde kısa kollu göğsünün hemen altından sonra bollaşan gri bir hamilelik elbisesi vardı. Göğsünün altından kırmızı bir kurdele geçiyordu ve ayağında hafif topuklu kırmızı ayakkabıları vardı. Elbise tam dizlerinde bitmişti. Ne doğru dürüst David'e ne de bana bakmıştı. Sadece kısa bir baş selamı vermiş ve daha önce Fikret'in oturduğu koltuğa oturmuştu. David'e doğru döndüm, o da en az benim kadar şaşırmıştı. Ağzı açık bir şekilde kıza bakıyordu. Benimde ondan bir farkım yoktu. Sonunda David sesini bulmayı becermiş ve "Merhaba Aslı, değişmişsin." dedi.

Güldü, kahkahası hatırladığım gibiydi. İçimi ısıtan bana güzel şeyler hatırlatan kahkahası. Artık o kahkahasını hiç duyamayacaktım. Benim yerime başkaları duyacaktı.

"Pek değişmedim, sadece hamileyim."

"Bu arada tebrik ederim, evlendin mi?" Bir kere daha güldü. Ne kadar mutlu görünüyordu. Bensizlik ona yaramıştı. Onunla birlikteyken, o bana iyi geliyordu ama ben ona hiç iyi gelmemiştim. Ben ne kadar mutsuzsam, Aslı o kadar mutluydu.

"Hayır, hamile olmak için evlenmeye gerek yok."

"Doğru yok." dedi David. Sonra başını çevirip bana baktı. Bir an bakışlarımız karşılaştı. O bir zamanlar bakmaya doyamadığım gözleri ile bana bakarken, bu kadının gitmesine nasıl izin verdim diye düşündüm. Ondan niye bu kadar çabuk vazgeçtim? Onu neden aramadım? Ama artık bunları düşünmek için çok geçti. Çok geç kalmıştım. O artık başkasının sevgilisiydi ve karnında onun çocuğunu taşıyordu. Ne olursa olsun onu bırakmamalıydım. Şimdi ona bakarken bu şirketin, Fikret'in, intikamın hiçbir önemi yoktu. Tek önemli olan; karşımdaki kadındı ve onun bebeğinin babası ben olabilirdim.

Gözlerimin önüne, onunla seviştiğim zamanlar geldi. Kollarımda, kendinden geçmiş hâlleri gözümün önünde uçuşuyordu. Benden sonra, ona böyle başkası da sarılmıştı ve hamile kalmasından korkmayan, çocukları olmasını isteyen bir adamın çocuğunu taşıyordu. Ne kadar güçlü olursam olayım gerçek şuydu: Ben bir korkaktım. Hayatımda âşık olduğum tek kadını korkaklığım yüzünden kaybetmiştim. Yine de ona bakıp "Nasılsın?" diyebilmiştim.

"Her şeye rağmen iyiyim." Sonra David ve bana bakıp "Sizleri tebrik ediyorum, artık bu işe yaramaz holding sizin olabilir." dedi.

David ile birbirimize baktık. Hâlâ şoktaydım. Neden hiç kimse bana onun hamile olduğunu söylememişti? Karşımda oturan bu kadına bakarken, artık hiçbir şeyin onu kaybettiğimi

telafi edeceğini sanmıyordum. David konuşmaya başladığında, dikkatimi toparlamam, biraz zamanımı aldı.

"Fikret nerede?" diye sordu.

"Yaklaşık iki ay önce babam, bütün hisselerini bana devrederek, holdingten ayrıldı." İkinci şok. Fikret bütün hisselerini devredip gitmişti. Artık mahvedeceğim kişi direk olarak Aslı'ydı. Bu holdingi onun elinden alacaktım.

"Tebrik ederim Aslı" dedi David.

"Teşekkür ederim. Ama artık yönetecek bir holding olmaması ne ironi değil mi?" Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. Babası olacak şerefsiz, batmakta olan bir holdingi ona bırakıp gitmişti. Üstelik hamileydi. Fikret, Aslı'yı karşımda gördüğümde borcu erteleyeceğimi mi düşünmüştü? Eğer bunu düşündüyse daha beni tanımamıştı. Sona yaklaşmışken geri adım atmayacaktım. Bunun için Aslı'yı kaybetmiştim ve onu geri alamayacağım belliydi. Gözlerim gözlerine takıldı. Bir süre onu seyrettim. Hâlâ bu kızı seviyordum, eğer evlenmemişse bir şansım olabilir miydi? Hâlâ beni ister miydi? Hamile olması umurumda bile değildi. O çok istediği çocuğa kavuşmuş olur, bende ona kavuşabilirdim ama bana bakışındaki nefret, hâlâ beni bırakıp gittiği günkü gibi duruyordu. Beni affetmemişti. Sonra David koluma dokundu. Birden nerede olduğumu hatırladım. Benden konuşmamı bekliyorlardı. Öksürerek boğazımı temizledim.

"Holdinge verilen borcu ertelememizi mi istiyorsun Aslı?" dedim.

"Bunu yapmayacağını biliyorum."

"Doğru böyle bir şey söz konusu değil, bunu hiç kimse için yapmam, eğer Fikret karşımda sen varsın diye böyle bir şey yapacağımı sanıyorsa bunu senin için bile yapmam."

"Benim için bir şey yapmana gerek yok, hele bu kadar istediğin bir yer için... Her şeyi yapacağını bana ispatlamış oldun. O yüzden bunu senden beklemem."

"Ben sana hiçbir şey ispatlamadım, beni terk edip giden sendin unuttun galiba?"

"Ne yapmamı bekliyordun Ege, arkamızdan kuyumuzu kazarken seninle birlikte olmamı mı?"

"Bakıyorum ayrılır ayrılmaz hemen birini bulmakta gecikmemişsin. Sonunda çok istediğin bebeğe kavuşmak üzeresin. Mutlu musun bari?" Oturduğu koltukta irkildi. Benden böyle bir şey beklemediğini biliyordum. Ama şu anda batan bir şirketi, kızına bırakıp kaçan Fikret'e aynı zamanda beni sevdiğini söyleyip hemen başkasını bulan ve ondan da hamile kalan kızına çok kızgındım. Gözlerimin içine baktı.

"Evet mutluyum, hem de son zamanlarda hiç olmadığım kadar." David koluma dokundu sustum. Sonra Aslı'ya doğru döndüm.

"Ne istiyorsunuz Aslı?"

"Size ortaklık teklif ediyorum."

"Ortaklık mı?" dedim, şaşırmıştım.

"Evet."

"Bunu neden kabul edeyim ki? Zaten parayı ödemediğiniz takdirde her şey benim olacakken."

"O zaman tüm bu işyerlerini ne yapacaksın Ege? Kapatıp ve her şeyi satıp gidip Amerika'da oturacak mısın?"

"Her şey benim olduktan sonra istediğimi yaparım, bu niye seni ilgilendiriyor?"

"Buralarda çalışan yüzlerce insan var ve onların aileleri var. Onlar ne olacak, bu seni hiç ilgilendirmiyor mu?"

"Bunları baban ve sen düşünecektiniz, ben değil, unutma şirketi o batırdı."

"Ben nedense tam tersine inanıyorum, birilerinin uzun yıllardır, sırf bu şirketi batırmak için uğraştığını ve bunun için milyonlar harcadığını söylediğini duyduğuma eminim." Arkama

yaslandım, ona bakıyordum. Kimliğimi öğrenmiş olsaydı şu anda böyle oturmazdı. Hâlâ kim olduğumu bilmiyorlardı.

"Senin neye inandığın benim hiç umurumda değil."

"Bu holdingde yüzlerce insan çalışıyor ve bunların aileleri ve çocukları var, bize duyduğun nefretin sebebini bilmiyorum ama hiç olmazsa bu insanları düşünmeni istiyorum. Bir zamanlar tanıdığım Ege'nin biraz da olsa vicdanı vardı."

"Bu beni hiç ilgilendirmiyor, tamamen sizin sorununuz."

"Buralar senin olunca senin de sorunun olacak." Sessiz kaldım. Hepsi bana bakıyordu. Bunu anlamışlardı, belki ama geç olmuştu. Bu kapıdan tüm bu mal varlıkları benim olarak çıkacaktım. Sonra ne yapacaktım? Yirmi üç yıldır intikamdan başka bir şey düşünmemiştim. Birkaç saat sonra bunu gerçekleştirdiğimde ne yapacaktım? Bu şimdiye kadar yaşamak isteğimdi. Fikret'i beş parasız ve ümitsiz görmek. Ama o yaşlı bir adamdı ve sonuçta, her şeyini kızına bırakıp gitmişti. Bu saatten sonra, beş parasız kalması onu rahatsız etmeyecekti demek. Her şey benim olmuştu ama kendimi neden bu kadar rahatsız hissettiğimi anlayamamıştım.

Bunları düşünürken, Aslı ayağa kalktı ve pencereye doğru gitti. Gözlerim onu takip etti. Gün ışığında o kadar güzel gözüküyordu ki. İntikam uğruna, aslında ne kaçırdığımı fark ettim. Ben yaşama arzumu kaybetmiştim. Şimdiye kadar yaşamak için hiç sebebim olmamıştı. Ama bu kadın, yaşama sebebimdi. Bunun için bu zafer beni tatmin etmiyordu. Bu kız beni severken ve benimle birlikteyken ben bu kadar kör olmasaydım, şimdi karnındaki o bebeğin babası ben olabilirdim. Şimdi benim bebeğime hamile kalabilirdi. Tekrar toplantı masasına doğru döndü, gözlerimiz karşılaştı. Artık o gözlerde hayal kırıklığı vardı. Yavaşça döndü ve yerine oturdu.

"Bu alacak ertelenmediği ya da ortaklık teklifimiz kabul edilmediği takdirde, maalesef bu şirketi ayakta tutmak zor. Sana

ödeme yapacağımız paranın sadece bir kısmını bulabildik, hepsini ödeyemeyiz."

"Ben hepsini istiyorum ya da her şeyi. Bir anlaşmamız var. Şimdiye kadar ona sadık kaldım, şimdi sıra sizde."

"O zaman bu toplantı bitmiştir beyler. Birkaç güne kadar üzerinde ipotek olan bütün gayrimenkulleri size devrederiz. Hepinize iyi günler." diyerek, tekrar ayağa kalktı. Hepimiz de kalkmıştık. Ne David'e ne de bana baktı. Kapıya doğru yürüdü. Sonra her zamanki gibi sanki yenilen o değil de benmişim gibi başı yukarıda odadan çıktı. Biz dört erkek, hayranlıkla arkasından bakmakla yetindik.

Metin bey "İsterseniz şimdi ayrıntıları konuşalım" dedi. Benim ayrıntı falan dinleyecek hâlim yoktu. Ama Metin Bey'e soracağım sorular vardı.

"Fikret nerede?"

"Evinde."

"Neden batmakta olan bir şirketi Aslı'ya bıraktı? Aslı'nın burasını kurtaramayacağını, bilmiyor muydu?"

"Bunların hepsini biliyordu."

"Bildiği hâlde, hamile bir kadına bu stresi yüklemeyi başardı, öyle mi?"

"Fikret Bey, hasta Ege Bey" dedi, Recep.

"Hasta mı?"

"Evet, korkarım fazla ömrü yok."

"Nesi var?"

"Kanser..." dedi. Şaşkın yüzüme bakarak, Kanser benden önce davranmıştı. Her şeyin elinden alınıp öyle ölmesini istiyordum...

"Aslı çok istediği için hisseleri ona bıraktı. Aslında Fikret Bey, hisseleri ona devretmek istemedi. Buranın kurtulmayacağım biliyordu, birkaç kere ameliyat oldu. Artık eskisi gibi ilgilenemiyor, bundan üç ay önce her şeyi tasfiye edecekti ama Aslı

ısrar etti. Bunlar benim çocuğumun hakkı dedi. Fikret Bey'de devretti. Aslı'yı daha bebekken tanırım. Onun doğumunu biliyorum. Annesi öldükten sonra baba kız hiç anlaşamadı ama hayatta birbirlerinden başka da kimseleri yok. Nihayet şu sıralar anlaşmanın bir yolunu bulmuş gibiler. Belki de Aslı anne olacağı için babasını affetmiştir."

Çocuklarına bırakmak için elinde tuttuğu, annesinin gayrimenkullerini satmıştı ve şimdi çocuğunun hakkı olan şirketi de elinden almak üzereydim. Aklımda sürekli dönen ise: Aslı'nın bebeğinin babasının kim olduğuydu? Bu soru onu gördüğüm andan beri aklımdaydı, sonunda:

"Babası kim?"

"Anlamadım."

"Aslı'nın bebeğinin babası kim?"

"Bilmiyorum ve bunu ona sormak bana düşmez." dedi Metin. David'e baktım, o da bana bakıyordu. Onun da bu sorunun cevabını, merak ettiğini biliyordum. Birden bütün duvarlar üstüme gelmeye başladı. Boğulduğumu hissediyordum. Burada daha fazla kalmaya dayanamayacaktım. Masanın etrafında oturanlara baktım.

"Affedersiniz, siz ayrıntıları konuşun benim gitmem gerekiyor." diyerek, kalktım. Kapıdan çıkarken, David'e dönüp "Evde görüşürüz" dedim.

39

Dışarı çıktım. Derin bir nefes aldım. Orası beni boğmuştu. Asansör düğmesine bastım, bu binayı terk etmek istiyordum. Keşke gelmeseydim, diye düşündüm. Fikret'in gözlerin içine bakarak, şirketi ellerinden alacaktım ama Fikret canının derdindeydi. Holding artık onun umurunda bile değildi. Çocuğu için Aslı hisseleri istemişti ve bende şimdi bütün bunları elinden alıyordum. Çocuğuna kalmasını istediği annesinden kalan gayrimenkulleri, bana olan borçlarını ödeyebilmek için satmıştı. Bu yaptığımla aslında babasından değil, bana hayatımın en güzel günlerini yaşatan kadından intikamımı almaya çalışıyordum. Bu duruma nasıl gelinmişti? Benim karşımda Fikret olmalıydı. Aslı değil. Toplantı odasından çıkarken, gözlerindeki hayal kırıklığını görmüştüm.

O sırada yan odadan Aslı çıktı. Onun gittiğini sanıyordum. O da benim için aynı şeyi düşünmüş olmalı. Beni gördüğünde birden irkildi. Ağlamıştı gözleri ve burnunun ucu kırmızıydı. Bu ağlama huyu devam ediyordu demek ki. Bir süre tekrar odasını mı, yoksa asansörümü tercih edeceğini bilemedi. Beni orada görmeyi beklemiyordu. Sonunda asansörü tercih ederek asansörün önüne geldi. Israrla bana bakmıyordu.

"Sende mi çıkıyorsun?" diye sordum.

"Evet."

"Çok güzel olmuşsun küçüğüm, hamilelik sana yakışmış."

"Teşekkür ederim ama artık bana öyle hitap etmezsen sevinirim."

"Neden?"

"Benim için özel olan o kelimenin özel kalmasını istiyorum.

Hoşlanmadığım insanların ağzından duymak, beni rahatsız ediyor." Cevabımı almıştım. Artık benden hoşlanmıyordu. Onun yerinde olsam, bende kendimden hoşlanmazdım. Haklıydı. O kelime onun için özeldi ve hoşlanmadığı birinden duymak hoş olmasa gerekti.

"Bir zamanlar, sana böyle seslendiğimde çok hoşlanırdın."

"O zamanlar aptal biriydim, her şeye inanacak kadar." O sırada asansör geldi ve bindik. Bir süre sessizce durduk.

"Nereye?" dedim, ben konuşmadan o konuşmayacaktı.

"Doktora."

"Hasta mısın?"

"Hayır, doktor kontrolüm var, artık sonlara geldim."

"Kaç aylık?" Bir an bana baktı. Cevap vermedi. Sadece öylece bana bakıyordu. Bende böyle aptal bir soruyu neden sorduğumu düşünüyordum. Ama nedense ağzımdan çıkmıştı. Karnı büyük görünüyordu. Benden ne kadar sonra hamile kaldığını merak etmiştim. Sonunda "Yedi!" dedi.

Ne dediğini algılamam biraz zamanımı aldı. Yedi aylık hamile nasıl olurdu? Daha biz ayrılalı Beş ay olmuştu. Benimle birlikteyken mi hamile kalmıştı? Hem de başkasından. Ama o zaman başkası yoktu ki. Bütün zamanımızı neredeyse birlikte geçiriyorduk. Yoksa! Bunu düşünmek bile beynimin çıkacakmış gibi bir ağrı saplanmasına neden olmuştu. Hayretle, "Benim bebeğim mi?" diye sordum. Vereceği cevabı nefes almadan bekliyordum.

"Hayır, benim bebeğim." dedi. Kızgınlıkla. Allah'ım bu kadın ne diyordu böyle? Tam o sırada asansör ineceğim kata geldi. Ama inmedim. Hâlâ ona bakıyordum, o ise bana bakmıyordu. İki kat daha inerek garaja geldik. Hiçbir şey demeden asansörden çıktı, ben de peşinden çıktım. Bu süre zarfında nihayet kaybettiğim sesimi bulmuştum.

"Sence konuşmamız gerekmiyor mu?" diyebildim ama se-

sim her zamanki gibi sinirli ve sert çıkmıştı. İçimden kendime küfür ettim.

"Hayır, gerekmiyor, biraz önce yeteri kadar konuştuk. Onun için, sonunda elde ettiğin holdingin tadını çıkarabilirsin." Önümden yürüyordu, kolundan tutup durdurdum.

"Kolumu bırak ve bir daha bana sakın elini sürme." Onu bıraktım. Şimdi karşılıklı durmuş birbirimize bakıyorduk. Ona böyle bakarken, bir şeyden kesin emindim; ben bu kadını çok seviyordum. Şimdi karnında bebeğimi taşırken, onu asla bırakmayacaktım. Hiçbir şeyin önemi yoktu Aslı'dan ve bebeğimden başka. İşte yıllarca istemediğim, çocuk karnındaydı ve ben nasıl olduğunu bile bilmiyordum.

"Lütfen biraz konuşalım."

"Konuşmak istemiyorum." Bu arada arabasının kapısını açtı. Eski arabasına biniyordu. Babasının elinden aldığı arabaya... Ben de diğer kapıyı açıp yanına oturdum. Bana doğru döndü.

"Affedersin ama geç kaldım, doktorum geç kalınmasından hoşlanmıyor. Şimdi lütfen iner misin?"

"Doktorun hoşlanmıyorsa arabayı çalıştır, ben de seninle geliyorum."

"Benimle hiçbir yere gelmiyorsun Ege, şimdi in!"

"İstersen indirmeyi dene." Öylece bana bakıyordu. Kızmıştı.

"Doktora geç kaldık sanıyordum." dedim.

Hiç konuşmadan arabayı çalıştırdı ve garajdan çıktık. O koca karnıyla bu arabayı nasıl kullanıyordu? Karnı neredeyse direksiyona yapışmıştı. Bu hem kendine hem de bebeğe zarar verebilirdi. Buna bir çare bulmalıydım. Gülümsedim. Ne zamandır bebeği düşünüyordum? Daha öğreneli birkaç dakika olmuştu. Hiç istemediğim bir bebeğe bu kadar çabuk sahiplenmek beni şaşırttı. Ama bunun nedeni annesinin sevdiğim kadın olmasıydı. Hiç çocuk istemeyen ben, bu bebeğe baba olmak istiyordum. Tabi önce annesini ikna etmem gerekiyordu.

Gideceğimiz yere varana kadar benimle hiç konuşmadı. Ben de konuşmadım. Düşünüyordum eğer benim çocuğuma hamile kalmışsa nasıl olabilirdi? Bana korunduğunu söylüyordu üstelik o hapları hep benim yanımda alırdı. Bir gün bile almadığını görmemiştim. Çünkü ona yalan söyledikten sonra hapları bırakır mı diye çok düşünmüş, neredeyse her gece aldığından emin olmuştum.

Özel bir hastanenin önünde durdu. Arabayı valeye teslim edip içeri girdik. İşlemleri yaptırdı ve bir süre sonra çağırıldı. Onunla birlikte bende girdim. Hiç konuşmamıştı ve bende onu sinirlendirmemek için konuşmamıştım. Doktor, benim yaşlarımda oldukça yakışıklı bir adamdı. Onun doktoru olması bile benim kıskanmama yol açtı. Muayene odasına girip beni yalnız bıraktılar, oturamayacak kadar heyecanlıydım. Ayağa kalktım. Kafamda bir sürü şey dolaşıyordu. Benim bebeğime hamile kalmıştı ve bana söyleme gereği bile duymamıştı. Eğer gelmemiş olsaydım asla öğrenemeyecektim. Bir süre sonra doktor çıktı. Ondan kısa bir süre sonrada Aslı. Kalktığı koltuğa geri oturdu.

"Her şey gayet iyi gidiyor Aslı."

"Buna sevindim."

"Bu arada biraz kilo alman lazım, kilo konusunda geridesin ama bebek oldukça sağlıklı, erken doğum riskinde yok, tam zamanında gelecek ufaklık."

"Hâlâ midem bulanıyor ve bazı günler yediklerimi midemde tutamıyorum, bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum."

"Bu hamilelikten ziyade senin midenin hassas olmasından kaynaklanıyor biraz, ama sen yine de yemek yemeye dikkat etmelisin. Yedi aylık hamilesin aldığın kilo altı, her ay için hiç olmazsa bir kilo almalısın."

"Dikkat ederim."

"Daha sık ve az yemelisin, mideni rahatsız etmeyecek şekilde, her şey normal giderse, Şubat'ın ilk haftası doğum gerçekleşebilir."

"Benim yapmam gereken bir şey var mı?"

"Yürüyüşlerini aksatma, doğumun kolay olması acısından da iyi, bir de doğum eksersizleri var. Eşli katılım oluyor, nefes çalışmaları falan yapıyorlar, sen normal doğum istediğine göre eğer vaktin varsa buna katılmanı tavsiye ederim."

"Vakit bulmaya çalışırım."

"Bu arada cinsiyetini bilmek ister misin?" İkimiz aynı anda cevapladık. O, evet dedi; bense hayır dedim. Doktor her ikimize de bir süre baktı, sonra bana dönüp "Siz babası mısınız?" diye sordu. Bu seferde aynı anda Aslı hayır dedi; ben ise evet dedim.

Doktor güldü. Gülünmeyecek gibi değildi ben de güldüm, tek gülmeyen Aslı'ydı, her ikimize de sinirli bir şekilde baktı. Onun bakışı ile ben de gülmeyi kestim birazdan onunla konuşmayı düşünüyordum. Onu şu anda sinirlendirmenin anlamı yoktu. Ama doktor gülmeye devam etti.

"Pekâlâ, bunu dışarıda tartışabilirsiniz. Şunu söylemeliyim, bebek sağlıklı ve ayına göre her şey normal, biraz kilo almaya çalış." Sonra bana dönüp "Stres yok, üzülmek hiç yok, ona göre davranın, önümüzdeki ay görüşürüz!" dedi.

Aslı "Teşekkür ederim Taner, hoşça kal." diye geveledi ağzında kelimeleri.

"Güle güle Aslı unutma stres yok."

"Tamam." Doktor, bana elini uzatıp elimi sıktı ve odadan çıktık. Asansörlere doğru ilerlediğinde, onu kolundan yavaşça tuttum. Bana doğru döndü.

"Ne istiyorsun Ege?"

"Konuşmak..."

"Burada mı?"

"Senin istediğin yerde..."

"O zaman kolumu bırak." Bıraktım. Valeden arabayı aldık. Bu sefer direksiyona ben geçtim. Sesini çıkarmadı, yanıma oturdu. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Bir süre öylece sürdüm. Hem

o konuşmuyordu hem de ben... Bir süre sonra evin önündeydik. Nereye geldiğimizi gördüğünde "Burada olmak istemiyorum, lütfen başka bir yerde konuşabiliriz."

"Neden burası senin eserin, eserini görmek istemiyor musun? Hem bu evi çok severdin."

"Kendin söyledin severdim ama artık sevmiyorum."

"Burada rahat ederiz, merak etme bir şey olmayacak, söz, istediğin zaman gidebilirsin, sadece biraz konuşacağız." Güvenlik beni gördüğünde hemen kapıyı açtı. İçeri girdim ağaçlıklı yoldan hızla çıktım ve evin önünde durdum.

40

Arabadan indi. Ben de inip yanına gittim. Kafasını kaldırıp eve baktı. Merdivenleri çıkmıştım. Anahtarlarımı çıkardım ve kapıyı açtım. Arkamı döndüğümde hâlâ merdivenlerin başında bekliyordu. Onu orada gördüğümde bundan aylar önce onu buraya ilk getirdiğim günü hatırladım. Büyük olasılıkla o da hatırlamıştı. Gözlerinden bir damla yaş, yanaklarına doğru aktı. Bu kadının hayatımdan çıkıp gitmesine nasıl izin vermiştim? Ondan bu kadar kolay nasıl vazgeçebilmiştim? Karnında bebeğimi taşıyan bu kadın benim ruhumun kurtarıcısıydı. O zamanda orada durmuş, burasının perili olduğunu söylemişti. Aşağıya inerek yanına gittim. Uzanıp elini tuttum.

"Lütfen gel Aslı, seni üzmeyeceğim söz veriyorum." dedim.

"Beni buraya getirmekle şu anda bile üzüyorsun."

"Özür dilerim, istersen başka yere gidebiliriz, üzülme lütfen." Elini çekmedi ve benimle birlikte merdivenleri çıkıp içeri girdi. Kasımın sonu olmasına rağmen son sıcak günlerden biriydi. Onu terasa doğru yönlendirdim. Dışarı çıktığımızda koltuğa oturdu.

"Bir şey içmek ister misin?"

"Evet, su olsun." İçeri girdim, ona ve bana bir bardak su alarak geri geldim. Aslı yerinden kalkmış, havuzun kenarında duruyordu. Geldiğimi duymuştu ki döndü ve bana doğru yürüdü. Arkadan vuran güneş ışığının içinde peri gibiydi. Birden kalbim tekledi. Bu ev gerçekten de periliydi ve ben şu an onlardan birine bakıyordum. Bardağını elimden aldı ve kalktığı koltuğa oturdu. Suyunu içti. Hâlâ biraz önce, gördüğüm görüntünün etkisindeydim.

"Evet, ne konuşmak istiyorsun?" dediğinde nerede olduğumu anladım.

"Bebeğin babası benim değil mi?"

"Hesap edebiliyorsan öyle olmalı."

"Sadece nasıl olduğunu anlamadım, korunduğunu sanıyordum?"

"Korunuyordum ama hatırlarsan bir ara hastalanmıştım. Aldığım antibiyotik, doğum kontrol haplarını etkisiz hâle getirmiş."

"Yani tamamen bir kaza öyle mi?"

"Nasıl algılamak istersen öyle benim hiçbir suçum yok. Asla bilerek yapmadım."

"Peki, hamile kaldığını ne zaman..." Sözümü kesti.

"Buradan gittiğimden bir ay sonra öğrendim."

"Neden ondan kurtulmadın? O zaman, çocuk istemediğimi biliyordun." Gözleri doldu. Bir süre uzaklara baktı ve sonra bana döndü.

"Yapamadım." dedi, o kadar kısık söylemişti ki onu zor duymuştum.

"Yapamadın öyle mi? İstemediğin bir adamın çocuğunu doğurmaya göze aldın yani?"

"Evet, adamı istemiyorum ama bu benim bebeğim ve onu istiyorum."

"Bana ne zaman haber vermeyi düşünüyordun?"

"Haber vermeyecektim" dedi gözlerimin içine bakarak.

"Neden?"

"Çünkü..." elini karnının üstüne koydu. "Onu çok istiyorum ve senin ise istemediğini biliyorum."

"Ama babası benim."

"Sen baba olmak istemedin." Haklıydı, baba olmak istemiyordum, hiç istememiştim ama karşımdaki kadını o kadar çok seviyordum ki şimdi istiyordum. Annesi bu kadın olacaksa bir

sürü bebek istiyordum. Bunu ona söylemek istedim ama onu üzmek istemiyordum.

"Peki, neden şimdi doğruyu söylüyorsun? Başkasından diyebilirdin."

"Kötü bir yalancı olduğumu biliyorsun."

"Doğru, hem de en kötülerinden..."

"Buraya gelmeseydin söylemeyecektim ama şimdi bilmen gerektiğini düşünüyorum."

"Peki baban bunu öğrendiğinde ne yaptı?"

"O sırada Ayvalık'taydım. Orada öğrendim hamile olduğumu. Çok düşündüm ama aldıramadım. Eğer babam öğrenirse zorla onu aldırmamı isteyecekti, dayanamazdım onun için bebek dört aylık oluncaya kadar İstanbul'a gelmedim. Söylediğimde ise artık aldıramayacak kadar büyümüştü. Sonra kabullendi. Hastalığı ortaya çıktı. Ve artık o da torununu görmek istiyor." Benim çocuğumun dedesi, hayatım boyunca nefret ettiğim adam olacaktı. Bu da benim şimdiye kadar yaptığım kötülüklerin bir cezası olmalıydı.

"Hayatında biri var mı?"

Güldü, eliyle kendini gösterip "Bu hâlimle mi?" dedi.

"Evet biraz zor gözüküyor." Güldüm.

"Senin var mı?"

"Yok, bana tahammül etmek zor biliyorsun, sen rekor kırmıştın." Tekrar sustuk. Bardağındaki kalan suyu yavaş yavaş içmeye devam ediyordu. Bardağını sehpaya koydu. Bana döndü.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu. Ne dediğini anlayamamıştım.

"Neyi?"

"Şirketi alacaksın ve o kadar insan orayı işletmediğin için işsiz kalacak. çoluk çocuk bir sürü insan..."

"Bence onları düşünene kadar kendini düşünmen lazım, sen ne yapacaksın?"

"Biliyor musun babam kadar kötüsün, senden ayrılmakla iyi yapmışım. Babamla yirmi altı yıl yaşadım, onun gibi düşünen bir adamla ömür boyu yaşayamazdım ve çocuğuma da aynı acıları yaşatmak istemem." Babam kadar kötüsün lafı beni sinirlendirdi. Kötülükte Fikret'in eline su bile dökemezdim ama beni onunla bir tutmuştu. O adama benzemek şöyle dursun, aynı ortamda bulunmaya bile tahammül edemiyordum.

"Bizi merak etmene gerek yok, çalışabilirim." Eliyle etrafı gösterdi. "Oldukça başarılı da sayılırım, tabi beni de birileri mahvetmek için özel olarak uğraşmazsa." Babası ile uğraştığım için onunla da uğraşacağımı mı sanıyordu? Ama şirketlerini ve her şeylerini ellerinden alsam bile asla babamın düştüğü duruma düşmeyeceklerdi. Belki Fikret zor durumda olabilirdi ama onun da ne kadar yaşayacağı belli değildi. Aslı ise hayat standardını devam ettirecekti. Akıllı kızdı ve mimari ve iç mimari konusunda gerçekten başarılıydı. Bunca sene uğraşmış, her şeylerini ellerinden almak üzereydim ama hedefime ulaşamamıştım. Ulaşamadığım gibi Aslı'nın gözünde babasından bir farkım bile yoktu.

"Peki ya bebek?" diye sordum.

"Ne olmuş bebeğe?" dedi şaşkınlıkla eli istemeden karnının üstüne doğru gitti.

"Babası ben olduğuma göre?"

"Senden ne kendi adıma ne de bebek adına hiçbir şey istemiyorum. Onun için bunu unutup yoluna devam edebilirsin. Ne şimdi ne de gelecekte hiçbir şey talep etmeyeceğime dair istersen bir anlaşma yapabilirim."

"Ya ben bebeği istersem?" Birden irkildi. Büyük olasılıkla bu aklına hiç gelmemişti. Ona dediğim şeyleri hatırlıyordum. "İleride hamile kalıp nasıl olsa benimle evlenir diye düşünürsen bil ki o çocuğu asla kabul etmem ve arkamı döner çekip giderim." demiştim, büyük olasılıkla o da dediğim şeyleri hatırlıyor olabilirdi.

"O bebek senin değil, benim, sen sadece sperm verdin. Üstelik asla çocuk istemediğini defalarca söyledin."

"Kararımı değiştirmiş olamaz mıyım?"

"Olamazsın." diyerek ayağa kalktı. "Konuşma bitti. Şimdi gitmek istiyorum, arabamın anahtarlarını verir misin lütfen?"

"Konuşacaklarımız daha bitmedi."

"Benim için bitti. Söz vermiştin ve gitmek istiyorum." Sonra arkasını dönüp yürüdü, koltuğun üstünden çantasını aldı, kapının önüne geldiğinde elini uzattı.

"Anahtarlar..."

"Aslı!" diyerek ona doğru gittim.

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, hiçbir şey duymak istemiyorum. Sakın hiçbir şey söyleme. Sen artık benim yaşamımın bir parçası değilsin ve bebeğimin de olmayacaksın. Bu bebek benim, anlıyor musun? Sadece benim, bunca ay sonra gelip bebeğimi benden alamazsın." Gözlerinden yaşlar akmaya başladı "Lütfen yapma, lütfen hayallerimde seni hatırladığım gibi iyi olarak kal, lütfen seni kötü olarak hatırlamama izin verme." Onu o şekilde görmek içimi parçaladı. Hayallerinde iyi olarak kalmamı istiyordu. Ama ben onu yanımda, yatağımda, evimde görmek istiyordum.

"O arabayla gitmene izin vermem Aslı ve lütfen ağlama."

"Beni burada tutamazsın."

"Seni burada tutmak istemiyorum sadece o arabayı kullanmanı istemiyorum, o küçük arabaya normal insan zor binip iniyor senin ise karnın burnunda. Resmen direksiyona yapışıyorsun. Bebeğe bile zarar verebilir. Eski araban hâlâ garajda onu almanı istiyorum."

"Alamam."

"Alabilirsin. Küçüğüm hiç olmazsa doğuma kadar onu kullan."

"Bana küçüğüm deme, bunu anla artık, ben bundan sonra

senin küçüğün olmayacağım. Bizim ilişkimiz bitti Ege anlıyor musun? Bitti. Bunun geri dönüşü yok."

"Tamam. Sinirlenme."

"Sinirli değilim, sadece bir daha bir araya gelmemizin söz konusu olmadığını, bunu konuşmak bile istemediğimi, söylüyorum." Bana baktı; gözlerinden yaşlar akmaya devam ederek. Ona sarılınca nasıl tepki vereceğini bilmediğimden ben de ona bakıyordum. Sonra uzanıp elini tuttum.

"Gel, biraz kendine gel, bu şekilde gidemezsin. Merak etme, gitmene izin vereceğim söz."

"Tamam." diyerek geldi. Bu arada saat ilerlemişti. Karnı aç olmalıydı.

"Karnın aç mı?" Başını salladı. Onu mutfağa götürdüm. Eve geldiğimi öğrenince, kadın sabahtan gelip birkaç çeşit yemek yapmıştı. Onu masaya oturttum. Yemekleri söyledim. İçlerinden bir tanesini seçti. Karşılıklı yemek yemeye başladık. Biraz sakinleşmişti. Aç olmasına rağmen yine de fazla bir şey yemedi.

"Doktoru duydum, kilonun eksik olduğunu söyledi. Onun için yemeğini bitir."

"Fazla yediğim zaman midem bulanıyor."

"Tabağındaki fazla bir şey değil. Sadece kendin için değil, ufaklık için de yemelisin, küçüğüm." Cümlemi bitirdiğimde bana baktı. Küçüğüm dediğimi duymuştu. Tepki vermedi. Sessizlik içinde yemeklerimizi yedik. Onun zayıf noktasını bulmuştum. Zayıf noktası bebekti. Bunu ona kullanacak mıydım bilmiyordum. Bana dönmesini istiyordum ama bunu kullanarak, bana dönmesini istemiyordum. İsteyerek bana dönmeliydi. Bundan aylar önce isteyerek, benimle olduğu gibi. Ona baktığımda bunun zor olacağını biliyordum. O kafasından, kalbinden beni tamamen çıkarmış gibi duruyordu. Zor kullanılmaktan hoşlanmıyordu. Yıllarca babası ona zorla bir şeyler yaptırmıştı ve babasından nefret etmişti. Ben de zor kullanarak onu elimde tutmak istemiyordum. Onun benden nefret etmesine daya-

namazdım. Ne kadar sürerse sürsün, onu elde edecektim. Hem de kendi isteğiyle... Kötü şeyler yapmıştım. Geçmişimde gurur duyacak şeyler yoktu ama asla babası kadar kötü olamazdım. Asla onunla bir tutulmak istemiyordum.

Çocuğuma hamile bu kadını üzemezdim. O benim yaralı ve karanlık ruhuma iyi geliyordu. Onunla birlikteyken ruhumdaki yaralar iyileşiyor, karanlık kayboluyordu. Yıllarca babasını mahvetmek için uğraşmıştım. Gerekirse yıllarca onun kalbini yeniden kazanmak için uğraşabilirdim. O evimin perisiydi. Karanlık ruhumun meleğiydi. Yakında çocuğumun da annesi olacaktı. Bu evde, onunla birlikteyken çok mutluydum. Çok yıllar önce, ailemle mutlu olduğum gibi. Bu ev, ancak mutlu insanlar içinde yaşarsa, eski acı günlerden kurtulabilirdi. Üstelik o hâlâ bilmese bile ben onun koruyucu meleğiydim ve büyük ihtimalle fotoğrafım, hâlâ baş ucunda duruyordu.

Yıllarca kötü bir babayla yaşamıştı. Çocuğunu benim gibi biri ile paylaşmak istememesi normaldi. Onun gözünde babasından hiçbir farkım yoktu ama ben, ona farklı olduğumu ispatlayacaktım. Onun için iyi biri olmaya çalışacaktım. Ona baktım, yemeğini bitirmişti.

"Başka bir şey istiyor musun?"

"Hayır, çok yedim." Masayı kaldırmaya başladı. Ben de ona yardım ettim. Bulaşıkları beraber yıkadık, eski günlerdeki gibi. Sanki bu evden hiç gitmemiş gibi.

"Benim artık gitmem gerekiyor." Onu garaja indirdim. Dün arabayı kontrol etmiştim çalışıyordu. Anahtarları ona verdim.

"Arabana iyi bakacağıma söz veriyorum, ama doğuma kadar bu arabayı kullan lütfen Aslı. Bu senin ve bebeğimizin iyiliği için. Bana söz veriyor musun?"

"Ona bebeğimiz deyip durma o benim bebeğim, bunu anlamanı istiyorum, onun için seninle savaşırım, o benim."

"Peki ama yine de söz vermelisin, bebeğinin iyiliği için."

"Söz."

"Dikkatli git, gittiğinde beni ara, hâlâ sende kayıtlıysa eski numarayı kullanıyorum."

"Kayıtlı."

"Peki, güle güle."

"Hoşça kal." dedi ve garajdan çıktı. Arkasından baktım. Şimdi işe başlamanın zamanıydı. Babasından nefret ettiğimden, holdingi batırmak için çok çalışmıştım. Kızını sevdiğimden, holdingi kurtarmak için çalışacaktım. Gerçekten de o holding çocuğumun hakkıydı. Ve artık iyi bir adam olmalıydım. Çünkü çok yakında baba olacaktım. O, gider gitmez David'i aradım. Gelmesini istedim. Yarım saat sonra karşılıklı oturmuş konuşuyorduk.

"Nereye gittin öyle birdenbire? Telefonunda cevap vermedi."

"Orada boğulduğumu hissettim. Çıkmam gerekiyordu. Aslı'yı öyle görmek beni sarstı."

"Aslı'nın hamile olduğunu bilmiyor muydun?"

"Ben de seninle gördüm."

"Evlenmediğine göre babası kim?" diye sordu David. Ona bakarak güldüm.

"Ben!" "Sen mi?"

"Evet, çıkınca onunla karşılaştım, doktor kontrolüne gidiyordu ve onunla gittim."

"Peki, şimdiye kadar neden söylememiş?"

"Aslında söylemedi, sadece kaç aylık diye sordum."

"Kaç aylıkmış?"

"Yedi."

"Vay canına, seni baba olarak düşünemedim bir türlü dostum."

"Ben kendimi hâlâ düşünemiyorum."

"Ne yapacaksın peki? Çifte intikam oldu. Adamın hem şirketlerini aldın hem de kızını. Ve şimdide bir çocuğun olacak. Fikret ne demiş?"

"Hamileliği ilerleyene kadar babasına söylememiş ama şimdi babası da bir torunu olacağına seviniyormuş."

"İroniye bak, yıllarca nefret ettiğin adam çocuğunun dedesi olacak."

"Komik değil mi?"

"Oldukça..."

"Ne yapacaksın?"

"Aslı'yı seviyorum David. Onsuz geçirdiğim beş ay cehennem gibiydi. Buna en yakın şahit sensin. Nasıl olduğumu gayet iyi biliyorsun. Hele şimdi bebeğime hamileyken bir saniye bile onsuz olmak istemiyorum. Ama beni babası gibi kötü buluyor. Bu durumda asla benimle birlikte olmaz. Yıllarca kötü bir babayla büyümüş, çocuğunu kötü bir babayla büyütmek istemediğini söyledi."

"İşin zor o zaman."

"Babası kadar kötü olmadığımı kanıtlamalıyım."

"Ona gerçeği anlatmakla başlayabilirsin, neden böyle davrandığını anlayacaktır. Sen kötü değilsin, Fikret'in dışında kötü davrandığın biri olmadı."

"Ona şu anda gerçeği anlatamam ama daha iyi bir fikrim var."

"Neymiş?"

"Ortaklık tekliflerini kabul edeceğim ve o holdingi ben el atmadan önceki durumuna getireceğim." David şaşkınlıkla bana baktı. Şaşkınlığı geçince de kahkaha atarak gülmeye başladı. Bir süre susması için bekledim ama susmayı bırak daha da çok gülmeye devam etti.

"Sen gerçekten delisin dostum, beynin gerçekten hasarlı."

diyerek gülmeye devam etti. "Mahvetmek için yıllarca çalıştığımız şirketi, şimdi kurtarmak için mi çalışacağız?"

"Evet." Hâlâ karşımda kahkahalarla gülüyordu. Kalkıp yüzünün ortasına bir yumruk geçirmek istedim. Ben burada ne yapabilirim diye düşünürken, onun gülmesi sinirimi bozmuştu.

"Eğlenmene ara versen de konumuza dönsek."

"Tabi ki."

"Bana olup olmayacağını söyle."

"Olur tabi, biz el atmadan önce tıkır tıkır çalışıyordu burası. Fikret'e ne kadar kızarsan kız, adam kendinden bile sonra işleyen bir sistem kurmuştu. Öyle kolay kolay batacak bir şirket değildi, biz bile ancak dört senede bu seviyeye getirebildik. Biraz zaman alır ama olmayacak bir şey değil."

"O zaman, buradaki işleyişi bilen birine ihtiyacımız var."

"Aklından geçen kim?"

"Berk, adam üç yıl boyunca kilit görevdeydi. Neyin ne olduğunu biliyor, Türkiye şartlarını tanıyor, onu çağıracağım."

"Peki bunca çabaya karşı, Aslı sana evet diyecek mi?"

"Bilmiyorum, demesi için elimden geleni yapacağım, aylar önce beni sevdiğini biliyordum, tekrar sevmesi için uğraşacağım."

"O zaman iki gün sonra tapuya gidecektik. Onlara ne diyeyim?"

"Metin Bey'i ara onlara ortaklık teklifini kabul ettiğimizi söyle. Cumaya toplantı ayarla. Berk'te o zamana kadar gelmiş olur."

"Kararlısın değil mi? Adamları umutlandırıp sonra vazgeçtim deme."

"Demeyeceğimi biliyorsun."

"O zaman kurtarılmayı bekleyen koskoca bir holdingimiz var, çalışmaya başlamalıyız."

"Burada kal."

"Burada mı?"

"Yeteri kadar odam var, yukarıda misafir odaları var, burada kal. Bu evde Aslı olmadan yalnız kalmak, istemiyorum."

41

Aslı, arabanın direksiyonuna geçtiğinde bütün anılar gözlerinin önüne geldi. Beş aydır bu arabayı kullanmıyordu. Oldukça büyük bir cipti. Bu ev yapılırken, Ege babasının arabasını aldığını öğrendiğinde, onun kullanması için almıştı. Nedense eski arabasını güvensiz buluyordu. O zaman onunla tartışmamıştı. Ne de olsa bir kaza geçirmişti. Hiç anlatmamıştı ama belki de eski arabası gibi bir arabası vardı.

O küçük arabayı, babası üniversiteden mezun olduğunda almıştı. Onun istediği bölümü okudu diye. Aradan yıllar geçmesine rağmen, o arabayı seviyordu. İlk defa babasından bir şey istemeden, sadece onu düşünerek aldığı hediyeydi. Doğum günlerinde ya da özel günlerde babasının sekreteri arar, ona ne istediğini sorardı. O da istediğini söyler ve eve gelen hediye istediği şey olurdu. Bu yıllarca böyle devam etmişti. İyi yanı; istediği mutlaka alınırdı. Kötü yanı; hiç sürpriz yoktu. Her defasında günler öncesinden ne alınacağını bilirdi.

İlk defa üniversiteden mezun olurken sekreter aramamıştı. O da bu senenin sürprizi bu olsa gerek diye düşünüyordu; hiç hediye alamamak. Kep atma törenine babası gelmişti. Hayatında ilk defa bir mezuniyet törenine babası katılıyordu. Onunla birlikte eve geldiklerinde, kapının önünde o arabayı görmüştü. Kırmızı üstü açılır, tek kapılı spor Mercedes. Babası, bu senin mezuniyet hediyen dediğinde, ilk defa aldığı bir hediyeden dolayı sevinmişti. O zamandan beri de o arabayı kullanıyordu. Modası geçmiş olmasına rağmen o arabayı satıp, yenisini almasına gönlü razı olmamıştı. Onun manevi değeri, hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Gerçi son bir aydır, gerçekten de o araba-

ya sığmaz olmuştu. Ege'nin bunu görüp ve düşünmesi onun kalbini ısıtmıştı. O adamı gerçekten de çok seviyordu ve onu terk ettiğinde, günlerce ağlamış, hâlâ onu unutamamıştı. Tam vazgeçip ona geri dönmeye karar verdiğinde, hamile olduğunu öğrenmişti. Çocuk istemediğini bildiğinden geri dönememişti. Onu kandırıp çocuk yaptığını sanacaktı. Bunun için suçlanmak istemiyordu. Doğurmaya karar vermişti. Sevdiği adamın çocuğunu doğurmak istiyordu.

Babası telefonla neredeyse her gün aramıştı, geri dönmesi için, tek kötü söz söylememişti. Ben sana söylemiştim dememişti. Ama Ege'den hamile olduğunu öğrense, bunları diyeceğini biliyordu. Ona baskı yapmaya başlayacak ve çocuğu aldırana kadar da durmayacaktı. Onun için üç ay boyunca babasına hamile olduğunu söylememişti. Sonunda yine babası tahmin etmişti. Ona bakmış ve hamile olduğunu anlamıştı. Çok zayıftı ve karnı belli oluyordu.

Babası hamile olduğunu öğrendiğinde hiçbir şey dememişti. Hele babasının Ege olması bile onu rahatsız etmemişti. Aslı bu bebeği istediğini söylemiş, kabul ettiği takdirde yanına gelmek istediğini söylemişti. Babası sadece ona bakmış ve kanser olduğunu söylemişti. Eve döndükten bir hafta sonra kemoterapiye başlamıştı. Hem kendisi için hem de babası için zor zamanlardı. Caddebostan'da ki evi kapatmıştı. Artık babası ile birlikte Erenköy'deki köşkte oturuyordu. On bir yaşından beri oturmadığı evde. Kemoterapilere olumlu cevap verince bu seferde ameliyat olmuştu. Şu anda durumu iyiydi. Bu hastalık baba kızı daha da yakınlaştırmıştı. Birbirlerini yeniden bulmuş gibiydiler. Hayatında ilk defa babası onunla bu kadar çok ilgileniyordu. Hatta geçen ay bebek için kontrole gittiğinde o da gelmişti. Torunu olacağına seviniyordu. Doktorlar kesin dinlenme önerince, Aslı babasından hisseleri kendisine devretmesini istemişti. Babası da zaten batacak olan bir şirkette hissesinin olmasının bir işe yara-

mayacağını söylemişti. Sonunda kızının ısrarına dayanamamış ve devretmişti.

Aslı işin başına geçtiğinde, gerçekten de babasının haklı olduğunu anlamıştı. Bir ortak bulmadıkları takdirde, holdingi ayakta tutmak zordu. Ama üç aydır gerçekten çok çalışmıştı. En azından çalışanların parasını şimdiye kadar ödemişlerdi. Ama bundan sonrası zor görünüyordu. Ege ortaklığı kabul etmemişti. Annesinden kalan bütün gayrimenkulleri satmış, daha önceki taksiti ödemişti. Şimdi holdingde elinden gidiyordu. Buraya kadardı. Artık çocuğuna bırakacak hiçbir şeyi yoktu. Onları kurtaracak tek şeyin; Ege ile ortaklık yapmak olduğunu biliyordu. Toplantı zamanı, karşısına nasıl çıkacağını bilmiyordu sadece. Sonunda bugün geldiğinde odasında sinirden üç kere kusmuştu. Midesi sürekli bulanıyordu. İlk aylarda geçmesi gereken bu mide bulantıları, ne yazık ki yedi ay olmasına rağmen hâlâ devam ediyordu. Bazı günler o kadar kötü oluyordu ki yediği hiçbir şeyi midesinde tutamıyordu. Sonunda toplantı odasına girdiğinde, Ege'yi görmek onu sarsmış ama belli etmemeye özen göstermişti. İşte beş aydan sonra yine öyle kaşlarını çatmış, ilk günkü gibi o ukala tavrını takınmıştı. Ortaklığı kabul edeceğine dair içinde bir umut olsa da, konuşmaya başladığında olmayacağını anlamıştı. Üstelik onu hamile gördüğünde daha da şaşırmış ve başkasından sanarak, onu küçümser bir havaya girmişti.

Toplantının sonunda onun da en az babası kadar kötü biri olduğu kafasına dank etmişti. Kendi çıkarları uğruna, her şeyi yıkıp geçecek biriydi. Onunla yaşadığı süre boyunca bunu neden görememişti? Nasıl bu kadar kör olmuştu? Orada daha fazla kalamamıştı. Zaten gitmesi gereken bir doktor randevusu vardı. Toplantı odasından ayrılınca, kendi odasında dakikalarca ağlamıştı. İçerideki adam bir zamanlar sevdiği adam değildi.

Sadece beş ay geçmişti. Beş ayda nasıl bu kadar değişirdi bir insan? Asansörün önünde karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Kaç aylık diye sorduğunda ne cevap vereceğini bilmiyordu. Sadece

birkaç aylık diyemeyecek kadar karnı büyüktü. Sonunda, çocuk istemediğini, hamile kalsa bile o çocuğu kabul etmeyeceğini söylediğini hatırlamıştı. Bunları düşünerek, doğru cevabı vermişti. Bu çocuğun üstünde hak iddia etmeyeceğine o kadar emindi ki. Cevabı duyduktan sonraki yüz ifadesi ise görülmeye değerdi. Aslı gülmek istemişti ama o kadar kötü bakıyordu ki buna cesaret edememişti. Hemen çocuğun kendisinden olduğunu anlamıştı. Doktora onunla gelmesi, Aslı'nın çok hoşuna gitmişti. Onu eve götürmesine biraz üzülmüştü. O evde onunla birlikte çok güzel günler geçirmişti. Hayatının en güzel günleri o evde geçmişti. Kendini kötü hissetmişti. Üstelik ona söylediği şeyler; çocuğu istediğini söylemesi içinin panikle dolmasına neden olmuştu.

Asla ama asla çocuğunu ona vermeyecekti. Bu bebek kendinindi. Sonra ona yemek hazırlaması, onu düşündüğünü göstermesi; yine beş ay önceki Ege olmuştu. Aslı yine de onun evlenmek istemediğini anlamıştı, çocuğu istemiş ama evlenelim dememişti. O arabada rahatsız olduğunu anlayıp, ona bu arabayı vermesi, kalbinin teklemesine neden olmuştu. Bunları düşünürken eve geldi. Arabayı garaja çekip, eve girdi. Kapıyı emektar Sevgi Hanım açmıştı.

"Hoş geldin kızım."

"Hoş bulduk abla, babam nasıl?" diyerek içeri girdi. Anahtarları girişte duran çanağın içine koydu.

"Bugün daha iyi, içeride kitap okuyor, seni sorup duruyordu." Salona girdiğinde, babası her zamanki koltuğunda oturmuş ayaklarını pufa uzatmıştı. Onu gördüğünde, kafasını kaldırdı ve gülümsedi.

"Nerede kaldın Aslı? Erken geleceğini söylemiştin."

"İşlerim çıktı baba, birde doktora gitmem gerekiyordu." dedi ve onun karşısındaki koltuğa oturdu.

"Eee ne dedi doktor, torunumun cinsiyeti belli mi?" Bunu öğrenmek istiyordu. Ama bugün onunla Ege gelince kafası ka-

rışmış, sonunda öğrenemeden dönmüştü. Doktor sorduğunda, Ege hayır demişti. Sonrada konuya tekrar dönmemişlerdi.

"Daha belli değilmiş baba, bir dahaki sefere bakacak."

"Toplantı nasıl geçti?" diye sordu Fikret kızına gözlerini dikmiş bakıyordu. Aslı'da bir gariplik vardı. Sanki daha neşeli gibi duruyordu.

"İyi geçmedi, ortaklık teklifimi geri çevirdi. İlk günkü gibi sert ve ukalaydı. Beni hamile görmek onu daha da korkunç yaptı. Dediğimiz her şeye karşı çıktı. Her şeyini alacağım bir yere neden ortak olmak isteyeyim, dedi."

"Akıllı adam, seni bu hâlde gördü, tepkisi ne oldu?"

:"Yüzünden bir şey anlamak pek mümkün değil biliyorsun ama bana bakışları hiç hoş değildi, bebeği başkasından sandı."

"O adamı hiç anlamadım, seninle birlikteyken seni seviyor gibiydi. Hatta seni benden bile korumaya çalışıyordu. Çocuğu olacağını biliyor mu?" Aslı karşısındaki adama baktı ve ona yalan söylemek istemedi. Her ne kadar iyi görünse de, doktorlar umut olmadığını söylüyordu. Sanki her geçen gün daha da süzülüyor gibi bir hâli vardı.

"Evet, ona söyledim."

"Söyledin mi?" dedi Fikret bir kaşını kaldırarak, gerçi kemoterapilerden artık bir kaşı da yoktu.

"Evet."

"Ne yaptı?"

"Benimle doktor kontrolüne geldi. Önce çocuk istemediğini söyledi, sonra onu benden almayı ima etti. Ne istediğini hâlâ bilmiyor."

"Çocuğa rağmen ortaklık isteğini kabul etmedi öyle mi?"

"Evet baba kabul etmedi."

"O zaman yapacak bir şey yok, keşke bu kadar zorlamasaydın hiç olmazsa annenin sana bıraktığı gayrimenkulleri elinde

tutabilirdin. Şimdi o küçük daireden başka sana kalan bir şey yok ne yazık ki, bu ev bile ona ipotekli."

"Önemli değil baba, elimizden geleni yaptık, olmadı. O daire bana yeter, çalışırım sorun değil."

"Koskoca bir imparatorluk yerle bir olmak üzere, nerede yanlış yaptım hâlâ bulamıyorum."

"Bunları dert etme, sen iyi olmaya bak."

"Aslında her şeyin başı sağlık, sağlığın gittiğinde dünya senin olsa bir işe yaramıyor."

"Orası öyle." dedi Aslı, kendisini rahatsız hissederek. Bugünler babasının iyi günleriydi, doktor son zamanlarda daha da kötü olacağını söylemişti ve o sona doğru hızla yaklaşıyordu.

"Sonra ne oldu?"

"Arabamı elimden aldı."

"Ne?"

"Arabaya zor inip bindiğimi gördü, direksiyonunda karnıma değdiğini söyleyip onu kullanmamı yasakladı. Daha önceki arabayı verdi kullanmam için." Babası güldü. "Hâlâ seni düşünüyor demek ki."

"Ya da bu bebeği çok istiyor, başına bir şey gelmesini istemiyor."

"O adamın yakında kim olduğunu öğreneceğiz merak etme. Bu sefer tuttuğum adam gayet iyi."

"Her şeyi aldıktan sonra, öğrensek ne olacak baba?"

"Yine de öğrenmek istemiyor musun, çocuğunun babasının neden bizi zor duruma düşürmek için uğraştığını?"

"Açıkçası bizi o mu zor duruma düşürdü, yoksa beceriksizliğimizin mi kurbanı olduk bilmiyorum baba?"

"Sen de gördün gelen raporları, adam şimdiye kadar para koyduğu hiçbir şirketten, bırak ipotek koymayı hiçbir karşılık almamış, zaten insanlar ondan korkuyorlarmış, hiç kimsenin malını almamış. Ödeme yapamayan şirketlerin ertelemelerini

kabul etmiş. Bir tek bize böyle davrandı. Sanki elimizde ne var ne yok almak için uğraştı. Parayı ödemediğimizde daha çok kredi açtı. Bize hiç kimseye yapmadığını yaptı. Adeta bizi batırmak için uğraştı. Bu da beni kuşkulandırıyor, seni kuşkulandırmıyor mu?"

"Böyle söyleyince, kulağa oldukça kuşkulu geliyor."

"Evet ama yakında kim olduğunu bulacağız, bence bütün kötü giden işlerimizin arkasından da o çıkacak gibi geliyor."

"Bir de senden ölümüne nefret etmesi var."

"Evet bir de o var. Kimin nesi bilmiyorum ama geçmişle hesaplaşmak istediğini sanıyorum." O sırada Aslı'nın telefonu çaldı. Doktorda kapatmıştı. Ancak eve girdiğinde telefonu açmayı akıl edebilmişti. Telefonu eline aldığında, Ege'nin aradığını gördü.

"Ege arıyor." dedi babasına bakarak.

"Aç bakalım ne diyecek?"

"Efendim Ege!" diyerek, açtı.

"Aslı, neredesin?"

"Evdeyim."

"Gidince aramanı söyledim, bunca saat neredeydin? Üstelik telefonun kapalıydı.

"Yeni geldim, kapalı olduğunu unutmuşum."

"Merak ettim küçüğüm, başına bir şey geldi sandım." dedi telefondaki endişeli ses.

"Merak etme Ege, gayet güzel başımın çaresine bakıyorum. Şimdiye kadar yanımda sen yoktun, bundan sonrada olmayacağın için beni rahat bırak."

"Aslı."

"Ne?"

"Benimle bu şekilde konuşmana izin vermiyorum."

"Ah affedersin izin alacağımı bilmiyordum. Bundan sonra alır öyle konuşurum, şimdi kusura bakma kapatmam gerek, me-

rak etme. Evdeyim, hoşça kal." Telefonu kapattığında kendisini gülümserken buldu. Babası da şaşkın ona bakıyordu. Sonra telefonu eline alıp Metin Bey'i aradı, adam kendisine üç tane çağrı bırakmıştı, önemli bir şey olmalıydı. Hoparlöre aldı babası da duysun diye.

"Efendim Metin Bey, beni aramışsınız."

"Evet Aslı kızım, sana ulaşamadım, her şey yolunda mı?"

"Evet, telefonum kapanmış, hayrola?"

"David aradı."

"Evet, yine ne istiyorlar, bugün tarih belirlemediniz mi?"

"Belirledik ama arama konuları, ortaklığı kabul ettiklerini söylemek için." Aslı babasına baktı, babası da ona bakıyordu, sonra babası konuştu.

"Metin merhaba."

"Merhaba Fikret Bey, nasılsınız?"

"Sağ ol iyiyim Metin, ortaklık olarak ne istiyorlar, hisselerin kaçını?"

"Aslında bende çoğunu isteyeceklerini sandım ama yarı yarıya istediler."

"Yarı yarıya mı?"

"Evet, hâlbuki koydukları parayı göz önünde bulundurursak çoğunu almaları lazım ama böyle söylediler."

"Başka ne istiyorlar?"

"Cuma günü bir toplantı istediler. Aslı Hanım'ın durumunu göz önünde bulundurarak, bir genel koordinatör atamak istediklerini söylediler. Bunun kim olacağını, Cuma günü söyleyeceklermiş ve en önemlisi bizi mahkemeye veren sigorta şirketine karşı dava açıyorlar, bunun için gerekli evrakları yarın teslim etmemi istediler. Bende bunun için aradım, ne yapalım?"

"Bir dakika hatta bekle Metin. " sonra kızına döndü, "Ne yapmak istiyorsun Aslı?"

"Ben mi?"

"Evet, bu holdingin sahibi şu anda sensin, sen ne dersen onu yapacaklar."

"Kaybedecek bir şeyimiz yok, ben devam edelim diyorum, belki bu bizimle birlikte bütün çalışanlarımızın da kurtuluşu olur."

"Duydun Metin, Aslı devam dedi. Ne istiyorlarsa ver. Cuma günkü toplantıya ben de geleceğim."

"Metin Bey, David'e neden karar değiştirdiklerini sordunuz mu?"

"Evet."

"Neden değiştirmişler?"

"Ege Bey'in doğacak çocuğunun bu şirkette hakkı olduğunu söyledi, sen ne demek istediklerini anladın mı?"

"Evet anladım." dedi gülümseyerek.

"O zaman, Cuma günü bize de anlatırsın."

"Anlatırım Metin Bey, teşekkür ederim."

"Kendinize iyi bakın Fikret Bey, sizi özledik."

"Cuma günü görüşürüz." Telefonu kapattığında baba kız birbirine baktı. Aslı duyduklarına bir anlam vermeye çalışıyordu. David, Ege Bey'in doğmamış çocuğunun hakkı var demişti. Bu ne anlama geliyordu? Ege bu çocuğu gerçekten istiyor muydu?

"Ne düşünüyorsun baba?"

"Benden hisseleri isterken, senin dediğin cümleyi söylemiş, sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum baba, ne düşüneceğimi bilmiyorum ama ortaklığı kabul etmeleri sevindirici, benim hakkımda ne düşündüğünü ise hiç bilmiyorum."

"Bence hamile oluşun onu etkilemiş olabilir ve bana kalırsa seni seviyor ve bebeği de istiyor."

"Onu hâlâ seviyorum, ne yazık ki gerçek bu. Bugün onu

gördüğümde bunun hiç değişmediğini gördüm. Ama beni sevdiğini söylemeden ve evlilik teklifi etmeden ona bunu söylemeyeceğim."

"Üstelik benden bu kadar nefret etmesine rağmen, çocuğunun dedesi olmama da aldırmıyor galiba."

"Öyle görünüyor." dedi Aslı gülerek. Bir süre baba kız sessizce, kendi düşüncelerine dalarak oturdular. Aslı'nın aklında Ege'nin ortaklığı kabul edişi vardı. Bu her şeyin başlangıcı olabilirdi. Çalışanların işten çıkmalarına gerek kalmazdı.

"Aslı!" diyen babasına baktı.

"Efendim baba."

"Sana anlatmam gereken şeyler var. Ölmeden bilmen gereken şeyler."

"Şimdi mi?"

"Toplantıdan sonra... Gerçi anlatacaklarımı öğrendiğinde, benden nefret edeceğine eminim." Aslı babasına baktı. O kadar uzun yıllar, ondan nefret etmişti ki ama geldikleri noktada artık çok yaşlı görünen ve sayılı günleri olan bu ihtiyar adamdan nefret etmiyordu. Acımasızlığı hastalığını öğrendiğinde gitmişti. Aslında onun için üzülüyordu. Yıllarca her şeyden üstün tuttuğu işi batmak üzereydi ve elinde avucunda ne varsa kaptırmıştı ve ölürken arkasındaki kızına bırakacak hiçbir şeyi yoktu. Hiçbir şey demeden bir süre daha oturdular. Sonra Fikret yerinden bastona dayanarak kalktı ve kızına bakıp:

"Yoruldum, gidip yatacağım."

"İyi geceler baba." diyerek, Aslı'da kalktı.

"İyi geceler kızım." diyen adam bastona dayanarak zorlukla yürüdü ve odadan çıktı.

42

Cuma sabahı, oldukça erken saatten beri ayaktaydım. Pazartesinden beri Aslı'yı görmüyordum. Onu o kadar özlemiştim ki. En son o gün görüşmüştük. Onun peşine düşüp onu taciz etmek istemiyordum. Ona zorla bir şey yaptırmak istemiyordum hâlâ beni sevdiğini biliyordum. Bunu gözlerine baktığımda anlamıştım. Bana seni kötü hatırlamama izin verme demişti. Onun için iyi olacaktım. En az onun kadar.

Çarşamba günü, Berk gelmişti. O ve David burada kalıyorlardı. Geç saatlere kadar hep beraber batırmak için uğraştığımız şirketi, bu seferde kurtarmak için uğraşıyorduk. İlk işimiz sigorta şirketini mahkemeye verip, adımızı temize çıkarmak olacaktı. Yeniden bilirkişi isteyecektim. Çünkü daha öncekilerine oldukça yüklü rüşvetler vermiştim. İstediğim raporları alabilmek için; şimdi temiz bir rapor olacaktı ve o zaman da sigorta şirketinden paralarını alacaklardı.

Berk'e Aslı'nın hamile olduğunu söyledim. Bebeğin babasının da ben olduğumu... Onunla birlikte çalışacaktı. Sevgilime asılmasını istemiyordum. Bunu yapmayacağını bilmeme rağmen Aslı'ya kimsenin bakmasını istemiyordum. Her ne kadar bir yıl nişanlı kalmış olsalar da Aslı benimdi ve hep benim kalacaktı.

Yıllarca baba olmaktan kaçınmıştım. Asla bir çocuğum olsun istemiyordum. Bu kadınla ise her şey doğru geliyordu. Ondan bir çocuğumun olması, bana doğru bir şeymiş gibi geliyordu. Onu seviyordum. Doğduğu günden beri tanıdığım bu kadını seviyordum. Üst kata çıktığımda, doğruca Aslı'nın hazırladığı çocuk odalarına gittim. İki ayrı renkte oda, biri kız, diğeri erkek

için hazırlanmıştı. Bu ev artık çocuk seslerini istiyordu. Böyle erken kalktığım sabahlarda, bu odalarda anneleri uyanana kadar çocuklarıma bakmak, onların baş ucunda oturmak istiyordum. Bunu isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi, daha geçen seneye kadar bir çocuk fikri bile beni dehşete düşürmeye yetiyordu. Neden şimdi bu bebeği bu kadar çok istiyordum?

Saat sekiz gibi evdeki sessizliğe, daha fazla dayanamadım. David ve Berk'i uyandırdım. Epey bir mırın kırın ettiler. Ben bir iki saat uyku ile idare edebiliyordum ama onlar normal insanlardı. En az sekiz saat uyumaları gerekiyordu. Üstelik gece oldukça geç yatmışlardı. Sonunda evden çıktık, bir yerde kahvaltı yaptık ve şirkete gittiğimizde saat ona geliyordu. Bizi direk toplantı odasına aldılar. Diğerleri oradaydı. İçeri girdiğimizde gözüme ilk çarpan Fikret oldu. En son onu sekiz ay önce görmüştüm. O da evimde kızına fahişe dediği zamandı. O lafı ettiğinde boğazına yapışmış neredeyse onu öldürecektim. O zaman ile bu zaman arasında adam neredeyse on yaş birden yaşlanmıştı. Kemoterapi yüzünden saçları dökülmüş ve oldukça fazla kilo vermişti. Ama o kendine güven duyan bakışları yerindeydi. Hâlâ bana bakışı beni rahatsız ediyordu. Bu adam doğacak çocuğumun dedesi olacaktı. Yıllarca bu adamdan nefret etmiştim şimdi ise ayrılmaz bir bağ ile yani kan bağı ile birbirimize bağlanacaktık.

Fikret'ten hâlâ nefret ediyordum. Onunla aynı ortamda bulunmak beni ilk günkü kadar rahatsız ediyordu. Sonra dönüp Aslı'ya baktım. O da dikkatle bana bakıyordu. Babasına takınacağım tavrı merak ediyordu. Ona kötü davrandığım anda Aslı'yı kaybedeceğimi biliyordum. Eğer bana geri dönmesini istiyorsam ona davranışlarıma dikkat etmeliydim. Fikret'le aynı ortamı paylaşmak beni rahatsız etmesine rağmen, gerçek olan; Fikret, doğacak çocuğumun dedesi olacaktı. Bu da sürekli yaşamımda olması demekti. Onun için nefretimi içime atmalıydım. Belki zamanla ona alışırdım ama şu an o zaman değildi. Üstelik

yaşarken bu dünyada zaten cezasını çekiyordu. Bizi görünce yavaşça yerinden kalktı. Her üçümüzle de tokalaştı.

Aslı da o kocaman karnı ile Berk'e baktı ve sadece elini uzattı. Berk'in daha önce burada ne yaptığını bildiklerini sanıyorum. Ama bunu belli etmemeye çalıştılar, sonuçta üçümüzde aynı taraftaydık ve burasını zor duruma düşürmek için beraber çalışmıştık. Tekrar Berk'i görmekten pek mutlu olmadıkları belli oluyordu.

Berk, Aslı'nın elini sıktı ama onu kendisine çekerek sarıldı. Aslı'nın saçlarını okşaması gözümden kaçmamıştı. Bütün hücrelerim kıskançlıkla sarsıldı. Bu duygu bana oldukça yabancı bir duyguydu. Şimdiye kadar hiçbir kadını kıskanmamıştım. Aslı hariç, bu kadın bana daha önce hissetmediğim duyguları hissettiriyordu. Şu anki hâli o kadar güzeldi ki, elimde olsa onu kimseler görmesin diye eve kapatırdım. Onu kendime doğru çekip, o güzelim dudaklarından öpmek istiyordum. Onu o kadar özlemiştim ki. Şimdi düşündüğümü yapsam ne derdi acaba? Tabi ki böyle bir şeyi denemeye bile kalkmadım. Onu tekrar kazanmak istiyordum, kaybetmek değil. Sonunda masaya oturduk. Daha önceki toplantılarda karşımda Fikret varken, şu an karşımdaki Aslı'ydı.

"Evet, sizi dinliyoruz." dedi Aslı.

"Biz yüzde elli ortaklık teklif ediyoruz. Aslında koyduğumuz para karşısında daha çok hisse almamız gerekiyor ama eşit ortaklıktan yanayız. Bugünden itibaren holdingi Aslı Hanım ve Ege Bey eşit ortaklıkla yönetecek. Onlardan sonra bu şirket, her ikisinin de ortak çocuklarına kalacak. Şu anda Aslı Hanım o bebeğe hamile. Aslı Hanım'ın durumu göz önünde bulundurulursa Berk Beyi genel koordinatör olarak atamak istiyoruz. Kendisi burada daha önce çalışmış olup, şirket işleyişini ve Türkiye şartlarını iyi biliyor, buna bir itirazınız var mı?" diye sordu David. Kimseden bir ses çıkmadı.

"O zaman birlikteki ilk işimiz; dün sigorta şirketine karşı dava açtık. Tekrar bilirkişi isteyeceğiz. Şirkete şu anki sıkıntıları çözmek üzere on milyon dolar para aktaracağız. Bunun için hisse talebimiz yok." Bir yerlerde konuşmalardan koptum. Dikkatimi bu kadar uzun toplantılarda korumam zordu. Beynim yüzünden bu tip toplantılar beni yoruyordu. Dikkatimi en fazla on beş yirmi dakika koruyabiliyordum. Gözüm Aslı'ya takılmıştı. O dakikadan itibaren o odada hiç kimse yokmuş gibi bütün dikkatimi ona vermiştim. Dikkatli şekilde David'in konuşmalarını dinliyor ve notlar alıyordu. Onu çok seviyordum. Onsuz olmak istemiyordum. Bana geri dönmesi için elimden geleni yapmalıydım, hatta daha fazlasını. Onu seyretmek bile içimin huzurla dolmasını sağlıyordu. Toplantının ortalarına doğru Aslı'nın yorulduğunu anladım. Bizde bir süre ara verdik. Aslı hemen kalkıp odasına gitti. Onunla yalnız kalmak istiyordum. Sonunda fırsat bulup odasına gittiğimde, Aslı'yı kanepeye uzanmış buldum. Beni görünce doğrulmaya çalıştı ama yatmasını işaret ettim. Karşısındaki koltuğa oturdum.

"Neyin var küçüğüm?"

"Bana böyle seslenme bunu anla artık."

"Çocuğumun annesine, böyle seslenmek hoşuma gidiyor."

"Benim hoşuma gitmiyor, hem bu çocuk benim. Ona da çocuğum deyip durma." diyerek eli karnına gitti. Sanki bebeği benden korumak ister gibiydi.

"Tamam, sinirlenme neyin var, yorgun gibisin?"

"Yoruldum biraz, dün akşam iyi uyuyamadım."

"İyi misin peki?"

"Evet iyiyim, sana teşekkür edemedim ama gerçekten teşekkür ederim. Bir sürü insanın yaşamını değiştirdin. Eğer ortaklığı kabul etmemiş olsaydın, bir sürü insan işsiz kalacaktı."

"Aslında çocuğumun hakkını gözettim, diyelim."

"Sen bu çocuğu gerçekten istiyor musun Ege?"

"Evet, daha önce söylemiştim ya."

"Ondan öncede asla çocuk istemediğini söylemiştin."

"Yaşlanıyorum, kırk yaşındayım, tekrar başkasıyla tanışıp, çocuk yapana kadar hazır olmuş olanı kabul edeyim dedim."

"Tüm sebep bu mu?"

"Bir kısmı bu, diğer kısmı da annesi kadar güzel bir bebeğe hayır demek istememem ve ben hâlâ tüm gecelerimi süsleyen o güzel kadını istiyorum, bu şirketten bile fazla, hatta her şeyden daha fazla." Aslı uzandığı yerden doğruldu. Saçlarını düzeltti. Bana doğru eğildi.

"Sen kimsin Ege? Babamdan bu kadar nefret etmene sebep ne? Ben de bunları öğrenmeden seninle birlikte olmak istemiyorum. Öğrendiğimde olmak ister miyim onu da bilmiyorum. Bu bebeği benden alman o kadar kolay olmayacak, onun için seninle savaşacağım." Gülümseyerek ona bakıyordum, gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladım.

"Ben sadece bebeği istemiyorum."

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Bebeği istiyorum ama yanında annesini de istiyorum. Her ikinizi de istiyorum küçüğüm."

"Çok şey istediğini biliyor musun?"

"Evet, biliyorum ama yine de istiyorum. Ya o ya sen değil, ikinizi birden istiyorum." Hiçbir şey demeden bana baktı, yavaşça yerimden kalktım. Elimi ona doğru uzattım. Elimi tuttu ve onunda yerinden kalkmasına yardımcı oldum. Sonra onu kendime doğru çektim. Önce karnı değdi vücuduma. Elimin birini yavaşça onun karnında gezdirdim. Karnında bebeğim vardı. Benden bir canlı... Bu sürede onun gözlerinin içine bakıyordum. Sonrada iki elimle yüzünü avuçladım. Öylece bana bakıyordu. Başımı eğip usulca onu öptüm. Sadece kısa bir temas ama dudaklarım dudaklarına değdiği anda onu öpüşüm derinleşti. Dudakları dudaklarımın altında aralandı ve dillerimiz birbirini

buldu. Bu teması ne kadar özlediğimi anlamıştım. Aynı özlemi onda da duydum. En az benim onu istediğim gibi o da beni istiyordu ve bana bu yeterdi şimdilik. Ellerimin biri onun kalçalarına doğru indi. Dudaklarım ise dudaklarını talan etmeye devam ediyordu. Sonra boynuna doğru indim, kokusunu özlemiştim. Onunla sevişmeyi özlemiştim. Bu durumda nasıl sevişecektik bilmiyordum ama kalktığı kanepede ona sahip olmak istiyordum. Elimi göğsüne doğru götürmüştüm. İrileşmişti, bluzunun üstünden onu okşuyordum. Sonra onu bıraktım. Yanakları ve dudakları kızarmıştı. Nefesi sıklaşmıştı. Hamile olmasına rağmen, hiç el değmemiş kadar masum duruyordu. Onun elinden tuttum. Beni istediğini anlamıştım, gözleri bana daha önce bakar gibi bakıyordu aşkla dolu. İnatçıydı bunu ona söylesem, kabul etmeyeceğini biliyordum onun içinde bu konu için ağzımı hiç açmadım.

"Hadi daha fazla bekletmeyelim, yoksa burada seviştiğimizi sanacaklar." dedim.

"Zaten öyle yapmıyor muyduk?"

"Yapmıyorduk küçüğüm, sevişsek anlardın bunu garanti ederim." Toplantının geri kalanı da benim için son derece sıkıntılı ve sıkıcı geçti. Çok uzun süre dikkatimi vererek dinleyemediğim için ne olduğunu, nasıl kararlar verildiğini bile anlamadım. Nasıl olsa bana Berk ve David özet geçerlerdi. Sonunda bitmişti. Kaç saattir buradaydık? Aslı babasının kulağına eğilmiş, bir şeyler söylüyordu. Babası başını salladı. Fikret ayağa kalkarak, bizlerle vedalaşıp odadan çıktı. Onun çıkmasıyla derin bir nefes aldım, onunla aynı yerde bulunmak Aslı'ya rağmen beni geriyordu ve onun peşinden de Murat ve Recep Bey'ler çıktı. Sonunda dördümüz kalmıştık. Aslı koltuğunda oturmaya devam ediyordu.

"Harika görünüyorsun Aslı." dedi Berk. Bu adamı eve gidince bir güzel pataklayacaktım. Hâlâ saçlarını okşadığını unutmamıştım.

"Çünkü kendimi harika hissediyorum." dedi Aslı.

"Şimdi bakıyorum da seni bu adama bıraktığım için pişmanlık duyuyorum." Ben hariç diğerleri güldü. Ben ise gülecek durumda değildim. Adam resmen sevdiğim kadına gözümün önünde kur yapıyordu. İçimden ağzını burnunu kırmak geçmesine rağmen, Aslı'nın yanında böyle bir şey yapamayacağımı biliyordum.

"O adam bebeğimin babası."

"Aldın mı cevabını?" diyerek yerimden kalktım böyle söylemesi gururumu okşamıştı ve Aslı'nın elini tutarak onu da kaldırdım.

"Bir daha kadınıma sarkarsan seni pataklarım Berk."

"Sen sadece bebeğimin babasısın ama ben senin kadının değilim." dedi Aslı.

"Sen de aldın mı cevabını?" diyerek, sırıttı Berk.

David "Hadi gidip bir şeyler yiyelim benim karnım acıktı." dedi.

"Karnın açıktı mı küçüğüm?" diye sordum, perime.

"Evet, ama birazdan Yelda gelecek onunla yiyecektik, o zaman hep beraber gidelim." O sırada içeriye Yelda girdi. Her zaman ki gibi oldukça havalıydı ve bir an gözüm David'e takıldı ve kızdan gözlerini alamamıştı. Önce Aslı'ya sonrada benim yanıma gelerek, bana sarıldı ve kulağıma doğru "Bu kızı bir kez daha üzersen, bu sefer karşında beni bulursun." dedi.

"Üzmemek için çok çalışacağım." diye fısıldadım ona.

"Evet, bunu yapsan iyi olur." Yelda'yı orada tek tanımadığı adam ile tanıştırdık. David ile. Hep beraber çıktık. Berk bizimle gelmedi. Aslı'nın elini tutmuştum, elimi bırakmadı, onun elini tutarken bile kendimi liseli gençler gibi hissediyordum.

"Hadi gidip yemek yiyelim." Dedi David.

"Tamam" diye onayladık onu. Oldukça hoş bir yerde yemeklerimizi söyledik. David'in bu süre boyunca, Yelda'ya

kur yaptığını gördüm. Eve gittiğimde David ile konuşmalıydım. Yelda ile ilgilenmemeliydi. Aslı'nın en iyi arkadaşıydı ve onunla birkaç ay çıkıp sonra da onu bırakması, bizim ilişkimize olumsuz olarak yansırdı. David iki kere evlenmiş ve evlilikleri bir sene bile sürmemişti. Yelda güzel bir kızdı ve tam da onun tipiydi. Müdahale etmesem sonunda Yelda üzülebilirdi ve onun üzülmesi demek, Aslı'nın üzülmesi demekti. Aslı'nın üzülmesi ise benim şansımı azaltırdı. Bunu kabul edemezdim.

Yemekler bitince David, Yelda'yı bırakmayı teklif etti. Bizde Aslı ile birlikte biraz yürüdük. Yürümenin ona iyi geldiğini biliyordum. Hem ona hem de bebeğimize iyi geliyordu. Bebeğimize demek bile beni son derece mutlu ediyordu. Ama artık bunu Aslı'ya söylemiyordum, çünkü bebeği benimle paylaşmaya henüz hazır değildi. Onu sinirlendirmenin anlamı yoktu.

"Doktorunun söylediği doğum eksersizlerine katılmak ister misin?" diyerek onun elini tuttum. Bir süre hiçbir şey demedi.

"İsterim ama eşim yok."

"İstersen seninle birlikte gelebilirim." Bana baktı, şaşırmıştı. Benden böyle bir şey beklemediği açıktı. Gülümsedi. Şaka yaptığımı sanmıştı galiba?

"Ben ciddiyim, senin için iyi olacaksa gelmek isterim."

"Tamam ama yarı yolda bırakmak yok."

"Ben seni hiç yarı yolda bırakmadım, beni terk eden sendin unutma."

"Senin de peşimden geldiğini pek hatırlamıyorum." Ona baktım, aslında gitmiştim, hatta dönmesi için ona yalvaracaktım ama babası ile gitmişti. Bunu ona söylemeye karar verdim. Onun peşinden gittiğimi bilmesi gerekiyordu.

"Beni istemiyordun. Onun için, seni rahat bırakmam gerektiğini biliyordum. Peşinden gelseydim dönecek miydin?"

"Bilmiyorum ama hangi kadın peşinden gelen adama kayıtsız kalır ki?"

"Ah küçüğüm, beş ay boyunca seni düşünmediğim bir dakikam bile geçmedi. Sen gittikten birkaç gün sonra evine geldim gerekirse dönmen için yalvaracaktım ama yoktun. Hatta babandan nefret etmeme rağmen, ona bile seni sormaya gittim ama o da yoktu." Yürürken birden durdu bana baktı, şaşırmıştı. Peşinden gelebileceğimi, hiç düşünmemişti demek.

"Peşimden geldin yani?"

"Evet."

"Evden ayrıldıktan bir gün sonra babamla Ayvalık'a gittim. İstanbul'da kalmak istemedim."

"Biraz zor olsa da yine birlikteyiz, önemli olan bu." Hâlâ bana bakmaya devam ediyordu. Gözlerimin içine bakıyordu:

"Seninle tekrar birlikte olmayacağım Ege." Biliyordum. Olmamak için mücadele edecekti, üstelik kim olduğumu öğrendiğinde gerçekten benden uzaklaşabilirdi. Yüzüne düşen bir tutam saçı elimi uzatarak, kulağının arkasına yerleştirdim ve parmaklarım yüzüne değdiğinde, Aslı'yı hiçbir şey için zorlamayacağıma emindim.

"Sana bunun için baskı yapacak değilim, şu anda ne istiyorsan ona saygı duyacağım, sadece senin ve bebek doğduğunda yanında olmama izin ver yeter."

"Sen onun babası olacaksın ve onu hak ettiğini bana kanıtlamak zorundasın. Yoksa inan bana onu görmemen için elimden geleni yaparım."

"Bunu sana kanıtlayacağım Aslı, ne kadar sürerse sürsün bunu hak ettiğimi göreceksin."

"Babam çok hasta Ege ve lütfen ona sert davranma, ondan neden nefret ettiğini bilmiyorum, sana ne yapmış olabilir bilmiyorum, çünkü seni daha önce tanımadığını söylüyor ama o artık yaşlı bir adam ve çok hasta, doktorlar ancak birkaç ayı kaldığını söylediler, ben daha onu yeni buldum. Bana birkaç aydır gerçekten babalık yapıyor ve heyecanla torunun doğmasını bekliyor ve onun üzülmesini hiç istemiyorum."

"Söz veriyorum, onu üzecek bir şey yapmayacağım."

"Pekâlâ, Taner ile konuşayım bakalım egzersizlere ne zaman başlayabiliriz? Gerçekten istiyorsun değil mi?"

"Evet, küçüğüm, gerçekten istiyorum."

Aslı, elini tutan adama gülümsedi. Şu anda o kadar mutluydu ki. Ege değişmeye karar vermişti. Onu çok seviyordu. Onun peşinden geldiğini duyduğunda, mutlu olmuştu. En önemlisi; bebeği kabul etmiş gibi davranıyordu. Korktuğu gibi olmamıştı. Ama hâlâ evlilikten bahsetmiyordu. Onunla oturması için baskı yapmayacağını söylemişti. Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirlerdi ki? Ne olursa olsun yanında duran, elini tutan ve karnındaki bebeğin babası olan bu adamı çok seviyordu. Şu anda, burada olması bile mutlu olması için yeterliydi.

43

On beş gün sonra, ortaklık işlemleri bitmişti. Resmen babamın şirketine yarı yarıya ortak olmuştum. Fikret babamı uzaklaştırmak için her şeyi yapmış, ama yıllar geçmiş olmasına rağmen bunu başaramamıştı. Aslı'yla her şeye yeni başlayan çiftler gibi flört ediyorduk. İşleri şirket müdürlerine bırakıp, onun hamileliğinin son aylarını rahat geçirmesi için elimden geleni yapıyordum. Haftanın iki günü doğum egzersizlerine gidiyorduk. Oradaki diğer babalar gibi hissediyordum kendimi. Mutlu ve karısı ile gurur duyan biri gibi. Bir sene önce bunları rüyamda görsem hayra bile yormazdım. David benimle dalga geçiyordu ama ben bu kadını seviyordum ve onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Aslı ile biz henüz evli değildik. Teklif edip etmemek konusunda henüz karar vermemiştim. Onunla evlenmek istiyordum ama buna henüz hazır olmadığını görüyordum. Hazır olana kadar bekleyecektim. Biliyordum ki bu kadın beni seviyordu.

Bugün, evde ufak bir davet vermiştim. Şirketin önde gelenleri ve eşleri vardı. Aslı'yı kıramadığım içinde babası Fikret'te buradaydı. Onun burada olması beni çok rahatsız etse de görmemezlikten gelmeye çalışıyordum. Biliyordum ki babasıyla barış yapmadığım sürece, Aslı'yı elde etmem zordu. Ama gerçekten onunla aynı havayı solumaya bile dayanamıyordum. Bir an gözüm ona ilişti. Çok hasta duruyordu. Geldiğinden beri aynı yerde oturmaya devam etmişti. İyice çökmüştü, günlerinin sayılı olduğu belliydi. Hâlâ benim kim olduğumu bildiğini sanmıyordum ama onu, ailemin anılarının olduğu bu evde görmeye

dayanamıyordum. Onun için yerimden kalkarak, başka bir yere oturdum.

Tam yirmi üç yıl sonra, bu ev yine kalabalıktı. Şimdi şöminenin yanındaki koltuğa oturmuş etrafı seyrediyordum. David ile Yelda beraber çıktığımız yemekten sonra ayrılmaz ikili olmuştu. Ben David, Aslı'da Yelda ile konuşmasına rağmen beraber olmaya karar vermişlerdi.

David'i ilk defa bir kadına karşı bu kadar sabırlı görüyordum. Belki de arkadaşımın da aradığı kız buydu. Artı her ikisini de uyarmıştık. Biri kırk yaşında diğeri de yirmi sekizdi. Ne istediklerini bilecek yaşlardaydılar. Beraber olacaklarsa buna kendileri karar vereceklerdi. Bir ara gözüm pencerenin önünde duran ikiliye takıldı. Berk ve Aslı karşılıklı konuşuyorlardı. Sonra ne olduysa Aslı kahkaha attı. Çok mutlu görünüyordu. Gülüşünü buradan duymuştum. Berk'in elini tutarak, karnına götürdü. Bir süre o şekilde kaldılar ve sonra ikisi birden güldü. Görüntü o kadar mahremdi ki kıskançlık bir an tavan yaptı. O sırada Berk'i tuttuğum gibi pencereden dışarı atmak istiyordum. Onun karnına elini sürmesi bana çok erotik gelmişti. Kafamı çevirdiğimde, Fikret ile göz göze geldim. Yanımdaki koltukta oturuyordu, oraya ne zaman oturmuştu bilmiyordum. Dikkatimi pencerenin önündeki çifte verdiğimden olsa gerek ama biraz önceki yüz ifademi gördüğüne emindim. Suratındaki manayı çözemedim. En son istediğim şey onunla konuşmaktı. Sonra bana dönüp konuşmaya başladı.

"Onlar bir sene süreyle nişanlı kaldılar" dedi. Kıskandığımı görmüştü. Görmesini en son istediğim insan, artık yapacak bir şey yoktu.

"Biliyorum."

"Ama o seni seçti, hem de birkaç gündür tanımasına rağmen, yakışıklı nişanlısını bıraktı."

"Eee!" dedim sinirle.

"Onun senden başkasına bakacağını sanmıyorum, üstelik karnında senin çocuğunu taşırken, ne kadar mutlu olduğunun farkında mısın? Daha önce onu bu kadar mutlu görmüş müydün?" Sesimi çıkarmadım. Benimle birlikteyken bile bu kadar mutlu olmadığını biliyordum. O zaman bile gözlerinde hep bir hüzün vardı. Bunda çok istediği bebeğe kavuşmak ve babası ile arasının düzelmesinin büyük payı vardı. O, konuşmaya devam etti.

"Onun katı bir ahlak anlayışı vardır. Çocukluğunda bile öyleydi. Her ne kadar seninle birlikte yaşayıp, hamile kalsa da bu hiç değişmedi."

"Nişanlısı ile birlikte olmadığını nereden biliyorsun?" Dönüp, camın önündeki konuşan ve gülüşen çifte baktı. Sonra bana döndü.

"İlk seninle olduğunu biliyorum, senin de bildiğin gibi." Kızının ilk birlikteliğimizde bakire olup olmadığını babasıyla tartışacak değildim, onun için sustum.

"Bu yaştan sonra bana zarar vermen umurumda değil, hastayım ve bana hediye edilen günlerin tadını çıkarıyorum. Fazla bir ömrümün kalmadığının farkındayım. Yavaş yavaş ölüyorum. Şirketimi batırmak için neler yaptığında umurumda değil artık, ne de olsa artık orası senin şirketin sayılır. Hiçbir şey umurumda değil ama kızıma ve torunuma zarar verirsen seni öldürürüm."

Beni tehdit ediyordu. Hem de çok sevdiğim kadın ve bebeğim için. Üstelik kendisine zarar verdiğimi, şirketi batırmak için çalıştığımı da ima ederek. Kim olduğumu öğrendiğini sanmıyordum. Benden kuşkulanıyordu ama bunu kanıtlayamazdı. Aslı'da on beş gün önce bana kim olduğumu sormuştu.

"Korkmam mı gerekiyor?" dedim, yüzümün ifadesi hiç değişmemişti.

"Bence korkmalısın, kızıma karşı çok hatalar yaptım. Gözüm ondan başka şeylere odaklandı hep. Annesi öldükten sonra yurt dışında yatılı okullarda yalnız büyüdü, mutsuz bir çocukluk

geçirdi ve ne yazık ki mutsuz bir genç kız oldu. Şimdi ise mutlu ve ben kalan süremde onun böyle kalmasını istiyorum. Onun kılına zarar gelsin istemiyorum onun için ona karşı bir şey hissetmiyorsan ondan ve bebeğinden uzak dur."

"O aynı zamanda benim de bebeğim."

"Biliyorum, onu nasıl sahiplendiğini de görüyorum. Aynı zamanda ona bakışlarını da görüyorum, duygularını ona söylemedikçe, onu kaybedeceksin."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Bir zamanlar çok gençken bir kadın sevdim. O benim ilk ve tek aşkımdı. Ve ne yazık ki aptallıklarım yüzünden onu kaybettim. Gitti en yakın arkadaşım ile evlendi. Ben ise hiç kimseyi ondan sonra sevemedim, buna Aslı'nın annesi de dâhil. Onun yerine hiç kimseyi koyamadım sevgiyi bir kere kaybettin mi bir daha onu başka hiç kimsede bulamazsın. Hayatına kimler girerse girsin hep ondan bir parça ararsın. Sonra benim gibi hayatta çekilmez, en yakınlarına bile zarar veren bir adama dönersin."

"Beni de böyle mi görüyorsun en yakınlarına zarar verecek kişi olarak mı?"

"Bilmiyorum öyle misin?" Cevap vermedim. Fikret'in aşk hayatı beni hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Kafamı çevirip, hâlâ pencerenin yanında konuşan ve gülüşen ikiliye baktım. Biri en yakın arkadaşım, diğeri sevdiğim kadındı. Aslı benim baktığımı anlamış gibi bana doğru döndü, gözlerimiz birleşti ve güldü. Gerçekten güldü, gözlerinin içine kadar. Bende ona güldüm. Bakışları her şeyi anlatıyordu, bu kadın beni seviyordu, yalnızca beni. Sonra tekrar kafasını çevirdi. Fikret'in varlığını o an unutmuştum konuşana kadar da hatırlamadım.

"Hâlâ ondan şüphelenebilir misin, bir erkeğe böyle gülebilen, böyle bakabilen bir kadından?"

"Hayır, şüphelenmem, hiç şüphelenmedim de zaten." diyerek ona bakmadan cevap verdim. Bir an önce yanımdan defolup gitmesini istiyordum.

"O zaman ona gerçeği söyle, Cem Şentürk." Yirmi üç yıl önceki adımı duyduğum anda, hızla kafamı çevirip ona baktım. Bir panik dalgası bütün vücudumu ele geçirdi. Öğrenmişti. Fikret'i fazla hafife almıştım. Nasıl öğrendiğini bilmiyordum ama biliyordu. Ve toplantının başından beri biliyordu üstelik. Belki de günler öncesinden. Aslı'da biliyor muydu ama bildiğini sanmıyordum. Yoksa birkaç gün önce bana, sen kimsin diye sormaz, direk babası gibi adımı söylerdi.

"Ne zamandır biliyorsun?" diyerek soğukkanlılıkla sordum.

"Dün geceden beri."

"Nasıl öğrendin?"

. "Zor oldu, Amerika'da isim değiştirmiş birini bulmak, gerçekten zor."

"Aslı, biliyor mu?"

"Hayır."

"O zaman bunu neden yaptığımı da, biliyorsun demektir."

"Biliyorum, senin bana yaptığını ben de bir zamanlar babana yapmıştım."

"Benim yaptıklarımın bir sebebi vardı, ailemin intikamını almak. Senin sebebin neydi, daha fazla mal mı? Daha fazla para mı? Daha fazla güç mü?"

"Hiçbiri değil delikanlı, seninkiyle aynı sebepten: İntikam." Ona baktım. Oldukça yaşlı görünüyordu. Yakasından tutup, onu yumruklamak istiyordum ama bunu yaptığım takdirde, Aslı'yı sonsuza kadar kaybedeceğimi biliyordum. Bu adam birkaç ay sonra hayatımdan sonsuza kadar çıkıp gidecekti. Yine de ne demek istediğini öğrenmek istedim.

"İntikam mı?"

"Evet, intikam, şimdi senin yaptığın gibi o his beynine yerleşti mi onu oradan hiç kimse söküp atamaz. Artık hayattaki tek yaşama gayen o olur. Seni içten içe kemirir, önce kalbini, sonra beynini en sonunda da ruhunu ele geçirir. İçten içe seni yemeye

devam eder. Onu beslemek için çalışmaya başlarsın, karşındakini yok etmeye başladıkça, o daha fazlasını ister. Artık mal, mülk önemli değildir artık kan istemeye başlar. Can istemeye başlar. Ancak ondan sonra onu dizginleyebilirsin ama bir kere intikamın tadını aldın mı onu bırakamazsın, belki de o seni bir daha bırakmaz."

Susuyordum, bir zamanlar içimi kemiren duyguyu anlatıyordu. Onun babama bunları hissetmesine ne neden olmuştu? Sonra anlatmaya başladı. Ölüyordu, günahlarından kurtulmak istiyordu, belki de affedilmek. Kanser vücudunu içten içe kemiriyordu. Hafızası hâlâ yerindeyken tüm geçmişi anlatıp rahatlamak istiyordu. Yaptıklarının günahlarını çıkarıyordu. Bana bakarak, konuşmaya başladı.

"Mehmet, Filiz ve ben aynı evlerde büyüdük sayılır. Mehmet'in babası ve benim babam ortaktı. Onun içinde çocukluğumuz birlikte geçmişti. Filiz'in ailesi ise bizim için çalışıyordu. Babası, babamın şoförlüğünü yapıyordu, annesi ise evde yardımcıydı. Filiz akıllı kızdı, babam onun okumasını sağladı. Ama büyüdükçe benim Filiz'e duyduğum sevgi değişmeye başladı. Artık o küçükken Mehmet ile saçını çekip kızdırdığımız kız değildi. Benim için özeldi ve ona âşıktım. Belki de çocukluğumdan beri âşıktım. Ondan başkasını gözüm görmüyordu. Bunu Mehmet'e anlatırdım. Saatlerce ona Filiz'den ve ona duyduğum aşkımdan bahsederdim. Filiz'e açılamadığım için bütün sırrımı arkadaşıma söylerdim. Mehmet'in de onu sevdiğini biliyordum, bana belli etmese de ona karşı bir ilgisi vardı. Diğer yandan Filiz ikimize de aynı davranıyordu. Ne ona özel bir ilgi gösteriyordu, ne de bana."

Sustu, ona doğru döndüm. Bu kadar uzun konuşması onu yormuştu. Nefes nefese kalmıştı. Bir süre bekledi nefesinin tekrar düzene girmesi için. Ve sonra gözlerini benden çekmeden konuşmaya devam etti.

"Sonra babası Mehmet'i yurt dışına gönderdi bir sene boyunca. Buna çok sevinmiştim, çünkü kız bana kalmıştı. Ama Mehmet ona oradan mektup yazıp onu sevdiğini söylemiş, mektuplaşıyorlarmış. Mehmet'in Avrupa'da kaldığı sürece ben Filiz'i gezdiriyor, ona olan aşkımı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Nihayet bir akşam ona olan aşkımı söyledim ona evlenme teklifi ettim ama kabul etmedi, başkasını sevdiğini söyledi. Ne kadar ısrar etsem de kim olduğunu söylemedi. Benim evlilik teklifimi kabul etmemişti ama biliyordum ki Mehmet'in de hiç şansı yoktu. Çünkü kız bir başkasını seviyordu." O sırada yanımıza gelen garsondan su istedi. Bir süre sustu ve suyunun gelmesini bekledi.

"Sonra Mehmet döndü ve ben onları bir gün Mehmetlerin evindeki havuzda yakaladım. Yüzüyorlardı ama oldukça samimiydiler. Önce ne olduğunu anlayamadım, havuzda yüzüyorlar diye düşündüm. Beni görünce Filiz eve gitti. Mehmet'te Filiz'i sevdiğini ve onunla evlenmek istediğini söyledi. Güldüm ona dedim ki 'Filiz'in bir sevgilisi var, bir yıldır yazışıyorlarmış' Mehmet'te bana onun kendisi olduğunu söyledi. Dünyam yıkılmıştı. En yakın arkadaşım, sırdaşım, kardeşim gibi bildiğim adam, sevdiğimi bile bile sevdiğim kızı elimden almıştı. Evlenmelerine engel olamadım. Bu arada babam çekilmiş, şirketin yarı hissesi benim olmuştu. Dört yıl sonrada baban şirketin yarı hissesine sahip oldu. Resmen ortak olmuştuk. Her ikimizde çok çalışıyorduk, şirket kısa zamanda büyüdü. Başka sektörlere de girdik. Birkaç tane şirketimiz olunca holding olmaya karar verdik. Sürekli büyüyorduk artık Türkiye'nin sayılı zenginleri arasındaydık. Bu süre boyunca babandan nefret ettim. Filiz'le çok mutluydu, ikişer sene arayla ağabeyin, ablan ve sen doğmuştun. Baban sizle mutlu olurken bende onun kuyusunu kazmakla meşguldüm. Bu arada eski kırgınlıkları unutmuş gibi davranıyordum. Sık sık size geliyordum, tek tesellim Filiz'i görmekti. Üç çocuğuna rağmen Mehmet'ten ayrılsa onu kabul edecektim."

Duyduklarım beni şaşırtmıştı. Bu adam yıllarca annemi sevmişti. Karşılıksız bir sevgiyle yıllarca yaşamıştı.

"İçecek bir şeyler alabilir miyim? Boğazım kurudu." Garsonu çağırdım, bir portakal suyu aldı, ben de aynısından aldım. İçeceğinden büyük bir yudum aldı ve anlatmaya devam etti.

"Bir gün baban bir iş seyahatindeydi. Yurt dışında, uzun bir seyahatti. Sen o zaman altı yaşında falandın ve çok hastalanmıştın. Annen beni aradı, seni hastaneye götürmemiz gerekti. Gittim, gerçekten de kötü hastaydın. Seni hastaneye götürdük sabaha karşı eve gelmiştik. Sen uyuyordun. Yatağa yatırdım o zaman aslında Filiz'le evlenmesi gereken kişinin benim olmam, sizlerin de benim çocuklarım olmanız gerektiğini düşündüm. Seni yatırdıktan sonra aşağıya inecektim ama Filiz'in yatak odasının kapısı aralıktı ve ışık yanıyordu. Aşağıya ineceğime odaya doğru gittim ve onu gördüm. Üstündekileri çıkarıyordu, çünkü sen üzerine kusmuştun. Oradan gitmem gerekiyordu; ama gidemedim, onu hâlâ o kadar çok seviyordum ki kapının önünden ayrılamamıştım. Elbiselerini çıkarınca döndü ve beni gördü. Şaşırmıştı bana gitmemi söyledi ama ben içeri girdim ve kapıyı kilitledim. Bağırmayacağını biliyordum ablanı ve ağabeyini uyandırmamak için. Onunla zorla birlikte oldum. Çok mücadele etti ama beni durdurmaya gücü yetmemişti."

Dinlerken yumruklarımı sıkmıştım. O gece tüm canlılığıyla birden hafızamda belirmişti. Yıllarca bu adamdan neden hoşlanmadığımı anlamıştım. Bize geldiği zamanlarda neden ona soğuk davrandığımı, çünkü onu görmüştüm, üstünü giyinerek annemin odasından çıktığını görmüştüm. Annemin odasına gittiğimde annemi ağlarken bulmuştum, çıplaktı ve bana sarılmış bütün gece ağlamıştı. Ertesi sabah tekrar yatağımda uyanmıştım. Anneme iyi olup olmadığını sorduğumda iyi olduğunu söylemişti. Dün geceden bahsettiğimde de benim hasta olduğumu ateşimin çok olduğunu, hastayken kâbus gördüğümü söylemişti. Çocuktum ve anneme inandım. Fikret anlatmaya devam ediyordu.

"Mehmet'e söylerse kocasını ve çocuklarına zarar vereceğimi söyledim. Mehmet'ten boşanmasını ve benimle evlenmesini söyledim. Odadan çıktığımda sen kapının önünde duruyordun. Beni gördün, uyanmıştın, o sırada içeride annen ağlıyordu, yanımdan geçtin ve annene gittin. Beni görmen tedirgin etmişti ama daha sonraki günlerde bana yine eskisi gibi davranıyordun. Annen ise boşanmadı. Dokuz ay sonra kardeşin doğdu. Ona onun benim kızım mı olduğunu sordum, her defasında inkâr etti. Mehmet'in olduğunu söyledi. Ama o küçük kız farklıydı. Onda benim gözlerim vardı. Biliyordum o kız benim kızımdı, sevdiğim kadınla birlikte yaptığım kızımdı."

Allah'ım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Kız kardeşimi düşündüm, gözleri bize hiç benzemezdi. Babamın gözleri ve annemin gözleri maviydi, ağabeyim ve ablamın gözleri de benim gibi maviydi. Ama kız kardeşimin gözleri gri maviydi. Tıpkı Aslı'nın göz rengi gibi... Gerçekten de Fikret'in kızı olabilir miydi?

"Filiz Mehmet'ten boşanmaya yanaşmayınca Mehmet'i mahvetmek için daha çok çalıştım. Hesaplar benden soruluyordu. Holdingin içini boşaltmaya başladım. Babanın babasından kalan çok gayrimenkulü vardı. Benim ise çok nakdim. Şirketlerden aldığım parayı tekrar şirketlere koyarak, babanın gayrimenkullerine ipotek koyuyordum."

"Bu arada Selin ile bir ilişkim vardı. Hamile kalmıştı. Onunla evlendim, annen istememesine rağmen baban ve Selin çok istediği için düğünü evinizin bahçesinde yaptık. Ama Selin benim için önemli değildi. Nasıl olsa baban aradan çekilince bende Selin'den kurtulabilirdim. Yaşım ilerliyordu, bir tane çocuğum olması fena olmazdı. Baban gayrimenkul veriyor bende şirkete nakit sağlıyordum. Bir süre işlerimiz iyi gidiyordu ama sonra ben yine şirketi soymaya devam ediyordum. O olaydan bir hafta önce yazlık ve çiftliğe el koydum. Ama baban uyanmıştı. İşler

iyi giderken nasıl bu kadar nakde ihtiyacımız olurdu? Araştırdı ve beni öğrendi."

Sustu, kendimi yerimden kalkıp boğazını sıkmamak için zor tutuyordum.

"Bana hesap sordu. Ben de ona bunu kanıtlayamazsın dedim. Gerçekten de kanıtlaması olanaksızdı. Filiz'le birlikte olduğumu ve kız kardeşinin benim kızım olduğunu söyledim. Evini boşaltmasını söyledim, karımdan boşanacağımı ve orada onun ailesini elinden alarak yaşayacağımı söyledim. Yıkılmıştı. Her şeyini kaybettiğine değil ama karısı ile aramda bir ilişki olduğunu duyduğunda ve küçük kızın benim çocuğum olduğunu duyduğunda yıkılmıştı." Babamın o akşam neden anneme bağırdığını şimdi anlamıştım. Kendini aldatılmış hissetmişti. Hem de en yakın arkadaşı ve ortağı olan adamla.

"O akşam onu geç saatlerde aradım. Onun kurtuluşunun intihar etmek olduğunu hatırlattım. Onun yokluğunda ailesine sahip çıkacağımı söyledim. Ama ertesi sabah babanın yaptıklarını öğrendiğimde şok oldum. O sadece intihar etmemiş, beraberinde bütün ailesini de yanında götürmüştü. Filiz'in ve küçük kızın ölümü beni çok etkiledi, yoksa diğerleri benim umurumda bile değildi. Sadece sen kurtulmuştun. Aylarca komada kaldın, eğer çıkarsan seni yanıma alacaktım. Filiz'den kalan tek şey sendin ama doktorlar uyanamayacağını, uyansan da beyninde hasar olacağını söylemişti. Sonra teyzen geldi. O kızı pek tanımıyordum, zaten Filiz'in öz kardeşi değildi. Babasının ilk evliliğinden olmuştu. Seni aldı ve götürdü. Birkaç sene sonrada beni arayıp, senin öldüğünü söyledi."

Şok geçiriyordum. Babam deli falan değildi. Delirip ailesine zarar vermemişti. İntihar etmeye karar vermiş ve ailesini Fikret'e bırakmamak için o da ondan intikamını alarak hepimizi vurmuştu. Bu duyduklarım doğru olamazdı. İki tane manyak adamın kurbanı olmuştuk.

"Ev bana kaldı ama Selin o evde asla oturmayacağını söy-

ledi. Zaten onu sevmiyordum. Ama Filiz olmadıktan sonra herhangi başka birisini de seveceğimi sanmıyordum. Evliliğimi devam ettirdim. Zaten Aslı doğduktan sonra birbirimizden nefret ediyorduk. Sekiz yıl sonra, bir akşam o kadar sarhoştum ki, Selin benim ne yaptığımı öğrendi. Kızımı da alıp beni terk edeceğini söyledi. Kendim itiraf etmezsem beni ihbar edeceğini söyledi. Bunu yapmasına izin veremezdim. Tek çocuğumu da alıp gitmesine göz yumamazdım. Bu kavgadan iki gün sonra trafik kazası geçirdi. Orada öldüğünü söylediler. Ne yalan söyleyeyim üzülmemiştim. Ondan nefret ediyordum."

Yerimden kalktım. Artık anlatmasını istemiyordum. Yüzüne baktım. İçinde yaşattığı bunca acıyı anlatmış ve rahatlamıştı. Yeterince acı şey duymuştum. Beynim zonkluyordu. Yavaşça yanından ayrıldım. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Dışarı çıktım ve bahçenin uzak köşesine doğru yürüdüm. Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Bir hiç uğruna yitip giden hayatlara ağladım. Birbirinden intikam almak isteyen iki adamın yok ettiği, kardeşlerime ağladım. Neredeyse içimdeki bu intikam hissiyle, gözümün hiçbir şeyi görmediği hayatıma ağladım. Eğer Aslı hayatıma değmeseydi, bende biri ölmek üzere olan, diğeri ölen iki adam gibi olacaktım.

Ağladıkça, ruhumun hafifliğini anladım. Gözyaşlarım ruhumdaki yaralara iyi gelmişti. Onları dağlıyor ve iyileşmelerini sağlıyordu. Artık geleceğime bakmam gerekiyordu. Beni sevdiğine inandığım harika bir kadın vardı. Yakında baba olacaktım. İntikamın sonu yoktu. İçerideki yaşlı adam gibi ölüme yaklaştığımda af dileyen biri olmayacaktım.

İlk işim Aslı'ya kim olduğumu söylemek olacaktı. Beni anlayacağını biliyordum. Baş ucunda fotoğrafım vardı ve ben onun koruyucu meleğiydim. Nasıl o benim kurtarıcı meleğimse.

Fikret'in yüzünü bile görmeye dayanamazdım. Onu oturduğu koltukta öldürmemek için kendimle mücadele vermiştim. Anneme yaptıklarını unutmam mümkün değildi. Sevgisi de has-

talıklıydı intikamı da hastalıklı olmuştu. İlerde onun gibi olur muyum diye düşündüm ama o kadar kötü olmam söz konusu değildi.

44

Aslı, Berk ile hâlâ konuşuyordu. Aradaki nişanlılık kalkınca son zamanlarda gerçekten iyi arkadaş olmuşlardı. Berk'in eğlenceli, vurdumduymaz hâli onu neşelendiriyordu. Bir yıl boyunca nişanlı kalmışlar ama bu samimiyeti o zaman yakalayamamışlardı. Bir ara onunla konuşurken karnındaki bebek hareket etmişti. Onun elini tutarak karnına koydu. Tekrar hareket edince güldüler. Sonra Ege'ye doğru döndü, göz göze geldiler. Şöminenin önünde babası ile birlikte oturuyordu. Babası ile onları yan yana görmek hoşuna gitti. Ege'ye bakıp, güldü, o da ona gülmüştü. Gözüne o kadar yakışıklı görünüyordu ki. Bu adam bebeğinin babası ve kalbinin tek aşkıydı.

Aradan zaman geçince, Ege'ye tekrar baktı. Babasının yanında yoktu. Hızla odaya göz gezdirdi ama göremedi. Babasına baktı suratında sıkıntılı bir ifade, aynı yerde oturuyordu. Ege ile ne konuşmuştu? Biraz önce baktığında onları konuşurken görmüştü, ama şimdi Ege yoktu ve babasının huzursuz bir hâli vardı. Ne konuşmuşlardı da Ege bulunduğu yeri terk etmişti? Berk'in yanından ayrılıp babasının yanına gitti, biraz önce Ege'nin oturduğu koltuğa oturdu.

"Nasılsın baba, kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim kızım, gayet iyiyim."

"Biraz önce seni Ege ile konuşurken gördüm, ne konuşuyordunuz?"

"Yıllar önce konuşulması gereken şeyleri."

"Onunla yıllar öncesine ait ne konuşabilirsin ki?" dedi şaşkınlıkla.

"Aramızda konuşulması gereken şeyler vardı. Ben ölmeden bilmesi gereken şeyler."

"Onu daha önce tanıyor muydun?"

"Evet."

"Nereden?"

"Uzun yıllar öncesinden."

"O nerede? Kendisini göremiyorum."

"Sanırım dışarıya çıktı." dedi teras kapılarına bakarak. Ağrısını görmezlikten gelerek dişini sıktı. Ege'ye anlattığını ölmeden kızına da anlatması gerekiyordu. Adamın buradan kalkarken gözlerindeki nefreti görmüştü. Tüm olanları kızına da anlattığında, o da aynı nefretle kendisine bakacaktı.

"Gidip bakayım" diyerek, yerinden kalktı Aslı.

"Aslı."

"Evet baba."

"Şimdi gitme. Bir süre yalnız kalmasında fayda var. Bırak biraz düşünsün, kafasını toplasın, kendine geldiğinde o seni bulacaktır." Aslı merak etti. Babasına bakıyordu. Ege'nin kafasını toplayacak kadar, babası ne anlatmış olabilirdi ki? Tekrar babasına baktı, ne kızgındı, ne de sinirli. Hatta fazla huzurlu olduğu bile söylenebilirdi.

"Ne oldu baba, ne konuştunuz?"

"Onun kim olduğunu öğrendim."

"Kimmiş?"

"Bunu sana o söyleyecektir."

"Baba beni meraklandırıyorsun, kötü bir şey mi?"

"Hayır, aslında bilmiyorum, nasıl bir yol izleyeceğinden emin değilim ama tek bildiğim o seni çok seviyor, bunu sana söyleyebilmesi için ona biraz zaman tanı. Ayrıca benimle görüşmek istemezse, onu zorlama."

"Bana söylemeyecek misin?"

"Bunu onun anlatması lazım."

"Ben yoruldum, artık biraz dinlenmem lazım. Şoförü çağır da beni eve bıraksın. Seni de Ege bırakır ya da burada kalırsın bilmiyorum."

"Burada kalmama bir şey demeyecek misin?"

"Onun bebeğini taşıyorsun ve ben onun kim olduğunu öğrendiğimde iyi ki beni dinlemeyip onunla birlikte olmuşsun diyebiliyorum."

"Baba beni merak ettiriyorsun."

"Sana ne anlatması gerekiyorsa, anlatacak merak etme."

"Tamam baba." Babasını yolcu ettikten sonra düşündü. Ne konuşulmuştu? Bir saate yakındır, Ege evde değildi. Bahçede bir yerlerde olduğunu tahmin ediyordu. Güvenliğe sormuş, dışarı çıkmadığını anlamıştı. Bir süre sonra Ege'yi gördü. Bahçeden terasa doğru yavaş yavaş yürüyordu. Hava buz gibiydi, bu adam üstüne bir şey almadan tam bir saattir bahçede ne yapmıştı? Üşümüş olmalıydı ve babası ne demişse çok düşünceli görünüyordu. Gözleriyle onu takip etti. Terasa çıkmıştı. Havuzun kenarında durmuş ve başını kaldırıp eve bakmıştı. Sonrada mutfak tarafından eve girdi. Aslı'da oraya doğru gitti. Arka merdivenlerden üst kata çıkıyordu. Merdivenin ortasında:

"Ege!" diye seslendi.

Ege durdu, ona baktı. O zaman Aslı onun kızarmış gözlerine bakarken buldu, kendini. Ağlamış mıydı? Yoksa soğuktan mıydı? Suratı allak bulaktı. Bu adama ne olmuştu? Babası ne anlatmıştı da bu hâle gelmişti? Buna rağmen onu görünce gülümsemeye çalışmıştı,

"Ne oldu küçüğüm?" demişti.

"Sen iyi misin?"

"Evet, lütfen konuklardan benim adıma özür diler misin? Biraz uzanmam lazım. Başım çok ağrıyor."

"Tabi, benim yapacağım bir şey var mı?"

"Yok..." dedi merdivenleri çıkmaya devam etti. Aslı arkasından gitmek istiyordu ama yalnız kalmak ister gibiydi. Tekrar misafirlerin yanına geldi. Artık bir an önce bu insanların gitmesini istiyordu. Yaklaşık iki saat sonra misafirler gitmeye başlamıştı. Aslı, hepsiyle tek tek ilgilendi. Tam bir ev sahibi gibiydi. Evde hiç kimse kalmayınca o da yukarıya çıktı. Ayakları ve beli ağrıyordu. Yatak odasının kapısının önünde bir an durdu. Bu evden gittiğinden beri, bu odaya hiç girmemişti. Ege'nin burada olduğunu biliyordu, onun için yavaşça kapıyı açtığında Ege yatağın ortasında oturmuş, elinde bir şey tutuyordu. Onu görünce kafasını kaldırıp gülümsedi, elini yanına vurarak gelmesini işaret etti. Yanına gittiğinde, elinde tuttuğu; ev yapılmadan önce ona verdiği, bu evin eski sahiplerinin bulunduğu fotoğraftı. Aslı ayağındaki ayakkabıları çıkardı ve yatağa onun yanına tırmandı.

Karnı gerçekten büyümüştü ve hareketleri kısıtlanmıştı. Doğuma bir buçuk ay kalmıştı. Son zamanlarda Ege'nin zorlamasıyla biraz kilo da almıştı. Ege onun arkasına yastıklar yığarak, rahat oturmasını sağladı.

"Herkes gitti mi?"

"Evet."

"Nasılsın?" diye sordu, Ege.

"Yorgun, ayaklarım ve belim ağrıyor."

"Masaj yapmamı ister misin, küçüğüm?"

"Belime yapmana, hayır demem doğrusu." Onun yan yatmasına yardım ederek, Aslı'nın beline masaj yapmaya başladı. Bir süre sonra Aslı gevşemişti, neredeyse kendisinden geçecekti. Ege'nin elleri sihirli gibiydi. Onu rahatlatmakla kalmamış, sırtının ve belinin ağrısı azalmıştı. Sonra tekrar arkasına yastıkları yığarak oturur pozisyona geçti. Ege'ye baktı. O da ona bakıyordu.

"Sen nasılsın, başının ağrısı geçti mi?"

"Daha iyiyim, özür dilerim, bütün yükü sana bıraktım, üstelik bu hâlinle."

"Fazla bir şey yapmadım, biraz daha gitmeselerdi, bende David'e bırakacaktım." diyerek güldü.

"Baban gitti mi?"

"Evet, o erken gitti, seninle konuştuktan sonra çıktı."

Aslı, Ege'nin kafasını eğmiş, tekrar elindeki fotoğrafa baktığını gördü. Neden ona baktığını anlayamadı, o fotoğraftaki kişileri tanımıyordu bile. Onlar buranın eski sahipleriydi ve babasının eski ortakları. Acaba babası onlarla ilgili mi bir şeyler anlatmıştı. Onun için mi Ege bu kadar sarsılmıştı.

"Ege?"

"Efendim."

"Babamla ne konuştunuz? Senin peşinden gelecektim ama beni durdurdu. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Başka?"

"Başka bir şey demedi, senin sonunda kim olduğunu bildiğini söyledi ama sen kendini iyi hissettiğinde, bana anlatırmışsın"

"Sana kim olduğumu söylemedi öyle mi?"

"Evet, anlatmak istemiyorsan, boş ver benim için önemli değil, gerçekten önemli değil."

"Çocuğunun babasının kim olduğunu öğrenmek istemiyor musun?"

"Ben çocuğumun babasının kim olduğunu biliyorum. Benim için önemli olan; benim tanıdığım Ege'nin çocuğumun babası olmasını, hak ediyor oluşu."

Kafamı çevirip, yanımdaki kadına baktım. Bu kadını hak etmek için mutlaka bir yerlerde iyi bir şeyler yapmış olmalıydım. Yan yana yatakta ayaklarımızı uzatmış oturuyorduk, kolumu onun omzuna atarak ona sarıldım. Babasından nefret ediyordum

ama bu kızı hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyordum. Fikret'in aramıza girmesine izin vermeyecektim. Dokunduğu her yeri yıkıp geçmiş bir adamdı. Hayatıma, kızının ve doğmamış çocuğumun hayatına dokunmasına izin vermeyecektim. Yaptıklarını unutmam mümkün değildi. Ancak son nefesimde unutabilirdim. Kollarındaki kıza baktım. Onsuz bu hayatı yaşamayı denemiş başarılı olamamıştım. Her şey olduğunda Aslı üç yaşında bir çocuktu. Hiçbir günahı yoktu. Ona baktığımda Fikret'i görmüyordum. Beni seven bir kadın görüyordum ve o kadın çocuğuma hamileydi.

"Aslında sana kim olduğumu anlatmak istiyorum ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Öğrendiklerinden sonra, benimle birlikte olmaya devam edip etmeyeceğini de bilmiyorum."

"Beni korkutuyorsun." diyerek biraz kollarımda kıpırdandı.

"Amacım bu değil ama benimle birlikte olmak istemezsen ne yapacağımı bilmiyorum. Yine de seni kaybetmek istemiyorum ama buna sen karar vereceksin. Seni hiçbir şey için yargılamayacağım."

"Beni gerçekten korkutuyorsun Ege, istersen hiç anlatma, inan bana önemli değil." Ona baktım. Anlatmadığım takdirde bir şey sormayacağını biliyordum. Bu şekilde devam etmek istemiyordum. Şimdi umurunda olmazsa bile, ileride umurunda olacaktı. Neden bana anlatmadın diye beni suçlamasını istemiyordum. Kafasındaki sorulara cevap vermem gerekiyordu. Benim kim olduğumu bilmeliydi. Aslı ile bir gelecek düşünüyorsam, aramızda sır olmamalıydı. Derin bir nefes aldım. Yataktan kalktım. Pencereye doğru gidip, bir süre boğazın ışıklarına baktım. Artık havalar iyice soğumuştu ve akşam erken oluyordu. Ona doğru döndüm, yatağın ortasında arkasına yaslanmış, kocaman karnıyla bana bakıyordu. Elleri karnının üstündeydi. Sanki bebeğini korumak ister gibiydi. Yaklaşık bir buçuk ay sonra bebek doğacaktı. Aslı ile benim bebeğim.

Onun bu evde büyümesini istiyordum. Daha çok çocuk isti-

yordum bu kadından, o da kabul ederse. Yanına giderek camın önündeki koltuğu yatağa yanaştırdım ve oturdum, şimdi karşılıklı birbirimize bakıyorduk.

"Sana kim olduğumu anlatacağım."

"Tamam." dedi gülümseyerek.

"Bildiğin gibi holdingi zor duruma düşürmek için yıllardır onunla uğraşıyorum, hem burada hem de Amerika'da büyük bir ekip bu şirketi batırmak için çalışıyordu, şimdi ise ayağa kaldırmak için çalışıyor."

"Biliyorum ama bunu neden yaptığını bilmiyorum."

"İntikam" dedim kısaca.

"İntikam için koskoca holdingi batırarak eline ne geçecekti ve kimden alacaktın bu intikamı?"

"Elinizden her şeyi almak istiyordum, benim çektiğim acıların bir kısmını çekmenizi istiyordum. Tam yirmi üç yıldır bunun için çalıştım. Babandan ölesiye nefret ediyordum, bu konuda yalan söylemeyeceğim hâlâ ondan nefret ediyorum. Onu görmeye bile tahammülüm yok. Hele bu geceden sonra, onun yüzüne bakabilir miyim, onu da bilmiyorum. Bu eve bir daha ayak basmasını bile istemiyorum. Varlığıyla burayı kirletmesine, dayanamam artık."

Aslı'ya baktım, o kadar şaşırmıştı ki. Ağzı açık bana bakıyordu. Bir ara şok geçiriyor sandım. Babası hakkında söylediklerime üzüldüğünü görebiliyordum. Ama o şerefsiz adamı bu kadına rağmen bile affetmek istemiyordum. Hele anneme yaptıklarından sonra değil onu affetmek, onu öldürebilirdim bile.

"İyi misin Aslı?" Başını salladı. "Babamı asla affetmeyeceksin değil mi?" Uzun uzun ona baktım. Vereceğim cevabın onun bizimle ilgili kararını etkileyeceğini biliyordum. Aslı'yı kaybetmek istemiyordum. Ama kalbim ve beynim, o adamı bunun için bile affetmeye yanaşmıyordu. Bu saatten sonra, Aslı'ya yalan söylemeyecektim.

"Etmeyeceğim Aslı, üzgünüm, bu senin kararını değiştirecekse, gerçekleri bilmende fayda var."

"Ne değişti o zaman? Sona çok yaklaşmıştın, her şeyimizi elimizden alman için iki gün daha bekleseydin, bütün her şey senin olacaktı. Ne oldu da vazgeçtin?"

"Vazgeçmemin tek sebebi sensin."

"Ben mi?"

"Evet, küçüğüm sen. Sana hissettiğim şeyler. Buraya geldiğimde tek amacım; babandan ve senden intikam almaktı. Ama seni gördüğüm anda, senden alamayacağımı anlamıştım. Sen bana iyi geliyordun, senin yanında kendimi hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyordum." Elimle yüzümü işaret ettim. "Bu yaraların nasıl olduğunu bilmen gerek." Saçlarımı topladım ve sol kulak arkasındaki yaramı ortaya çıkardım. Ona biraz daha yaklaştım, o da bana doğru gelmişti.

"Bunu görüyor musun?"

"Evet."

"İşte ben, tam oradan vuruldum" dedim. Birden irkildi.

"Kaza geçirmemiş miydin?"

"Hayır."

"Bundan tam yirmi üç yıl önce, mutlu bir ailem ve huzurlu bir yuvam var sanıyordum. Öyle olmadığını bir gece sabaha karşı babam eline silahı alıp, bütün ailesini vurarak gösterdi."

"Allah'ım!" Elimdeki fotoğrafı ona doğru uzattım. Fotoğrafa baktı ve sonra da bana, elini uzatıp fotoğrafı elimden aldı.

"O fotoğraftaki insanlar benim ailem."

"Ailen mi, ama... Ama nasıl olur?"

"Vurulduktan sonra, teyzem gelip beni Amerika'ya götürdü ve orada beni evlatlık aldılar."

"Aman Allah'ım! Sen, sen, sen Cem misin?"

"Evet, senin koruyucu meleğin!" dedim.

"Aman Allah'ım!"

"Benden başka herkes ölmüştü. Bir ben kalmıştım. Kurtulmamın tek nedeni; o gece uyuyamamam ve silah seslerini duyarak, yataktan kalkmamdı. Ne oluyor diye bakmaya kalktığımda, kapıda babamla karşılaştık. Deli gibiydi, silahı kaldırdı ve bana üzgünüm oğlum diyerek ateş etti. İster hayatta kalma refleksi de, ister kader, kafamı çevirdim ve kurşun alnımın ortasından gireceğine sol kulağımın arkasından girdi. Buradaki yaralar ondan oldu. Diğer tarafımdaki yara ise; düşerken tutunma refleksi ile masanın kenarına çarpmamla gerçekleşti."

Yatakta doğrulmuş, tam benim karşıma gelecek şekilde oturmuştu. Ayaklarını yataktan sarkıttı.

"Gerisini hatırlamıyorum, on bir ay komada kaldım. Artık benden umutlarını kestikleri anda gözlerimi açtım. Asıl acılar ondan sonra başladı. Aylarca, yürüme ve konuşma terapileri gördüm. Normal insanların seviyesine gelebilmek için yıllar geçti. Diğer türlü problemlerimi zaten sen biliyorsun. Her şeyi unutabilmeyi çok istedim. Hiçbir şey hatırlamamayı... Her gözümü yumduğumda gözümün önüne gelen tek sahne vardı; babamın bana üzgünüm oğlum deyip; tetiği çekmesi. Tüm bu süreçte bir tek şey beni ayakta tuttu. Tüm bu acılara bir tek şey için dayandım. Babama bunu yaptıran kişiden intikam almak."

Uzandı elimi tuttu, gözleri dolmuştu. Bir iki damla yaş yanaklarına doğru düştü. Ona sarılmak istiyordum ama hikâyemi bitirmeliydim. Dikkatimin dağılmasını istemiyordum.

"Bunun için çalışmaya başladım. Yıllarca çalıştım. Babama yaptığının aynısını bende Fikret'e yapacaktım. Yaptım da. Başarılı oldun mu diye sorarsan, evet başarılı da oldum. Ama hedefim tek değildi. Bütün ailesiydi. Ben ve kardeşlerim bedel ödemiştik, onun ailesi de bedel ödemeliydi. Artık son darbeyi indirmek için buraya geldim. Baban ve senden nefret ediyordum. İlk önce babama ait olan çiftliği ve bu evi satın aldım." Sustum, beni dinleyen ve gözyaşlarını tutamayan kıza baktım. Mahvetmek için geldiğim ve âşık olduğum kıza.

"Beni yavaşlatan gri gözlü, sarışın bir kızdı ve ben düşmanımın kızına, nefret ettiğim kıza âşık olmuştum. Seni daha ilk gördüğüm an hayatımı etkileyeceğini anlamıştım. Uzak durmak için buradan gittim, ama sen beynime ve kalbime girmiştin. Senden ne kadar uzak durursam durayım, sen benim hayallerimdeydin."

Aslı daha fazla dayanamadı. Yataktan kalkıp yanıma geldi. Bana elini uzattı, onun elini tutarak ayağa kalktım. Birbirimize bir süre baktık ve bana sarıldı. Bende ona sarıldım. Kulağıma "Cem" diye fısıldadı. Artık ikimiz birden ağlıyorduk. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarını öpmeye başladım. Gözyaşlarımız birbirimize karışmıştı. Dudaklarımız ayrıldığında "Tüm bunlara nasıl dayandın aşkım?" diye fısıldadı.

"İntikam insanı yaşatıyor ama aynı zamanda yavaş yavaş öldürüyor."

"Babam, bu olayın neresinde Ege?"

"Bunu sana baban anlatmalı, bunu sana ben anlatamam, çünkü tarafsız olamam."

"Biliyordum, seni ilk gördüğüm günden itibaren bana o kadar çok güven veriyordun ki. Sende bir şeyler beni sana çekiyordu. Sana daha Asos'ta iken âşık olmuştum; bana hasta olduğum zaman baktığın sırada. Sen benim koruyucu meleğimdin. Bunu anlamalıydım ama hiç aklıma baş ucumda duran fotoğraftaki çocuğun sen olduğu gelmedi."

"O fotoğrafı benden istediğin günü hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Aslında sana vermek istemedim, zaman içinde aradaki benzerlikleri fark edeceğini tahmin ediyordum, çok dikkatliydin ama bana gözlerinde yaşlarla baktığında, onun sende kalmasına razı olmuştum."

Gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu. Onu üzdüğümün farkındaydım ama hepsini anlatmam gerekiyordu. Onunla birlikte olmak istiyorsam, aramızda sır olmamalıydı.

Onu kendime çekerek, öpmeye başladım. Artık onu bırakamazdım. Öpüşlerim derinleştikçe ağzından inlemeler yükseliyordu. Ellerim elbisesinin altından kalçalarına doğru gitti. Onu o kadar çok istiyordum ki ama hiç hamile bir kadınla sevişmemiştim zarar vermekten korkuyordum. Bu kadar ay beklemiştim biraz daha bekleyebilirdim. O yanımda olduğu sürece sonsuza kadar da beklerdim. Ondan ayrıldığımda, her zamanki gibi yüzü kızarmıştı, bana bakıp güldü.

"Hamile bir kadına bunu yapman doğru değil" dedi.

"Neyi?" dedim dediğini anlayarak.

"Beni bu hâle getirmen..."

"Ben senin her hâlini seviyorum." durdu. Dediğimi anlamıştı. Bana bakıyordu. İmada olsa onu sevdiğimi söylemiştim. Ellerini tuttum, gözlerinin içine bakarak "Seni seviyorum Aslı." dedim. Şaşkındı. Dudakları aralandı ama sonra vazgeçti.

"Seni hep sevdim küçüğüm, ilk gördüğüm andan beri gelip kalbime oturdun ve oradan hiç kalkmadın."

"İlk gördüğünde benden nefret ediyordun."

"Kendimi öyle kandırmıştım. Seni otelde ilk öptüğümde artık senden vazgeçmem mümkün değildi. Berk ile konuştum, seni seviyorsa senden vazgeçecektim. Çünkü senin Berk'i sevmediğini anlamıştım. Bana karşı ilgisiz değildin seni her öptüğümde kollarımda eriyordun. Benim için zor olacaktı ama eğer Berk seni sevdiğini söyleseydi, seni unutmaya çalışacaktım. O benim arkadaşımdı, bunu ona yapamazdım."

"Berk'i sevmiyordum, dediğim gibi seni ilk gördüğüm anda senden hoşlanmamıştım ama ilk öptüğünde zorla da olsa o öpücük çok hoşuma gitmişti ve sonra sana Assos'ta âşık olmuştum. Daha birkaç gündür tanıdığım, hoşlanmadığım adama âşık olduğumu anladığımda, Berk'ten ayrılmaya karar vermiştim. Seni bu kadar severken onunla evlenemezdim."

"Baban evli olduğumu sana söylediğinde, gitmemen için

sana sevdiğimi söylemiştim. O zaman sana yalan söylediğimi sanıyordum ama seni gerçekten seviyordum, Aslı."

"Bende seni seviyorum."

"Seni her şeyden çok seviyorum. Sen benim evimin perisi, yaralı ruhumun meleği ve çocuğumun annesisin. Benimle evlenir misin, küçüğüm?" Gözleri doldu, birkaç damla yaş yanaklarından çenesine doğru aktı. Uzanıp onları sildim. Hâlâ hiçbir şey dememişti.

"Ağlama meleğim, doktor üzüntü yok, dedi."

"Ben mutluluktan ağlıyorum" dedi, burnunu çekerek.

"Senin her şeye ağladığını unutmuşum." dedim gülerek.

"Evlenmek istemediğini söylemiştin."

"Yıllarca böyle bir şeyi hiç istemedim, o gece babam beni vurmadan önce, babamı görmüştüm onun gözlerinin içine bakmıştım deli gibiydi, sağlıklı bir adam gibi değildi. Yıllarca babamın deli olduğuna inandım ve baskı altında delirdiğine sonrada hem kendisini hem de ailesini yok ettiğine inandım. Evlendiğimde, ilerde bende babam gibi bir gün delirip aileme böyle acılar yaşatacağıma inandım. Bugün baban ile konuşurken, onun deli olmadığını anladım."

"Ah aşkım."

"Eee cevap vermeyecek misin?"

"Neye?" dedi şaşkın şaşkın.

"Evlilik teklifime."

"Senin kim olduğunu bilmiyorum, sevdiğim tek erkek Ege misin? Yoksa küçükken kahramanım olan, koruyucu meleğim Cem misin? "

"Ben Ege'yim. Seni çok seven, yüzü ve ruhu yaralı adamım. Sana rastlayana kadar bir kalbimin bile olduğunu bilmeyen. Seni her şeyden ve herkesten çok sevenim. Karnındaki bebeğin babasıyım. Karşımdaki sulu gözlü kadının ilk erkeğiyim. Aynı zamanda Cem'im. Seni havuzdan çıkaran çocuğum. Senin

koruyucu meleğinim. Hadi küçüğüm beni daha fazla bekletme, hayatımın geri kalanını senin kocan ve çocuklarının babası olarak, geçirmek istiyorum"

"Ben de seni seviyorum."

"Beni sevdiğini biliyorum."

"Evet, karın olmak istiyorum." Onu kendime doğru çektim ve sarıldım. Dudaklarımız birleştiğinde, bu kadın benim karanlık ruhumu aydınlatmıştı. Hayatta intikamdan daha güzel şeylerin olduğunu da göstermişti: Aşk gibi, sevgi gibi, affetmek gibi!

"En kısa sürede evlenmeliyiz aşkım, bebek dünyaya gelmeden."

"Bu hâlimle evlenemem."

"Neden?"

"Çünkü gelinlik giymek istiyorum, büyük bir düğün olmasını istiyorum. Kocamanım, fil yutmuş gibiyim. Şimdi olmaz."

"Abartma küçüğüm, çok güzelsin."

"Bu son kararım Ege, seninle doğumdan sonra evleneceğim."

"Daha doğuma çok var, o kadar süre bu evde yalnız kalmak istemiyorum."

"Yanına taşınırım."

"Kararlısın yani?"

"Evet, koca adam. Evlendiğimde yakışıklı kocamın yanında zarif görünmek istiyorum ve bu kocaman hâlimle gelinlik giymeyeceğim. Bu son kararım."

"Pekâlâ, sırf bunu bana yakışıklı dediğin için kabul ediyorum ama bu akşamdan itibaren burada kalıyorsun."

"Tamam."

"Babana haber vermeyecek misin?"

"Gerek yok, o burada kalacağımı anlamıştı. Babamı gerçekten affetmeyeceksin, değil mi Ege?"

"Affetmek istemiyorum. Değiştiremeyeceğim şey ise; çocuğumun dedesi olacak olması."

"Evet, sana ne anlattıysa, yanına gittiğimde ağlamıştı. Babam annemin cenazesinde bile, ağlamayan bir adamdı."

"Biliyorum küçüğüm, buradaki çocuk odaları kardeşlerimin anısına hazırlanmıştı. Şimdi orada çocuklarımız kalacak."

"Seni çok seviyorum. Ege ya da Cem hangisini söylememi tercih edersin?"

"Ben artık Ege'yim. Cem ailesi ile birlikte burada öldü."

45

Artık her şey ortaya çıkmıştı. Kimlikler açıklanmış, yılların sırları ortaya dökülmüştü. Fikret bana anlattıklarını, bir kaç gün sonra kızına da anlatmıştı. Anlatmasaydı, bunları Aslı'ya anlatmayı düşünmüyordum. Bana her şeyi itiraf ettikten bir hafta sonra da acılar içinde ölmüştü. Bu dünyada yaşarken, cezasını çekmişti.

Evlenmeye, karar vermiştik ama Aslı kocaman karnı ile evlenmek istemiyordu. O haklı olarak, gelinlik giymek istiyordu. Bende bir an önce evlenmek istiyordum. Çocuğum doğduğunda evli olmak istiyordum. Sonunda Yelda'nın önerdiği çözümü uygulamaya karar verdik. Onun içinde evde sadece çok yakın dostlarımızın katıldığı bir nikâh kıyıldı. Doğumdan sonra da düğün yapmaya karar vermiştik. Aslı annesi gibi bahçede evlenmek istiyordu. Bu arada, Aslı tekrar yanıma taşınmıştı. Onsuz bir dakikam bile geçsin istemiyordum. Bu acılarla dolu evi, yuva hâline getirmişti. Bizim yuvamız, yakında bebeğimizde burada olacaktı. Hâlâ bebeğin cinsiyetini öğrenmemiştik, doğuma az kalmıştı ve sürpriz olsun istiyorduk. Hem David hem de Berk şirket ile ilgileniyordu. Biz müdahale etmeden, birkaç tane kârlı ihaleler aldılar. İşlerin başında Berk vardı. Ve oldukça iyi gidiyordu.

Aslı, babasının ölümünü hemen atlatmış gibi duruyordu ama bazen eski fotoğraflara bakarak ağladığını hissediyordum. Geçecekti biliyordum. Ona da yaşamı boyunca, iyi bir baba olmamıştı. Zaman, her şeyi katlanır kılıyordu.

Aslı artık o kadar kocaman olmuştu ki yürümesi beni güldürüyordu. Evin içinde ördek gibi yürüyen bir karım vardı. Her

defasında güldüğümde kızıyordu ama o benim perimdi ona bakarken, yaşadığım için Allah'a şükrediyordum. Yılbaşı coşkusunu, evimizde geçirdik. Aslı dışarıda olmak istemedi. Yakın aile dostlarımızla birlikte idik. David ve Yelda hâlâ birliktelerdi ve bu David için rekor sayılırdı. Arkadaşıma baktığımda, onun ilk defa bir kadına bu kadar düşkün olduğunu gördüm. Çapkın âşık, aptal âşık olmuştu ve farkında bile değildi. İki kere evlenmesine rağmen karılarına bile bu kadar ilgi göstermemişti. Onların mutlu olması Aslı'yı çok sevindiriyordu. Ve şimdi her iki kadınında tek derdi: Berk'e de birini bulmaktı.

Ocak ayı, oldukça soğuk geçmişti ve Aslı dışarıya çıkmak istemiyordu. Ben de onunla birlikte idim. Onun inşa ettiği evde, geniş pencerelerin önünde oturup saatlerce konuşuyorduk. O bana çocukluğunu anlatıyordu, bende ona.

Şubat ayının ilk haftası sorunsuz geçti. Pazar sabahı kalkmış, Aslı'ya aşağıda kahvaltı hazırlıyordum. Artık evimizde yatılı bir yardımcımız vardı. Aslı yukarıdan bağırmaya başladı. Birden panik oldum hemen yukarıya çıktım. Odanın ortasında durmuş, bana bağırıyordu. Ayaklarının altında, bir su birikintisi vardı.

"Ne oldu?" diye bağırdım.

"Hemen hastaneye gitmemiz lazım, suyum geldi."

"Tamam küçüğüm, panik yapma, doktor böyle bir şey olacağından bahsetti."

"Evet ama ben bir an önce gitmek istiyorum, çabuk ol. Allah'ım! Evde doğurmak üzereyim" diye bağırıyordu.

"Evde doğurmayacaksın, sakin ol, seni hastaneye yetiştireceğim."

"Olamam."

"Tamam aşkım."

Onu kucağıma alarak aşağıya indirdim. Arabaya oturttum. Valizini arabanın arka koltuğuna attım. Hem araba kullanıyor-

dum hem de Aslı'nın dediklerini yapmaya çalışıyordum. Önce doktorumuzu aradık, sonra da sırasıyla Yelda'yı, David'i ve Berk'i. Hastaneye geldiğimizde, Aslı'nın sancıları sıklaşmıştı ve hemen onu doğum odasına almışlardı. Bir süre sonra doğumhanenin önünde, Yelda hariç biz üç erkek volta atıyorduk.

Ameliyathane kapısında beklemenin ne demek olduğunu anlamıştım. Teyzemi bir kere daha özlemle andım. O böyle beni çok beklemişti. Şimdiye kadar bu kapının hep diğer tarafında oldum, bekleyen değil beklenendim. Tercih yapmam gerekse, yine kapının diğer tarafını tercih ederdim. Bu tarafında beklemek zamanın geçmemesi ve ölmek için yeterliydi.

Bir ara David, bize kahve getirdi.

"Al bakalım, deli gibi dolaşmayı bırak artık"

"Elimde değil, onu orada acı çekerken düşünmek beni delirtiyor."

"Merak edecek bir şey yok, Aslı güçlü bir kadın, sadece doğum yapıyor."

"Evet, onun güçlü olduğunu biliyorum ama bu endişelenmemi azaltmıyor." Sırtıma vurarak sırıttı. Bu adamın rahatlığı, bazen beni gerçekten de delirtiyordu.

"Hadi dostum, bebeğini kucağına aldığında bir şeyin kalmayacak." O sırada ameliyathanenin kapısı açıldı. Bir hemşire dışarı çıkmıştı. Hepimiz ona doğru dönmüştük.

"Ege Bey?"

"Benim."

"Tebrik ederim, bir oğlunuz oldu" dedi.

"Karım nasıl?"

"Aslı Hanım da iyi, birazdan odaya alırlar."

"Teşekkür ederim." diye mırıldandım. Oğlum olmuştu. Baba olduğuma hâlâ inanamıyordum. Buraya geldiğimde, evlenip oğlum olacağını söyleselerdi güler geçerdim.

"Tebrik ederim dostum, artık baba oldun" dedi David.

Berk yanıma gelerek "Tebrik ederim dostum." dedi.

"Teşekkür ederim." dedim.

Bir süre sonra, Aslı'yı aldıkları odada onun yanında oturuyordum. Yorgun görünüyordu. Buna rağmen gözleri ışıl ışıldı. Elini tutmuştum. Bana doğru döndü.

"Bebeğimizi gördün mü?"

"Evet, çok güzel, birazdan buraya da getirecekler."

"Doğduğunda bana da gösterdiler, tıpkı sana benziyor." sedi bana gülümseyerek.

"Ben sana benzemesini, tercih ederdim küçüğüm."

"Ben sana benzediği için çok mutluyum artık bakmaya doyamadığım, iki yakışıklı erkeğim var." Aslı'nın benim için kullandığı yakışıklı kelimesi, her zaman beni gülümsetiyordu. Bunu o kadar inanarak söylüyordu ki onula dalga geçemiyordum. Üstelik bu hâlimle bile, beni yakışıklı bulması gururumu okşuyordu.

Eğildim onu öptüm. Daha bir sene öncesine kadar, bu kadından nefret etmeye çalışıyordum ama o bana baktığı anda ayaklarımı yerden kesmişti. Ruhumdaki şimdiye kadar kimsenin göremediği iyilikleri görmüş ve onları ortaya çıkarmıştı. Onun için gözümü kırpmadan, hayatımdan vazgeçerdim. O benim diğer yarımdı. Huzurumdu, onunla tamamlanmıştım.

O, benim şimdiye kadar kaybettiğim tüm sevdiklerimdi. Dudaklarımız ayrıldığında bana gülümsedi. O gülümseme benim için dünyalara değerdi. Biraz sonra, elinde bebekle hemşire içeriye girdi. Onu annesinin kucağına verdi.

"Bu küçük adam karnını doyurmak istiyor, annesi" diyerek, onu bırakıp gitti. Aslı, bir süre kucağındaki oğluna baktı. Yüzündeki mutluluk görülmeye değerdi. Parmağını bebeğin ağzına doğru götürdü ve bebek annesinin parmağını ağzına almaya çalışıyordu. Sonra kafasını kaldırıp bana baktı.

"Ah, çok güzel, sana demiştim; tıpkı sana benziyor."

"Haklısın, ama umarım diğer çocuklarım da sana benzer."

"Başka istiyor musun?"

"Tabi ki küçüğüm, sen istemiyorum diyene kadar, ben çocuk istiyorum." Tekrar bebeğe baktı.

"Böyle bir mutluluğu, istemiyorum diyebilir miyim sence?" Kucağında bebeğimizi tutarken, eğilip onu tekrar öptüm.

46

Birkaç gün sonra, hastaneden çıkmış ve evimize gelmiştik. Evimiz gerçek bir yuvaya dönüşmüştü. İçinde çocuk sesi olan bir yuva... Terasta oturmuş, soğuk havayı ciğerlerime çekiyordum. Oğlumuz gece uyumadığı için Aslı yukarıda uyuyordu. Son zamanlarda çok sık düşünüyordum; acaba ailemin ruhları gerçekten burada olabilir miydi? Benim mutluluğumu görüyor olabilirler miydi? Sonunda, onların intikamını almıştım. Babamın kaybettiği her şey, yine benim olmuştu. Huzur içinde uyuduklarına emindim. Oğluma dedesini ve anneannesini anlatacaktım. Ona halalarını ve amcasını anlatacaktım. Geniş bir ailenin bir ferdi olduğunu bilmesi gerekiyordu.

On yedi yaşıma kadar yaşadığım o güzel ve mutlu aileyi anlatacaktım ona ve zamanı geldiğinde de babasına ne olduğunu anlatacaktım. İntikamın iyi bir şey olmadığını, içini kemiren bir his olduğunu anlatacaktım. Babasının ruhunu kurtaran, o güzel kadından bahsedecektim ona. Annesini anlatacaktım. Güzel bir hayat yaşaması için, ona annesi gibi bir kadın bulmasını söyleyecektim. Bunları düşünerek, boğaza doğru bakıyordum. Gecenin ışıl ışıl parlayan silüetine bakıyor ve bu şehirde olduğum için mutlu olduğumu hissediyordum. Artık kalbim kin ve nefretle atmıyordu. Uzun zamandır sevgi vardı orada. Gri gözlü bir kıza sevdalıydım. Ruhumu ve hayatımı kurtarmıştı. Sevginin açamayacağı kapı yoktu ve Aslı'nın sevgisi de, benim kin dolu kalbimin kapısını açmış ve içimdeki kini ve nefreti dışarı çıkarmıştı. Gözlerimi yumarak, başımı koltuğun arkasına dayadım. Sessizliği içime çektim.

"Hava çok soğuk üşümüyor musun?" diyen Aslı'nın sesini

duyduğumda, gözlerimi açtım ve ona baktım. Evimin perisine. Yünlü bir şala sarılmış, yanımda duruyordu.

"Bana iyi geliyor küçüğüm." dedim ve yerimden kalktım.

"Hasta olmanı istemiyorum, hadi içeri girelim."

"Olmam merak etme, ama sen üşüyorsun belli" dedim ve ona sarıldım. Sıcacıktı ona sarıldığımda ve hâlâ ilk günkü kadar beni heyecanlandırıyordu. İçeri girdiğimizde, Aslı üstündeki şah koltuğun kenarına koydu. Kanepeye, ayaklarını altına alarak oturdu. Doğum yapalı on gün oluyordu ve fazla almasa da aldığı kiloları vermişti. Bende onun yanına oturdum. Kolumu omzuna atarak, onu kendime doğru çektim.

"Oğlumuza bir isim düşündün mü?" diye sordu. Ona bakarak güldüm.

"Hayır, bence bu senin hakkın, onu dokuz ay boyunca karnında taşıdın."

"Ben ona Cem demek istiyorum sence bir sakıncası yoksa?"

"Ne sakıncası olabilir? Ama başka bir isimde verebiliriz."

"Hayır Cem olsun, büyüdüğünde o da bir kızın kurtarıcı meleği olabilir."

"Umarım olur küçüğüm." diyerek onu öpmeye başladım. Hazır olmadığını biliyordum, onu çok özlemiştim ama bekleyebilirdim. Tüm hayatım beklemek ile geçmişti. Bana mutluluk veren bu kadını, ömrümün sonuna kadar beklerdim. Öpmeyi bıraktığımda, göğsüme başını koydu saçlarını okşamaya başladım. Saçları artık eskisi kadar kısa değildi. Omuzlarından aşağıya ipek gibi iniyordu.

"Önümüzdeki hafta düğünümüzü yapalım mı Aslı?"

"Önümüzdeki hafta mı?"

"Evet."

"Ama ben havuz başında olmasını istiyorum, yaza doğru olsun."

"Tamam küçüğüm, sen nasıl istersen." O sırada ağlayan be-

beğin sesine, ikimizde kafamızı kaldırıp yukarıya doğru baktık. Kalkarak onu da kaldırdım. Yukarı çıktığımızda, Cem karyolasında gözleri açık yatıyordu ona doğru yaklaştım daha on günlüktü ve sanki bana tanıyormuş gibi bakıyordu. Parmağımı uzatarak onun yanağını okşadım. Bir meleğe dokunuyor gibi hissediyordum kendimi. Sonrada yanımda dikilen kadına sarıldım. İçimden bir kez daha dua ettim, tüm güzel şeyleri bana yaşatan bu kadını tanıdığım için ve onun beni sevdiği için. Yirmi iki yıl sonra gerçek Cem'i ortaya çıkardığı için.

Birkaç ay sonra

Aslı, aynanın karşısında dikilmiş kendine bakıyordu. Evli ve çocuklu bir kadın olarak, beyazlar içindeki kendine. Her kadın gibi o da gelinlik giymek istemişti. İleride çocuklarına göstereceği, bir fotoğrafı olmasını istemişti. Artık düğün zamanı gelmişti. Annesi gibi bu bahçede ve havuzun kenarında evlenecekti. Omuzlarını açıkta bırakan ve basenden sonra, hafifçe bollaşan gelinliği ile güzel olduğunu görüyordu.

"Hazır mısın?" diyen sese doğru döndü. Bu zamana kadar yanında olan tek arkadaşı, kapıda elinde duvakla dikiliyordu. Ona bakarak gülümsedi.

"Duvağım olursa hazır olacağım" dedi, gülerek.

"Getirdim." diyerek, içeri girdi Yelda. Sonra da kapıyı kapattı ve arkadaşına baktı.

"Çok güzel olmuşsun. Hadi duvağını da takalım." Aslı arkadaşı rahat takabilsin diye eteklerini toplayarak sandalyeye oturdu.

"O kadar heyecanlıyım ki dört aylık bir bebeğim var ve ben heyecandan ne yapacağımı bilmiyorum."

"Çok tatlısın arkadaşım, çok doğal çünkü her kadın gelinlik giydiğinde heyecanlanır."

"Sen ne zaman giyiyorsun o gelinliği?" diyerek güldü, Aslı.

"Bilmiyorum, hâlâ konuşmuyor ona da hak veriyorum iki kere evlenip boşanmış biri olarak, doğru kadın olup olmadığıma karar veremedi."

"Seni seviyor, bundan eminim."

"Üstüne gitmiyorum, onu seviyorum ve aileme onun daha önce evlenip boşandığını söylemedim. Annemi biliyorsun, bir

sürü bahane üretir zaten, yabancı olmasını bile yeni yeni kabul ettiler."

"Biliyorum canım, ama yakında bir teklif gelecek söylemedi deme."

"İnşallah gelir" diyerek güldü, Yelda.

"Bak bakalım nasıl oldun?" Aslı yerinden kalkarak, tekrar aynanın önüne geldi. Dantel duvağına baktı. Annesinden kalan çok az şeyden biri de buydu. Onun duvağı ile evlenmek istemişti. Kendine bakarken gülümsedi. Sessizce "Kızını görüyor musun anne? Bak ne kadar mutlu, seni seviyorum." diye fısıldadı. Gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarına doğru aktı. Sonra da gülümseyerek yanaklarını sildi.

"Hadi gözlerim daha kızarmadan aşağıya inelim, yoksa zorla evlendiğimi sanacaklar."

"Senin onu ne kadar sevdiğini herkes biliyor Aslı. Hiç kimse zorla evlendiğini sanmaz merak etme."

Yelda ile birlikte, aşağıya inen Aslı'ya bakıyordum. O kadar güzel olmuştu ki, o kadar ulaşılmaz duruyordu ki ama bu kadın ölene kadar benimdi. Kalbim, ruhum, aşkım her şeyim. Merdivenlerden inen karıma bakıyordum. Beyaz gelinlik içinde kesinlikle perilere benziyordu. Çok güzeldi ve hâlâ bu kadar güzel bir kadının beni sevdiğine inanamıyordum. Aslı'yı hak etmek için çok acı çekmiştim ve şimdi peri kızı beyazlıklar içinde bana doğru geliyordu. Son basamakta yanına gidip, onun elini tuttum.

"Çok güzelsin küçüğüm."

"Sen de çok yakışıklısın."

"Bunu bir tek sen görsen de duymak hoşuma gidiyor."

"Zaten sadece ben söyleyeyim yeter, başkalarının seni yakışıklı bulmasına dayanamam." Eğilerek onun dudaklarını hafifçe öptüm.

"Oğlumuz ortalığı ayağa kaldırmadan gidip bu işi bitirelim, sonra konuklarımız sesinden kaçacak yer arayacaklar."

"İyi olur beslenme zamanı geliyor." diyerek güldü, Aslı. Elele terasa çıktığımızda, bizim bu mutluluğumuza tanık olmak isteyen dostlarımızın ve arkadaşlarımızın önünde, bir kez daha evlendik. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar, neşeli kahkahalar havuz kenarında eksik olmadı. Bir zamanlar mutlu anıların olduğu ev, tekrar eski günlerine dönmüştü. Oğlumu kucağımda tutarken, havuz başında dans eden karıma baktım. Yirmi iki yıl intikamla atan kalbimi, bundan sonra sevgi ve aşkla attıracak kadına. Sonra da kucağımda duran ve şaşkın gözlerle dans eden kalabalığa bakan, oğluma baktım.

"Havuz başında, beyazlar içindeki kadın senin annen ve benim ruhumun kurtarıcı perisi. Ona iyi bak, kalbi güzel bir kadın bütün hayatını değiştirebilir. O benim hayatımı değiştirdi. Umarım senin hayatını da değiştirecek, kalbi güzel bir kadına rastlarsın." diyerek artık uykudan gözlerini açık tutamayan oğluma gülümsedim ve yanımıza gelen bakıcıya oğlumu verdim.

Bir süre daha dans eden kalabalıkta, pırıl pırıl parlayan karıma baktım. Ona baktığımı anlamış gibi elini kaldırarak beni çağırdı. Ona doğru yürüdüm, ışığa çekilen pervaneler gibi. Ama onlar gibi yanıp gitmeyecektim. Benim ışığım yakmayacak kadar beni seviyordu. Ruhumun kurtarıcı ışığıydı o, ben o ışık olmadan artık yapamazdım. "Hadi gel Ege, dans edelim."

"Ben bu kadar hızlı dansları etmesini bilmiyorum, küçüğüm." Yanıma gelip bana sarıldı. Kollarını boynuma doladı.

"O zaman biz de yavaş dans ederiz" diyerek, dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Ellerim beline doğru gitti ve onu kendime doğru çektim.

"Bunu yapabilirim" dedim, kulağına fısıltıyla. Hızlı bir müzikte yavaşça dans ediyorduk. Müziğin değiştiğini bile çok sonra fark ettik. Sadece o ve ben vardık ve birbirimizin gözlerinin içinde, ruhlarımızda dans ediyordu.

Son Söz

Dört yıl sonra

İnanılmaz güzel bir hava vardı. Haziran ayında sıcacık bir hava, çiçek kokuları burnuma kadar geliyordu. Mangalın başında durmuş, konuklarımız için barbekü partisi veriyorduk. Kafamı kaldırıp havuzun kenarında dikilen karıma baktım. Elinde fotoğraf makinesi havuzdakilerin resimlerini çekiyordu. O kadar güzel görünüyordu ki, bu kadına ilk gördüğüm günkü kadar âşıktım. Kendisine bakıldığını anlamış gibi bana doğru döndü ve kafasını kaldırdı. Göz göze geldik. O anda her şeyi bırakıp, onu kucakladığım gibi yukarı çıkarıp sevişmek istedim.

Bundan dört yıl önce bu havuzun kenarında muhteşem bir düğünle evlenmiştik. Beyaz gelinliğinin içinde perilerden bile güzeldi. Böyle bir mutluluğu hak etmek için, iyi bir şeyler yapmış olmalıydım.

"Karını seyretmekten vazgeçersen biz de yemek yiyebileceğiz." dedi Berk.

"Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun?"

"O her zaman çok güzel biriydi, çünkü onun kalbi güzel."

"Evet" dedim ona bakarak. Berk ile birlikte bir süre daha Aslı'yı izledik ve sonra barbeküye doğru döndüm. David köfteleri hazırlamıştı, onları telin üstüne doğru dizdim.

"Ege?"

Aslı'nın bağırmasıyla ona doğru döndüm. Havuzun kenarında durmuş, çocukların çıkardığı seslere gülüyordu. Elindeki fotoğraf makinesi ile onların her hareketini kayıt altına alıyordu. Hem çocukların hem de onun kahkahası bana kadar geliyordu.

Bana bakıp "Buraya gelsene" diye bağırdı. Elimdeki maşayı, yanımda duran Berk'e verdim. Bana "Onların yanına git, mangala ben bakarım" dedi.

Karımın yanına doğru gittim. Havuzun kenarında durup onun baktığı gibi havuza baktım. Dört yaşındaki oğlum Cem ve iki yaşındaki ikizler Canan ve Ceren kolluklarıyla yüzüyorlar ve birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Aynı zamanda David ve Yelda'nın oğulları Can ve Mikael ile havuzda birbirlerine su atarak, oynuyorlardı. Dört sene önce, kalbimde sadece intikam varken şimdi; dünyanın en güzel kadını ve havuzda oynayan birbirinden güzel üç çocuğum vardı. Onlar benim her şeyimdi.

Aslı, çocuklarımıza kardeşlerimin adlarını vermişti. Ona karışmamıştım ama beni son derece mutlu etmişti. Ablam ve kız kardeşimin isimleri, artık çocuklarımda hayat bulacaktı. Yılın altı ayını, Amerika'da geçiriyorduk. Oradaki işlerimle de ilgilenmem gerekiyordu. Çocukların okul yaşına kadar bu şekilde devam etmeye karar verdik. Onlarsız hiçbir yere gitmiyordum. Ben neredeysem, ailem de oradaydı. Bu evde artık neşe ve huzur vardı. Çocukların kahkahaları ve çığlıkları dolduruyordu evi. Eğer ailemin ruhları bizi görüyorsa, onlarında mutlu olduklarını inanıyordum. Yanımda duran kadına baktım. O da bana bakıp gülümsedi ve onu kendime doğru çekerek, dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdum. Biraz fazla uzatmış olabilirim, beni hafifçe itti.

"Çocukların önünde uslu dur."

"Onlar anne ve babasının birbirlerini ne kadar çok sevdiğini bilerek, büyüyecekler."

"Misafirlerimizde var" dedi kıkırdayarak.

"Onlar da biliyorlar, senin için neler yapabileceğimi."

"Seni seviyorum Ege."

"Ben de seni küçüğüm, hem de ilk gördüğüm günden beri."

"Hey kumrular! Hadi köfteler hazır, orada öpüşüp koklaşmayı bırakında yemek yiyelim" diye bağırdı Berk.

"Hadi evimin perisi gidelim, çocuklar burada Sibel'le güvendeler." Onu tekrar öptüm. Bu kadın, benim ruhumu ve hayatımı kurtarmıştı. Kolumu omzuna atarak onun barbekünün olduğu yere doğru götürdüm.

"Geldiğimden beri soracağım, bu kutlamanın sebebi nedir?" diye sordu Berk. Aramızda ki tek bekâr hâlâ Berk'ti. Onu ne karım ne de Yelda evlendirmeyi başaramamıştı. Hâlâ kısa süreli ilişkilerle günü gün ediyordu.

"Benim" dedi Yelda.

"Sen misin?" diye sordum, sonra da David'e doğru döndüm.

David güldü, "Evet dostum, Yelda ve benim bir bebeğimiz daha olacak."

"Vay canına! Sizi gördükçe, neden evlenmediğimi şimdi daha iyi anlıyorum. Siz ikinizle eskiden daha güzel şeyleri kutlardık. Şimdi ne yapıyoruz? Hamile haberlerini kutluyoruz." diyerek güldü Berk.

"Şimdiye kadar kutladıklarımız, bunun yanında önemsiz kalıyor." Yelda, kocasına sokularak onu öptü. David gibi çapkın bir adamın evlenip, karısının gözlerinin içine bakacağı, aklıma bile gelmezdi ama çok mutlu görünüyordu. Ben de yanımda duran kadına sarıldım. Ruhumu kurtaran kadına... İntikamdan daha güzel şeyler olduğuna, inandıran kadına. O olmasaydı, hâlâ boşlukta dolaşıyor olacaktım.

---- SON ----